

Chuck Smith
ÉLŐ VÍZ

Chuck Smith

ÉLŐ víz

A Szentlélek ereje életünkben

Golgota Keresztény Gyülekezet
Budapest, 2005

A fordítás alapjául szolgáló mű
Chuck Smith: Living Water
The Power of the Holy Spirit in Your Life
Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1996

FORDÍTOTTA
Vass Tímea

A FORDÍTÁST NYELVILEG ELLENŐRIZTE
Belucz Edit
Horváth Zoltán

SZAKLEKTOR
Szalai András

BORÍTÓ, TÖRDELÉS
Vass Tímea

FELELŐS KIADÓ
Golgota Keresztény Gyülekezet

*Mindazoknak, akik
éheznek és szomjaznak az igazságra,
és vágnak arra, hogy a Szentlélek
teljes erejével munkálkodjon az életükben.*

© Chuck Smith, 1996

© Gulgota Keresztény Gyülekezet, 2005

Hungarian translation © Vass Tímea, 2005

A műben szereplő bibliai idézetek alapjául, a jelzett kivételektől
eltekintve, a Magyar Bibliatanács által 1990-ben kiadott új fordítású
Biblia szolgált.

ISBN 963 218 647 8

Tartalom

<i>Előszó</i>	9
Első rész: Kicsoda a Szentlélek?	
1. A személyiség adta előnyök	15
2. A Szentháromság titka	29
Második rész: Mit tesz a Szentlélek?	
3. A világban munkálkodó Isten	43
4. A fedőt tartó erő	55
5. Az egyház mennyei segítője	69
6. Isten sokféle kegyelme	83
Harmadik rész: Milyen ajándékai vannak a Szentléleknek?	
7. A sokszínűség egysége	103
8. A bölcsesség ígéje	113
9. Honnan tudta?	125
10. Hogyan ültessünk vadfügefát a tengerbe?	135
11. A betegek reménysége	147
12. A legnehezebb ajándék	159
13. Isten szavának szócsövei	173
14. A gonosz leleplezése	187
15. Az értelemnek botránkozás, a léleknek áldás	199
16. Mit mondott?	213
17. A szolgálat csendes ajándéka	223
18. Elég volt a tejből!	235
19. Rajta, csináld!	247
20. Légy szerény!	259
21. Óriási felelősség	271
22. Szívből jövő segítség a szükség idején	283
Negyedik rész: Hogyan válaszoljunk a Szentléleknek?	
23. A valódi tűzkeresztség	297
24. Kérjétek és adatik	309
25. Szeretetzuhatag	321
<i>Utószó</i>	333
Jegyzetek	337
Bibliatanulmányozó melléklet	343

Dicsőséges Lélekben járás

Amíg Jézus a Földön járt..., Ő volt az Istenség azon Személye, akihez az ember a legközelebb kerülhetett. Jézus azért jött, hogy képviselje Istent az emberek előtt, ezt a feladatot pedig olyan tökéletesen el is végezte, hogy így szólhatott Fülöphöz: „Aki engem lát, látja az Atyát... Én és az Atya egy vagyunk” (János 14,9; 10,30). Jézus Isten volt emberi testben.

Kezdetben a tanítványok még nem ismerték ezt fel. Idővel mégis rájöttek, hogy amikor Jézussal rótták az utat, Isten mellett lépdeltek. Megértették, hogy amikor átkarolták Jézust, kezük valójában Isten vállát érintette meg. Rádöbbsentek, hogy Jézus szavain keresztül Isten szólt hozzájuk. Megvilágosodott előttük, hogy amikor látták, Jézus milyen irgalmasan bánik a betegekkel, Isten szívébe nyertek bepillantást, amely szeretné a rosszat jóvá változtatni. Amikor látták, hogy Jézus ostort ragadva kiúzi a templomból a pénzváltókat, megértették, milyen elszántan szeretné Isten megtisztítani az emberek vallását, pontosabban az embereket a vallásosságuktól, eljuttatva őket az Istennel való hamisítatlan kapcsolatra. Amikor látták, hogyan siratja Jézus Jeruzsálemet, mert lakói nem értették meg az Isten által felkínált üdvösséget, tanúi lehettek annak, mennyire összetöri Isten szívét, hogy az emberek elvesztegetik drága lehetőségeiket.

A földön töltött csaknem harminc esztendő alatt Jézus alapos tanításban részesítette tanítványait, és sok parancsolatot ismertetett meg velük. Azon a napon azonban, amikor felment a mennybe, megígérte barátainak, hogy újfajta módon ad majd nekik ezután utasításokat és iránymutatást. Jézus szavát adta, hogy attól a naptól fogva a Szentlelken keresztül vezetni és tanácsolja majd őket.

Kulcsfontosságú megértenünk, hogy *Isten ma elsődlegesen a Szentlelken keresztül munkálkodik a világban*. Ő az Istenség azon Személye, akihez a legközelebb kerülhetünk. Ő az, aki összegyűjti a hívők közösségét – Krisztus menyasszonyát – hogy az Úr elé vezetve bemutassa Neki őket. Az egyház is a Szentlélek által végzi Isten munkáját a világban.

A Biblia a Szentlelket *Paraklétosznak* nevezi, amit azt jelenti: „a mellénk hívott segítő”. Ő mellénk szegődött, hogy minden helyzetben segítsen nekünk, és mellettünk áll, hogy erőt adjon. Velünk van, hogy gondoskodjon rólunk, és megoldja az életben felmerülő vészhelyzeteket. Bármikor, bármilyen helyzetben van is szükségünk segítségre, tudhatjuk, hogy a Szentlélek készségesen a segítségünkre siet. Az Ő elhívása az, hogy mellénk állva megsegítsen bennünket.

A Szentlélek személyes, szeretetteljes kapcsolatra vágyik mindnyájunkkal. Szeretne mellénk állni, és átsegíteni bennünket minden helyzeten. Ezért annyira fontos, hogy mindannyian megértsük, kicsoda a Szentlélek, és hogy megismerjük Őt a maga teljességében. Csak így tapasztalhatjuk meg a Tőle jövő vigasztalást, segítséget, és csak így részesülhetünk erejéből, amelyre mindnyájunknak kimondhatatlan szüksége van.

Reményem e könyvvel kapcsolatban

E könyv célja megismertetni veled, kicsoda a Szentlélek, hogy ezáltal teljesebb, gazdagabb kapcsolatba kerülhess Vele. Legőszintébb vágyam úgy bemutatni az Ő dicsőségét és szépségét, hogy szívből kívánd alárendelni Neki az egész életedet, személyesen megismerve és megtapasztalva az Ő kegyelmét, szeretetét, erejét és ajándékait.

Isten azt szeretné, ha nem csupán úgy ismernénk Őt mint örökkévaló teremtő, vagy mint valamely erőt, amely a világmindenséget mozgatja, hanem úgy is mint szerető, gondoskodó Atyát, aki elküldte Fiát, hogy meghaljon a mi bűneinkért. Jézus a Szentlélek közreműködő munkája és ereje által lehetővé tette számunkra, hogy örömteli, bensőséges kapcsolatban élhessünk Vele.

Azért imádkozom az Úrhoz, hogy kegyelme által, és e könyvön keresztül, ültessen szívedbe olthatatlan éhséget és szomjúságot Lelke iránt, hogy mély, személyes és bensőséges kapcsolatba kerülhess Vele, életed pedig átformálódhasson az Ő ereje által.

Azért imádkozom, hogy kezdj el Őrá támaszkodni, Tőle kérve vezetést, gyógyulást, vigasztalást, bölcsességet és erőt. Azért is könyörgöm, hogy közelebb kerülhess Hozzá, mint eddig bárkihez, hogy megmártózhass az Ő dicsőségében, és átformálódhass Krisztus képmására.

Izgalmas perceket ígérnek e könyv lapjai! Nem kell azonban az utolsó oldalig várnod, hogy nagy áldásokban részesülj. Akár most is alárendelheted magad a Szentléleknek, átadhatod magad vezetésének, és engedheted, hogy betöltsön. Arra buzdítlak, hogy már most hozd meg ezt a döntést, és rendeld alá Neki az életed. Így már ettől a pillanattól kezdve Lélekben járhatsz dicsőségesen, és örvendzhetsz abban a teljességben, amelyet Isten mindannyiunk számára tartogat.

első rész

Kicsoda a Szentlélek?

A személyiség adta előnyök

„Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

– JÁNOS 14,16–17

Amikor Jézus itt járt a földön, érdemes volt a közelében lenni. Az emberek bíztak Benne, mert tudták, hogy ura minden helyzetnek. Ha Jézus mellettük volt, nem aggódtak afelől, hogy valami rosszul sikerül, mert biztosak voltak benne, hogy Ő majd mindent megold. Akik régóta Vele jártak, tisztában voltak vele, hogy Jézus minden helyzetet képes kezelni.

Tegyük fel, hogy egy vámszedő okoz fejfájást nekünk, mert olyan adóval akar sújtani minket, amit nem róhatna ki ránk. Sebj! Itt van Jézus!

– Menj, és fogj egy halat! – mondja a Mester Péternek. – Vedd ki az ezüstpénzt a szájából, és fizesd be az adót!

Hasznos ilyen Valaki társaságában időzni!

Vagy tegyük fel, hogy nagy sokaság követ minket, de alig van enni-valónk. Nem kell aggódnunk! Itt van egy kisfiú, akinek van öt kenyere és két hala. Nekünk csak kis csoportokba kell ültetnünk az embereket, Jézus pedig mindannyiukról gondoskodik, olyannyira, hogy a végén még tizenkét teli kosár maradékot is összegyűjtünk.

Egész jól jön az ilyen Valaki társasága!

Az is lehet, hogy a farizeusok akarnak gáncsot vetni élénk, és zavarba hoznak bennünket egy „szakmai” kérdéssel. Aggodalomra semmi ok, majd Jézus elbánik velük! Nincs mitől félnünk! Hagyjunk csak mindent a Mesterre!

Nos, rendben, de mihez kezdünk, ha a háborgó tengeren a hajótörés veszélye fenyeget? Ugyanaz a nóta, négyes strófa. Jézusnak van hatalma elnémítani a vihart, hogy biztonságban eljuttasson bennünket a várva várt menedékhelyre.

Lám, ismét megérte Jézus közelében maradni!

Ez volt az a lecke, amelyet a tanítványok újra és újra megtanultak az Úrral töltött három csodálatos esztendő alatt. Rájöttek, hogy Jézus társasága kimondhatatlanul hasznos számukra. Ha Ő velük volt, semmiért sem kellett aggódniuk. Nyugodtan és biztonságban élhettek, mert tudták, hogy az Úr mellettük van, és segít.

Új szelek fújnak

János evangéliumának 14. fejezetében azonban megváltozott a szélirány. Jézus egyértelművé tette, hogy hamarosan keresztre feszítik. Bár tanítványai nem teljesen értették szavait, a hallottak mégis mélyen felkavarták őket. Nem akarták, hogy Jézus magukra hagyja őket; szívük hirtelen megtelt félelemmel és nyugtalansággal. Abból, hogy Jézus így szólt hozzájuk „ne nyugtalankodjék a ti szívetek”, szinte *biztosra vehetjük*, hogy követőit nyugtalanság és félelem kerítette hatalmába. „*Mihez kezdünk Jézus nélkül?*” – gondolták magukban. Jézus pedig így válaszolt kiondatlan kérdéseikre:

„Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (János 14,16–17).

Ez János evangéliumának sarkalatos pontja. Jézus tulajdonképpen így szólt barátaihoz: „Igaz, hogy elmegyek, és ahová én megyek, ti most még nem jöhettek velem, de ne aggódjatok! Helyet készítek nektek, és idővel újra eljövök, hogy Magamhoz vegyelek titeket. Addig sem hagy-

lak viszont titeket vigasztalás nélkül. Nem hagyok benneteket segítség nélkül. Kérni fogom az Atyát, hogy adjon valaki mást mellétek segítőül. Nem hagyok magatokra; nem hagyok benneteket vigasztalás nélkül.”

A János 14,18-ban az eredeti görög szó az *orphanosz*, amely azt jelenti, „árva”. „Nem hagyok titeket árván” – ígérte Jézus a barátainak. Ígéretéhez híven pedig a Mester azt is mondta, imádkozni fog az Atyához, hogy küldjön tanítványainak egy másik „Pártfogót” [Károliban: „vigasztalót”].

A görögben a pártfogónak vagy vigasztalónak fordított kifejezés a *paraklétoz*. A *para* előjárószo azt jelenti, „vele” vagy „mellette”, a *klétoz* jelentése pedig „elhívott”. Jézus tehát megígéri barátainak, hogy kérni fogja az Atyát, hívjon el egy másik Segítőt, aki melléjük szegődve segítségükre lesz. A segítség tehát magában a Segítő személyében érkezik!

Isten különleges eszköze

A Szentlélek maga Isten; olyan Valaki, akivel örömteli, személyes kapcsolatba kerülhetünk. A Szentlélek nem pusztán egy személytelen erő vagy hatalom vagy a világmindenség nélkülözhetetlen alkotóeleme, hanem egy személy, aki képes megszólítani bennünket, és akivel beszélgethetünk. Olyan Valaki, aki irányít és segít, aki megerősít bennünket, és elvezet Isten igazságaira.

Isten a Szentlelken keresztül munkálkodik a világban, az egyházban és a hívők személyes életében. Azért fontos jól megismernünk a Szentlelket, mert az Úr Őt helyezte az egyház fölé, hogy vezesse, irányítsa, és erővel felkenje szolgálatát.

Amikor Jézus azt mondta tanítványainak „kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké” (János 14,16), arra bátorította követőit, készüljenek fel, hogy Isten új módon fogja tartani velük a kapcsolatot; egy új, de mégsem teljesen ismeretlen módon.

A „másik Pártfogót” kifejezésben a „másik” szó görög megfelelője az *allosz*, ami azt jelenti, hogy „ugyanolyan típusú vagy minőségű; ugyanabból az osztályból származó”. Létezik még egy görög szó, a *heterosz*, melyet ugyancsak úgy fordítanánk, hogy „másik”, jelentése azonban

„más minőségű”. Tegyük fel, például, hogy egy autókölcsönzőtől szeretnénk autót bérelni. Amikor odalépünk az eladóhoz, ő így szól:

– Sajnálom, uram. Ön egy kis Suzukit kért, azonban jelenleg nem áll rendelkezésünkre ilyen autó. Hadd javasoljak önnek egy *másikat* ugyanazért az árért, mégpedig egy Ford Mondeot. Így megfelel Önnek?

Itt a „másik” szó megfelelőjeként görögben a *heterosz* szó állna, hiszen nem ugyanarról a típusról vagy minőségről van szó. Tegyük fel azt is, hogy egy Ford Mondeot foglaltunk le, de az üzletben ezt mondják:

– Sajnáljuk, nem tudjuk önnek átadni a Ford Mondeot, de tudok önnek ajánlani egy VW Passatot.

Ez egy hozzátvetőlegesen hasonló minőségű jármű lenne, mint amit lefoglaltunk (*allosz*)*.

Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek minőségileg ugyanolyan, mint Ő, azt állítja, hogy a Szentlélek ugyanazokkal a létfontosságú tulajdonságokkal rendelkezik, mint Ő, különösen, ami isteni mivoltát és személyiségét illeti. Jézus lényegében a következőket mondja követőinek: „Veletek voltam, most pedig elmegyek, de nem hagyok magatokra benneteket. Kérni fogom az Atyát, hogy adjon nektek másik (*allosz*) Pártfogót, aki minőségileg ugyanolyan, mint Én. Ugyanúgy, ahogy veletek voltam, és minden helyzetben gondoskodtam rólatok, úgy lesz most a Szentlélek is veletek, és úgy fog gondoskodni rólatok minden helyzetben.”

Személy-e a Szentlélek?

Van néhány dolog, amit tudnunk kell a Szentlélekről ahhoz, hogy teljes mértékben megérthessük és értékelhessük Őt és szolgálatát. Ahhoz, hogy személyes kapcsolatba kerülhessünk Vele, először is meg kell értenünk, hogy a Szentlélek személy.

Ha pusztán úgy tekintünk a Szentlélekre, mint valamiféle személytelen erőre, képtelenek leszünk személyes kapcsolatba kerülni Vele. Egy

---

*a példában az autómárkákat az érthetőség kedvéért az olvasó számára ismertebb nevekkel helyettesítettük – a ford.

erővel nem alakíthatunk ki értelmes kapcsolatot. Próbáltál-e már megismerkedni egy elektromos aljzattal, egy gőzturbinával vagy esetleg egy gépkocsi motorjával?

Természetesen nem, hiszen ez az elképzelés önmagában is furcsa. Ugyanilyen abszurdum azonban az is, amikor valaki a Szentlelket mindössze egy személytelen erőnek tekinti, a szükség idején azonban mégis reménykedve hívja segítségül.

Tudatosítanunk kell, hogy a Szentlélek valóban egy személy, akit Jézus kérésére küldött mellénk az Atya, hogy a segítségünkre legyen. Jézus azt mondta: „Kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek... az igazság Lelkét.”

A Szentlelket érő támadások

Számos szekta tagadja, hogy a Szentlélek személy, mint ahogy azt sem ismerik el, hogy Jézus egyenlő Istennel. A Jehova Tanúi is a szekták e csoportjába sorolhatók. Az Örtorony Társulat vezetői azt tanítják, hogy a Szentlélek nem személy, hanem csupán erő. Azt állítják, hogy a Szentlélek igazából nem „Ő”, hanem „az”. Szerintük tehát nem *a* Szentlélekről kellene beszélnünk, hanem *egy* szent szellemről, vagyis egy Istentől eredő hatásról vagy erőről, amely ugyanúgy nem tekinthető élőnek, mint a ventilátor által keltett légáramlat.

Ez azonban ugyanolyan téves feltevés, mint a korai egyházban megjelenő eretnokség, az arianizmus, amelyet fő képviselőjéről, egy alexandriai presbiterről, Ariusról neveztek el (Kr.u. 256-326). Arius azt tanította, hogy csakis az Atya teljesen Isten; a Fiú és a Lélek alacsonyabb rendű teremtmények, és nem rendelkeznek természetüknél fogva és saját hatalmukból a halhatatlanság, a szuverenitás, a tökéletes bölcsesség, a jóság és a tisztaság isteni tulajdonságaival.

A Jehova Tanúi tévtanításaik nagy részét a korai ariánus szentségtörésből vették. Hálásak lehetünk azért, hogy érvrendszerüket már több mint tizenhat évszázaddal ezelőtt ismerték és megcáfolták. A legfontosabb azonban az, hogy a Szentírás egyértelműen kijelenti, a Szentlélek igenis személy.

Egy másik csoport, a „Jesus Only”^{*} szekta nem a Szentlélek személy voltát tagadja, hanem azt, hogy a Szentlélek különálló személy lenne az Istenségben belül. Ez a szekta különösen az Egyesült Államok déli részén virágzik, és nyugatra terjeszkedve egészen Arizonáig eljutott. Tévtanításuk nem az arianizmus, hanem a modalizmus vagy szabellianizmus, amely tagadja az Istenség különálló személyeit. A „Jesus Only” szekta azt vallja, hogy egyedül Jézus Isten; Ő az Atya, Ő a Fiú, és Ő a Szentlélek. Azt tanítják, hogy Isten három „személyisége” valójában csak három álarc, melyet Isten felváltva visel.

Ezt azonban sehol sem találjuk a Bibliában, amely világosan tanítja, hogy a Szentlélek személy, lényegét tekintve ugyanolyan, mint az Atya és a Fiú, mégis mindkettőjüktől különválasztható, különálló személyiség.

Intelligencia, akarat és érzelem

Ahhoz, hogy valakit személynek tekintsünk, személyiséggel, vagyis bizonyos tulajdonságokkal kell rendelkeznie. A legfontosabb ezek közül az intelligencia, amelyet az akarat és az érzelem követ a sorban. Ezek közül mindháromra szükség van ahhoz, hogy személyiségről beszélhesünk. Az emberben mindhárom fellelhető, ennek értelmében tehát valódi személyiség. Egy szikla, egy kerékpár, egy virág, egy tölgyfa vagy egy számítógép azonban nem rendelkezik személyiséggel. Legyenek akár milyen hasznosak vagy fontosak, egyiket sem nevezhetjük személynek, hiszen nem rendelkeznek sem intelligenciával, sem akarral, sem pedig érzelmekkel.

Amikor megnézzük, mit mond az Ige a Szentlélekről, egyértelművé válik, hogy a Szentlélek valóban egy intelligenciával, akarral és érzelmekkel bíró személy. A következőkben vegyük sorra az említett tulajdonságokat:

1. *Intelligencia:* az 1Korinthus 2,10–11-ben Pál apostol arról ír, hogy a Szentlélek milyen közelről ismeri „Isten mélységeit”. Ez nem más, mint az intelligencia félreérthetetlen leírása. Ezt mondja:

---

^{*}magyarul: „Egyedül Jézus”, vagy „egyetlenség-hit” – a ford.

„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke.”

Pál ebben az igerészben mindvégig isteni intelligenciát tulajdonít a Szentléleknek, hiszen ragaszkodik hozzá, hogy a Lélek „ismeri” Isten dolgait. Csak egy intelligenciával rendelkező személy képes ismerni valamit. A Szentlélek azonban nemcsak átlátja ezeket a mélységeket, hanem Pál állítása szerint tanít is minket, hogy az egyik szellemi dolgot összehasonlíthassuk a másikkal.

Mindezen tevékenységek megnyilvánulásához intelligencia, vagyis a személyiség egyik kulcsfontosságú összetevője szükséges. A Biblia tehát ragaszkodik ahhoz, hogy a Szentlélek intelligenciával rendelkezik.

2. *Akarat:* a Szentlélekről azt is olvashatjuk, hogy akarral rendelkezik. Amikor Pál az 1Korinthus 12-ben a Lélek ajándékaival foglalkozik, azt állítja, hogy a Szentlélek „úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja” (11. vers). A Szentlélek dönti el, hogy a hívők milyen ajándékot kapjanak, ehhez pedig akarral kell rendelkeznie. Az ApCsel 15,28-ban az apostolok a következő szavakkal vezették be döntéshozatalukat egy gyülekezeti tanítást illetően: „Mert a Szentlélek jónak látta, és vele együtt mi is...” A Szentléleknek tehát ugyanazt a döntéshozatali képességet tulajdonították, mint amivel maguk is rendelkeztek.

Az Igében másutt azt olvashatjuk, hogy a Szentlélek, akaratát kinyilvánítva, megtiltotta szolgálóinak, hogy bizonyos helyekre ellátogassanak:

„Aztán átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.” (ApCsel 16,6–7)

Egy embernek csak egy másik személy képes megtiltani, hogy egy bizonyos módon cselekedjen, és csak egy személy képes őt megakadályozni abban, hogy tervét végrehajtsa.

3. *Érzelem*: a Szentléleknek vannak érzelmei. Pál figyelmeztette az efezusiakat: „ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét” (Efezus 4,30). Az Ószövetségben Ézsaiás hasonlóképpen ezt írja: „Ők azonban engedetlenek voltak, és megszorították szent lelkét. Ezért ellenségükké vált, és harcolt ellenük” (Ézsaiás 63,10). A Szentlelket tehát meg lehet szomorítani.

Ezt aligha állíthatnánk egy személytelen erőről. Nevetséges lenne azt mondani, hogy „meg ne szomorítsd azt a virágot!”, vagy „bánatot okoztál a virágnak; magadra haragítottad”. Ilyet senki másra nem mondunk, csakis arra, akit személynek tekintünk. A Szentlélek személy, aki szeret minket, akit meg tudunk szomorítani, és meg tudunk bántani.

A Római levélben Pál az érzelmek pozitív oldaláról, a Lélek szeretetéről szól (Róma 15,30). Vajon hányszor hallottunk már prédikációt a Szentlélek szeretetéről? Biztos vagyok benne, hogy Krisztus szeretetéről már rengeteget beszéltek. Pál is sokat szólt Krisztus szeretetéről, és minden kétséget kizárólag mindannyian sok istentiszteletet végighallgattunk már Isten szeretetéről. Érdekes azonban, hogy kevés tanítás érinti a Szentlélek szeretetének témáját. Ettől függetlenül mégis bibliai tény, hogy a Szentlélek szeret bennünket.

A szeretetre kizárólag személyek képesek. Kedvenc cserepes virágukról igencsak furcsa lenne azt mondani: „Nahát! Mennyire szeret engem ez a virág! Sőt szenvedélyesen szeret!” Annak viszont már sokkal több értelme van, ha azt mondjuk: „A Szentlélek szeret engem. Sőt, szenvedélyesen szeret!” Ez a kijelentés nemcsak logikusabb, hanem ráadásul igaz is!

A személyes névmások személyekre utalnak

A Szentlélekre az Igében személyes névmások utalnak. Habár a *lélek* (*szellem*) szó görögben semleges nemű – ezért is beszélnek sokan úgy a Szentlélekről, mint egy erőről, és nem úgy, mint egy személyről –, tény viszont az, hogy a Szentlélekre tett utalásoknál személyes névmásokat találunk. Az Újszövetségben a görög nyelv a Szentlélekre körülbelül tizenhatszor az *ekeinosz* névmást használja, amely azt jelenti, „ő”, hímnemben. A János 14,26-ban is ezt olvassuk: „A Pártfogó pedig, a

Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő [*ekeinosz*] tanít majd meg titeket mindenre”. Ugyanez szerepel a János 15,26-ban is: „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az [*ekeinosz*] tesz majd bizonyosságot énrólam”. A János 16,13-ban pedig ez áll: „amikor azonban eljön ő [*ekeinosz*], az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra”. Ugyanezt a szót találjuk a János 14,16–17-ben és a 16,7–14-ben is.

A Szentlélekre utaló személyes névmások is félreérthetetlenül jelzik, hogy Ő egy személy.

A Szentlelket személyként kezelik

A Szentlélek számos esetben személyhez illő bánásmódban részesül a Szentírásban. Hadd említsek meg most három ilyen példát.

A Szentléleknek *hazudhatunk*, ahogy ezt az ApCsel 5-ben Anániás és Szafira esetében látjuk. Péter így reagált a házaspár hazugságaira: „Anániás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából?” (ApCsel 5,3).

A Léleknek *ellenszegülhetünk*. István, az ApCsel 7,51-ben lejegyzett védőbeszédében, így szólt zsidó honfitársaihoz: „Ti kemény nyakú, körülmételetlen szívű és fülű emberek, mindig ellene szegültök a Szentléleknek, atyáitokhoz hasonlóan ti is.”

A Szentlelket *káromolhatjuk*. A Márk 3,28-ban Jézus így szól: „Bizony, mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, de ha valaki a Szentlelket káromolja, az nem nyer bocsánatot”.

Természetesen lehetetlen, hogy egy személytelen erőnek hazudjunk, hogy ellene szegüljünk, és káromoljuk azt.

A Szentlélek személyként viselkedik

A Szentlélek *beszél*. Elég nehéz lenne olyan emberi beszéddel kommunikáló lényt találnunk, amely egyúttal ne lenne személy. Az ApCsel 13,2 így szól: „Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: »Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.«” Az 1Timóteus 4,1-ben Pál

a következőket írja: „A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől”. A Jelenések 2,7 hasonlóképpen a következőket mondja: „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Másodszor, a Lélek *közbenjár*. Pál a Róma 8,26-ban ezt írja: „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.” A János 15,26-ban pedig Jézus a következőket mondja nekünk: „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot énrólam.” A Lélek tehát Jézusról tesz bizonyosságot.

Harmadszor, Isten Lelke *tanít*. „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek” – olvassuk a János 14,26-ban. A Nehémiás 9,20-ból pedig a következőket tudhatjuk meg: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannaadat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak.”

Negyedszer, a Szentlélek *közösségben van velünk*. Pál ezt írja: „Az Úr Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!” (2Korinthus 13,13).

Ötödször, a Lélek *küzd* az emberekkel. Az 1Mózes 6,3 azt mondja: „Ne maradjon lelkem örökké az emberben [angolban: ne küzdjön örökké az emberekkel – a ford.]”

Hatodszor, a Szentlélek *csodákat tesz*. Pál azt írta, hogy az evangéliumot „jelek és csodák erejével [hirdették], a Lélek ereje által: úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát” (Róma 15,19).

Végül pedig, a Lélek *vezet bennünket*. Milyen csodálatos és dicsőséges igazság is ez! Mi is ugyanúgy megismerhetjük a Lélek természetfeletti vezetését, mint Pál és munkatársai: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket” (ApCsel 16,6–7).

Minderre csak egy személy képes! Az előbbi gondolatokat azonban nem csupán egy intellektuális eszmefuttatás kedvéért néztük át. Mivel a Szentlélek egy személy, személyes kapcsolatba is kerülhetünk Vele, és élvezhetjük kedves, személyes figyelmességeit!

Merre vezet Téged?

Amikor Lélekben járva elmélyül a Vele való kapcsolatunk, és reagálunk a Szentlélek bennünk végzett munkájára, nagy valószínűséggel mindenféle csodálatos, természetfeletti megtapasztalásban is részünk lesz. Olykor mindössze sírással tudunk majd reagálni, máskor viszont mérhetetlen öröm vagy túláradó szeretet tölt be bennünket. Sokféle megnyilvánulása lehet annak, ha a Lélekben járunk, és átengedjük magunkat az Ő vezetésének.

Mindig egyszerű ráébredni arra, hogy Isten keze van rajtunk, és a megfelelő úton vezet minket. Persze elképzelhető, hogy az adott pillanatban még nem ismerjük fel a Lélek vezetését, ahogy azonban egyre inkább összeáll a kép, rádöbbenünk: „Hát persze! Most éppen Isten vezet engem!”

Jó pár évvel ezelőtt megkértek, hogy látogassak meg egy kórházban fekvő hölgyet, aki a gyülekezetünkbe járt, és egy súlyos autóbaleset során gerinctörést szenvedett. Amikor elmentem a Szent József kórházba, hogy imádkozzam érte, azonnal észrevettem a hatágyas kórteremben két másik hölgyet is a gyülekezetből. Isten azért rendezte így, hogy mindhármuknak egyszerre tudjak szolgálni. Nem tudtam, hogy a két másik hölgy is kórházban van, de amikor beléptem az ajtón, mindnyájukat felvillanyozta az a gondolat, hogy hozzájuk jöttem. Természetesen mindannyiukért imádkoztam.

Amikor kiléptem a kórteremből, és a lift felé sétáltam, alig bírtam visszafogni lelkesedésemet: „Uram, annyira szeretem, hogy ilyen gyakorlatias Isten vagy! Fogalmam sincs, hány kórterem lehet ebben a kórházban, de biztosan rengeteg. A három gyülekezeti hölgyet, Uram, te mégis frappánsan egy kórterembe helyezted, hogy egyszerre mindhármukat meglátogathassam. Olyan egyszerű vagy! Olyan jó vagy!”

Beléptem a liftbe, megnyomtam a földszint gombját, de miután a felvonó ajtaja kinyílt, és én kikukkantottam, biztosra vettem, hogy eltévedtem, hiszen az előcsarnok helyett a központi nővérszobához érkeztem. Visszaléptem a liftbe, mert azt gondoltam, hogy valaki biztosan megnyomta ennek a szintnek a hívógombját, de amikor felnéztem a kijelzőre, azon a földszint „F” betűje világított. Most már tényleg összekavarodtam. Az egyik nővér, aki észrevette tanácsalanságomat, megkérdezte:

- Az előcsarnokot keresi?
- Igen, hova tűnt?
- A szolgálati lifttel jött le – mondta a nővér. Felnéztem, és valóban, a liften hatalmas betűkkel a következő felirat állt: „Szolgálati lift, csak kórházi dolgozók számára.”
- Ó, elnézést kérek! – mondtam. – Nem figyeltem eléggé az emeleten.
- Semmi baj! – bátorított a nővérke.
- Nos, akkor megmondaná, hogyan juthatok az előcsarnokba?
- Mi sem egyszerűbb! Menjen el az első folyosóig, forduljon jobbra, és már ott is van.

Megköszöntem a segítségét, és ahogy elindultam, azon morfondíroztam, hogyan is követhettem el ezt az ostoba hibát!

Ahogy befordultam a szűk kis folyosó sarkán, egy síró lányra lettem figyelmes. Amint megpillantott, felsikoltott:

- Chuck! – Azonnal odafutott hozzám, és hisztérikus zokogásban tört ki. Amikor végre sikerült megnyugtatnom, megkérdeztem tőle:
- Mi a baj? Mit tehetek érted? Mondd, miért imádkozunk?
- Chuck – válaszolta a lány –, a legeslegjobb barátomat, aki engem is Krisztushoz vezetett, ebben a pillanatban műtik az agysebészetben. Nagyszerű keresztény! Afrikában misszionárius, és e miatt a műtét miatt küldték haza. Az orvosok szerint kicsi az esélye annak, hogy ismét járni fog. Agydaganata van, és az orvosok azt mondják, a betegség már a járásra is kihatott, és azt gondolják, hogy... – ekkor könnyekre fakadt. – Egyszerűen nem bírom felfogni, hogy Istennek egy ilyen csodás embere megbénuljon. Teljesen le vagyok sújtva!

Isten lehetővé tette, hogy együtt imádkozzunk. Mutattam neki néhány ígét, és Jézusra irányítottam a tekintetét.

– Annyira elkeseredtem – mondta a végén. – Itt imádkoztam: „Istenem, ezt nem bírom egyedül. Kérlek, küldjél valakit, aki segíteni tud, akivel együtt imádkozhatok.” Egy kis szünet után így folytatta:

– Amikor felpillantottam, éppen felém jöttél a folyosón.

Ekkor minden megvilágosodott. Figyelmetlenségem nem pusztán ostoba tévedés volt. Isten készítette elő az egészet. Hirtelen felismerem: „Isten keze van rajtam! Az Úr Szentlelke vezet engem.”

Annyira siettem, olyan lelkesnek éreztem magam az Úrért, úgy örültem az Ő hatékonyságának, hogy észre sem vettem a liften álló feliratot. Isten azonban, figyelmetlenségemet felhasználva, egy konkrét folyosóra vezetett. Ha a főliftet használom, átvágok az előcsarnokon, és már ott sem vagyok. Így azonban Isten Lelke egy folyosóra vezetett, hogy találkozzam egy fiatal lánnyal, aki végső elkeseredésében Istenhez kiáltott segítségért.

Isten ezt veled is ugyanúgy megteszi. Amikor a Lélekben jársz, és megmaradsz Őbenne, olyan izgalmas élményekkel áld majd meg, hogy egész lényed beleremeg. Meglátod majd Isten erejét, amikor tanúja leszel a Lélek különböző megnyilvánulásainak. Mindig fellelkesíti az embert, ha Isten munkájában vehet részt.

Bármennyire izgalmas is mindez, nekünk mégsem ezt kell keresnünk. Egy kirobbanó érzelmi megtapasztalás csodálatos lehet, de sose váljon végcélunkká! Mindig arra kell összpontosítanunk, hogy minél többet akarjunk Istenből, és minél többet adjunk Neki önmagunkból.

Erre vágyik a Szentlélek is. Egy bizalmas, bensőséges és egyre növekvő személyes kapcsolatra veled. Szeretne megismerni téged, és szeretné, ha te is megismernéd Őt.

Mit felelsz erre?

A Szentháromság titka

„Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben...”

– 1TIMÓTEUS 3,16

Mindenki szereti a jó detektívregényeket. Befészkeljük magunkat egy kényelmes fotelbe, egy időre megfedkezünk kételkedő természetünkről, belemerülünk egy furcsa fordulatokkal teli egzotikus világba, és megpróbáljuk leleplezni a tettest, mielőtt elérnénk a mindenre magyarázatot adó utolsó oldalra. Gyakran nem az igazi gyilkost gyanúsítjuk, máskor viszont ügyesen ráérzünk a megoldásra. Ilyenkor diadalunk mámorába óhatatlanul is eszünkbe jut: „Nos, Scherlock Holmes hozzám képest...!”

A Szentírásnak is megvannak a maga rejtélyei, amelyek legalább annyi fejtörést okoznak, és legalább annyira megkapóak, mint bármely bestseller detektívregény rejtelmei. Sőt mi több, mérhetetlenül zavarba ejtők is; az emberi elme képtelen kifürkészni mélységüket. Ki tudná tökéletesen megmagyarázni, hogyan lehetséges az, hogy a mindenható Isten az embernek szabad akaratot adott? Hogyan lehet Jézus teljesen ember, és egyúttal száz százalékgig Isten? Ezernyi ehhez hasonló fejtörőt

tárnak élénk a Biblia oldalai. A Szentírás összes rejtélye közül azonban talán mégis a Szentháromság titka a legnagyobb.

A legnagyobb rejtély

Amikor megvizsgáljuk Isten három egy voltát (vagy hármas egységét), először is azt kell felismernünk a Szentírásból, hogy ez valóban titok. Pál az 1Timóteus 3,16-ban így nyilatkozik: „Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben...”

Olyan nagy titok ez, hogy elménk nem képes teljesen felfogni; egyszerűen képtelenek vagyunk megérteni Isten rejtélyét. Ezen azonban nem szabad meglepődnünk. Inkább emlékeznünk kell arra, hogy a végtelen Istennel van dolgunk, akit ha véges elménkkal próbálunk megérteni, óhatatlanul is leküzdhetetlen akadályokba ütközünk. Hiszen hogyan is beszélhetünk egy Istenről, és egyúttal az egy Isten három személyéről? A Szentírásban mégis ezt találjuk.

Semmiképpen sem szeretném megkísérelni azt, hogy megmagyarázzam Istent. Az emberi elme véges; nem érthetünk mindent, ezért egyszerűen el kell fogadnunk, amit a Szentírás mond: egy Isten létezik, aki három személyben nyilvánul meg: az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben.

G. Campbell Morgan a következőképpen magyarázza nehézségeinket, amelyek a Szentháromság megértéséből fakadnak: „A természetben nem található olyan jelenség, amely megfelelően szimbolizálná azt az elgondolást, hogy valami a háromszorosság módján, a kapcsolatok hármasságában létezik.” Más szóval, nincs olyan szimbólum a fizikai világban, amely megfelelően szemléltetné Isten hármas egységét.

Ennek ellenére az ember mégsem adja fel a keresést. Folyamatosan szeretnénk rábukkanni egy olyasfajta képre, amely mint analógia leírja az Istenséget. Ahogy azonban Morgan állította, nincs semmi olyan a természetben, amely megfelelően tárná élénk Isten hármas egységét. Pál a Szentháromságot titoknak nevezte. Rejtély lévén pedig hiába is próbálnánk azt a logika keretei közé szorítani.

Az ember véges elméje lázad e felfogás ellen, és azt mondja: „A Szentháromság ellentmondás; hogyan létezhetne egy Isten, és ben-

ne mégis három személy?” Mivel a Szentháromságot nehéz megérteni, mindig akadnak majd olyanok, akik tagadják az Istenség három személyét. Legyünk azonban óvatosak! A Szentháromság tagadása *mindig* magában hordozza Jézus Krisztus istenségének, illetve a Szentlélek személy voltának tagadását is.

Egyesek szerint a Szentháromság matematikai képtelenség. „Egy meg egy meg egy – mondják – az három”. Ez azonban semmit sem bizonyít, hiszen $1 \times 1 \times 1 = 1$. A Háromságot matematikailag sem lehet megcáfolni.

Bizony nem! Ragaszkodnunk kell tehát ahhoz, amit a Biblia mond Isten természetét illetően. Az Ige pedig azt állítja, hogy a Szentlélek Isten. Azt is tanítja, hogy egy Isten létezik, aki három személyben nyilvánul meg: az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben.

A Westminsteri Hitvallás ezt így fogalmazza meg: „Az Istenség egységében három egy lényegű, erejű és örökkévalóságú személy van: az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szent Lélek Isten.”

Az Ószövetségben

Isten hármas egysége nem mutatható ki ugyanolyan világosan az Ószövetségben, mint az Újszövetségben. Mindennek ellenére az Ószövetségben is találunk utalásokat, célzásokat és kinyilatkoztatásokat Isten három személyét illetően.

A Szentlélek legalább nyolcvanszor kerül említésre az Ószövetségben, leggyakrabban az „ÚR Lelke”, „Isten Lelke” vagy a „Szentlélek” kifejezésekben.

A Szentlélekről először az 1Mózes 1,2-ben hallunk: „A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.” Már a Biblia második versében találkozhatunk tehát a Szentlélekkel.

Az Ige legelső verse is utal azonban a Szentlélekre. Az 1Mózes 1,1 így szól: „Kezdetben teremtette Isten...” Az „Isten” kifejezés héber megfelelője ebben az igerészben az *Elohim*, amely többes számú alak (az egyes szám: *Él*). Érdekes, hogy a Biblia első Istenre tett utalása nem egyes, hanem többes számú.

Egyesek a többes számú *Elohim* előfordulását királyi többes számként, vagy többes számú hangsúlyként magyarázzák. Feltevésük azonban sem nyelvtanilag, sem nyelvhasználati szempontból nem tűnik megalapozottnak. Néhány igeverssel később a Szentírás a következőket mondja: „Akkor ezt mondta Isten [*Elohim*]: *Alkossunk* [többes számú rag] embert a *képmásunkra*, *hozzánk* hasonlóvá” (1,26). Kihez szól Isten, amikor azt mondta, hogy „*alkossunk*”, majd azt, hogy a „*képmásunkra*”, „*hozzánk*” hasonlóvá? Az Istenre tett utalásokban előforduló többes számú ragok, illetve a többes számú névmás gyakorlatilag feleslegessé teszi a királyi többes szám elméletét és az ehhez hasonló magyarázatokat.

Az Ószövetségben további izgalmas utalásokat is találunk a Szentlélekre vonatkozóan. Úgy vélem, az ókori Izráel jelmondata is a Szentháromságra mutat. Az 5Mózes 6,4-et – „Hallj meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr!” – a zsidók *Semán*nak nevezik (a *semá* héberül azt jelenti, „halljad”). Az istentiszteleteken újra és újra ezt kántálták, különösképpen az ünnepi alkalmakon. Az Istent imádók tehát ismételtén ezt kiáltották: „*Semá Jisráel, Jahve Elohénu Jahve Echád.*”^{*} Újra és újra megerősítették azt a tényt, hogy „az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr”. Isten kizárólagossága az egész zsidó vallás alapjául szolgált.

A *Semá* szóhasználata azonban sok mindent elárul. A *Jahve* kifejezést a zsidók Isten szövetségi nevére használták, míg az *Elohénu* (*Elohim*) az *Él* többes számú alakja, melynek jelentése „Istenség”. Az *echád* szó jelentése pedig összetett egységre, nem pedig egyes számú egységre utal. Például, amikor Isten megteremtette Ádámot és Évát, azt mondta: „és lesznek egy [*echád*] testté” (1Mózes 2,24), vagyis egy összetett egységgé.

Egy másik héber szót, a *jáhadot* kell használnunk, ha egyes számú egységről beszélünk. Ha a *Semában* is ezt a kifejezést találnánk az *echád* helyett, az Ószövetség nem támasztaná alá a Szentháromság elképzelé-

---

^{*}a zsidók Isten nevének tiszteléséből az Adonáj szót használják a Jahve helyett: „*Semá Jisráel, Adonáj Elohénu Adonáj Echád.* – a ford.

sét. Az a tény azonban, hogy a többes számú *Elohénu* (*Elohim*) az *echád* szóval párosul – ráadásul a zsidók monoteista hitvallásában – az Isten hármasságára utal.

Később, amikor Mózes utasításokat adott Áronnak, hogyan áldja meg Isten népét, a következőket kellett mondania: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könnyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!” (4Mózes 6,24–26). Figyeljük csak meg az Úr (Jahve) háromszori ismétlését! Egy Jahve van, miért kell mégis háromszor elismételni a nevet? Ezt mondta az Úr: „Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.” Ez az áldás hármasságának egysége.

Évszázadokkal később, amikor Ézsaiás próféta látomásban látta az Urat magasra emelt trónon ülve, a következőket hallotta a szeráfoktól: „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!” (Ézsaiás 6,3). Miért van szükség a szent szó háromszori ismétlésére? Ismételtén háromszoros bizonyágtételt láthatunk, ezúttal Isten szentségéről.

Az Ézsaiás 48,16 prófécijában így szól a Messiás: „nem szóltam eleitől fogva titkon! Mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét” (Károli). Vegyük észre, hogy a Messiás, Jézus, azt mondja, hogy az Úr Isten elküldte Őt és az Ő Lelkét. Ez egy prófécia a Messiás eljövételéről, amelyet a Szentlélek kora követ.

Az Újszövetségben

Természetesen Isten hármasságának tanítása végig átszövi az Újszövetséget Máté evangéliumától kezdve egészen a Jelenések könyvéig. A Máté 3,16-ban a következőt olvashatjuk: „Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, [Jézus] azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll.” Miközben Jézus megkeresztelkedett, és Isten Lelke galamb formájában leszállt rá, egy hang szólt a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Jézus megkeresztelkedett, a Lélek leszállt, az Atya pedig szólt a mennyből; az Istenség mindhárom személye megnyilvánult.

A János 14,16–17-ben így szól Jézus: „én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” Isten Jézus kérésére küldte el a Szentlelket. Ugyanennek az ígéretnek a megismétlését látjuk a János 14,26-ban is: „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya...” Ismét látnunk kell, hogy az Istenség mindhárom tagja egyértelműen jelen van.

Amikor Jézus megbízta tanítványait, hogy menjenek el, és tegyenek tanítvánnyá minden népet, meghagyta nekik, hogy kereszteljék meg az új megtérőket „az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Máté 28,19). Figyeljük meg, hogy az új tanítványokat az Atya, a Fiú és a Szentlélek „*nevében*” (egyes szám) kellett bemeríteniük, vagyis az Ige ismét megemlíti a Szentháromság mindhárom személyét.

Péter az ApCsel 10,38-ban a következőket mondta azoknak, akik Kornéliusz házában összegyűltek: „A názáreti Jézust felkente az *Isten Szentlélekkel* és hatalommal...” Vegyük észre, hogy az Ige itt is mindhárom személyre utalást tesz.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében ezt írja: „Egy a test, és egy a *Lélek*, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az *Úr*, egy a hit, egy a keresztség, egy az *Istene és Atyja* mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben” (Efezus 4,4–6). Az Ige ismételten hirdeti a Szentháromságot: egy a Lélek, egy a Úr, egy az Isten. $1 \times 1 \times 1 = 1$.

Érdekesnek tartom, hogy a fent idézett igehelyekhez hasonló ígérésekben a Szentlélek általában a harmadik helyen szerepel az Atyát és a Fiút követően. Ez megmagyarázza, általában miért emlegetik gyakran a Szentháromság harmadik személyeként a Szentlelket. Mielőtt azonban azt a következtetést vonnánk le, hogy mindez a Lélek alsóbbrendűségét bizonyítja, gondoljunk Pál Efezusiakhoz írt levelére, melyben a megszokott sorrend megfordul. Először a Lélek kerül említésre, másodszorra a Fiú, harmadjára pedig Isten, az Atya.

Hasonlóképpen Pál a Róma 15,30-ban ezt mondja: „A mi Urunk *Jézus Krisztusra* és a *Lélek* szeretetére kérek titeket, testvéreim, tusa-

kodjatok imádságaitokban velem együtt az *Isten* előtt érterem...” Itt ismét együtt találjuk a Szentháromság mindhárom tagját, ezúttal azonban Jézus kerül először említésre, őt pedig a Szentlélek, illetve az Atya követi a sorban.

Hadd szemléltessem még egy példával, hogy a Szentháromság tagjainak sorrendje nem jelent felsőbb- illetve alsóbbrendűséget! Pál a második Korinthusi levélben található áldásában a következőket mondja: „Az *Úr Jézus Krisztus* kegyelme, az *Isten* szeretete és a *Szentlélek* közössége legyen mindnyájatokkal!” (13,13). Itt Krisztust említi először, Istent, az Atyát másodszor, a Szentlelket pedig harmadszor. A sorrendnek tehát nincs jelentősége.

Ennyi bizonyíték birtokában bátran kijelenthetjük, hogy az Újszövetség egyetlen Istenről tanít, aki három, egymással egyenrangú személyben nyilvánul meg. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyek, mégis különálló és egymástól elhatárolható. Ez azt jelenti, hogy a Lélek minden szempontból ugyanúgy Isten, mint az Atya, illetve a Fiú.

Isteni tulajdonságok

A Lélek Isten voltát úgy is felismerhetjük, ha megnézzük, milyen isteni tulajdonságokat tulajdonít Neki a Szentírás.

A *Lélek örökkévaló*. A Zsidók 9,14-ben a következőket olvashatjuk: „akkor a Krisztus vére, aki *örökkévaló Lélek* által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.” Krisztus vére tehát az örökkévaló Lélek által tisztítja meg lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgálhassunk. Ez is a Szentháromságra utal.

A *Szentlélek mindenhol jelen van*. Dávid a következő kérdést tette fel a Zsoltárok 139,7–10-ben:

„Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezéd ott is elérne, jobbod megragadna engem.”

A *Lélek mindentudó*. Pál az 1Korinthus 2,10–11-ben ezt mondja:

„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke.”

A Lélek mindent ismer, még Isten mélységeit is. Amit Isten tud, azt a Lélek is ismeri, mivel pedig Isten mindent tud, így a Lélek is mindentudó.

A *Szentlélek mindenható*. Amikor egy angyal bejelentette Máriának, hogy Isten őt választotta ki arra a feladatra, hogy rajta keresztül a Messiás eljőjön a világba, Mária megkérdezte, hogyan lehetséges ez, hiszen még szűz. Az angyal így felelt: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának” (Lukács 1,35). Az angyal egyértelművé tette, hogy a Szentlélek nem más, mint a Magasságos ereje. Az Istenség mindhárom tagjának közös munkája nyomán jött létre tehát a „szeplőtlen fogantatás”, amely eredményeként Isten Fia emberi testet öltött.

Isteni utalások

Az Igében isteni utalásokat is találunk a Szentlélekre vonatkozóan. Az ApCsel 5,3-ban például Péter először azzal vádolja Anániást és Szafirát, hogy hazudtak a Szentléleknek, majd gyorsan hozzáteszi: „Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.”

Péter mellett érvel, hogy ha valaki hazudik a Szentléleknek, akkor Istennek hazudik. A kettő egy és ugyanaz; a Lélek Isten.

A 2Korinthus 3,18-ban Pál arról beszél, hogyan formálódunk át dicsőségről dicsőségre „az Úr Lelke által”. Az újabb angol bibliafordítások pontosabban, szinte szó szerint adják vissza a görög eredetiben található *hüpo kuriosz pneumatosz* kifejezést, amely magyarul így hangzana: „Az Úr, a Lélek által”. Pál tehát azt állítja, hogy az Úr egyenlő a Lélekkel, vagyis más szóval: a Lélek az Úr. A kettő egy és ugyanaz.

Isteni cselekedetek

Az Ige isteni cselekedeteket is tulajdonít a Szentléleknek.

A Szentírás tanítása szerint az Istenség mindhárom Személye aktív résztvevője volt a teremtésnek. Az 1Mózes 1,1-ből a következőket tudhatjuk meg: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” A második vers pedig elárulja nekünk, hogy „Isten Lelke lebegett a vizek fölött.” A János 1,3-ban pedig láthatjuk, hogy Jézus is részt vett a teremtésben: „Minden általa lett [Krisztus által], és nélküle semmi sem lett.”

Pál a Kolossé 1,16–17-ben hozzáteszi:

„Mert benne [Jézusban] teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindenél, és minden őbenne áll fenn.”

A Zsoltárok könyvéből még teljesebb képet kaphatunk arról, milyen szerepet töltött be a Lélek a teremtésben: „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük” (Zsoltárok 33,6–Károli). A „lehelet” szó héber megfelelője a *rúach*, melynek további jelentése „szél”, „szellem” vagy „lélek”. A Zsoltárok 33,6-ot tehát így is fordíthatnánk: „Az Úr szavára [az Úr Szava, vagyis Igéje pedig természetesen nem más, mint Jézus] lettek az egek, és szájának Lelkére [vagy leheletére, *rúachjára*] minden seregük.”

Isten a Lélek hangján szól

Bizonyítékok újabb sorát fedezhetjük fel a Szentlélek isteni mivoltára, ha megfigyeljük, hogyan utal az Újszövetség egyes ószövetségi igerészekre. Az Újszövetség ugyanis gyakran a Szentléleknek tulajdonít bizonyos ószövetségi eseményeket, ezáltal egyenlővé téve Őt Istennel.

Vizsgáljuk csak meg az Ézsaiás 6,8–9-et, amelyben ezt olvashatjuk: „Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj! Ő válaszolta: Menj, és mondd meg e népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete!” Az ApCsel 28,25–26-ban Pál ezt az ige-

részt idézi: „Helyesen szólt a *Szentlélek* Ézsaiás próféta által atyáitokról, amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, és ne értsetek, és látván lássatok, és ne lássátok meg!” Pál félreérthetetlenül azt állítja, hogy a *Szentlélek* volt egy olyan ószövetségi igérezs főszereplője, amelyet mindenki Istennek tulajdonított.

A Jeremiás 31,31–32-ben így szól a próféta: „Eljön az az idő – *így szól az Úr* –, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával. Nem olyan szövetséget, amilyent őseitekkel kötöttem, amikor kézen fogva vezetem ki őket Egyiptom földjéről. De ezt a szövetséget megszegték, pedig én voltam az Uruk – *így szól az Úr*”. A Zsidók 10,15-ben az író mégis így szól: „De bizonyoságot tesz nekünk a *Szentlélek* is, mert ez után az igen után: »Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán«, *így szól az Úr*”. Az újszövetségi megfogalmazás szerint a *Szentlélek* ihlette Jeremiást, a próféta szerint pedig az Úr szólt rajta keresztül. Más szóval, a Bibliát a *Szentlélek* ihlette.

Ezért olvashatjuk a 2Timóteus 3,16-ban, hogy a „teljes írás *Istentől* ihletett”, Péter azonban azt állítja a 2Péter 1,21-ben, hogy „sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a *Szentlélektől* indíttatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.”

Figyeljük csak meg, hogy Pál azt állítja, a teljes Szentírás *Istentől* ihletett, ezzel szemben Péter azt mondja, az *Istentől* küldött emberek szóltak a *Szentlélek* indíttatására. Valóban ellentmondás lenne ez? Cseppet sem, hiszen a *Szentlélek* egyenlő *Istennel*.

Ezért mondhatta Jézus is a Márk 12,36-ban, hogy maga „Dávid mondta ezt a *Szentlélek* által...” Ezért írta Péter is Dávid beteljesedett próféciájáról, hogy „amit előre megmondott a *Szentlélek* Dávid szája által...” (ApCsel 1,16). Amikor Isten szólt, a *Szentlélek* beszélt. A *Szentlélek* maga Isten. Ő az *Istenség* harmadik személye.

Segítő

A *Szentlélek*, a Szentháromság áldott harmadik tagja, Isten hatalmas ajándéka számunkra. Azért jött, hogy a Pártfogónk legyen, a *paraklétoszunk*.

Kész rá, hogy melléd álljon, és segítsen keresztényként élni.

Kész rá, hogy melléd szegüljön, és az igazság útján vezessen.

Kész rá, hogy melléd állva megerősítsen téged.

A Fiú elküldte hozzád Istent a *Szentlélek* személyében, hogy benned lakozzon, és erőt adjon, hogy Krisztus képmására formálódhass.

Olyan csodálatos ajándékot adott nekünk Isten, amelynél nagyobb senki más nem adhat. Bizonyos ajándékok talán izgalommal és örömmel töltenek el, talán még le is nyugöznek bennünket, Isten ajándéka mégis felülmúlhatatlan, hiszen ez az ajándék maga az Isten.

második rész

Mit tesz a Szentlélek?

A világban munkálkodó Isten

„Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbenem; az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.”

– JÁNOS 16,7–11

Észrevetted, hogy Jézus mindig telve volt meglepetésekkel? Mire követői azt gondolták volna, hogy végre sikerült Őt megérteniük, Jézus újabb talány elé állította őket. Amikor ellenfelei azt hitték, végre bekerítették, váratlanul Ő is csapdát állított, és magukra hagyta meglepett, elvörösödött ellenségeit.

Mire mi is azt hinnénk, pontosan tudjuk, mit fog mondani, olyan szavakkal szerez nekünk meglepetést, melyekre sosem számítottunk volna.

Így hat ránk a Mester tanítása is a Szentlélek munkájáról a világban. Jézus azt mondja, a Lélek feladata nem más, mint leleplezni előttünk a bűnt, az igazságot és az ítéletet. Ha megvizsgáljuk az említett területeket, látni fogjuk, hogy a Lélek munkája merőben más, mint amilyenek mi azt elképzeltük.

A Lélek meggyőz a bűn tekintetében

Mire gondolunk általában, amikor a bűn fogalmáról beszélünk? A hazugság, a lopás, a csalás, a pornográfia, a paráznaság és a gyilkosság jut eszünkbe, vagy éppen a Tízparancsolat megszegése. Amikor tehát az Úr azt mondja, hogy a Lélek leleplezi a világot a bűn előtt, könnyen gondolhatnánk, hogy arra utal, a Szentlélek rámutat a bűnösök minden csalására, hazugságára és romlottságára. Jézus azonban nem ezt állítja, hozzászólásai ugyanis, hogy „*a bűn az, hogy nem hisznek énbennem*”.

Isten videomagnója

Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek leleplezi a világot a bűn előtt, a bűn pedig az, hogy nem hisznek Őbenne. Ez az egyetlen bűn, amelyért bárki is ítéletben fog részesülni. Más vádirat nem szükséges.

Sokan mondták már, hogy Istennek biztos van egy mennyei videomagnója, mellyel egy nap egy óriás kivetítőn minden istentelen gondolatunkat és cselekedetünket levetíti majd. Jézus azonban azt mondta, hogy a Szentlélek meggyőzi a világot arról, hogy „mi a bűn... A bűn az, hogy nem hisznek énbennem”. Más szóval, egy kérdéskörre szűkül le minden: Mit tettünk Jézussal? Hiszünk-e Benne, hogy Általa üdvözülhessünk?

Már Jézus neve is küldetését hirdeti. Az angyal így szólt Józsefhez: „akit nevezd Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből” (Máté 1,21). A *Jézus* szó nem más, mint a görög *Iesous* szó magyar átírata, melyet a héber *Jésua* névből származtattak, vagyis a *Jehosúa*, „Jahve az üdvösség”, összevont alakjából. Jézus maga is a következőképpen jellemezte küldetését: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet” (Lukács 19,10). Ez volt hát az Ő küldetése, a Szentlélek pedig erről tanúskodik a világot előtt. Megfeddi a világot a bűn tekintetében, mert az nem hisz Jézusban.

Jézus János evangéliumának 3. fejezetében elmondta Nikodémusnak, hogy Isten nem azért küldte el Őt a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ Őáltala. Azt is mondta, hogy aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre, de aki nem hisz Benne, már megítéltetett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiában. Az ilyen ember azért van ítélet alatt, mert nem hajlandó hinni Jézusban. A Szentlélek tehát meggyőzi

az embereket a bűn tekintetében, bűnük pedig abban rejlik, hogy nem hiszik, Jézus az Isten Fia, akit az Atya a világ megváltásáért küldött el.

A Szentírás így tanúskodik: „Aki hisz a Fiában, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (János 3,36). János apostol életének végén arról írt, hogy ha nem hiszünk, valójában Istent tesszük hazuggá. Ha nem akarunk hinni Jézus Krisztusban, az Isten Fiában, aki elhordozta a világ bűneit, a Szentleket káromoljuk. Ha nem vagyunk hajlandóak hinni, hazugnak nevezzük a Lelket, mert elutasítjuk Isten kinyilatkoztatását saját Fiáról (lásd 1János 5,10–12).

Ezt bizony nem lehet félvállról venni! Ahogy a Zsidókhoz írt levél írója figyelmeztetett:

„Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja? Mert ismerjük azt, aki így szólt: »Enyém a boszszúállás, én megfizetek.« És ismét: »Az Úr megítéli az ő népét.« Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni” (Zsidók 10,28–31).

Ilyen borzasztó büntetést csak egyféleképpen lehet elkerülni. A választ Pál apostol tárja elénk: „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz” (Róma 10,9).

Természetesen fontos, hogy a megvallás őszinte legyen. Hamis megvallás még senkit sem üdvözített. Sokan azonban nem vallják Jézus Krisztust őszintén Uruknek. Jézus azt állítja, hogy egy napon sokan jönnek majd Hozzá, és azt mondják: „Uram, uram, nyiss ajtót nekünk! Ő azonban így válaszol: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket” (Máté 25,11–12). Jézus ragaszkodott hozzá, hogy „»nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát«” (Máté 7,21).

Honnan tudhatjuk, hogy valaki megvallása igaz-e, vagy hamis? Ha valaki őszintén Úrnak vallja Jézust, az életét egyértelműen alárendeli

majd Jézus Krisztusnak és az Ő uralmának. Ha azonban a megvallást nem követi alárendeltség, akkor nem volt valódi, és nem is vezet üdvösségre.

Mi a te álláspontod?

Jézus mindezt így fogalmazta meg: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (János 3,18).

A kérdés az, hiszel-e abban a megoldásban, melyet Isten kínált fel a bűnödre? Hiszed-e, hogy Isten elküldte egyszülött Fiát, hogy elhordozza a bűnödöt, és meghaljon helyetted? Vajon elfogadtad-e, vagy inkább elutasítottad Jézus Krisztust? Ez az egyetlen, nagyon is személyes kérdés. Milyen a kapcsolatod Jézus Krisztussal? Elfogadtad-e már Őt és az Általa kifizetett megváltást, vagy netán az egészet elutasítottad azzal, hogy nemet mondtál Neki?

Amikor az utolsó ítéletkor megállsz majd Isten előtt, ezt az egy kérdést fogja neked feltenni: „Mit tettél a Fiammal?” Tehát minden a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatodban csúcsosodik ki.

A Szentlélek bizonyítást tesz a világ előtt, hogy mindnyájunknak el kell fogadnunk Jézus Krisztust Megváltónknak, és Őt kell életünk Urává tennünk. Az egész arról szól, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban. Ez dönti el, hogy bocsánatot nyertünk-e, vagy még mindig ítélet alatt vagyunk. Ez az egyetlen kérdés, amelyet Isten feltesz nekünk.

A Lélek meggyőz az igazságról

A Szentlélek második feladata a világban az, hogy meggyőzzön az igazság tekintetében. A Lélek nemcsak a bűnről győz meg bennünket, hanem az igazságról is. A bűn helytelenül cselekszik, az igazság pedig helyesen; a bűn célt téveszt, az igazság célba talál.

Mi történik a nem igazakkal?

Pál elmondja, hogy „az igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát” (1Korinthus 6,9). Az apostol a Galata 5-ben felsorolja a test cselekedeteit, majd hozzáfűzi: „Ezekről előre megmondom nektek, amint már

korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklük Isten országát” (21. vers). Pál tehát azt állítja, hogy akik ezeket cselekszik, nem igazak. Ha ezeket teszi az ember, nem örökölheti Isten országát.

A Jelenések könyvéből megtudhatjuk, hogy Isten semmit nem fog beengedni a mennybe, ami bemocskolná azt. Az Efezus 5,5-ben Pál elmondja, hogy „egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyerészkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.” A Zsidókhoz írt levél így int bennünket: „Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat” (12,14). Ezekben az igeversekben a Szentlélek a szent és igaz életről beszél, illetve a testies élet megtagadásának szükségességéről.

Jézus így szól tanítványaihoz: „ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába” (Máté 5,20). Mennyire megdöbbenhet ez a tanítványok! Az írástudók és a farizeusok igazságukról voltak ismeretesek; a semmiségeket felnagyították, a komoly dolgokat viszont elkendőzték. Mindig nagyon ügyeltek arra, hogy igazságukat nyilvánvalóvá tegyék az emberek előtt. Látszatra mindig betartották az általuk önkényesen értelmezett törvény minden vesszőjét és ékezetét, szívükben azonban folyamatosan megszegték azt. Ezért mondta Jézus a követőinek, hogy „ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába”.

A feladvány megfejtése

Nyilvánvaló, hogy igaznak kell lennünk ahhoz, hogy a mennybe kerülhessünk. Mit értett hát Jézus az alatt, hogy a Lélek leleplezi a világ előtt, mi az igazság, és „az igazság az, hogy én az Atyához megyek”? Jézus kijelentése nem tűnik érthetőnek. Logikus tehát feltennünk a kérdést: mit mond az igazságról Jézus mennybemenetele, és hogyan kapcsolja össze a kettőt a Szentlélek?

Amikor Jézus felemeltetett a mennybe, Isten nyilvánosan tanúskodott a világ előtt arról, hogy Fia szent életet élt. Így igazsága által kiérdemelte, hogy a mennybe jusson. Jézus megmutatta, milyen az Isten által elfo-

gadható igazság, mennybemenetelével pedig Isten tudatta velünk, hogy Jézus az igazság mércéje, amely alapján a mennybe kerülhetünk. Jézus igazsága azonban messze felülmúlta az írástudókét és farizeusokét. Egy hajszálnyival kisebb igazság már nem juttat a mennybe.

Ne higgyük el a Sátán hazugságát, hogy Isten meggyőzhető, és beengedi majd azokat az őszinte és jó embereket is a mennybe, akik még nem fogadták el a Lélek bizonyágtételét Krisztusról! Ne higgyük, hogy Isten elnézi majd a kevésbé súlyos bűnöket a mennyben! Ne gondoljuk, hogy Isten testies életünk ellenére is, valamiféleképpen kivételes bánásmódban részesít majd minket, és mégiscsak beenged királyságába!

Olvassuk el újra a Galata 5-ben és az Efezus 5-ben található felsorolásokat, és vegyük fontolóra a figyelmeztetést: „akik ilyeneket cselekszenek, *nem* öröklik Isten országát” – jelenti ki kategorikusan Pál.

Természetesen elképzelhető, hogy a te problémáid más természetűek. Lehet, hogy más az életed, és talán arra számítasz, hogy jó cselekedeteid segítenek majd be a mennybe. Hadd ajánljam akkor figyelmedbe, amit Jézus a János 16,10-ben mondott. A Lélek bizonyágot tesz: ha azt akarod, hogy Isten saját igazságod alapján fogadjon el, akkor ugyanolyan igaznak kell lenned, mint Jézus Krisztus volt. Mennybemenetelekor Isten bizonyágot tett a világ előtt arról, hogy Jézus igaz volta az egyetlen, amelyet az Úr elfogadhat.

Mennyire volt igaz Jézus?

Mennyire volt hát igaz Jézus? A Bibliából megtudhatjuk, hogy Isten „[Jézust] *aki nem ismert bűnt*, bűnné tette értünk” (2Korinthus 5,21). Az 1János 3,5 kijelenti, hogy „*öbenne nincsen bűn*”, a Zsidók 4,15 pedig elmondja, hogy „nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, *kivéve a bűnt*”. Jézus igazat mondott, amikor ezt állította magáról: „mindig azt teszem, ami neki [az Atyának] kedves” (János 8,29).

Mivel Jézus bűntelen életet élt, és mindig azt tette, ami az Atyának kedves, Isten a dicsőségébe fogadta Őt. Ezzel kinyilvánította a világ előtt, hogy a bűntelen élet az igazság egyetlen, számára elfogadható mércéje.

Szeretnél Jézus Krisztust megkerülve a mennybe kerülni? A Szentlélek bizonyágtételéből megtudhatod, hogy ehhez bűntelennek kell lenned, ez ugyanis az egyetlen, Isten számára elfogadható igazság. Ha ennek a mércének nem tudsz megfelelni, nem várhatod el Istentől, hogy elfogadjon téged. Hacsak nem vagy és voltál mindig is tökéletes, Isten kénytelen lesz elutasítani téged.

A Lélek világos bizonyágtételének ellenére sokan mégis saját igazságukat próbálják felajánlani Istennek üdvösségük alapjaként. Így szólnak: „Uram, olyan jó dolgokat teszek, a szegényeknek is adakozom. Kedves vagyok, figyelmes, és mindent elkövetek annak érdekében, hogy igaz életet éljek. A Nagy Parancsolat szerint próbálom élni az életem, és mivel szeretném, ha elfogadnál, a tőlem telhető legjobbra törekszem a jó cselekedetek terén. Így bizonyára szeretni fogsz, és elfogadsz mindazért, amit tettem!”

Nagyon gyakran ehhez hasonlóan érvelnek halálesetkor. A család felsorolja mindazt a jót, amit az elhunyt tett, és arra kérnek, hogy ajánljam szerettüket Istennek jó cselekedetei alapján.

Mit mondott azonban Isten az emberek jó cselekedeteiről? Az Úr Ézsaiás prófétán keresztül kijelentette, hogy olyanok azok, mint „a szennyes ruha” (Ézsaiás 64,5).

Furcsa okoskodás

Egyesek így érvelnek: „Tudsz-e egy percig tökéletes lenni?” – kérdezik. Ha nem gondolom át alaposan a választ, akár igennel is válaszolhatok. Ők viszont így felelnek: „Ha egy perc erejéig tökéletes vagy, akkor talán menni fog két, vagy akár négy percig is. Ha pedig négy percig tökéletes tudsz lenni...” Ezt pedig addig folytatják, míg végül kijelentik, hogy az ember képes bűntelen tökéletességben élni.

A kísérlet kedvéért tegyük fel, hogy képesek vagyunk rá, pontosabban, hogy te képes vagy rá, hiszen magamról tudom, hogy nem vagyok az. Túlságosan őszinte vagyok. Olyan messze állok a tökéletességtől, hogy csak hálát adhatok Istennek Jézusért és az Ő kegyelméért. Tegyük fel azonban, hogy képes vagy elhatározni a következőt: „Ettől a perctől fogva tökéletes leszek. Egyetlen gondolatom sem lesz, amely kívül esne

Isten akaratán. Sosem leszek kritikus és büszke. Nem teszek semmit magamért. Teljességgel másokért és Istenért fogok élni. Tökéletes leszek.” Tegyük fel tehát, hogy meg is tudnád ezt valósítani!

Képzeld el azt is, hogy hirtelen földrengés támad, amely megingatja az épület falait, melyben tartózkodsz, és hatalmas faldarabok zuhannak rád! Egy óriási omladék pontosan maga alá temet. Ahogy haldokolva fekszel a földön, éppen arra sétálok, és megszólítalak: „Gratulálok! Sikerült! Teljes szívvel, elszántan eltökélted, hogy szent életet élsz, most pedig elérted a büntelen tökéletesség szintjét. Őszintén gratulálok!” Ha gratulációm közben akár a legcsekélyebb büszkeség is megjelenik szívedben, és azt gondolod magadban: „Igen, tényleg csodálatos vagyok”, mindennek vége, hiszen Isten gyűlöli a büszkeséget.

A kísérlet kedvéért megint csak képzeljük el, hogy még ezt a bókot is könnyű akadályként veszed, és lenyűgözően, sőt mérhetetlenül alázas vagy! Mégiscsak akad azonban egy kis probléma. Mi a helyzet mindazzal, amit *még* az elhatározásod előtt tettél? Mihez kezdsz azokkal a bűnökkel, melyeket az esküd előtt követtél el? Rossz hírem van: *már azelőtt kizártak a versenyből, hogy rajthoz álltál volna!* Ha tehát saját igazságod alapján szeretnél Istenhez kerülni, le kell mondanod a mennyről! Már túl késő!

„De hát, Chuck! Nem csapod be így az ajtót mindannyiunk orra előtt?” – kérdezheted. De igen, már ami saját igazságunkat és érdemeinket illeti. Ha azt gondolod, hogy saját jó cselekedeteid, szándékaid vagy erőfeszítéseid a mennybe juttatnak, csalódást kell okoznom! Sosem fog sikerülni! Egyetlen útja van ugyanis annak, hogy bármelyikünk is bebocsátást nyerjen Isten országába, ez pedig Jézus Krisztus igazságán keresztül vezet. Ezt az igazságot hitünk és bizalmunk által kapjuk meg. Nincs olyan Istennek végzett szolgálat vagy feladat, amely által a mennybe kerülhetnénk; csakis Jézus Krisztusba vetett hitünk juttathat oda bennünket.

Ez tehát a Szentlélek bizonyágtétele Krisztus mennybemeneteléről. A Lélek Jézus Krisztusra mutatva leleplezi a világ előtt, mi az igazság. Jézus a példakép; Isten azt várja el tőlünk, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Ha nem tudunk megfelelni ennek az elvárásnak, akkor egyetlen reményünk abban rejlik, hogy hitünket Jézus Krisztusba vetjük.

A Lélek meggyőz az ítéletről

Végül pedig, a Szentlélek leplezi le a világ előtt azt is, mi az ítélet. Megint csak azt gondolhatnánk, hogy Jézus arról az ítéletről beszél, amelyet Isten egy nap minden bűnösre kiönt. Az utolsó ítélet napja valóban eljön majd, és akkor mindenkinek el kell számolnia az életével Isten előtt. Azt várnánk, hogy Jézus erre az eljövendő ítéletre utal. Ő azonban újabb talány elé állít minket, amikor ezt mondja: „az ítélet pedig az, hogy *e világ fejedelme megítéltetett.*” Jézus nem egy *eljövendő*, hanem egy *már* megtörtént ítéletről beszél. E világ fejedelme, a Sátán, megítéltetett.

Vajon hol ítéltetett meg? Az egyetlen lehetséges válasz az, hogy a kereszten. A Sátán a kereszten ítéltetett meg a bűnnel együtt, ahol Isten Jézusra helyezte a bűnre kimondott ítéletét.

A teljes kép

Lépjünk most pár lépést hátrébb, hogy meglássuk a teljes képet! Fontos emlékeznünk arra, hogy egy ideig a Sátán jogosan formált igényt erre a világra. Akkor nyerte el az erre való jogát, amikor Ádám az Éden kertjében a bűnbeeséskor átengedte neki. Ezért nevezi Jézus a Sátánt e világ fejedelmének.

Eredetileg az Úré volt az egész föld, hiszen Ő teremtette. Amikor megalkotta az embert, és a földre helyezte, Isten Ádámnak adta át a föld feletti uralmat. Ádám azonban megszegte Isten parancsait, és az ördögnek engedelmességgel evett a tiltott gyümölcsből. Ádám abban a pillanatban alárendelte magát a Sátánnak, a szolgájává vált, az ördög pedig elnyerte a föld feletti uralmat. Ahogy Pál a Róma 6,16-ban mondja: „Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra?” Ádám engedelmességgel a Sátánnak, és a bűn rabszolgájává vált.

Sok évszázaddal később, amikor a Sátán felvitte Jézust egy magas hegyre, hogy megmutassa neki a világ összes királyságát és azok dicsőségét, felajánlotta, hogy mindezt Neki adja, ha Jézus leborul előtte, és dicsóítja őt. „Mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom” –

dicsekedett a Sátán a Lukács 4,6-ban. Meglepő módon Jézus nem szállt vitába az ördög arcátlan állításával, hanem elismerte, hogy a Sátán e világ fejedelme, és így is nevezte őt (János 12,31; 14,30; 16,11).

Jézus azonban nem maradt tétlen. Azért jött, hogy visszavásárolja a világot Istennek, és keresztthalálával ki is fizette megváltásunk árát. Mert nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon lettünk megváltva, hanem Jézus Krisztus drága vérében, aki mint szeplőtlen bárány megöletett (lásd 1Péter 1,18–19). Jézus Krisztus eljött, hogy a kereszttel ítéletet hozzon a Sátánra, és véget vessen az ördög hatalmának a földön.

A keresztyőzelmé

A Sátán a kereszten ítéltetett meg, ahol megtört a hatalma, és megsemmisült a föld feletti uralma. Pál a Kolossé 2,13–15-ben a következőket írja:

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszeggezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban *diadalmaskodott rajtuk*”.

A kereszten Jézus Krisztus legyőzte ellenségeinket, a fejedelemségeket és a hatalmasságokat. Győzelmét feltámadása bizonyította.

A világ fejedelme tehát megítéltetett. Jézus Krisztus halála és feltámadása által megtört az egykor fölöttünk álló hatalom ereje. Ezért ne engedjük, hogy a bűn uralkodjon testünkben, hiszen nem kell többé a test vágyainak engedelmesséknünk (lásd Róma 6,12).

Tény azonban az is, hogy Isten még nem vette vissza a világ feletti uralmat. Vágyakozva és imádkozva várjuk ezt a napot. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (Máté 6,10). Ő, mennyire várom már azt a napot, amikor a földön a Sátán akarata helyett Isten akarata valósul majd meg! Minden kétséget kizárólag egy teljesen más világ lesz az, mint a mostani. Mert

igazság fogja beborítani a földet, úgy, „ahogyan a tengert víz borítja” (Ézsaiás 11,9). Az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, együtt heverészik a báránnyal, és egy kislány terelgeti őket (lásd Ézsaiás 11,6–7; 65,25). Nem lesznek testi és értelmi fogyatékoságok, mert a sánta szökellni fog, a néma dicsérni fogja Istent, a vak pedig meglátja Isten dicsőségét és csodáit (lásd Ézsaiás 35,6).

E dicsőséges napig azonban a Szentlélek a következőről tanúskodik: nem kell többé sem a bűn, sem a Sátán uralma alatt élnünk, hiszen a Sátán megítéltetett. Semmilyen jogos követelést sem támaszthat életünkkel szemben. Szabadok lehetünk, hiszen Jézus azért halt meg, hogy felszabadítson bennünket a sötétség hatalma alól.

Mivel a Sátán megítéltetett, Jézus Krisztus által felszabadultunk a Sátán uralma és elnyomása alól. Életünket az Istennel való közösségben élhetjük, és megigazulhatunk a Jézus Krisztusba vetett hit által.

A világ továbbra is a Sátán hatalma alatt áll, a Szentlélek azonban bizonyosságot tesz arról, hogy többé senkinek sem kell a bűn láncait hordania. Nem kell többé a sötétségben és az ellenség fogságában élnünk, hiszen e világ fejedelme megítéltetett, és teljesen le is győzetett. Most már csak elbitorolt tekintéllyel és hatalommal tartja fogságban az embereket. Jézus meghalt a világ bűneiért, ezért felszabadulhatunk a bűn hatalma alól.

Jézus Krisztusba vetett hitem miatt Isten gyermeke lettem, Isten pedig igaznak tekint engem, hiszen Jézus Krisztus igazságát nekem tulajdonította. Isten befogad majd a mennybe, a bűn pedig többé nem uralja az életemet. Mivel Krisztusban vagyok, szabad lettem, a Sátánnak pedig nincs többé uralma felettem, mert megítéltetett a kereszten.

Ugyanez rád is igaz lehet. Neked sem kell többé a bűn uralma alatt élned; a világ fejedelmét megítélték, hatalma megtört, te pedig Jézus Krisztuson keresztül győzedelmeskedhetsz.

Mit szólsz hozzá?

Erről tesz bizonyosságot a Szentlélek a világ előtt. Hát nem csodálatos? Leszámolhatsz a bűnnel az életedben, ha hitedet Jézus Krisztusba vetted, és megkapod az Ő igazságát. Jézus büntelen életének ereje lehetővé teszi számunkra, hogy örökké Istennel élhessünk. Földi életünket sem

kell többé a sötétség hatalmában és fogságában eltöltenünk. A Sátán megítéltetett a kereszten.

Milyen dicsőséges bizonyágtétel ez! Milyen dicsőséges igazság!

A Lélek bizonyágtétele szerint a Jézus Krisztusba vetett hit képessé tett minket arra, hogy élvezzük az Istennel való szeretetteljes kapcsolatot. Egyes egyedül ez határozza majd meg egy nap örökkévaló sorsunkat. Hiszünk-e Jézus Krisztusban? Elfogadtuk-e Megváltónknak, és Urunkká tettük-e, vagy netán valamilyen oknál fogva elutasítottuk Őt?

Hadd kérdezzek valamit! Hogyan foglalsz állást, amikor fontolóra veszed saját kapcsolatot Jézus Krisztussal? Ha még nem határozta el, hogy hitedet és bizalmadat Jézus Krisztusba veted, azért imádkozom, Isten még most szólítsa meg a szívedet, mielőtt átlapoznál a következő oldalra. Engedd meg Isten Szentlelkének, hogy szóljon hozzád a bűnnel, az igazsággal és az ítélettel kapcsolatban, majd fogadd el az örök élet csodálatos ajándékát, melyet Isten biztosított számodra büntelen Fia, Jézus Krisztus halálán keresztül!

Igaz, hogy Jézus szeret csavart labdát passzolni nekünk, ez azonban nem tartozik közéjük. De még csak nem is egy gyors, hanem egy szép, lassú passzról van szó, hogy könnyen átvehessük, és berúghassuk a kapuba. Hiszen a legfontosabb játékban Isten nem azt akarja, hogy célt tévesszünk, hanem hogy a kapuba találjunk. Azt szeretné, ha a dobogóra állnánk Vele.

Jézus már megnyerte a bajnokságot. Rajtunk áll, hogy csatlakozunk-e csapatához.

A fedőt tartó erő

*„A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy
annak, aki azt most még visszatartja, el kell
tűnni az útból”*

– 2THESSZALONIKA 2,7

Nehéz napokat élünk, és a Szentírás szerint a helyzet még rosszabbra fordul, mielőtt javulást tapasztalhatnánk.

Pál apostol csaknem kétezer év távlatából figyelmeztet bennünket, hogy közeleg az a nap, amikor a gonosz elszabadul a földkerekségen. Akkor az emberiség oly mértékű lázadást indít Isten ellen, amelyhez fogható nem volt még az idők kezdete óta. A nyomában járó ijesztő járványok és csapások pedig jelezni fogják, hogy elérkezett a vég. Pál már saját korában felfedezni vélte az eljövendő pusztulás jeleit, amikor ezt írta: „Működik... már a törvénszegés titkos bűne” (2Thesszalonika 2,7–Károli).

Ma már nem olyan nehéz nyomára bukkannunk a „törvénszegés titkos bűnének”, hiszen mindenhol láthatjuk a bűn rothasztó hatását. Az Antikrisztus szellemisége vesz bennünket körül: Jézus Krisztust gúnyolják, megvetik, nevetségessé teszik, és kicsúfolják.

Óvakodj a „vallásos fanatikustól”!

A helyzet annyira elfajult, hogy egyes állami körökben a „szektás” kifejezés meghatározása már olyan személyt jelent, „aki hisz Isten Igéjének tévedhetetlenségében és Jézus második eljövételében”.

Te hiszel e kettőben? Ha igen, akkor manapság rád is alkalmazható a „szektás” és a „vallásos fanatikust” elnevezés.

Figyelj csak oda az utóbbi kifejezésre, hiszen ahogy közeleg a vég, egyre többet halljuk majd! A globalisták – akik hajthatatlanul törekednek az egységes világrend kialakítására – önként bevallják, hogy a bolygónk feletti teljhatalom megszerzésében leginkább a vallásos fanatikuskok akadályozzák őket. Számos csoportot illettek már ezzel a jelzővel, és napjaink legnagyobb ellenségének is a vallásos fanatizmust tartják. Egyre több ország osztozik azon a véleményen, hogy a New Age (új korszak) elterjedésének útjában nem más, mint a vallásos fanatizmus áll.

Számos hatalommal bíró személy, a média reflektorfényét élvezve, évek óta keserves háborút vív az újjászületett keresztények ellen, a vallási fanatikuskok egyik legszörnyűbb csoportjának tartva őket. Ismert személyiségek, mint Steve Allen, Carl Sagan, Ed Asner és Norman Lear, buzgón igyekeznek sokak hitét aláaknázni, és olyan képet festeni az életrevaló keresztényekről, mint akiknek elment a józan eszük. Céljuk, hogy tökéletesen kiirtsák az őszinte istenhitet, hogy többé semmi ne állhasson az Új Világrend útjába.

A kijózanító igazság az, hogy a gonoszság erőinek már megvan a kidolgozott tervük arra, hogyan szabaduljanak meg az úgynevezett vallásos fanatikuskok nagy részétől. Úgy vélik, hogy csakis akkor jöhet el az ő idejük.

Igazuk van!

Visszatartó erő a kirendelt ideig

A Szentírás világossá teszi, hogy a Szentlélek egyik elsődleges feladata visszatartani a gonoszt *az Atya által kijelölt ideig*. A kijelölt időben azonban a Szentlélek eltávozik, és a Sátán hét szörnyűséges éven át hatalmat kap arra, hogy a földön uralkodjon. Pál így fogalmazta ezt meg:

„Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten. Nem emlékeztek rá, hogy még amikor nálatok voltam, megmondtam nektek mindezt? És azt is tudjátok, hogy mi tartja vissza most még, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt most még visszatartja, el kell tűnni az útból” (2Thesszalónika 2,3–7).

A Szentlélek fogja vissza a „törvénytíprást”, „a törvénszegés titkos bűnét”. Ő tartja rajta a fedőt a világ erőszaktól fortyogó üstjén. Amint a Szentlélek elvétetik az útból, és többé már nem fogja vissza a gonoszságot, a sötétség erői nyomban átveszik a hatalmat. A szabadjára engedett gonoszság azonban nem tarthat örökké, egy erkölcselenségbe és gonoszságba süllyedt társadalom ugyanis képtelen tartósan fennmaradni. Az emberiség gyorsan alámerül eddigi legsötétebb korszakába, és a végén elnyeli a feneketlen mélység.

Ő, mennyire vágyakoznak a sötétség erői a világ feletti teljes uralom megszerzésére! Ez azonban még nem lehetséges, mert az egyházban lévő Szentlélek visszatartja őket. Ma Ő a világ visszatartó ereje. Ő akadályozza meg, hogy gátat törjön a gonoszság, amely egyre duzzadó víztömegként készül elárasztani a földet.

Hadiállapot

Megváltott keresztényekként olyan világban kell élnünk, amely még a Sátán uralma alatt áll. Ezért találjuk magunkat egy napról napra erősödő konfliktus, egy szellemi harc kellős közepén. A Sátán egy óriási, végső ütközetre toborozza csapatát, soha nem látott elzántsággal bizonygatva erejét. Az ördög eltökélt szándéka, hogy Jézus Krisztus minden munkáját eltörölje a föld színéről. Ez természetesen magában foglalja a ke-

resztények elpusztítását, és annak a hatásnak a megsemmisítését is, amelyet a keresztények igazságukkal a világra gyakorolnak.

A modern technológia otthonainkba is eljuttatta a világ sötétségét a televízión, rádión és az on-line számítógépes szolgáltatásokon keresztül, sok keresztény pedig nem túl bölcsen engedi is, hogy a gonoszság istentelen filozófiáihoz idomuljon az élete. Tragikus, mennyire meggyengül Jézus Krisztus egyháza a világgal kötött kompromisszumok következtében.

Mintha teljesen elfelejtettük volna, mit mondott Jézus a tanítványainak: „Ti vagytok a föld sója”. Jézus arra hívja el a keresztényeket, hogy tisztítsák meg a világot, és szellőztessék ki a mindnyájunkat körülvevő romlottság bűzét. „Ha pedig a só megízetlenül – figyelmeztet Jézus –, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek” (Máté 5,13). Jézus szerint az egyháznak tisztító szerepet kell betöltenie a világban az elragadtatásig, amikor majd minden újjászületett hívó elvételik a földről, és a mennybe kerül.

Jézus ezt mondta hűséges filadelfiai gyülekezetének, amely az utolsó idők egyházát jelképezi: „kevés erőd van” (Jelenések 3,8). Mindössze ennyi erőnk van. Nem vagyunk az igazság ügyének hatalmas és legyőzhetetlen bajnokai. Bárcsak azok volnánk! De nem vagyunk. Az egyház által kötött kompromisszumok rendkívüli mértékben meggyengítették bizonyágtételünket, illetve azt a tisztító szerepet, amelyet a világban kellene betöltenünk.

Ennek ellenére Jézus mégis ezt mondja: „fel[építem] egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta” (Máté 16,18). Jézus Krisztus egyháza, bár gyenge, mégis diadalmaskodik a Szentlélek ereje által. Az egyház a benne lakozó Szentlélek visszatartó hatásának köszönhetően fog győzedelmeskedni.

A végidők

Pontosan mit is tart vissza a Lélek az egyházon keresztül? A Bibliából megtudhatjuk, hogy lesz majd egy nagy, végső csata, mielőtt a Sátán rákényszerül arra, hogy visszaadja a föld feletti uralmat az Úrnak.

A Sátán most is ehhez a végső küzdelemhez gyűjti seregét, mivel, úgy vélem, önmagát is becsapva azt hiszi, övé lehet a győzelem.

A Jelenések 19,19-ben János ezt írja: „És láttam, hogy a fenevad [az Antikrisztus] meg a föld királyai és seregeik gyülekeznek, hogy harcra keljenek a lovon ülő [Jézus Krisztus] és serege ellen.” Ez lesz a végső ütközet, amelyet követően az Úr megalapozza királyságát a földön. A konfliktust megelőzően azonban a Sátán előbb egységes világrendet teremt, amelynek élére saját képviselőjét állítja.

A Sátán stratégiájának értelmében a föld minden kormányát egy ember uralma alá akarja helyezni, akit az Újszövetség úgy nevez, hogy a „törvénytípró”, „a kárhozat fia”, „az Antikrisztus” vagy a „fenevad”. Ő lesz az, akit a Sátán felruház erejével, trónjával és hatalmával. Őt használja a Sátán eszközü, hogy uralkodhasson a világban; rajta keresztül hódolnak majd az emberek az ördögnek. A Jelenések 13,2-ben János ezt mondja az Antikrisztusról: „Ez a fenevad, amelyet láttam, párduchoz hasonlított, lába, mint a medvéé, szája, mint az oroszláné: a sárkány [Sátán] átadta neki erejét, trónját és nagy hatalmát.”

Amikor a fenevad hatalmat kap a Sátántól, természetfeletti jelek és csodák kísérik majd munkáját, amelyekkel lenyűgözi a világot. A Máté 24,24-ben Jézus kijelenti: „Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék – ha lehet – a választottakat is.” A 2Thesszalónika 2,9-ben pedig Pál azt mondja az Antikrisztus eljövételéről, hogy „a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával” történik majd.

A Sátán hamis színjátékában azonban nem az Antikrisztusé a kizárólagos főszerep. A Jelenések 13,11–13 szól a „hamis prófétáról”, aki együttműködik az Antikrisztussal:

„És láttam, hogy a földből feljön egy másik fenevad; két szarva volt, amely hasonló volt a Bárányéhoz, de úgy beszélt, mint a sárkány. Ez gyakorolja az első fenevad teljes hatalmát az ő nevében, és rábíra a földet és lakóit, hogy imádják az első fenevadat, amelynek meggyógyult a halálos sebe. Nagy jeleket tesz, még tüzet is parancsol le az égből a földre, az emberek szeme láttára.”

Dániel alátámasztja, hogy az Antikrisztus „hatalmas erejű lesz, bár nem a maga erejéből.” Magának a Sátánnak, a sötétségnek ereje lesz ez.

„Szörnyű módon fog pusztítani, minden tette sikerül. Pusztítja az erőseket és a szentek népét. Okossága révén sikerül, amihez álnokul hozzáfog, ezért fölfuvalkodik szívében, és háborítatlanul pusztít el sokakat. De amikor a vezérek vezére ellen támad, összetörik anélkül, hogy hozzányúlnának” (Dániel 8,24–25).

Az Antikrisztus Isten erőszakos ellensége lesz. Káromolja Istent, „sokat beszél majd a Felséges ellen...” (Dániel 7,25). Néhány fejezettel később Dániel próféta így ír:

„Ez a király azt tesz, amit csak akar. Fölmagasztalja és nagyobbak tartja magát minden istennél, és szörnyűségeket mond még az istenek Istene ellen is. De csak addig boldogul, amíg véget nem ér a harag, mert ami el van hátróztatva, annak meg kell történnie” (Dániel 11,36).

Pál hozzáfűzi, hogy a törvénytípró „majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgy-hogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten” (2 Thesszalónika 2,4). A Jelenések 13,5–6 pedig ezt mondja:

„És adatott neki [az Antikrisztusnak] nagyokat mondó és istenkáromló száj, adatott neki hatalom a cselekvésre negyvenkét hónapon át; és megnyitotta száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és sátorát, azokat, akik a mennyben laknak.”

A két tanúságtevő

Isten még ezekben a sötét napokban sem hagyja majd magát tanúk nélkül. A Biblia megemlíti két tanúságtevőt, akik a zsidókhoz küldetnek az egyház elragadtatása után. Nagy valószínűséggel a két tanúságtevő Mózes és Illés lesznek. Az Igéből azt is megtudhatjuk róluk, hogy a világ

gyűlölni fogja őket, aki viszont ártani próbál nekik, a szájukból kitoró tűz által pusztul el.

Emlékezzünk csak vissza, hogy egy alkalommal a király parancsnokát és ötven harcosát küldte el Illéshez, hogy zárják börtönbe. „Isten embere! A király azt parancsolja, hogy jöjj le!” – mondta a parancsnok Illésnek a 2Királyok 1,9-ben.

A próféta így felelt: „Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddal együtt!” (10. vers). Ekkor valóban tűz szállt le, és megemésztette őt és ötven emberét. A király ekkor egy másik parancsnokát küldte el ötven emberével, aki megismételte az üzenetet: „Isten embere! Azt üzeni a király, hogy jöjj le azonnal!” (11. vers). Illés így válaszolt: „Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddal együtt!” Így is történt. A harmadik ember, akit elküldtek a zsémbes, öreg prófétához, már jóval bölcsebben járt el. Valami ilyesmit mondhatott: „Családos ember vagyok, uram. A király parancsa alatt állok. Legyen szíves, és könyörüljön rajtam!” Illés pedig engedett neki.

Ez a történet a Malakiás 3,23-mal karöltve, melyben Isten megígéri, hogy elküldi Illést az Úr nagy napja előtt, a legnagyobb érv amellelt, hogy a két tanúságtevő egyike Illés lesz. Egy másik érv is szól azonban Illés mellett, hiszen sosem halt meg, hanem egy forgószél kapta fel, és a mennybe repítette tüzes harci kocsik és lovak kíséretében (lásd 2Királyok 2).

A nagy nyomorúság idején mindenki, aki ártani próbál a két tanúságtevőnek, a szájukból kitoró tűz által pusztul el. A Szentírásból azt is megtudhatjuk, hogy bizonyágtételük végeztével a fenevad háborút indít a két tanúságtevő ellen, majd legyőzi és megöli őket. Az Antikrisztus azonban egészen addig képtelen lesz őket elpusztítani, amíg földi szolgálatuk be nem fejeződött.

Háború a szentek ellen

Az Ige azt is elárulja nekünk, hogy az Antikrisztus háborút indít majd a zsidók ellen, akiket azokban a napokban szenteknek és Isten választottjainak neveznek. A Jelenések 13,7 a következőket mondja: „Megadatott

neki, hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett”. A Dániel 7,21 pedig hozzát teszi: „Láttam, hogy ez a szarv [az Antikrisztus] hadakozott a szentek ellen, és följük kerekedett.”

A Dániel 7,25 továbbá elénk tárja, hogy az Antikrisztus „sokat beszél majd a Felséges ellen, és gyötörni fogja a Felségesnek a szentjeit. Arra törekszik, hogy megváltoztassa az ünnepeket és a törvényt. Hatalmába kerülnek a szentek egy időszakra, meg két időszakra és egy fél időszakra [három és fél évre].”

Amikor az Antikrisztus megjelenik a színen, harcolni fog a szentek ellen, és legyőzi őket. Mivel győzedelmeskedik felettük, tudhatjuk, hogy ezek a szentek nem az egyházat jelentik, hiszen Jézus azt mondta, hogy egyházán a pokol kapui *sem vesznek erőt*. Ezeket a szenteket olykor a nyomorúság szentjeinek is nevezik; olyan zsidókról és nem zsidókról van szó, akik a nagy nyomorúság irtózatosa alatt Jézus Krisztushoz fordulnak.

Egy készpénz nélküli társadalom

Hatalomra jutását követően az Antikrisztus egy szélsőséges, új rendszert vezet be. Ahogy Dániel mondta, „arra törekszik, hogy megváltoztassa az ünnepeket és a törvényt.” Egyik legszembetűnőbb változtatása a készpénz eltörlése lesz. Az Antikrisztus egy készpénz nélküli társadalomban fog tevékenykedni.

Amikor néhány éve felvettem a készpénz nélküli társadalom elgondolását, mindenki a fejét csóválta: „Készpénz nélküli társadalom? Ki hallott már ilyet?” Manapság azonban azt kérdezhetnénk, ki az, aki még nem hallott róla? Elég egy pillantást vetnünk a napilapok gazdasági rovatára, vagy időnként átlapoznunk egy pénzügyi folyóiratot, és már is tudjuk, miről van szó. A készpénz nélküli társadalom kérdése egyre időszerűbb.

Éppen az elmúlt héten a következő feliratra lettem figyelmes az élelmiszerboltban, ahol vásárolni szoktam: „VISA, MasterCard elfogadóhely. Fedezze fel a fizető kártyák előnyeit!” Egyre több ember fizet készpénz helyett elektronikus kártyával, amelyet csak végighúznak egy speciális leolvasón, majd a vevő aláír egy bizonylatot, elteszi, amit vá-

sárolt, és már indulhat is. Mindezt anélkül, hogy készpénzre lett volna szüksége. Bámulatos, milyen gyorsan haladunk a készpénz nélküli társadalom felé.

A Biblia előre jelezve mindezt, így szól az Antikrisztusról:

„És megadatott neki, hogy mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltessen meg, és hogy senki se vehessen vagy adhasson, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma” (Jelenések 13,16–17).

Legyünk tehát óvatosak: lehet, hogy ez a nap már nincs olyan messze, mint gondolnánk! Nemrégiben az amerikai kormány egy személyi igazolványkártyát népszerűsített, elsősorban az egészségbiztosítók tevékenységét segítve. A gyermekek ma már az Egyesült Államokban is születésükkor kapnak társadalombiztosítási számot. Mindezek a változások óriási iramban zajlanak.

Van otthon a fiókomban egy kis műanyag szerkentyűm, amely leginkább egy vízi pisztolyhoz hasonlít. Egy parányi tű segítségével képes apró adóvevőket a bőr alá juttatni. Ezek a mikrochip adóvevők körülbelül 1,25 cm hosszúak és mindössze egy centi szélesek (sőt, még ennél kisebb változatok is léteznek). Akit ilyen készülékkel „jelöltek meg”, annak tartózkodási helye bárhol nyomon követhető a világon a helyzetbemérő műholdak segítségével. Erre a mikrochipre természetesen számos személyes jellegű információ is feltölthető: bankszámlaegyenleg, cím, jogositvány nyilvántartási szám, vagyis lényegében bármi.

A bankok is a készpénz nélküli társadalmat támogatják. Az üzleti élet is efelé tart, a kormányzatok is erre voksolnak. Vajon miért? Azért, mert a készpénz nélküli társadalom jóval olcsóbb alternatívát kínál. A készpénz felszámolása ugyanis a költséges pénznyomtatás megszüntetését vonná maga után.

Az irodámban van egy 500 milliárdos bankjegy, amely az eddigi legnagyobb címletű bankjegy a világon. Szerbiában nyomtatták, és egy gyűjtemény részeként körülbelül nyolc amerikai dollárt ér. Kiválóan illusztrálja, milyen gyorsan értékét veszítheti a pénz.

Én mindmáig távol tartom magam a készpénz nélküli tranzakcióktól. Egyike vagyok azoknak a fehér hollóknak, akik még mindig készpénzben fizetnek, számos pénztáros nagy meglepetésére.

- Szeretné ezt az összeget a hitelkártyájára írni? – kérdezik.
- Nem, készpénzzel szeretnék fizetni – válaszolom.
- Készpénzzel?
- Még lehetséges, nem?
- Hát, végül is, igen.

A készpénz nélküli társadalomban azonban rációt is találunk. A bűnözési statisztika rohamos romlásával csak egy módon vethetünk véget a rablásnak és kábítószer-kereskedelemnek: a készpénz eltörlésével. Becslések szerint az amerikai kormányt évente több milliárd dolláros veszteség éri az adócsalások miatt. Ha azonban minden üzleti tranzakciót számítógéppel végeznének, a hatóságok minden adásvételt képesek lennének nyomon követni. Ez a rendszer megszüntetné a pénztolvajlást, hiszen a pénz értéktelenné válna.

A bűnesetek robbanásszerű növekedése miatt az emberek már ma is vonakodnak attól, hogy készpénzzel lépjenek ki az utcára. A tranzakciók digitalizálása ideális megoldás lehet, hiszen nem lenne mit ellopni, és minden tranzakció rögzítésre kerülne.

A készpénz nélküli társadalom bizonyos fokig már ma is része életünknek: bankkártyával fizetünk, és csupán egy egyszerű lépés választ el minket attól, hogy azonosító chipet ültessenek testünkbe. (Mondjuk, a homlokunkra vagy a jobb kezünkre.)

Minden készen áll a pénz mint váltóeszköz eltöréséhez; mindez bármelyik pillanatban megtörténhet. Előfordulhat, hogy valamelyik reggeli újságban azt olvassuk, két héten belül minden készpénzünket be kell szolgáltatnunk, mert a határidőn túl értékét veszti, és bevonásra kerül. Ha pedig nagyobb összeget vinnénk be a bankba, nyilatkozatokat kellene kitöltenünk arról, miért volt ennyi készpénz a birtokunkban.

Nem egy tudományos-fantasztikus regényről beszélek, hanem valós elképzelésekről, amelyek megvalósítását ebben a pillanatban is mérlegelik valahol. A világ tehát készen áll.

Az egységes világrendre készen

A kocka el van vetve; minden készen áll ahhoz, hogy a világ egy emberként alárendelje magát egy egységes kormányzatnak. A médiában szüntelenül hallhatunk olyan kifejezéseket, mint „globális közösség”, „globális gazdaság”, „Világbank” vagy „globális tevékenység”. Hallhatunk a globális összefogás szükségességéről, valamint a helyi háborúk megszüntetéséhez szükséges közös fellépésről. Azt is megtudhatjuk, mennyire nélkülözhetetlen egy világbékét biztosító globális haderő.

Az Egyesült Államokban is léteznek olyan hatalmas erők, melyek a globális kormányzás megvalósítását tűzték ki célul. A két legismertebb csoportosulás a Council on Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa) és a Trilateral Commission (Háromoldalú Bizottság), amelyek az amerikai nemzetet először a globális hatóságokkal való együttműködés, majd az annak való alárendeltség felé próbálja elmozdítani. Az USA-ban egyre több hatalmat biztosítanak az Egyesült Nemzetek számára, az olyan törvényeket is beleértve, amelyek felülírják az amerikai törvényeket. Az Egyesült Államok szép lassan alárendeli hadserege irányítását az ENSZ-nek és az ENSZ főtitkárnak.

Mindezek okát nem nehéz megértenünk. A modern technológia által előállított félelmetes tömegpusztító fegyverek láttán a világ vezetői felismerték, hogy az emberiség egyetlen túlélési esélye a globális kormányzásban rejlik. Ennek megvalósításán dolgoznak ma is fáradhatatlanul.

Mi tartja vissza őket?

Mi hát a késlekedés oka? Mi tartja vissza a sötétség erőit és hatalmait attól, hogy átvegyék a föld feletti teljes uralmat? A Biblia válasza egyszerű: a Szentlélek egyik feladata az, hogy visszatartsa a sötétség erőit, és megakadályozza őket abban, hogy hatalomra juttassák az utolsó emberi uralkodót. Erre utalt Pál is a 2Thesszalónika 2,7–8-ban:

„A törvénytírást titokban már folyik, *csak hogy annak, aki azt most még visszatartja, el kell tűnni az útból.* És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytíró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövételének fenségével.”

A Szentlélek tehát akadályozza és visszafogja a gonoszság erőit, addig a napig, amíg el nem vétetik az útból. Amint a Lélek eltávozik, a gonosz nyilvánvalóvá válik, és megkezdi rémisztő uralkodását.

Valójában a Szentlélek *a hívők életén keresztül* fejt ki visszatartó hatását. Talán valaki azt gondolja, hogy a Szentlélek csak közvetlenül munkálkodik, pedig nem így van. A Szentlélek az *egyházon* és a hívők életén keresztül hátráltatja a gonoszság erőit.

Azért vagyunk tehát itt, hogy megfékezzük a gonoszság erőit a Szentlélek hatalma által. Nem az a feladatunk, hogy a gonoszt politikai manőverek segítségével korlátozzuk, hiszen ez sosem sikerülhet. Szellemi harcról van szó, és csak úgy van esélyünk a győzelemre, ha szellemi fegyvereket használunk.

A Sátán szívesen csalogatja a keresztényeket a fizikai küzdőterre, hiszen ott pozdorjává zúzhatja őket. Jézus is azt mondta: „e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.” (Lukács 16,8). Ha a gonosszal politikai párbajra készülsz, légy óvatos, mert ott ő van erőfölényben.

Isten szellemi fegyverzettel ruházott fel bennünket, hogy éljünk vele. Ez az egyetlen eszközünk, amellyel érdemes harcba indulnunk. Isten pedig megőríz bennünket bizonyágtételünk végéig, ahogy a két tanúságtevőnek is megígérte, hogy nem eshet bántódásuk, míg tanúságtételüket be nem fejezik. Amikor az egyház földi szolgálata befejeződik, az Úr elmozdítja az útból, a Sátán pedig átveszi a hatalmat.

Egy nap a sötétség erői teljhatalommal bírnak majd. Nem lesz többé senki, aki a gonosszal szembeállna, vagy aki visszafogná azt. Nem lesz többé senki, aki a gonoszság ellen felszólalna. Közvetlenül az egyház elragadtatása után a törvénytípró a Sátántól kapott hatalmával átveszi az uralmat, a világ pedig olyan sötétségbe zuhan, mint addig még soha (lásd Máté 24,21–22). Jelenleg egyedül az egyházban jelen lévő Szentlélek tartja vissza a Sátánt attól, hogy átvegye a világ feletti teljes uralmat, amelyet követően beköszönt majd a világ legsötétebb időszaka.

Annnyira hálás vagyok Istennek a Szentlélek életünkben végzett munkájáért! Azért imádkozom, hadd töltsük be azt a tisztító szerepet, amelyre Isten elhívott, amíg itt vagyunk a földön. Hadd legyünk Jézus Krisztus erős tanúságtevői, hűségesen bizonyágot téve az igazságról.

Bárcsak hamar elhozná az Úr azt a napot, amelyen munkánk végeztével kivéteünk ebből a koromsötét világból! Akkor jön el a bűn hatalmának végső ideje szörnyűséges hét évre, amíg Jézus vissza nem tér, hogy létrehozza az igazság, világosság, öröm és béke királyságát.

Milyen a te bizonyágtétele?

Bár a beteljesülés ideje még nem érkezett el, a sötétség erői *már most is* uralkodnak. A bűnbeeséstől kezdve a világ a gonosz uralma alatt állt, és áll ma is. Isten saját belátása szerint megengedte, hogy a Sátán erői kezükben tartsák napjaink gonosz világát. Úgy vélem azonban, hogy ők sem értik igazán, miért nem képesek programjukat teljesen megvalósítani. Megpróbálták démoni terveiket mozgásba lendíteni, mégsem jártak sikerrel.

Véleményem szerint a sötétség erői egyre inkább rádöbbennek, kinek köszönhetik mindezt. Ezért is kezdenek úgy utalni a vallásos fanatikusra, mint akik akadályozzák a világ békéjét és haladását.

Amíg a Sátán tartja kezében az uralmat, mindazok, akik Istent szeretnék szolgálni, részét képezik annak a visszatartó erőnek, amely gátat szab a gonosznak. Ők azok, akik Jézus Krisztuson keresztül megváltást nyertek bűneikből, akiket a Szentlélek elpecsételt, és akiket betölt erejével, hogy az Úr Jézusnak való engedelmségben élhessenek.

Addig a napig, amíg a Lélek el nem vétetik a földről – és vele együtt az egyház is – a Sátán képtelen lesz teljességgel érvényre juttatni gyűlöletes világuralmi törekvéseit. Szolgái képtelenek lesznek véghezvinni gonosz terveiket, pedig készen állnak.

De én is! Éppen ezért, jöjj el hamar, Úr Jézus!

Az egyház mennyei segítője

„Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten ígését. A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyónából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.”

– APOSTOLOK CSELEKEDETEI 4,31–33

Az egyház a Szentléleknek köszönhetően jött létre. Krisztus teste pünkösd napján született meg a Lélek által, amikor a Lélek kiöntetett a tanítványokra. Attól a naptól fogva a Szentlélek folyamatosan végzi hatalmas és nélkülözhetetlen munkáját az egyházban. A Szentlélek nélkül az egyház nem több egy társasági klubnál vagy egy szolgáltató szervezetnél. Amennyiben azonban a Lélek megkapja az egyházban az Őt megillető helyet, Krisztus teste olyan dinamikus erővé válhat, amely megváltja ezt a beteg és haldokló világot. Ez az Apostolok cselekedeteinek egyik legfontosabb tanulsága.

Az iránymutatás szolgálata

Amíg Jézus itt élt a földön, Ő volt az apostolok szolgálatának irányítója: Ő osztotta ki a feladatokat, Ő mondta meg tanítványainak, hova menjenek, és miben higgyenek. Mennybemenetelét követően a Mester továbbra is irányította egyházát, mégpedig Szentlelkén keresztül. Jézus ma is a Szentlélek által vezeti népét.

Az Apostolok cselekedeteiből megtudhatjuk, hogyan irányította a Lélek a korai egyház tevékenységét. Szemtanúi lehetünk az egyház sikeleinek, és megfigyelhetjük, milyen jól működhet egy gyülekezet, ha a Szentlélek vezetésére támaszkodik. Másrészt azonban, ha szemügyre vesszük napjaink egyházát, megláthatjuk azt is, milyen alacsony határfokkal működik egy gyülekezet, ha nem a Lélek vezeti. Ha egy gyülekezetet emberi bölcsességre támaszkodó bizottságok irányítanak, a közösség villámgyorsan elveszti hatékonyságát, és alkalmatlanná válik feladatának betöltésére.

Ha tehát a gyülekezet vezetésére elhívtak arra vágnak, hogy szolgálatuk sikeres és hatékony legyen, törekedniük kell arra, hogy mindenben a Szentlélek vezetésére támaszkodjanak. Ezt a korai egyház is hamar megtanulta.

Egy kizárólagos intézmény

Kezdetben az egyház kizárólagosan zsidó intézmény volt. Jeruzsálemben jött létre, és az első hívők is a zsidók közül kerültek ki. A legtöbb zsidó nem volt biztos abban, hogy egy pogány (nem zsidó) egyáltalán megtérhet-e, ezért az örömhírt csak saját népüknek hirdették. Nem mentek el szerte a világba, hogy elvigyék az evangéliumot minden teremtménynek és népnek a föld színén, bár Jézus pontosan ezt parancsolta nekik (lásd Máté 28,19; ApCsel 1,8).

Változásra csupán akkor került sor, amikor egy nap Péter ellátogatott Lidda városába, ahol találkozott egy Éneász nevű emberrel. Éneász nyolc éve feküdt ágyban, bénultan, amikor azonban Péter imádkozott érte, a férfi meggyógyult, sőt „Lidda és Sáron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz” (ApCsel 9,35).

Volt a közeli Joppében egy közösség, amelynek egyik kulcsfontosságú tagja egy hölgy volt, név szerint Dorkász. Azok közé az elbűvölő asszonyok közé tartozott, akik mindig valamilyen figyelmességgel leptek meg másokat. Dorkász megállás nélkül ruhát varrt a rászorulóknak, így a gyülekezet nélkülözhetetlen tagjává vált. Egy napon azonban váratlanul meghalt, ezért a gyülekezet követeket küldött Liddába, így kérlelve Pétert: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!” Amikor Péter megérkezett, bevezették a halotthoz, ő pedig hit által megparancsolta Dorkásznak, hogy keljen fel. Dorkász pedig valóban feltámadt a halálból, kimondhatatlanul izgalmas pillanatokat szerezve ezzel a joppéi közösségnek.

Tiszta és tisztátalan

Péter egy ideig egy Simon nevű tímár házában lakott a tengerparton. Egyik nap dél tájban, miközben a többiek az ebédet készítették, Péter felment a tetőre imádkozni. Imádság közben Péter furcsa látomást látott: a mennyből négy sarkánál fogva egy lepedő ereszkedett le, rajta mindenféle állattal. A lepedőn Péter tisztátalan állatok is felfedezett, amelyeket a zsidóknak tilos volt elfogyasztaniuk. Ekkor Péter hallotta, amint az Úr hangja így szól hozzá: „Kelj fel, Péter, öld és egyél!” Hű zsidó lévén Péter így tiltakozott: „Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.” Az Úr azonban így szólt Péterhez: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak” (ApCsel 11,7–9).

A látomás háromszor is megismétlődött, hogy Péter megértse Isten üzenetének jelentőségét. Majd az Úr így szólt hozzá: „Íme, három férfi keres téged: kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tétovázz!” És valóban, pontosan úgy, ahogy az Úr megmondta, három férfi várakozott a kapuban. Péter lement hozzájuk, behívta őket, ők pedig elmagyarázták, hogy egy római százados szolgálja, a közel harminc kilométernyire északra fekvő tengerparti Cézareában.

Elmesélték, hogy az igaz és istenfélő római százados előtt egy nap imádság közben megjelent egy angyal, és meghagyta neki, hogy küldje el követeit Joppéba, majd kerestesse meg velük a tengerparton Simon

tímár házát. Ott szolgálói érdeklődjenek egy Péter nevű férfi után, és ha megtalálták, kérjék meg, hogy térjen vissza velük Cézáreába.

Észrevetted-e már, hogy amikor az Úr munkálkodik, minden érintetthez szól? Szerintem ez így tökéletes. Gyanakvóan kezelem ezért, ha valaki bejelenti, hogy „az Úr a következőket mondta nekem veled kapcsolatban...”, miközben az Úr velem semmit sem közölt. Olykor az is előfordul, hogy valaki úgy szól az Úr nevében, hogy megerősít abban, amit az Úr előzőleg már megmutatott nekem. Ha viszont Isten még semmit sem mondott nekem, nem fogadom el azonnal, amit mások mondanak, csak mert azt állítják, hogy üzenetük az Úrtól származik. Előbb megítelem szavaikat, és várok Istenre. Semmiképpen sem kezdek el kapkodni, pusztán azért, mert valaki azt állítja, hogy Isten szavát szólja.

Ebben a történetben is maga az Úr tudatta Péterrel, mit vár el tőle. Péter egy meglehetősen merész lépés előtt állt (sőt ahogy tovább haladt, még nagyobb kihívások vártak rá az úton). Észre kell azonban vennünk, hogy a Lélek mindkét felet felkészítette.

Amikor a férfiak elmondták Péternek, hogy azt az utasítást kapták, vigyék magukkal, Péter így válaszolt:

– Aludjatok itt ma éjszaka, és holnap reggel veletek megyek.

Másnap elindultak Cézárea felé, és késő délután meg is érkeztek. Kornéliusz behívta Pétert a házába, Péter pedig megkérdezte tőle:

– Mit szeretnél tőlem?

Kornéliusz elmesélte látomását, majd a házában összegyűlt barátaira mutatva így szól:

– Azért vagyunk itt mind, hogy meghalljuk, mit bízott rád az Úr.

Péter hirdetni kezdte nekik Krisztust, és eközben pedig leszállt rájuk a Szentlélek.

Péter bölcsen magával vitte néhány zsidó testvérét, hogy szemtanúi legyenek kalandos útjának, mert előre érezte, a történetek miatt bajba kerülhet. Nem tévedett. Amikor Péter visszatért Jeruzsálembe, a hívők keresztkérdésekkel várták:

– Mit hallunk rólad? Elmentél a pogányokhoz? Sőt, még velük is ettél?

Péter ekkor elmondta nekik, milyen látomást látott, és hogyan kapott utasítást az Úrtól, hogy ne nevezze tisztátalannak, amit az Úr megtisztított.

– A Lélek küldött – magyarázta Péter. Vagyis Péter a Szentlélek indíttatására ment Cézáreába. A Lélek irányította lépteit, még akkor is, ha tettei merőben eltértek a zsidó szokásoktól.

Próféták és körülmények

Péter megtapasztalása is példája annak, hogyan vezeti a Szentlélek az egyházat. Az Apostolok cselekedeteinek 13. fejezetében azt olvassuk, hogy „egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: »Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket«” (2. vers). Ezt a verset megelőzően azt olvassuk, hogy a gyülekezetben voltak bizonyos proféták, név szerint Barnabás, Simeon, Lucius, Manaén és Saul, akik a gyülekezet vezetését alkották. Amint böjtöltek, és vártak az Úrra, a Szentlélek szólott hozzájuk.

Vajon hogyan? Véleményem szerint a profétálás ajándékán keresztül, hiszen éppen a proféták felsorolása után írja az Ige azt, hogy a Szentlélek megszólalt. Úgy vélem, hogy egy proféción keresztül hangzott el Isten üzenete: „Válasszátok ki Nekem Pált és Barnabást arra a szolgálatra, melyre elhívtam őket.” Bárhogy is történt azonban, a vezetők további imádkozás és böjtölés után kézzelkötéssel kiküldték Barnabást és Sault, akik a Szentlélek elhívásában indultak el Szeleukiába, majd Ciprusra. A Szentlélek közvetlen közlőként irányította Saul és Barnabás szolgálatát, néven szólította őket, és meghatározott úti célokat jelölve ki számukra.

Az Apostolok cselekedeteinek egy másik fejezetében a következőket olvashatjuk: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában” (ApCsel 16,6). A Szentlélek megtiltotta nekik, hogy ellátogassanak egy olyan vidékre, amely terveik között szerepelt. Elmentek hát Míziába, ahonnan Bitíniába szerettek volna eljutni, de a Lélek nem engedte meg nekik.

Érdekes összevetnünk az Apostolok cselekedeteinek 13. és 16. fejezetét. Az első esetben a Lélek úgy vezette az apostolokat, hogy üzenetét szavakban mondta el, a 16. fejezetből azonban nem derül ki, hogyan

tiltotta meg nekik a Lélek, hogy Ázsiába menjenek, vagy hogyan akadályozta meg őket abban, hogy eljussanak Bitíniába. Háttér-információhoz juthatunk azonban, ha elolvassuk Pál levelét, amelyet a Galáciában élő hívőknek írt. Abból ugyanis megtudhatjuk, hogy amikor Pál egyszer ellátogatott Galáciába, annyira megbetegedett, hogy szinte mozdulni sem tudott. Úgy tűnik, hogy a Lélek Pál súlyos betegségén keresztül tiltotta meg nekik, hogy Ázsiába menjenek, Pál ugyanis ágyhoz volt kötve. Amikor pedig Bitíniába szerettek volna indulni, még mindig túl gyengének érezte magát az utazáshoz.

Mindebből sokat tanulhatunk. Véleményem szerint nagyot tévedünk, ha azt gondoljuk, a Szentlélek csak rendkívüli, természetfeletti módon vezethet bennünket. Ahhoz persze nem fér kétség, hogy a természetfeletti vezetés egyik példáját látjuk, amikor a Szentlélek a következő utasítást adja a gyülekezetnek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault”. Az is igencsak bámulatos lehetett, amikor Péter látomást látott, a Lélek pedig hallható hangon megparancsolta neki, hogy induljon. Mindezek által a Szentlélek közvetlen módon vezette az apostolokat, Ő azonban nem csak így ad iránymutatást. Olykor például akadályokat helyez az utunkba. Az Úr sokszor olyan körülményeket támaszt, amelyek meggátolnak bennünket egy konkrét tervünk megvalósításában. A Lélek tehát gyakran így vezet bennünket, mint ahogy ezt a Pál Galatákhoz írt levele is sejteti. Pál olyan súlyosan megbetegedett Galáciában, hogy egyszerűen képtelen volt folytatni útját. Mindebben azonban felfedezte a Szentlélek vezetését. Barnabással együtt úgy tervezték, hogy Ázsiába mennek, de az Úr egy másik irányba akarta őket terelni, ők pedig követték vezetését.

Látomások és álmok

Miután áthaladtak Mízián, eljutottak Tróászba, ahol Pál látomást látott. A Lélek megint természetfeletti módon vezette őket, most éppen egy látomáson keresztül, amelyben egy macedón férfi így kiáltott Pálhoz: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” (ApCsel 16,9). Olykor a Lélek az egyház tevékenységét látomásokon keresztül irányítja.

Sok évvel ezelőtt ismertem meg az egyik San Jose-i bank elnökét, dr. Edwardsot, aki akkor adta át az életét Jézus Krisztusnak. Miután

teljesen odaszánta magát az Úrnak, úgy érezte, hogy Isten teljes idejű szolgálatra hívja, ezért nekilátott az Ige beható tanulmányozásának, és beiratkozott egy bibliaiskolába, hogy felkészüljön új hivatására. Egyik éjjel látomást látott, amelyben egy ősz öregember régimódi, ökör húzta ekével szántott. A félig fölszántott földön állva az öregember így szólt: „Gyere, segíts nekem!” Dr. Edwards nem értette, mit jelenthet ez a látomás.

Hamarosan Isten vágyat helyezett a szívére, hogy Panamában szolgáljon mint misszionárius. Elhagyta az Egyesült Államokat, és elindított egy, majd később több gyülekezetet is Panama városban. Ez a rendkívül sikeres, intelligens, művelt férfi hatalmas munkát végzett az országban. Egy napon telefonon keresték az egyik kórházból: „Dr. Edwards, van itt egy haldokló öregember. Úgy tűnik, senki sem ismeri, de szüksége lenne egy lelkészre. Már csak kevés ideje van hátra.” Dr. Edwards ezért útnak is indult, hogy imádkozzon vele. Nagy meglepetésére a haldokló férfi, akit a kórházban talált, a látomásában szereplő ősz öregember volt. Akár azt is mondhatjuk, hogy a látomás volt dr. Edwards saját macedóniai, vagy inkább panamai elhívása. A Lélek egy látomáson keresztül vezette munkáját.

Az öregember halála után dr. Edwards megtudta, hogy a férfi közel harminc évig szolgált misszionáriusként Panamában. Nem hozott létre gyülekezetet, szolgálata mindenekelőtt a magvetésre irányult. Az ő alapjaira építve azonban dr. Edwards egy rendkívül sikeres missziós tevékenységet fejtett ki az országban.

Nekem soha nem volt látomásom, sem szellemi szempontból fontos álmom, mégis hiszem, hogy a látomásoknak és álmoknak napjainkban is van létjogosultságuk. Hiszen Péter is Jóel prófétát idézi: „Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaiatok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak” (ApCsel 2,17). Én ugyan már túl öreg vagyok a látomásokhoz, de nyitott vagyok az Úrtól jövő álmokra.

Olykor az éjszaka közepén eljutok arra a pontra, amikor nem vagyok biztos benne, ébren vagyok-e, vagy alszom. Ilyenkor mindenféle gondolatok ötlenek fel bennem. Elképzelhető, hogy egyszerűen csak álmo-

dom, de az is lehetséges, hogy éppen Isten szól hozzám, bár én azt nem is tudatosítom. Az egyik éjjel egy gondolatom támadt, ami mélyen megérintett. Nem tudom, miért éppen ez jutott eszembe, hiszen ez a kérdés abban az időszakban épp nem foglalkoztatott, mégis tudtam, hogy az Úr szól hozzám.

Az Úr pedig a következőket mondta: „Vannak gyülekezetek és szolgálatok, amelyek az embereket arra ösztönzik, hogy még nagyobbra értékeljék és még jobban szeressék önmagukat. Te arra bátorítod az embereket, hogy engem értékeljenek mindinkább, és engem szeressenek még jobban.” Az üzenet mélyen a szívembe vésődött. Így áldott meg engem az Úr az éjszaka közepén szavaival. Én pedig arra gondoltam: „Uram, pont erre vágyom. Nem azt szeretném, hogy az emberek még jobban elteljenek maguktól. Azt szeretném, ha Téged értékelnének, az irántuk való szeretetedet, és mindazt, amit eddig értük tettél.”

Olyan hálás vagyok a Szentlélek vezetéséért, vezessen akár prófécián, álmokon, látomáson vagy egyszerűen a körülményeken keresztül. Ha még fiatal vagy, imádkozom, hogy az Úr adjon neked látomásokat, ha pedig idősebb vagy, azt kérem, Tőle jövő álmokat láss. Ha nem tudod eldönteni, fiatal vagy-e vagy sem, majd megtudod, amikor az Úr látomást vagy álmot ad neked.

Ha engedjük, hogy a Szentlélek vezessen bennünket, a gyülekezet növekedni és virágozni fog, csakúgy, mint az első században. Ha hajlandóak vagyunk engedelmessé válni Istennek, a korai egyház dicsőséges megtapasztalásai várnak ránk is.

Az egyház védelme

A Szentlélek feladatai közé tartozik megvédeni az egyházat a képmutatástól és a korrupciótól. Ezt különösen a korai egyház működésének első néhány évében figyelhetjük meg.

Az egyház rákfenéje

Az Apostolok cselekedeteinek 4. fejezete azt az időszakot írja le, amikor „a hívők egész gyülekezete... szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös

volt” (ApCsel 4,32). Senki sem ragaszkodott a saját javaihoz, hanem megosztották vagyonukat, így „nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá” (ApCsel 4,34–35).

Anániás és felesége, Szafira, bár eladták földjüket, a bevétel egy részét megtartották maguknak, és csupán a fennmaradó összeget tették le az apostolok lába elé. Péter ezért így szólt: „Anániás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna-e meg, és miután eladtad, nem te rendelkeztl-e az árával?” (ApCsel 5,3–4). Más szóval, Péter a következőket mondta: „Anániás, senki sem kérte, hogy add el a földed. A gyülekezet nem kötelezett rá. Mielőtt eladtad volna, a tiéd volt, és miután eladtad, a pénz is téged illetett. Senki sem kért rá, hogy idehozd, és letegyed a lábunk elé.”

Vegyük észre, hogy Anániás bűne nem abban rejlett, hogy csak a pénz egy részét ajánlotta fel; vétke a *képmutatás* volt, az egyház rákfenéje. Anániás úgy tett, mintha a teljes összeget a gyülekezet rendelkezésére bocsátotta volna, hogy lenyűgözze a többieket. Úgy tett, mintha mindent odaadott volna, pedig nem ezt tette. Szeretett volna oda-szántabbnak tűnni, mint amilyen valójában volt.

Abban az időben olyan erő munkálkodott az egyházban, hogy egy ilyen bűn nem maradhatott észrevétlen. Péter ezt mondta Anániásnak: „Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek” (ApCsel 5,4). Abban a pillanatban, amikor Anániás meghallotta ezeket a szavakat, holtan esett össze. „Erre nagy félelem szállta meg mindazokat, akik ezt hallották” (5,5). Isten Lelke szeretete volna tisztának megőrizni az egyházat, és megővni gyermekeit ettől a félelmetes, borzalmas és undorító ráktól. A féltőn szerető Lélek megakart tisztítani a gyülekezetet az effajta képmutatástól.

Napjaink egyháza nagymértékben meggyengült első századi elődéhez képest. Már nincs meg benne ugyanaz az erő. Ezért azonban egyrészt hálások is lehetünk, hiszen hányan is élnénk ma túl a régi himnusz harmadik versszakát: „Vedd életem, szenteld meg, Uram, Magadnak. Fogd

ezüstöm és aranyam. Egy fillérem sem tartom vissza...” Az emberek szép sorjában eltűnnének a padsorokból; senki sem maradna életben.

A korai egyház időszakában a Szentlélek arra törekedett, hogy megvédje a gyülekezetet a képmutatás rettegett átkától. A Lélek célja az volt, hogy az egyházat szentnek őrizze meg, hogy fenntartsa a tisztaság mércéjét, és megóvja a gyülekezetet a korrupciótól.

A Lélek nem eladó

Az Apostolok cselekedeteinek 8. fejezetében azt olvashatjuk, hogy Fülöp, a korai egyház egyik presbitere, elment Samária városába, és hirdette Krisztust. Nagy sokaság válaszolt üzenetére, a Szentlélek pedig jelek és csodák által munkálkodott Fülöpön keresztül. Mivel tisztátalan szellemeket űzött ki, valamint sok bénát és sántát is meggyógyított, nagy öröm lett úrrá a városban.

Egy Simon nevű férfi szintén megtért és bementkezett. Megtérése előtt varázslással foglalkozott, és a jövőmondás terén is nagy szakértelemre tett szert. Simon még Fülöp érkezése előtt megigézte Samária lakóit, hadd gondolják róla, hogy Isten hatalmas erejét birtokolja. Fülöp prédikálására azonban ő is megtért, bementkezett, és elkísérte Fülöpöt, amerre csak járt a városban. Amikor Simon látta, hogy a Lélek Fülöp által valódi csodákat tesz, valószínűleg azon morfondírozott: „Hát, ezt meg hogyan csinálta?”

Amikor Jeruzsálemben az apostolok meghallották, hogy a samáriaiak befogadták az evangéliumot, elküldték Pétert és Jánost, hogy járjanak utána a történeteknek. Hamarosan kiderült, hogy a Szentlélek még nem szállt rá a samáriaiakra, így amikor az apostolok kezüket rájuk helyezték, ők is megkapták a Szentlelket. Amikor Simon tanúja volt annak, hogy az apostolok kézrátételével megadatott a Szentlélek, pénzt ajánlott nekik: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket” (ApCsel 8,19).

Ez a gyakorlat, amely értelmében az emberek a gyülekezetben hatalmi pozíciókat vásároltak, később a szimónia elnevezést kapta. Ez a bűn szintén az egyház rákfeneje lett. Simon a Lélek hatalmát szeretne volna megvásárolni, Péter pedig így válaszolt:

„Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt. Térj meg tehát e gazságodból, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.” (ApCsel 8,20–23)

A Szentlélek azért jelentette ki mindezt Péternek, hogy megóvja az egyházat azoktól, akik pénzen kívántak maguknak hatalmat vásárolni. A korai egyházban megengedhetetlen volt a korrupció.

Az építés, bátorítás és vigasztalás szolgálata

A Szentlélek további fontos feladata a gyülekezetben Krisztus testének építése, bátorítása és vigasztalása.

Amikor Pál az 1Korinthus 14-ben összehasonlítja a nyelveken szólás ajándékát a prófétálással, ezt írja: „Aki nyelveken szól, önmagát építi... mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom.” (14,4.14). Másrészt pedig ezt mondja: „Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal..., a gyülekezetet építi” (3–4. vers).

Ebből világosan láthatjuk, hogy a Szentlélek egyik kulcsfontosságú munkája a gyülekezetben Krisztus testének építése, amelyben a bátorítás és vigasztalás is fontos szerephez jut. A Lélek szeretné, ha jobban értékelnénk Istent és irántunk való szeretetét. A Lélek szeretné feltárni előttünk Jézus Krisztus személyét és értünk elvégzett munkáját, szeretne buzdítani minket feladataink elvégzésére, és szeretne gyógyulást hozni lüktető sebeinkre. Mindezt pedig annak érdekében teszi, hogy felépüljünk az Úrban.

A Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében Jézus a kis-ázsiai gyülekezetekhez szól. Hét levelének mindegyikében megismétli a következőt: „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!” A Lélek mind a hét esetben Jézus szavait intézi a helyi gyülekezetek felkent tanítóihoz és szolgálóihoz. Egyes esetekben az építő szavak van-

nak túlsúlyban, máskor viszont feddésre és figyelmeztetésre van szükség, néhány esetben pedig pár vigasztaló szóra. Jézus azonban minden gyülekezetben bátorítja azokat, akiknek „van fülük”, hogy hallják meg, amit a Lélek a gyülekezetnek mond.

A hatékony szolgálat egyik titka a megfelelő vezetők felismerésében rejlik, akik Isten népét építik, bátorítják és vigasztalják. Ez is része a Lélek szolgálatának. Ne feledjük, hogy a Szentlélek mondta az antiókhiai gyülekezetnek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket” (ApCsel 13,2). Később azt is láthatjuk, mit mond Pál az efezusi véneknek: „Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett” (ApCsel 20,28). A Szentlélek tehát gyakran emberi vezetőkön keresztül épít, bátorít és nyújt vigasztalást.

Isten azért küldte el Szentlelkét, hogy építsen és vigasztaljon bennünket, illetve hogy bátorítson bennünket a szent életre, és arra, hogy bízzunk Istenben. Milyen dicsőséges a Szentlélek munkája! Mindnyájunknak szükségünk van felépülésre, bátorításra és vigasztalásra, a Szentlélek pedig mindhárom korlátlanul biztosítja számunkra.

A siker útja

Vajon mi állt a korai egyház sikereinek hátterében? Isten jóindulatát élvezték, mert a Szentlélek irányította minden lépésüket.

A korai egyház megengedte, hogy a Szentlélek mondja meg, merre menjen, és mit tegyen. A Szentlélek járt elől, Ő rendelte ki a gyülekezet vezetőségét. Ennek eredményeként az evangélium ellenségei kénytelenek voltak a következő váddal illetni az apostolokat: „betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal” (ApCsel 5,28). Hasonlóképpen, amikor Pál munkatársaival Thesszalonikába látogatott, néhány zsidó így figyelmeztette a város elöljáróit: „Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek” (ApCsel 17,6).

Milyen lenyűgöző bizonyosság is ez a korai egyházzal! Egész városokat töltött meg a Jézus Krisztusról szóló tanítással, és feje tetejére állította a világot.

Bárcsak engem is ezzel vádolnának, sőt akár le is tartóztatnának azért, mert betöltöttem városomat Jézus Krisztus tanításával. Annyit mondanék csupán: „Ítéljenek csak el, bíró úr! Dicsőség az Úrnak!”

Amikor mintegy harminc évvel a kolossébeli gyülekezet létrejötte után Pál levelet ír az ottani hívőknek, így fogalmaz: „Mert ez [az igazság beszéde, az evangélium] hozzátok is eljutott, és... az egész világon gyümölcsöt terem” (Kolossé 1,5–6). Milyen bámulatos! A Szentlélek vezetése alatt álló korai egyház *az egész világba* eljuttatta Jézus Krisztus evangéliumát. Eredményeik nem véletlenül lenyűgözőek, hiszen az ő idejükben nem volt repülőgép, helikopter, vonat, telefon, faxgép, televízió és rádió. Sőt, nem rendelkeztek sem kép- vagy hangrögzítő készülékekkel, sem számítógéppel, sem napilappal, sem képes újságokkal, sem nyomdával. Az általunk olyan természetesnek vett modern kommunikációs és közlekedési eszközök egyike sem állt rendelkezésükre, mégis *az egész világon ismertté tették az evangéliumot!*

A modern egyház végzetes hibája az, hogy függetlenítette magát a Szentlélektől. Kijelentettük, hogy nincs többé szükségünk a Szentlélek irányítására. Ehelyett inkább teológiát végzett emberek megbecsült bizottságainak döntéseit követjük, akik mélyreható szociológiai, demográfiai és etnográfiai kutatásokat folytattak a világban. Tisztában vagyunk azzal, hogyan végezzünk közvélemény-kutatást egy közösségben, és hogyan válasszuk ki a legjobb módszert az ott élők elérésére. Ezernyi naprakész programunk mellett azonban szomorú igazság mégiscsak az, hogy az egyház nem képes elérni a világot Jézus Krisztus evangéliumával. Nem is csoda! Isten maga mondta, hogy „nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkeimmel!” (Zakariás 4,6).

Olyan egyházra van tehát szükségünk, amely teret ad a Szentlélek szolgálatának, és megengedi, hogy Ő irányítsa tevékenységét. Olyan egyházra van szükségünk, amelyben a Szentlélek gyökerestől kiirtja a képmutatást és a korrupciót; és ahol a Szentlélek építi, bátorítja és vigasztalja Isten népét. Röviden szólva olyan egyházra van szükségünk, amelyet *a Szentlélek vezet.*

Ismerjük el, hogy Jézus Krisztus a test, vagyis az egyház feje. Valljuk be hálás szívvel, hogy szükségünk van a Szentlélekre, és vágyakozzunk

őszintén arra, hogy az egyház olyanná váljon, amilyennek az Úr azt látni akarja. Kérjük Öt, hogy ajándékozzon meg bennünket bölcsességével, és vezessen bennünket minden döntésünkben, amelyet a gyülekezet szerepével, működésével, vezetésével, kiadásával és missziójával kapcsolatban hozunk.

Minden kudarcunk, ostoba döntésünk és ügyetlenségünk ellenére a Szentlélek továbbra is irányítani szeretné az egyház tevékenységét. Legyünk tehát hálásak azokért a lehetőségekért, amelyeket továbbra is biztosít számunkra, hogy elérjük a világot Jézus Krisztus evangéliumával.

Vágyjunk rá és imádkozzunk őszintén azért, hogy olyanná válhasunk, amilyennek Isten az Ő egyházát látni szeretné! Hadd lehessünk a világ világossága, amely Jézus Krisztus által megosztja az emberekkel Isten szeretetét! Akkor megvalósul majd a Lélek álma: úgy állítja Isten elé „az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen” (Efezus 5,27).

Isten sokféle kegyelme

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

– JÁNOS 14,26

Gyönyörű megfogalmazást találunk Péter első levelében, amelyben Péter többek között a Szentlélek sokfajta ajándékáról ír. Ezeket Isten áldásként adja nekünk, és arra buzdít bennünket, hogy legyünk „Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (1Péter 4,10).

„Isten sokféle kegyelme.” Ez a kifejezés csodálatosan érzékelteti, milyen gazdag Isten szellemi áldásainak skálája, mellyekkel elhalmozza féltőn szeretett gyermekeit. Igen, Isten elhalmoz bennünket szellemi áldásaival, hiszen az a szent vágy fűti, hogy fáradságot nem kímélve, mindig a legjobbat adja nekünk.

Bár e kérdéskörrel ebben a fejezetben csupán futólag foglalkozunk, remélem, ez is elgendő lesz ahhoz, hogy meggyőzzön minket „Isten sokféle kegyelmének” megdöbbentő természetéről, amelyet Szentlelke által öntött ki ránk. Isten munkája ugyanis, amelyet a hívők életében végez, nemcsak meglepően mély, hanem rendkívül széleskörű is.

A Lélek által elpecsételve

A Szentlélek egyik legnagyobb munkája a hívő ember életében nem más, mint egyfajta különleges elpecsételés. Páltól megtudhatjuk, hogy miután hívőkké lettünk, Isten „*eljegyzett* pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására” (Efezus 1,13–14).

Az enyém!

Pál idejében Efezus Ázsia egyik legnagyobb kikötővárosának számított. A keletről nyugatra szállított áru nagy része az efezusi kikötőbe érkezett, így a város a világ egyik kereskedelmi központjává vált. Hosszú karavánok vándoroltak keletről Efezusba, hogy eladják áruikat, nyugatról pedig római kereskedők érkeztek a városba, hogy árut vásároljanak. Portékájukat aztután Puteoliba, Róma hatalmas kikötővárosába hajóztatták, onnan pedig eljuttatták az egész birodalom területére. Efezusban a római kereskedők árujukat viaszpecséttel látták el, amelybe a tulajdonjogot jelző, egyedi pecsétgyűrű mintázatát nyomták. Ezután a rakományt hajóra rakták, és Rómába szállították. Amikor a szállítmány megérkezett Puteloiba, a szolgák pedig megkezdték a kirakodást, uruk rakományát a tulajdonjogot jelző pecsétek alapján ismerték fel.

Pál a fenti képpel érzékelteti, hogy Isten tulajdonjogának pecsétjével látott el minket. Mi szolgál Isten pecsétjeként? Nem más, mint a Szentlélek! A Szentlélek birtokában bizonyossággal állíthatom: „Istenhez tartozom. A Szentlélek Isten pecsétje az életemen, amellyel bizonyítja, hogy az Övé vagyok.”

Egykor a bűn rabszolgái voltunk, és a halál fogságában éltünk. Jézus azonban megvásárolt minket a rabszolgapiacra, és most már Hozzá tartozunk. Ezért írja Pál a korinthusiaknak: „Vagy nem tudjátok, hogy tetetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Korinthus 6,19). Testünk valójában a Szentlélek temploma, többé tehát nem önmagunké vagyunk. Áron vétettünk meg, ezért dicsőítsük Istent mind testünkben, mind szellemünkben, hiszen mindkettő Istené.

Péter levelében a következőket írja: „tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén” (1Péter 1,18–19).

Mi is hasonlítunk ahhoz a hajórakományhoz, amelyet a hazai kikötőbe szállítanak. Amikor megérkezünk, Jézus majd azt mondja: „Igen, ő az enyém. Rajta van a pecsétem. Ez az, itt! Ők itt mind az Enyémekek!” Jézus a magáénak vall majd bennünket.

Lenyűgöző törlesztés

Ez azonban még nem minden. A Szentlélek egy másik megnevezése szerint Ő örökségünk „záloga”. A zálog kifejezést ma is használjuk. Olyan pénzüsszeget vagy értéktárgyat jelent, amely letételével biztosítjuk üzletfelünket afelől, hogy a későbbiekben a teljes összeget szándékunkban áll kifizetni. Mintha azt mondanánk: „Nincs a teljes összeg jelenleg a birtokomban, de itt hagyok letétbe egy zálogot, hogy bizonyítsam, mindezt komolyan gondolom. Ezzel a záloggal kezkeskedem azért, hogy a megkezdett tranzakció nem marad lezáratlanul.”

Tegyük fel, hogy szeretnénk eladni az autónkat, és meglátogat bennünket egy érdeklődő, aki a próbakör után így szól: „Ez az autó nagyon megnyerte a tetszésemet. Szeretném megvásárolni, ezért kérem, tegye félre nekem. Jelenleg azonban nincs ennyi pénzem, úgyhogy el kell mennem a bankba, és kölcsönt kell felvennem. Kérem, ne adja el senki másnak, tartsa meg nekem, hiszen feltett szándékom megvásárolni az autóját.” Ha bölcsök vagyunk, így felelünk: „Rendben, de előleget szeretnék kérni, hogy lássam, mindezt valóban komolyan gondolja.” Ha csak annyit felelünk, „rendben, már öné is az autó”, megeshet, hogy sosem látjuk viszont az érdeklődőt. Közben pedig esetleg más érdeklődő is akad, akinek azonban kénytelenek leszünk azt mondani, hogy az autó már nem eladó. Így több vevőt is elszalaszthatunk egy olyasvalakiért, aki talán vissza se tér. Könnyen előfordulhat ugyanis, hogy útban a bank felé betér néhány használtautó-kereskedésbe, és végül talál egy olcsóbb és jobb állapotban lévő autót, amelyet megvásárol anélkül, hogy bennünket erről utólagosan tájékoztatna. Nem érzi magát velünk szemben elkötelezve, hiszen semmilyen zálogot nem hagyott nálunk letétben.

Isten szeretné tudomásunkra hozni, hogy megváltásunkat komolyan gondolja. Be fogja fejezni a megkezdett „tranzakciót”, és nem áll szándékában visszakozni. Ennek jeléül adta nekünk a Szentlelket, a megígért, eljövendő dicsőség zálogát.

A Lélek tanít bennünket

Amíg Jézus a földön járt, szeretne volna tudatni tanítványaival, hogy a Szentlélek mellettük áll majd, és Jézushoz hasonlóan segít nekik megérteni Isten útjait és az Ő Igéjét.

A János 14,26-ban Jézus a következőket mondja: „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” A János 16,13-ban pedig a Mester hozzáteszi: „amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra”. Ez az ígélet ránk is vonatkozik.

Kincsgyűjtés

Hatalmas kiváltságban van részünk, hogy miénk lehet ez a lenyűgöző könyv, a Biblia. Minél többet tanulmányozom magam is, annál jobban elámulok rajta. Sőt azt is megfigyeltem, mennyire hasznos az eredeti nyelven tanulmányozni szövegét, ilyenkor ugyanis értékes kincsekre, apró finomságokra bukkanhatunk, amelyeket a fordítás esetleg nem érzékeltet.

Hálás vagyok azért, hogy görög nyelvtudásom révén olykor én is rátalálok egy-két valódi kincstre. Be kell vallanom, hogy minden igyekezetem ellenére sohasem sikerült igazán jól elsajátítanom a görög nyelvet. Jó nyelvérzék híján, számomra minden idegen nyelv nagy kihívás. Bár a nyelvészet rendkívül távol áll tőlem, annyira azért mégis sikerült magamévá tennem a görög nyelvet, hogy kincsekre bukkanhassak egy-egy szövegrész eredetijében. Bizony érdemes mélyre ásni!

Egyeseknek azonban nem is kell mélyre ásniuk, hogy kincsekre leljenek!

Több évvel ezelőtt Huntington Beach városában voltam lelkipásztor. A gyülekezetbe járt egy áldott szent, aki mindössze hat osztályt végzett, és szenvedélyesen szerette az Urat. A gyülekezetben éppen Pál Galatákhöz írt levelét tanulmányoztuk, ezért elmélyedtem a görög szövegben, hogy rábukkanjak néhány újabb kincstre az Igében. Amikor sikerült rátalálnom egyre, arra gondoltam, micsoda áldás, hogy legalább egy kicsit tudok görögül. Gyakran megesett azonban, hogy mielőtt megoszthattam volna az efféle kincseket a gyülekezettel, ez a drága hölgy odajött hozzám, és így szólt: „Smith testvér, a minap pont a Galatákhöz írt levelet olvastam, és arra gondoltam: ez az ige bizonyára azt jelenti, hogy...” – majd elmagyarázta ugyanazt, amire én fáradtságos kutatómunkával derítettem fényt. „Istenem, ez nem igazság! – gondoltam. – Egész éjjel a görög szöveget bújtam, ő pedig mindenféle nyelvismeret nélkül ugyanazokat az igazságokat ismeri fel!”

Nos, erre utalt Jézus, amikor azt mondta, hogy a Szentlélek tanít majd minket. Jézus ezt ígérte tanítványainak: „Nem kell aggódnok amiatt, hogy megértitek-e a Szentírást. Ahogyan én tanítottalak titeket, a Lélek is úgy tanít majd benneteket.”

Ha Isten egy gyermeke telve van a Szentlélekkel, szereti az Urat és az Ő Igéjét, akkor jobban el tud majd minket vezetni Isten igazságaira, mint egy doktori címmel rendelkező ember, aki ugyan alaposan ismeri az eredeti szöveg nyelvezetét, de nem újjászületett keresztyén. Ha a Szentlélek nélkül próbáljuk megérteni a Bibliát, furcsa eredményekre juthatunk.

Az 1János 2,27-ben ezt olvashatjuk: „de bennetek megvan az a kelet is, amelyet tőle [a Szentlélektől] kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket.” Ez azért is érdekes, mert szinte mindig egyik szekta *ragaszkodik* egyes emberek tanításának külözhetetlenségéhez. Arra buzdítanak bennünket, hogy mindenképpen vásároljuk meg kiadványaikat, és olvassuk el írásaikat. Miért olyan fontos ez számukra? Azért, mert segítségük nélkül sohasem jutnánk el az ő szövevényes értelmezésükre. Nem aggódom az olyan ember hite felől, aki csak a Bibliát olvassa. Nem ózdkodom attól, hogy bárkinek is azt taná-

csoljam, csak az Igét olvassa. Ha megkérjük a Szentlelket, hogy tanítson bennünket, amikor a Bibliát olvassuk, hiszem, hogy elvezet bennünket minden igazságra.

Természetesen tanítókat és pásztorokat is adott Isten a gyülekezetnek, „hogyan felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére” (Efezus 4,12). S bár lehet, hogy egy felkent tanító valóban Isten Igéjének igazságát hirdeti, ha a Szentlélek nem tesz amellett bizonyosságot a mi szívünkben, nem fogunk belőle épülni, hiszen valójában a Szentlélek tárja fel előttünk a Szentírást. Milyen csodálatos, hogy Maga a Szentírás szerzője az, aki segít megértenünk az Általa leírtakat!

Emlékeztünk felfrissítése

Jézus azt is megígérte, hogy a Szentlélek a megfelelő pillanatban igeverseket és ígéreket juttat majd eszünkbe. Mindezt a tanítványok esetében is megfigyelhetjük. A János 2,22-ben ezt olvashatjuk: „Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.” Jézus megígérte nekik, hogy a Szentlélek felfrissíti emlékeztünket, és ez így is lett: „Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla” (János 12,16). A tanítványok először nem értették Jézus szavait, később, Jézus megdicsőülése után azonban a Szentlélek felidézte előttük, mit mondott a Mester. A Szentlélek segítségével tehát sokkal jobban megértették helyzetüket.

Kimondhatatlanul hálás vagyok azért, hogy a Szentlélek ma is folytatja ezt a szolgálatot. Megesett már veled, hogy egy beszélgetés során olyan ígéretet idéztél, melyeket sosem tanultál meg kívülről? Velem ez gyakran előfordul. Idézni kezdek egy ígérést, a többi pedig már jön magától, pedig nem tanultam meg. A szükséges pillanatban a Szentlélek eszünkbe juttatja a megfelelő igeverseket.

Ugyanezt teszi a szükség idején. Talán éppen egy nehéz próbán megyünk keresztül, és úgy érezzük, mindez meghaladja erőnket, és mászás súlyként nehezedik vállunkra, amikor hirtelen eszünkbe jut egy ígérés, amely tökéletesen ráillik helyzetünkre. A Szentlélek eszünkbe juttatja

Isten útjait és gondolatait, hiszen azért jött, hogy segítsen nekünk, és tanítson bennünket. Munkája bámulatos és dicsőséges.

A Lélek fohászkodik értünk

A Róma 8,26–27-ben Pál egy további területet is elének tár, amelyen a Szentlélek a segítségünkre siet:

„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért.”

Erőtlenségünkkel Pál arra utal, hogy nem mindig látjuk Isten akaratát. Nem mindig tudjuk, hogyan imádkozzunk. Amikor felmérjük, majd kiértékeljük helyzetünket, elképzelhető, hogy nem Isten akaratával összhangban kezdünk imádkozni a megoldásért.

Tegyük fel, hogy egyik ismerősünk felelőtlenül kezelte pénzügyeit, és emiatt nehéz helyzetbe került. Habár forrásai teljesen kimerültek, mégis külföldre telefonált, így a hónap végére telefonszámlája nagyon magas lett. Arra sajnos nincs pénze, hogy tartozását kiegyenlítse, ezért a telefontársaságtól figyelmeztették, hogy telefonját belátható időn belül kikapcsolják. Hogyan imádkozzunk érte? Kérjük azt, hogy legyen elég pénze a számla rendezéséhez? Mi azonban a helyzet akkor, ha Isten éppen arra szeretné megtanítani, hogy bölcsen és körültekintően kezelje kiadásait a jövőben? Ha én mégis azért imádkozom, hogy fedezni tudja a számláját, elképzelhető, hogy akaratlanul ugyan, de Isten munkája ellen imádkozom az életében.

Veszélyes, ha valamihez rendíthetetlenül ragaszkodva követeléseket támasztunk Istennel szemben. Egyesek bölcsesség híján azt mondják: „Isten, ha nem válaszolsz az imámra, akkor nem leszek képes megbízni Benned, nem foglak szolgálni, és többé nem hiszek Benned. Ha nem engedsz annak, amit én akarok, akkor végeztem, fel is út, le is út!” Micsoda

őrültség! Milyen nevetséges ez! Isten azt mondja: „Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál” (Ézsaiás 55,9).

Az évek során rájöttem, hogy sok imádságom nem állt összhangban Isten akaratával. Bizonyos kérdésekben szinte megköveteltem Istentől, hogy az én elképzelésem szerint cselekedjen, Ő azonban irántam való szeretetéből és jóságából nem így tett. Ma ugyanolyan hálával gondolok azokra az imákra, amelyeket Isten *nem válaszolt meg*, mint azokra, amelyeket *megválaszolt*.

Megváltoztathatjuk-e Isten gondolkodását?

Fontos felismernünk, hogy az imádság célja nem az, hogy megváltoztassuk Isten véleményét, vagy ráerőszakoljuk saját elképzelésünket. Sokan tévesen úgy vélik, imádságukkal meg tudják változtatni Isten gondolkodását. Az imádság célja azonban teljesen más, hiszen *miért is akar-nánk* megváltoztatni Isten gondolkodását? Ő a következőket mondta: „Tudom, mit gondolok felőled. Jót és nem gonoszot tervezek. Áldott, dicsőséges, kívánatos jövőt szeretnék adni neked” (lásd Jeremiás 29,11). Isten terve sokkal jobb annál, mint amit mi önmagunk számára megalkotunk, ezért tiszta örültség lenne azt gondolnunk, hogy Isten tervén akár egy jottányit is javíthatunk. Az imádság célja tehát nem az, hogy megváltoztassuk Isten terveit.

Felmerülhet azonban a kérdés: „Ha az imádság nem arra való, hogy meggyőzzem Istent, akkor mi értelme imádkozni? Mi az ima célja?” Az imádság célja az, hogy megnyissuk szívünket Isten előtt, és megengedjük Neki, hogy elvégezze mindazt, amit a legjobbnak tart az életünkre nézve.

Meggyőződésem, hogy Isten már azelőtt meg akar nekünk adni minden jót és akarata szerint valót, mielőtt imára kulcsoljuk kezünket. Jézus azt mondta, hogy a mi mennyei Atyánk már akkor tudja, hogy szükségünk van mindezekre, mielőtt még Hozzá fordulnánk (lásd Máté 6,31–32). Az imádsággal átadjuk akaratunkat Istennek, felhatalmazva Őt arra, hogy megvalósítsa mindazt, amit a mi javunkra és a mi jólétünk érdekében tervezett.

Az imádság útja

Az imádság egy kört ír le. Isten szívéből indul el, mégpedig az Ő céljaival és vágyaival, amelyeket azután a mi szívünkbe ültet, „mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően” (Filippi 2,13). Ahogy a zoltáríró fogalmazott: „Gyönyörködj az úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsoltárok 37,4). Isten szívünkre helyezi vágyait, mi pedig imádságban felemeljük őket Hozzá. Az imádság tehát Istentől indul, eljut hozzánk, megérinti a szívünket, majd visszatér Istenhez. A kör ezzel bezárul, életünk ajtaja pedig kitarul, és Isten lehetőséget kap arra, hogy akaratát megvalósítsa az életünkben.

A 2Krónika 16,9-ben a következőket olvashatjuk: „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.” Isten keresi mindazokat, akik tiszta szívből az Övéi. Egyre vágyik csupán: az Övével összhangban lévő szívekre. Isten olyan eszközöket keres, akiken keresztül elvégezheti munkáját, és kiöntheti áldásait erre a szükségben lévő világra.

A lényeg tehát Isten akaratának felismerése. Engedd, hogy szíved együtt dobbanjon Isten szívével: „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti – mondja János –, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle” (1János 5,14–15). Ha Isten akarata szerint imádkozunk, biztosak lehetünk abban, hogy kérésünk válaszra talál, hiszen ajtót nyitottunk Isten előtt, hogy akaratát megvalósíthassa. A legfontosabb tehát az, hogy az Ő akarata szerint imádkozunk. Ha pedig érzékenyek maradunk a Szentlélekre, képesek leszünk felismerni, mi Isten akarata.

A Lélek segít a bizonyágtételben

Isten „sokféle kegyelme” erőt is jelent, amely a bátor és eredményes bizonyágtételhez szükséges. Az ApCsel 1,8-ban Jézus kijelentette: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

Hogy én?

Fontos megvizsgálunk, kikhez szól Jézus felszólítása. A világ szemében a tanítványok senkik voltak. Öten közülük halászként dolgoztak, mind a tizenketten a Földközi-tenger egyik jelentéktelen keleti tartományában laktak. Ráadásul Jézus tanítványai még a semmitmondó, aprócska tartományon belül is a legjelentéktelenebbeknek számítottak. Mégis ők kapták Jézustól azt a küldetést, hogy elvigyék üzenetét a világ minden tájára, és hirdessék azt minden teremtménynek.

Mindezek hallatán rögvést érzékeljük, hogy a feladat emberi szempontból kivitelezhetetlennek tűnik. Hogyan is tudná ez a csöppnyi, jelentéktelen közösség elterjeszteni Jézus üzenetét a világon?

Isten azonban sosem parancsol olyat, amihez ne adná meg a szükséges képességeket. Mi igen gyakran mégis ezernyi kifogást hozunk fel Jézusnak arra, miért *nem vagyunk* alkalmasak egy adott feladat elvégzésére. Felsoroljuk Istennek minden múltbeli kudarcunkat, és ahelyett, hogy engedelmeskednénk Neki, inkább vitába szállunk parancsaival. Micsoda örülség! Mikor értjük meg végre, hogy amikor Isten ránk bíz egy feladatot, a szükséges erőt is megadja hozzá, ha hajlandóak vagyunk engedelmeskedni.

„Uram, de hát olyan kevesen vagyunk. Ki fog ránk hallgatni? Senkik vagyunk” – mondták a tanítványok. Jézus azonban erőt ígért nekik, amely képessé teszi őket a feladatok elvégzésére, és meghagyta nekik, hogy várjanak Jeruzsálemben, amíg meg nem kapják felülről azt az erőt, amely Jézus feltámadásának bátor hirdetőivé teszi őket.

A korai egyház üzenetét így foglalhatnánk össze: mivel Jézus feltámadt a halálból, bárki, aki bűneiből megtér, és hitét Jézusba veti, elnyeri a bűnök bocsánatát. Jézus megparancsolta első tanítványainak, hogy mindenféle ezt az üzenetet hirdessék, ők pedig mindezt bátran meg is tették, szavaikkal, életükkel és cselekedeteikkel tanúskodva Jézus feltámadásáról. Tekintsük át röviden bizonyágtételük e három területét!

A szavak szerepe

Először is, a tanítványoknak szóval kellett bizonyágot tenniük. Hirdetniük kellett az evangéliumot, vagyis a befogadók számára érthető formában kellett kommunikálniuk az örömhírt.

A mi feladatunk is változatlanul ugyanez. Fontos tehát, hogy szóval is bizonyágot tegyünk. Pál felteszi a kérdést: „Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?” (Róma 10,14). Pál tisztában volt azzal, hogy senki sem képes Jézusban hinni anélkül, hogy először ne hallott volna róla, hallani róla pedig csak úgy lehet, ha valaki hirdeti az evangéliumot. Ezért kell szavakkal is bizonyágot tennünk Jézus Krisztus megváltó munkájáról.

Hála Istennek, egyesek különleges ajándékot kaptak az Úrtól arra, hogy bizonyágtételüket szavakba öntsék. Sohasem mulasztanak el az alkalmat, hogy Krisztusról beszéljenek. Olyan jó ezt látni! Édesapám is pontosan ilyen volt.

Pál azonban az első Korinthusi levél 12. fejezetének végéhez közeledve a következő költői kérdést teszi fel: „Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók?” A válasz természetesen nemleges, hiszen nem mindenki rendelkezik ezekkel az ajándékokkal. Sajnos gyakran mégis elkeseredünk, amikor megpróbáljuk bizonyágtételünket szavakba foglalni, bár ez nem ajándékunk. Kötelességünknek érezzük, hogy szóban is bizonyágot tegyünk, ezért összeszorított fogakkal erőlködünk, szörnyű percekot szerezve önmagunknak, később pedig folyamatos bűntudat gyötör bennünket, amikor képtelenek vagyunk minden egyes embernek bizonyágot tenni, akivel találkozunk.

Az istenfélő élet szerepe

A bizonyágtétel azonban nem merül ki abban, hogy megtérésre hívjuk az embereket, vagy Jézus Krisztusról beszélünk nekik. Még ennél is nagyobb hatást fejthetünk ki ugyanis, amikor Jézus Krisztus életét *éljük* az emberek előtt.

Nincs hatalmasabb tanúságtétel annál, amikor életünk alátámasztja beszédünket, a világ pedig láthatja, amint szavaink életre kelnek mindennapjainkban! Ezért mondta Pál Timóteusnak, hogy „légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban” (1Timóteus 4,12). Ezért hangsúlyozta az efezusi véneknek is, hogy prédikálását mindig igyekezett életével alátámasztani (lásd ApCsel 20,18–35), és ezért mondta Titusznak, hogy egyesek „azt vallják, hogy ismerik az Istent, de cselekedeteikkel tagadják” azt (Titusz 1,16).

Hitünkről saját életünk tanúskodik. Ahhoz, hogy Jézus Krisztus hitteles bizonyágtevőivé válhassunk, úgy kell élnünk, hogy Jézus jellemét sugározzuk.

Nemrégiben, amikor egy középiskolásoknak szervezett tábor keretében egy csodálatos napot tölthettem el néhány kedves fiatal társaságában, örömmel láttam, milyen nagyszerű munkát végez az életükben a Szentlélek. Éppen indulni készültem, amikor egy fiatal lány megszólított: „Chuck pásztor, nagyon szeretnék bizonyágot tenni az öcsémnek, de fogalmam sincs, hogyan.” Erre én azt válaszoltam, hogy ennek legjobb módja, ha hitét minden nap megéli öccse előtt. „Mutasd meg neki, mit tett Jézus az életedben! Ez a leghathatósabb bizonyágtétel” – mondtam.

Tudtad, hogy a „keresztény” elnevezés Anthiokiából származik? A *hitetlenek* ezzel a névvel illeték Jézus követőit, ahogy figyelemmel kísérték életüket. Ez a kifejezés eredetileg azt jelentette, „Krisztus követője”. Csodálatos, amikor maga a világ adja nekünk ezt a nevet. Nem szükséges fennhangon hirdetnünk, hogy keresztények vagyunk. Ha valóban azok vagyunk, ha valóban hasonlítunk Krisztusra, az életünk tesz bizonyágot Róla. Ha valaki azt mondaná, minden vágya, hogy Jézust láthassa, csodálatos lenne, ha erre azt felelhetnénk, „aki engem lát, látja az Atyát.” Az volna ám a hű és igaz bizonyágtétel!

Sajnálatos módon szavaink gyakran teljesen hitelüket veszítik cselekedeteinknek köszönhetően. Előfordulhat, hogy bár szóban bizonyágot teszünk, és elmeséljük, milyen csodálatos munkát végzett bennünk Jézus Krisztus, az életünkkel ellentmondunk szavainknak. Mi értelme van bizonyágot tenni arról, milyen csodálatos békességet kaptunk az Úrtól, és másokat is arra buzdítani, hogy ismerjék meg Jézus Krisztus békességét, ha közben a legkisebb dolog miatt is feldühödünk, és ordítani kezdünk? Mi értelme van továbbá az Úrtól kapott örömről beszélni, ha közben folyamatosan mogorvák és ingerlékenyek vagyunk, és mindenkire ráförmedünk? Ilyenkor szavaink viselkedésünk miatt hitelüket veszítik. Akik tehát mindig az Úrról beszélnek, hitüket azonban nem élik meg, csupán nevetségessé teszik a kereszténységet.

Jézus azt szeretné, ha tanúi lennénk, és életünk annyira hasonlítana az Övéhez, hogy Róla tenne bizonyágot. Az emberek így Őt ismerhetik meg, ahogy figyelemmel kísérik a Lélek munkáját a mi életünkben.

A cselekedetek szerepe

A hívők bizonyágot tesznek cselekedeteikkel is, amelyekre a Szentlélek indítja őket. A Zsidók 2,4 kijelenti, hogy „Isten pedig velük együtt tett bizonyágot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.” Tudatosítanunk kell tehát, hogy ezek a cselekedetek nem belőlünk erednek. A jelek és csodák nem a mi akaratunk szerint jelennek meg, hiszen nem mi irányítjuk a Szentlélek működését, hanem Ő osztja szét ajándékait az emberek között az Ő akarata szerint. Óvakodjunk tehát azoktól, akik úgy tesznek, mint ha hatalommal bírnának Isten felett, és akik azt állítják magukról, hogy képesek Isten kezét irányítani, és Isten munkáját befolyásolni! Erre ők sem képesek, mert a kizárólagos döntés joga a Szentlelket illeti.

Pál a következőket írta a rómaiaknak: „Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által: úgyhogy... egészen... mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát” (Róma 15,18–19). Bár hatalmas jelek és csodák történtek az apostolon keresztül, mégsem tőle eredtek. Isten Lelke választotta ki Pált arra, hogy eszközévé tegye, Pál pedig nem is vágyott többre. Ezért is írta a korinthusiaknak, hogy „beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék” (1Korinthus 2,4–5).

Hasonlóképpen, a mi bizonyágtételünk is csak akkor lehet eredményes, ha a Szentlélek bennünk végzett munkájának gyümölcse. Csak akkor válhatunk bátor és erőteljes bizonyágtevőkké, ha engedjük, hogy betöltsön bennünket a Szentlélek, és alárendeljük magunkat vezetésének.

A Szentlélek segít hasonlónak válnunk Isten Fiához

A Lélek elsődleges feladata minden hívó életében az, hogy átformálja őket Krisztus képmására. Minden, amit a Szentlélek az életünkben tesz, ezt a célt szolgálja.

Az Ő hasonlatosságára

Amikor Isten megteremtette Ádámot, saját képmására teremtette őt. Az ember azonban bűnbeesése után többé nem hasonlított Istenre: önzővé, rideggé, közönyössé vált, és bosszúra szomjazott. Hiába tanulmányozzuk tehát napjaink emberiségét, jelenlegi állapota nem árulja el nekünk, milyennek tervezte Isten az embert, amikor Ádámot megteremtette. Mindannyian vétkeztünk, mindannyian híjával vagyunk az Isten dicsőségének. Ezért egyikünk sem állíthatná magáról, hogy pontosan olyan, amilyennek Isten az első emberpárt megalkotta.

Ha szeretnénk megtudni, milyennek tervezte Isten az embert, Jézus Krisztusra kell tekintenünk, az Isten szemszögéből ideális embert ugyanis Jézus testesítette meg. Jézus olyannyira Isten képmásaként élte éltétét, hogy elmondhatta magáról: „Aki engem lát, látja az Atyát” (János 14,9).

Jézus élete olyan volt, amilyennek Isten a mi életünket is látni szeretné. A Bibliából megtudhatjuk, hogy Jézus Isten dicsőségének kisugárzása volt, és lényének képmása (lásd Zsidók 1,3). A 2Korinthus 4,4-ben Pál Krisztust „Isten képmásának” nevezi, a Kolossé 1,15-ben pedig azt állítja, hogy Jézus „a láthatatlan Isten képe”.

Jézus Isten képmásaként élt. Ő képviselte mindazt, amivé Isten bennünket is át szeretne formálni. Isten Jézust tette példaképünké. Pétertől megtudhatjuk, hogy számunkra Krisztus a követendő példa, ezért arra bátorít bennünket, hogy járjunk az Ő nyomdokaiban (lásd 1Péter 2,21). Isten tehát Jézust használja mintaként. Az életünkben munkálkodva az Ő képmására formál bennünket. Mindezt pedig azért teszi, hogy mi, Isten bukott teremtményei, ismét az Ő képmását viselhessük. Isten semmissé akarja tenni bűnbeesésünk következményét, és meg akar változtatni bennünket, hogy ismét Fiára, Jézus Krisztusra hasonlíthassunk.

A legnagyobb hibánk

Ezen a ponton gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy példaképünket látva így gondolkozunk: „Úgy szeretnék olyan lenni, mint Ő! Minden vágyam, hogy úgy éljek, mint Jézus! Bárcsak hasonlíthatnék Rá! Megvetem magam, amikor haragra gerjedek, és elvesztem az önuralmam. Utálom, amikor begurulok, és szörnyű dolgokat mondok másoknak. Gyűlölöm magam, amikor elbukok, és engedem, hogy a testem vegye át az irányítást. Soha többé nem teszek ilyet!” A tökéletes példát látva megértjük, hogy Isten azt szeretné, ha ilyenek lennénk, és szívünk mélyén mi is egy olyan életre vágyunk, amely telve van szeretettel, tisztasággal, szentséggel, igazsággal és békességgel. Azután valahogy arra a következtetésre jutunk, hogy ez a cél saját erőfeszítéseink árán, és komoly elhatározás révén el is érhető.

Vágyunk azonban nem válik valóra attól, hogy eltökélten szeretnénk Jézusra hasonlítani. Akaraterőnk önmagában nem elegendő ahhoz, hogy célunkat elérjük. Nem Krisztus utánzása tesz bennünket krisztusivá; e felismerés hiányában sokan kudarcot vallanak.

Egyszer, amikor Péter ismét elbukott, Jézus így szólt: „a lélek ugyan kész, de a test erőtlen” (Máté 26,41). Biztos vagyok benne, hogy ezt mindannyian megtapasztaltuk már saját életünkben. Nem a szándék hiánya jelenti a problémát, lelkünk is készen áll, testünk azonban gyenge. Ezért nem vezet sikerre, ha Jézust pusztán utánozni igyekszünk.

Megpróbálhatunk ugyan felkapaszkodni a hegyre, mint egy pöfögő kisautó, amely egyre csak azt hajtogatja: „sikerülni fog, sikerülni fog”, de végül mégis kudarcot vall. Nekem sem fog sikerülni. Képtelen vagyok önerőből olyanná válni, mint Jézus Krisztus.

A Szentlélek célja azonban pontosan az, hogy átformálja az életemet Jézus Krisztus képmására. Ezáltal Istenhez hasonlónak válhatok, vagyis olyanná, amilyennek Isten az első embert teremtette. A Róma 8,29-ben Pál elmondja, hogy Isten eleve elrendelte, hogy hasonlókká legyünk Fiához. Az Efezus 4,13-ban pedig azt állítja, Isten szeretné, ha mindannyian eljutnánk „a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. Isten tehát át akar bennünket formálni Fia képmására. Ez az a munka, melyet Lelke által bennünk végez. De vajon hogyan?

Hasonlatossá válni Fiához

Pál a Korinthusiaknak címzett levelében a következőket írja: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (2Korinthus 3,18). Itt a megoldás! Ahogy fedetlen arccal megpillantjuk Isten dicsőségét, kezdünk az Ő képmására formálódni. Isten Lelke feltárja előttünk az örökkévaló Isten dicsőségét. Isten dicsőségének láttán pedig a Lélek munkája által átformálódunk dicsőségről dicsőségre.

Néhány évvel ezelőtt megismerkedtem egy nyugalmazott tengerésztisztel. Tengerész lévén sokat káromkodott az évek során. Később aztán befogadta az Úr Jézust. Fél évvel megtérése után, amikor éppen füvet nyírt háza udvarán, így dudorászott: „Szeretet, szeretet, keresztények, erre hív az Úr...” Nem volt elég óvatos, és nem húzta be a fejét, amikor egy fa alá ért, úgyhogy egy természetes faág úgy homlokra vágta, hogy menten hanyatt esett. Fűnyírója pedig szépen továbbhaladt, míg végül berregve megpihent a kerítés tövében.

Ő ott feküdt egy ideig a földön, homlokát szaggatta a fájdalom, de egyszercsak talpra ugrott, kikapcsolta a fűnyírót, majd berohant a házba, és így kiáltott:

– Drágám, drágám! Nem fogod kitalálni, mi történt!

Felesége a homlokán egyre elhatalmasodó dudorra meredve aggódva unszolta:

– Mondd már, *mi történt*, az ég szerelmére!

– Ja, nem, nem arra gondolok – válaszolta a férfi. – Nekimentem egy fának, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy *nem káromkodtam!*

– Édesem – felelte a felesége –, tudod, én már fél éve egy csúnya szót sem hallottam a szádból?

– Valóban? – kérdezte a férj meglepetten.

Ez csupán egy példa a sok közül Isten „sokféle kegyelmére”. A Lélek úgy végezte el munkáját a barátomban, hogy ő észre sem vette. Majd kiugrott a bőréből, amikor felfedezte, mit munkált ki benne az Úr! Úgy gondolom, Isten sokszor azért is engedi meg, hogy küszködjunk, és szembesüljünk gyengeségeinkkel, hogy ne dicsekedhessünk, amikor

végül győzelmet aratunk. Isten megengedi, hogy eljussunk a reménytelenségig, és felismerjük, teljesen alkalmatlanok vagyunk mindarra, amire bennünket elhívott. Így aztán, amikor az Úr elvégzi munkáját, ügyelünk arra, hogy Neki adjuk a dicsőséget.

Istennek hála, hogy Szentlelke átformál bennünket Krisztus képmására, ahogy munkálkodik bennünk nap mint nap. Végül pedig, amikor a Lélek elvégezte munkáját az életben, és teljesen átformálódott Jézus képmására: „igazságban nézem a te orczádat, meglelésem a te ábrázattal...” (Károli – Zsoltárok 17,15). Azon a napon ismét olyan leszek, amilyenek Isten Ádámot eredetileg megteremtette, és te is olyan leszel, ha átadod magad Isten Lelkének, és megengeded, hogy munkálkodjon benned.

Mindaz, amire szükségünk van, már a miénk

A Szentlélek munkája által minden a rendelkezésünkre áll, amire csak szükségünk lehet egy gyümölcsöző keresztény élethez. A Lélek elpecsételt bennünket a megváltás napjára, és bennünk lakik mint a ránk váró felbecsülhetetlen mennyei örökség záloga. Segít megértenünk a Szentírást, Isten akaratát és céljait. Imádkozik értünk, amikor nem tudjuk, hogyan imádkozunk. Erőt ad, hogy bátran bizonyosságot tehesünk szavainkkal, életünkkel és cselekedeteinkkel. Közben folyamatosan azon munkálkodik, hogy átformálja bennünket Jézus Krisztus képmásának, aki Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása.

Milyen csodálatos segítőnk a Szentlélek! Mennyire szükségünk van Rá, hogy keresztény életünk eredményes lehessen! Szükségünk van arra, hogy bennünk lakozzon, hogy vezessen és megerősítsen minket. Lélekből kell járnunk, hogy ne teljesítsük a test bűnös kívánságait. A testies élet vonzereje hatalmas, ennél egyedül Isten Szentlelke erősebb.

Kérjük hát a Szentlelket, hogy jöjjön, és töltsön be bennünket csordultig, hogy életünkben élő víznek folyamai áradjanak! Fogadjuk be készségesen „Isten sokféle kegyelmét”, és adjunk hálát átengedve magunkat a Szentléleknek és az Ő erejének! Micsoda dicsőséges munkát végez Isten az életünkben, hogy átformálja bennünket saját Fia képére!

Bizony erről szól „Isten sokféle kegyelme”.

harmadik rész

Milyen ajándékai
vannak
a Szentléleknek?

A sokszínűség egysége

Úgy vélem, egy kérdéskör terén sem uralkodik olyan nagyfokú tudatlanság az egyházban, mint a Szentlélek ajándékait illetően. E tudatlanság pedig az érme mindkét oldalát jellemzi. Míg egyesek nem tudatosítják, hogy a Szentlélek ajándékai napjaink egyházának is szólnak, mások dúslakodnak a lelki ajándékokban, bár igen kevés ismerettel rendelkeznek azok helyes, biblikus gyakorlatáról.

A korinthusi gyülekezetben a Lélek minden ajándéka megmutatkozott, sajnálatos módon azonban a hívők helytelenül éltek velük. Pál is azért írta meg levelét, hogy a korinthusiak helytelen gyakorlatát kiigazítsa. Ezért mi is hálásak lehetünk, hiszen ennek köszönhetően létfontosságú alapelvek maradtak ránk az ajándékok helyes használatát illetően.

Az 1Korinthus 12-ben Pál kilenc lelki ajándékot említ, amelyeket három fő csoportba sorolhatunk: az erő, a hit és a beszéd ajándékainak kategóriájába. A felsorolás végén azonban az apostol hozzáfűzi: „De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja” (11. vers). Pál tehát a Lélek kilenc megnyilvánulását követően különösen fontosnak tartja kihangsúlyozni, hogy ugyanaz a Lélek áll mindegyik ajándék háttérében, vagyis *egység lakozik a sokszínűségben*. Mindenképpen fontos ezt szem előtt tartanunk, miközben a Lélek különböző ajándékait vizsgáljuk.

A lelki ajándékok megértése

„A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek” – mondja Pál (1Korinthus 12,1). Pál szerette volna, ha a gyülekezet megismer néhány fontos szellemi igazságot, látta ugyanis, hogy a korinthusiak még nem voltak tisztában mindazzal, amit mindenképpen meg kellett érteniük. Mivel pedig a kérdéskör valóban nehezen érthető, az egyházat a mai napig nagyfokú tudatlanság jellemzi.

A Lélek ajándékaira nézve a következő átfogó alapelvet fektethetjük le: a Szentlélek valódi ajándékai helyes és biblikus módon gyakorolva mindig Jézus Krisztusra irányítják az emberek figyelmét. Jézus azt mondta, a Lélek nem önmagáról, hanem Krisztusról tanúskodik. Az ajándékok Ige szerinti használatát tehát újra meg újra feltárja előttünk Jézus Krisztus személyét és dicsőségét, lánggra lobbantva Iránta szívünket, és arra ösztönözve bennünket, hogy közelebb kerüljünk Hozzá. Ilyenkor szívünk túlaradó szeretettel telik meg, mi pedig hálát adunk Jézusért és végtelen hatalmáért.

Ez a legfontosabb ismérv, amely alapján megállapíthatjuk, hogy egy ajándék valóban a Szentlélek megnyilvánulása-e. Vizsgáljuk csak meg, mire összpontosul az emberek figyelme! Csak az ajándékot gyakorló személyre? A missziók különböző hírleveleiben, újságaiban kinek a képe látható minden második oldalon? Kire hívják fel a figyelmet? Kit reklámoznak? Kit szeretnének népszerűsíteni az emberek előtt? A Szentlélek valódi megnyilvánulása mindig Jézus Krisztus személyét magasztatja fel. Ez a Szentlélek küldetése.

Először is azt kell megértenünk, hogy *különféle ajándékok* léteznek. Az 1Korinthus 12-ben Pál kilencféle ajándékot jegyez le, ez a felsorolás azonban nem kimerítő, hiszen a fejezet végéhez közeledve Pál a gyámolítás (segítés, szolgálat) és a vezetés (adminisztráció) ajándékát is megemlíti, a Róma 12-ben pedig további ajándékokkal bővíti a listát. Pál tehát azt állítja, hogy *különféle ajándékok* léteznek, Lélek azonban csak egy van, aki saját belátása szerint osztja ki ajándékait. Az ajándékok pedig nem versenyben állnak egymással, hanem kiegészítik egymást.

Másodsorban azt is fel kell ismernünk, hogy *többféle szolgálat* létezik. Egyeseknek az apostolság vagy a prófétálás ajándéka adatott, má-

soknak a pásztorkodás és tanításé, megint másoknak pedig a vezetésé vagy a gyámolításé. Olyanok is vannak, akik a buzdítás ajándékával rendelkeznek. Egy felettebb fontos és értékes ajándék ez, amely a feleségemnek is megadatott. Ő úgy tud szólni az emberekhez, és úgy képes bátorítani őket, hogy azok nyomban készek meghódítani a világot. Ezek tehát a vezetés *különféle* ajándékai, mégis egy és ugyanaz az Úr irányítja őket. Leszögezhetjük tehát, hogy bár szolgálataink eltérőek, mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk.

Harmadsorban azt is tudatosítanunk kell, hogy *az ajándékok eltérően működnek*. Én tisztában vagyok azzal, hogyan működnek bizonyos ajándékok az én életemben, ebből azonban nem szükségszerűen következik az, hogy ugyanazok az ajándékok a te életedben is pontosan ugyanúgy nyilvánulnak majd meg. Természetesen ez is lehetséges, de nem feltétlenül. Miért? Mert az ajándékok működésében is sokszínűséget tapasztalhatunk. A Lélek mindnyájunk életében másképp munkálkodik, figyelembe véve egyedi személyiségbeli vonásainkat és egyéniségünket.

Ha vannak gyermekeink, bizonyára tisztában vagyunk vele, hogy nincs két egyforma közöttük. Mindegyikük különleges, a másiktól eltérő személyiséggel rendelkezik. Ha pedig van már tizennégy unokánk is, még nyilvánvalóbbá válik, hogy nem találunk két egyformát közöttük. Mindegyikük másként gondolkodik és viselkedik. Mivel Isten tiszteletben tartja a fennálló különbségeket, úgy bánik velünk, hogy közben figyelembe veszi szükségleteinket, személyiségünket, és egyéni reakcióinkat is.

Nem kell egyformának lennünk

Az évek során megértettem, hogy egy bizonyágtétel nemcsak lebilincselő, izgalmas és hasznos lehet, hanem ártalmas is. Amikor ugyanis valaki Istenről vagy a Lélek ajándékaival kapcsolatos élményeiről tesz bizonyosságot, gyakran óhatatlanul is az fogalmazódik meg bennünk, hogy a *mi esetünkben mindez nem így történt*. Sőt, arra gondolunk, hogy *velünk ez így soha nem történt meg*. Ha pedig még nem kaptunk meg egy bizonyos ajándékot, arra számítunk, hogy *amikor az nekünk is megadatik, minden pontosan úgy történik majd*, mint ahogy arról valaki a bizonyágté-

telében beszámolt. Azt feltételezzük tehát, hogy mindenkinél azonos forgatókönyv szerint játszódik le minden, ez azonban nem így van.

Lehet, hogy rendelkezünk a prófétálás ajándékával, és mielőtt használnánk azt, szaporábban kezdünk lélegezni, és bizsergető érzés jár át bennünket. Valaki más azonban, akinek szintén megadatott a prófétálás ajándéka, nem tapasztal semmiféle bizsergést, és a légzése sem gyorsul fel; teljes nyugalomban gyakorolja ajándékát. Bár mindketten ugyanazt a lelki ajándékot kaptuk, az mégis eltérően működik az életünkben. Ezt Isten tervezte így.

Istent a sokoldalúság jellemzi; mindnyájunkkal személyesen foglalkozik, egyenként szeret mindnyájunkat, és temperamentumunknak, illetve jellemvonásainknak megfelelően bánik velünk. Hát nem csodálatos, hogy Isten valóban figyelembe veszi személyiségünket és különleges egyéniségünket?

Ezért olyan fontos, hogy ne próbáljuk meg mások ajándékát mímelni! Ne kíséreljük meg utánozni a Szentlélek megnyilvánulási formáit, amelyeket másoknál tapasztaltunk, azt gondolva, hogy egy ajándék kizárólag oly módon nyilvánulhat meg! Ne igyekezzünk tehát egy meghatározott sémát követni! Semmiképpen ne gondoljuk, hogy *ha egy ajándék másként működik a mi esetünkben, mint másoknál, talán nincs is meg igazán az az ajándékunk*.

Ne akarjuk tehát ugyanazt átélni, mint mások, és ne gondoljuk azt sem, hogy a mi megtapasztalásunk nem valóságos, pusztán azért, mert nem azonos mások élményével. Én már hallottam ehhez hasonló beszámolókat: „Mintha forró olajat csorgattak volna a fejem búbjára. Ahogy végigfolyt a testemen, melegség töltött el.” Mások ezt az izgalmas élményt így írják le: „mintha hideg víz érte volna a hátamat, úgy bizsergetett”, vagy „mintha meleg fény töltötte volna be a szobát”. Ezek a megtapasztalások csodálatosak, semmi esetre sem kérdőjelezném meg eredetiségüket.

Nagyszerűnek tartom, ha neked is volt már részed hasonló élményekben, mégis tudatosítanod kell, hogy megtapasztalásod nem lesz szükségszerűen olyan, mint másoké. Ne várj görcsösen ugyanezekre az élményekre, mert ha ezt teszed, a megtapasztalásra, nem pedig Jézusra szegezed a tekintetedet.

Az Ő akarata szerint

A Szentlélek szuverén módon, az Ő akarata szerint szeretne megnyilvánulni az életünkben, ez azonban sokféleképpen történhet. Lehet, hogy valakinek egészen különleges élményben lesz része, míg más semmit sem érez, mégis egyik esetben sem zárhatjuk ki annak lehetőségét, hogy Isten Lelke munkálkodott az életünkben.

Sokáig én sem értettem ezt. Nem voltak olyan megtapasztalásaim, amelyenről mások beszámoltak, ezért azt hittem, az én életemben nem munkálkodik a Szentlélek. Ilyen bizonyágtételeket hallottam: „Amikor magamhoz tértem, megláttam, hogy jó ég, már este hét óra van! Nem éreztem, hogy öt óra telt volna el!” Amikor gyermekként ilyen beszámolókat hallottam, a „magamhoz tértem” kifejezést mindig úgy értelmeztem, hogy a bizonyágtévő öntudatlan állapotba került. Azt hittem, hogy amikor valaki Szentlélek-kereszttségben részesül, vagyis betölti a Szentlélek, akkor eszméletét veszti. Így hát évekig vártam arra, hogy mindez velem is megtörténjen, és azután én is „magamhoz térhessek”. Várakozásom azonban hiábavalónak bizonyult.

Ha végigolvassuk az Apostolok cselekedeteit, láthatjuk, hogy minden történet, amelyben a Szentlélek erővel ruház fel egy gyülekezetet, egyedi és különleges. Az események nem egy meghatározott mintát követnek; nem találunk két egyforma esetet.

Számítsunk hát az ilyesfajta különbségekre, és ne próbáljuk Istent dobozba zárnunk! Nem szabad azt gondolnunk, hogy Isten egy sablon szerint működik. Inkább engedjük meg Istennek, hogy Isten legyen, aki mindenkinek felett való, és aki tökéletes akarata szerint munkálkodik!

Mindenki számára hasznos ajándékok

Pál azt tanítja, hogy a Lélek megnyilvánulásai a közösség javát szolgálják (1Korinthus 12,7). A Lélek ajándékainak célja, hogy az egész gyülekezet előnyére váljanak, vagyis nem azért adatnak, hogy mi személyesen kövacsoljunk hasznot belőlük. Nem azért kaptam tehát Istentől az ismeret igéjét, hogy a lóversenypályán fergeteges nyereségre tehessek szert.

Manapság nagy veszély leselkedik ránk azok személyében, akik a Lélek ajándékait a maguk hasznára próbálják fordítani, és igyekeznek előnyt faragni abból, hogy Isten a szolgálatukon keresztül megérintett

másokat. Elképzelhető, hogy valakinek meggyógyult a gyermeke vagy barátja, így hát izgalomban és hálája jeléül ajándékokkal szeretné elhalmozni azt, akin keresztül Isten munkálkodott. Sajnálatos módon sokan Isten lelki ajándékait használják fel vagyonuk gyarapítására.

A Szentlélek ajándékai azonban nem szolgálhatják saját meggazdagodásunkat. Nem játékszerek, amelyeket otthonunk magányában, saját gyönyörűségünkre és szórakoztatásunkra kaptunk; azért adattak, hogy a gyülekezet egészének javára váljanak.

Egyetlen olyan ajándék létezik csupán, amely inkább az ajándék gyakorlóját építi, mintsem a gyülekezetet, ez pedig a nyelveken szólás. „Aki nyelveken szól, önmagát építi” – állítja Pál (1Korinthus 14,14). A nyelveken szólás ajándéka az Istennel töltött egyéni időnkben saját épülésünkre szolgál. Egyedül ez az ajándék adatott az egyéni épülésre; magyarázat nélkül a közösség nem épül a nyelveken szólásból. Általános szabálynak tekinthetjük tehát, hogy a Lélek ajándékai azért adatnak, hogy az egész közösség javára váljanak.

Az ajándékok átfedése

A lelki ajándékok különböző megnyilvánulásaikban gyakran átfedik egymást, vagyis korántsem olyan függetlenek egymástól, mint ahogy azt mi gondolnánk. Sokszor például a lelkek megkülönböztetésének ajándéka átfedést mutat az ismeret ígéjével, a prófétálás ajándéka pedig a bölcsesség ígéjével.

Elképzelhető, hogy valakit így figyelmeztetünk: „Barátom, veszélyes, amit csinálsz. Ha tovább folytatod, lehet, hogy ez és ez történik majd veled.” Később pedig azt látjuk, hogy az általunk felvázolt eshetőségek valóban meg is valósultak, az ismeret ígéje tehát prófétálással párosult.

Mi nem azt mondtuk, hogy „ez fog veled történni”, hanem azt, hogy „ez történhet”. Később azonban tényleg megtörtént, tehát az ismeret ígéjéből időközben teljesen természetesen prófécia lett.

Mindez emlékeztet bennünket, hogy minden ajándék a Lélektől származik; Ő irányítja működésüket saját belátása szerint. Ő mindent úgy intéz, hogy jó terveit megvalósíthassa életünkben, és ezért végtelesen hálásak lehetünk Neki.

Melyek a fontosabb ajándékok?

Az 1Korinthus 12 végén Pál arra buzdítja a gyülekezetet, hogy törekedjenek a fontosabb lelki ajándékokra, az azonban, hogy éppen mi a fontosabb, mindig relatív. Vajon mi határozza meg, melyek a fontosabb lelki ajándékok? Az, hogy éppen akkor milyen szolgálatra van leginkább szüksége Krisztus testének.

Sokfajta fűrészt tartok a garázsunkban. Vajon melyik a legfontosabb? Ez mindig attól függ, mit kell kettéfűrészelnem. Ha egy fémcsövet, akkor jobb, ha nem fafűrésszel próbálkozom, mert meggyúlik vele a bajom. A kérdés tehát mindig az, milyen munkát kell elvégezniem.

Ugyanezt a kérdést kell feltennünk a Lélek ajándékaival kapcsolatban is. Mely ajándékok a fontosabbak? Azok, amelyekkel a leginkább elvégezhető az előttünk álló feladat.

Az egyes ajándékok tárgyalásánál látni fogjuk, hogy pillanatnyi jelentőségük mindig helyzetfüggő. Olykor a nyelveken szólás a leghelyénvalóbb, máskor azonban szükségtelen, hiszen csak azt gondolnák az emberek, hogy megőrültünk. Olyan helyzetet is el tudok képzelni, amelyben a csodatévő erő lenne a legjobb ajándék: például, amikor ki kell fizetnünk az albérletet, de egy fillér sincs a bankszámlánkon. Ebben az esetben a nyelveken szólás nem sokat segítene, a csodatévő erő viszont annál inkább.

Amikor megvizsgáljuk az egyes ajándékokat, látni fogjuk, hogy a megfelelő helyzetben bármelyikük lehet az éppen legfontosabb ajándék. Pál arra bátorít bennünket, hogy törekedjünk a fontosabb ajándékokra. Nem azt mondja, hogy imádkozzunk értük, hanem hogy őszintén törekedjünk rájuk. Ez egy fontos különbségtétel, hiszen a szuverén Szentlélek mindenkinek akarata szerint osztja szét azokat.

Nem én döntöttem el tehát, hogy milyen ajándékaim legyenek, hanem a mindenek felett álló Isten. Ugyanez pedig a különféle elhívásokra és szolgálatokra is érvényes. Isten munkája mindez.

Az igazi ellenséggel harcolj!

Bárcsak felismernénk Krisztus testének egységét, és többé nem versengenénk és ellenségeskednénk pusztán azért, mert nem értünk egyet a másik csoport tanításával! Micsoda tragédia, hogy egyes gyülekezetek

ellenségként tekintenek egymásra, és felemelik hangjukat egymás ellen azért, mert eltérő gyakorlatot követnek!

Az egyház egyik legnagyobb hibája az, hogy nem ismeri fel iga-zi ellenségét, gyakran önmaga ellen fordul. Még egy gyülekezeten belül is jelentkezhetnek konfliktusok. Az emberek lövészárkokat ásnak, és széthúzást szítanak, mindez pedig végtelenül szomorú. A Sátán előszeretettel kelt viszálykodást és megoszlást a testvérek között.

Nem egymás ellen kéne harcba szállnunk! Ehelyett inkább közös erővel kellene arra törekednünk, hogy kiszabadítsuk az embereket a sötét-ség uralma alól, bevezetve őket Isten országába. Sátán a valódi ellensé- günk, feladatunk pedig az, hogy a birodalmában raboskodókat Isten di- csőséges királyságába juttassuk. Amint ez megtörtént, többé nem szá- mít, hogy ezek a friss hívők a mi közösségünk tagjai lesznek-e, avagy más, Istent szerető és szolgáló gyülekezethez csatlakoznak. Sosem sza- bad célul kitűznünk azt, hogy a magunk gyülekezetébe nyerjünk meg embereket. Feladatunk ugyanis nem más, mint megismertetni velük Jézus Krisztust, hogy akarataikat alárendelhessek Neki.

Előfordulhat, hogy a mi gyülekezetünk nem tudja kellőképpen szol- gálni szükségüket. Valaki netán rám néz, és azt mondja: „Mit tudhat ez a kopasz öregember? Egy rátermett emberre van szükségem, akivel a házasságomról is beszélgethetnék, és aki segíteni tudna nekem. Sokkal humorosabb és okosabb lelkipásztorra vágyom.” Így tehát lehet, hogy nem én vagyok számára a megfelelő személy – de nem is ez a lényeg! A legfontosabb, hogy az embereket kihozzuk bűneik sötétségéből, és be- vigyük őket Krisztus dicsőséges világosságába. Utána pedig hagynunk kell, hogy oda menjenek, ahol leginkább segítséget kapnak, és ahol szol- gálni tudják őket.

Kaptam egyszer egy levelet, amelyben a következő állt: „Fontolóra vettem, hogy a gyülekezetükhöz csatlakozzam, de bizonyos aspektusait és tanításait helytelennek találtam, és már azt sem tudom, hogy tisztán látom-e, mi zajlik ebben a közösségben.” Erre én ezt válaszoltam neki: „Szerintem sem látod tisztán. Én is azt tanácsolom, hogy ne erőlted tovább a csatlakozást.” A levél írója megdöbbenésének is hangot adott va- lamilyen szóban forgó témával kapcsolatban, erre pedig a következőt

mondtam neki: „Ha továbbra is ide jársz, valószínűleg még több dolgon lepődsz majd meg, úgyhogy talán az a legjobb, ha más közösséget kere- sel magadnak.”

Az a bölcs, ha oda járunk, ahol jól érezzük magunkat. Találjuk meg ott a helyünket, ahova Isten hívott bennünket! Ez ilyen egyszerű!

Régebben gyakran felemeltem hangom bizonyos gyülekezetek szer- tartásai ellen. „Azok a rituálék, a tömjén és a papi köntösök – mondtam rosszállóan –, milyen élettelen az egész.” A szélsőséges karizmatiku- sokkal szemben is kifejeztem nemtetszésemet: „Az emberek sikoltoz- nak, fel s alá futkároznak, eszeveszetten viselkednek. Micsoda bolond- ság!” Valójában szinte mindenkiben találhattam volna valami kifogásol- nivalót... csak magamban nem.

Az öregedés egy szempontból mindenképpen hasznos: higgad- tabbá teszi az embert. Az évek során megtanultam tisztelni és elfogad- ni azokat, akik Istent liturgikus közegben kívánják tisztelni, mert az ő temperamentumuk ezt kívánja meg. Azt is tudatosítottam, hogy van- nak, akik leginkább felfokozott érzelmi állapotban tudják Istent imád- ni. Felállnak, és kiabálnak, egy izgalmas, túláradó érzelmekkel teli dicső- ítésre vágnak.

Most már tudom, hogy mindannyian ugyanazt az Istent szolgáljuk, még ha másképp is. Ettől még Isten ugyanaz az Úr marad, és ugyan- úgy szeret mindnyájunkat. Isten szereti azokat, akik kedvelik a formális szertartásokat és a tömjén illatát, ezért biztosított számukra egy olyan közeget, ahol jól érezhetik magukat, és ahol érezhetik az Ő jelenlétét. Isten azonban azokat a merészebb és szélsőségesebb embereket is sze- reti, akik úgy érzik, kiabálniuk és futkározniuk kell, hogy energiájukat levezessék. Isten őket is ugyanúgy szereti, és számukra is gondoskodott megfelelő környezetéről.

Nem arról van tehát szó, hogy az egyik jó, a másik pedig rossz. Van- nak különbségek, de Isten egy és ugyanaz. Ez az, amit látszólag elfe- lejtünk. Másságunk miatt sokszor azt gondoljuk, *nem ugyanazt az Istent szolgáljuk*, ezért viszálykodni kezdünk egymással. Ahelyett azon- ban, hogy elítéljük egymás istentiszteleti szokásait, sokkal jobban ten- nénk, ha egyszerűen csak elfogadnánk azt, hogy mindannyian mások vagyunk.

Pál a következőket mondja: „Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélkezel? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa” (Róma 14,4). Amikor tehát elítélünk valakit, mert vadul dicséri Istent, valójában Isten szolgálói felett ítélkezünk, hiszen ők nem nekünk szolgálnak, hanem az Úrnak. Istennek köszönhetően ők is megállnak (még ha a földre vetik is magukat). Isten képes rá, hogy megtartsa őket.

Legyünk nyitottak Istenre!

Szeretnék nyitott lenni Isten előtt. Amikor pedig megnyílok Előtte, fenntartások és félelem nélkül teszem azt. Nem foglalkozom azokkal a gyakran hallható rémtörténetekkel, melyek szerint, amikor egy szerencsétlen flótás megnyílt Isten előtt, halandzsázó félkegyelműként a boldokházában kötött ki. Szegény végzetes hibát követett el, amikor azt mondta, „Istenem, szeretném, ha betöltenél Szentlelkeddel.”

Micsoda istenkáromló elképzelés ez Istenről és Jézusról! Jézus azt mondta: „Ha tehát ti gonosz léteketre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” (Lukács 11,13).

Az a problémánk, hogy sokszor elzárkózunk Isten elől, és nem akarjuk, hogy cselekedjen. Ha pedig Isten tesz valamit, azt mondjuk Neki: „Uram, idáig jöhetsz, itt vannak a kijelölt határok, illetve játékszabályok! Helyesen teszed, ha tovább nem is merészkedsz. Én már mindent lefektettem azzal kapcsolatban, minek hogyan kell működnie.”

Milyen szomorú! Az Úr az, aki tudja, hogy mi a legjobb a számunkra. A legbölcsebb, ha meghajlunk akarata és Szentlelke előtt, hogy végül azokat az ajándékokat kapjuk, amelyek gyakorlása leginkább szolgálja az egész gyülekezet javát. Isten akarata szerint osztja szét ajándékait; nekünk csak az a feladatunk, hogy nyitottak legyünk az Ő munkájára.

Bárcsak semmi sem gátolná Istent abban, hogy nekünk adhassa azokat az ajándékokat, amelyek leginkább szolgálják a gyülekezet építését és a mi javunkat! Szánjuk oda magunkat Istennek az ajándékok használatával együtt, hogy úgy kenhessen fel minket erejével, és úgy használhasson bennünket, ahogyan Neki kedves!

A bölcsesség igéje

„Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta”

–1KORINTHUS 12,8

Tetszik nekem az a tanács, amit egy szegény asszony adott ifjú fiának: „Fiam, ha nem vagy elég iskolázott, akkor kénytelen leszel az eszedet használni.”

Manapság bizony ritkán fellelhető kincs a bölcsesség! Mielőtt azonban megvizsgálánk a bölcsesség igéjének ajándékát, fontos leszögez-nünk, hogy határozott különbség rejlik a tudás és a bölcsesség között. A kettő tehát nem egy és ugyanaz.

A bölcsesség része a tudás?

A tudás ismereteink összessége, a bölcsesség viszont az ismeretek megfelelő alkalmazása. Ismereteinkből kifolyólag tudjuk, hogy annak az aranyos kis állatnak a tüskéje megszúrhat, a bölcsességünk pedig azt tanácsolja, ne is próbáljuk megfogni. Ismereteink alapján azt is tudjuk, hogy annak az ide-oda tekeredő teremtménynek halálos a marása, bölcsességünk pedig arra int bennünket, hozzá se érjünk.

Óriási a különbség a tudás és a bölcsesség között. Olykor a legnagyobb tudással rendelkező emberek a legkevésbé bölcsek a világon, mert bár rengeteg ismeretre tettek szert, nem tudják azt alkalmazni. Így rendkívül intelligens és jól tájékozott emberek bölcsesség híján gyakran esztelenül viselkednek. Timothy Leary*, egy briliáns elme például, LSD-vel pusztította el magát, és számos embert vezetett ugyanerre a halálos ösvényre.

Megdöbbentő, gyakran mennyire ésszerűtlenek egy olyan lángelme meggyőződései és cselekedetei, aki elutasítja Jézus Krisztus igazságát.

Mivel a „bölcsesség kezdete az ÚR félelme” (Zsoltárok 111,10), az Istent elutasítók hajlamosak egészen bizarr dolgokat hinni és tenni. Indiában például a világ néhány legiskolázottabb embere piszkos, egészségtelen – szinte állati – körülmények között él csak azért, hogy Sai Baba birtokán a guru közelében lehessen. Hitük szerint életük egyik legnagyobb megtiszteltetése, hogy a guru ürülékét fogyasztják.

Az ilyesfajta gyakorlatok olyannyira mehökkentőek, hogy már-már felfoghatatlan számunkra. Amikor az igazság ellen lázadókat Isten kiszolgáltatja helytelen gondolkodás módjuknak, úgy tűnik, hogy a Sátán mindig a legmélyebb fertőbe rántja őket. Nincs ez másként azokkal a zseniális elmékkel sem, akik elutasítják Isten igazságát.

Pál a 2Thesszalónika 2,10–11-ben azt írja, hogy „akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot... [azokat ki]szolgáltatja... Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak.” Isten tehát megengedi az embereknek, hogy az igazság helyett a hazugságban higgyenek. A Róma 1,28-ban Pál azt is elénk tárja, hogyan süllyednek egyre mélyebbre az igazságot elutasítók: „És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik.” Ezek az emberek döbbenetes és felfoghatatlan dolgokat tesznek. Amikor ugyanis valaki elutasítja Jézus Krisztus igazságát, és átengedi magát a sötétség tisztátalanságainak, a Sátán azt egyre mélyebbre rántja.

Aki nem féli az Urat, annak nincs valódi bölcsessége, sőt el sem indult a bölcsesség útján.

---

*amerikai író és pszichológus – a ford.

A bölcsességgel nem párosuló tudás pedig rendkívül veszélyes lehet. Tudásunk lehetővé tette, hogy szuperfegyvereket alkossunk, melyek képesek elpusztítani az emberiséget. A bölcsesség pedig remélhetőleg visszatartja majd a világot attól, hogy önmagát saját fegyvereivel megsemmisítse. A bölcsesség kulcsfontosságú; nem véletlen tehát, hogy Salamon tanácsa így szól: „Szerezz bölcsességet” (Példabeszédek 4,7).

A bölcsesség ajándéka

A Biblia tanítása szerint az általános értelemben vett bölcsességen túl létezik a Szentlélek egy meghatározott ajándéka, a bölcsesség ígéje is. Ez azonban nem egy kimeríthetetlen forrás, amelyből kényünk-kedvünk szerint meríthetünk, amikor csak akarunk. Sőt holmi guruvá sem válhatunk általa, aki büszkén hirdeti, hogy bármire válaszol, hiszen nála van az ismeretek gazdag tárházának kulcsa. A bölcsesség ígéjének ajándéka nem így működik. Nem olyan forrásról van szó, amelyből bármikor meríthetünk. A Szentlélek kenete ez, amelyet szükséges esetekben azért kapunk meg, hogy a megfelelő szavakat szólhassuk. Amikor nehéz kérdésekben fontos döntéseket kell hoznunk, éppen a bölcsesség ígéje kínálhatja fel a mindenki számára legelfogadhatóbb megoldást, egységbe kovácsolva a megosztott feleket.

A bölcsesség ígéje olyan erőteljes, hogy feloldhatja a feszültséget. Tegyük fel, hogy egy heves vita kellős közepén vagyunk! Ekkor valaki megkapja a bölcsesség ígéjének ajándékát, és olyan megoldást javasol, amely mindkét fél számára elfogadható. „Rendben, elfogadjuk, amit mondasz” – egyeznek meg végül a felek. A bölcsesség ígéje tehát képes arra, hogy csodásan megoldja a nehéz helyzeteket és problémákat. A szembenálló feleket közös nevezőre juttatja, a bonyolult problémákra pedig megoldást kínál. Megszünteti a gyűlölködést, a kérdéses ügyet pedig lezárja, mindenki számára elfogadhatóan, békés úton rendezve a problémát.

Mint minden más lelki ajándék, a bölcsesség ígéje is a Lélek irányítása alatt áll; Ő működteti azt. Nem használhatjuk bármikor, amikor kedvünk tartja, mert a Lélektől kapjuk válaszul egy konkrét helyzetre. A bölcsesség ígéje több mint az általános értelemben vett bölcsesség; bizonyos esetekben a Lélektől közvetlenül kapjuk a megfelelő szavakat.

A bölcsesség igéje a Szentírásban

Az Ószövetségben Salamon király életében láthatjuk megnyilvánulni a bölcsesség igéjét. Egyik alkalommal két asszony kereste őt fel; mindketten azt állították ugyanarról a kisgyermekről, hogy a sajátjuk. A két asszony egy időben hozta világra gyermekét, egyikük csecsemője azonban meghalt. A halott csecsemő édesanyja váltig állította, hogy a másik asszony gyermeke halt meg, nem pedig az övé. Mivel nem tudtak megegyezni, ügyüket Salamon elé vitték, és mindketten kitaróan állították:

– A gyermek az enyém!

Salamon végül így szólt az egyik örhöz:

– Fogd a kardodat, és vágd ketté a gyermeket; mindegyiknek add oda a felét!

Erre a gyermek valódi anyja könyörögni kezdett:

– Ó, csak azt ne! Ne tegyék ezt! Inkább legyen az övé!

A másik asszony viszont így szólt:

– Ez így igazságos! Mindketten kapjuk meg a gyermek felét!

Salamon ekkor rámutatott a valódi édesanyjára, és kijelentette:

– Ez a gyermek igazi anyja, adjátok neki a gyermeket! (lásd 1Királyok 3,16–28).

A bölcsesség igéjének köszönhetően Salamonnak sikerült megoldania egy nehéz helyzetet.

Jézus is gyakran élt a bölcsesség igéjének ajándékával. Ennek klaszikus példája az az eset, amikor a farizeusok megpróbálták a huszonkettes csapdjába csalni Jézust. Gondos alapossgal fogalmazták meg kérdésüket, hogy Jézusnak ne legyen menekvése. Azt hitték, végre sikerült sarokba szorítani.

– Szabad-e a császárnak adót fizetnünk? – kérdezték.

Tudták, hogy ha Jézus igennel válaszol, maga ellen fordítja a zsidókat, akik gyűlölte az adót fizetni Rómának. Ha azonban Jézus azt válaszolja, hogy nem kell adót fizetni a császárnak, a farizeusok máris rohannak a római helytartóhoz, hogy feljелеtsék Jézust adófizetés elleni lázítás vádjával. A farizeusok úgy vélték tehát, hogy tökéletes csapdát állítottak Jézusnak, bármit válaszol, ugyanis a helyzetből csak vesztesként kerülhet ki.

Nos, nagyot tévedtek!

Jézus válasza a következőképpen hangzott:

– Mutassatok egy pénzermét – erre valaki gyorsan feltartott egyet. – Kinek a képe és felirata látható rajta? – kérdezte tőlük.

– A császáré – jött a válasz.

– Akkor adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené (lásd Lukács 20,22–26).

Jézus bölcs szavaival tökéletesen keresztülhúzza a farizeusok számításait, Jézusnak állított csapdjuk pedig saját szemük láttára hullott ezer darabra.

A bölcsesség igéje a tanítványok életében is működött. Az Apostolok cselekedeteinek 6. fejezetében vita támadt a gyülekezet szociális programját illetően. Azok a zsidók, akik átvették a görög (hellén) kultúrát, úgy érezték, hogy a közülük kikerülő özvegyasszonyok nem ugyanabban a bánásmódban részesülnek, mint a hagyománytisztelőbb, héber özvegyek. Amikor ezt az apostoloknak elpanaszolták, a tizenkettő özsze hívta a gyülekezetet, és így szólt: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett” (ApCsel 6,2–4). Ezek után azt olvashatjuk, hogy „tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek”. Ez hát a bölcsesség igéje.

Később az ApCsel 15-ben egy probléma merült fel Antiókiában a pogány hívők körében, amikor néhány törvényeskedő zsidó ellátogatott hozzájuk Jeruzsálemből. Látván, milyen szabadságuk van a pogány hívőknek Jézusban, így szóltak:

– Nos, nem lehet igazi üdvösségetek, ha nem tartjátok meg a mózesi törvényeket, és nem vagytok körülmetélkedve. Mi Jeruzsálemben továbbra is az egész törvényt megtartjuk.

Mivel ezek a férfiak a jeruzsálemi gyülekezet hivatalos képviselőiként tüntették fel magukat, Pál a következőket tanácsolta nekik:

– Menjünk el Jeruzsálembe, és tisztázzuk ezt az ügyet!

Pál és Barnabás elkísérték őket Jeruzsálembe, ahol a gyülekezet vénei összeültek, hogy orvosolják a helyzetet.

Érzékeny kérdés volt ez a korai egyházban, amely jelentős megosztást eredményezett. Egyesek Pállal egyetemben azt állították, hogy a pogányokra nem vonatkoznak a mózesi törvények. A másik oldalon azonban a júdaisták álltak, akik szerint „nem üdvözülhet senki Mózes törvényeinek megtartása nélkül”. Amikor az apostoli tanács összeült Jeruzsálemben, az egyházszakadás veszélye fenyegetett.

Az apostoli gyűlésen Péter beszámolt arról, hogyan hívta őt az Úr a pogányok közé, és hogyan kapták meg a pogányok is a Szentlelket, majd hozzátette:

– Nem hiszem, hogy igát [vagyis a törvényt] kéne a nyakukba tennünk, melyet sem mi, sem atyáink nem voltunk képesek elhordozni.

Pétert követően Pál és Barnabás meséltek a pogányok között végzett szolgálatukról, illetve azokról a bámulatos csodákról, amelyeket Isten rajtuk keresztül vitt véghez. Végül Jakab is felszólalt:

– Testvéreim, azt tanácsolom, hogy írjunk pogány testvéreinknek, fogadjuk be őket, és ne terheljük az Istenhez megtérteket. Tanácsoljuk nekik inkább azt, hogy tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, valamint a megfulladt állattól és a vértől.

Az Ige elárulja nekünk, hogy Jakab javaslata – vagyis a bölcsesség igéje – tetszett az apostoloknak, a véneknek és az egész gyülekezetnek.

– Nagyszerű ötlet – bólogatott mindenki, és a kérdést ezzel le is zárták. A bölcsesség igéje ez esetben tehát egy pattanásig feszült helyzetet oldott fel. Amikor pedig az antiókhiai gyülekezet tagjai megkapták a levelet, nagyon megörültek a benne szereplő bátorításnak (lásd ApCsel 15,1–31).

A bölcsesség igéje napjainkban

Amikor a Bibliával kapcsolatban tesznek fel nekem egy kérdést, gyakran úgy kezdek bele a feleletbe, hogy még nincs előttem a teljes válasz. Menet közben azonban sokszor odailló ígérések jutnak eszembe, és hirtelen tisztán látok mindent. Mivel a bölcsesség igéjének ajándékát használom, ahogy az elhangzott kérdésre válaszolok, én is sokat tanulok.

Így működik tehát a bölcsesség igéje: egy perce még nem tudtuk a választ, de beszéd közben összeáll a kép, szívünk pedig bizonyosságot tesz mondanivalónk igazságáról. Isten Lelkétől kapjuk meg a választ a feltett

kérdésre. Elképzelhető, hogy ezt a választ még soha nem hallottuk, mégis annyira igaz, és annyira odailló, hogy rádöbbenünk, csakis az Istentől jövő bölcsesség igéje lehet.

A pásztori vagy tanítói szolgálat gyakorlása során, úgy vélem, három lelki ajándék működik különösképpen az Ige tanítása közben: a próféta, az ismeret igéje és a bölcsesség igéje. Ahogy szolgálunk, az Úr gyakran feltár előttünk egy ígérést, és megadja a megértéshez szükséges bölcsességet. Sokszor magam is épülök, amikor meghallgatom saját tanításaim hangfelvételét. Bizony gyakran elcsodálkozom a hallottakon, mert saját bölcsességemet meghaladó gondolatokat öntök szavakba. Mindez a bölcsesség igéjének köszönhető, amely által szint vittem a tanításba, illetve érthetőbbé és világosabbá tettem azt.

Észrevétlenül

Elképzelhető, hogy te is használtad már a bölcsesség igéjének ajándékát anélkül, hogy ennek tudatában lettél volna. Vissza tudsz emlékezni egy olyan esetre, amikor valaki feltett neked egy nehéz kérdést, és ahogy a sötétben tapogatózva nekifogtál a feleletnek, hirtelen rádöbbsz a megoldásra? Így kielégítő, világos és érthető választ tudtál adni a kérdésre. Ez a bölcsesség igéjének ajándéka volt.

A Léleknek ez az ajándéka olyan természetesen működik, hogy gyakran nem is tudatosítjuk. Sokszor csupán később, több információ birtokában döbbenünk rá, hogy a saját ismereteinket meghaladó bölcsesség igéjét használtuk. Habár nem ismertük tökéletesen a tényeket, a bölcsesség mégis célba talált.

Amikor a bölcsesség igéjének ajándékát gyakoroljuk, nem kondulnak meg harangok, arra figyelmeztetve az embereket, hogy ajkunk éppen nem mindennapi bölcsességet szól. Valamilyen oknál fogva sokan azt gondolják, hogy a Lélek csak akkor képes használni bennünket, amikor révületbe esünk, és elváltozik körülöttünk a világ. Egyesek szerint, amikor megérint bennünket a Lélek, zombik módjára járkálunk fel s alá, és dübörgő hangon szóljuk Isten hatalmas szavát.

Ez azonban nem így van! A bölcsesség igéje teljesen természetesen működik. Bár mi hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a természet-

feletti csak természetfeletti módon nyilvánulhat meg, gyakran mégis minden olyan természetesen történik, hogy fel sem ismerjük, természetfeletti jelenséggel van dolgunk. Oly sokszor tudatában sem vagyunk annak, hogy szavainkat a Szentlélek ihlette, pedig pontosan ez történt.

Hullámlovaglás és Isten vezetése

Visszatekintve eddigi életemre és Isten vezetésére, látom, hogy mindvégig természetfeletti módon, mégis természetes utakon irányította lépeteimet. Akkor fogalmam sem volt róla, hogy Isten vezet, most azonban, hogy visszanezék, világosan látom az Ő kezét. Isten olyan jóságos; akkor is vezet bennünket, amikor nem is tudatosítjuk azt!

Szolgálatom hajnalán az evangélista elhívását igyekeztem betölteni. Minden üzenetemmel evangelizáltam, bár eközben a gyülekezet pásztoraként szolgáltam. Minden igehirdetésem végén arra bátorítottam az embereket, hogy fogadják be Jézus Krisztust. Természetesen, ha éppen nem voltak jelen nem hívők (ami sokszor előfordult), arra biztattam az embereket, szánják oda újra az életüket, vagy térjenek meg abból, hogy nem hoznak magukkal nem hívőket a gyülekezetbe. Addig soroltam az okokat, amíg rá nem vettem őket, hogy valamiből megtérjenek. Eredményességemet pedig mindig azon mértem le, hogy hányan jöttek előre, és mennyire zokogtak.

Két évre elegendő prédikációt gyűjtöttem a legkülönbébb témákról, a két év leteltével pedig kérvényeztem áthelyezésemet egy másik városba és gyülekezetbe. Az új gyülekezetben aztán újra megtartottam ugyanazokat a prédikációkat, majd ismét áthelyeztettem magam. Mindez egészen addig folytatódott, amíg el nem kerültem a kaliforniai Huntington Beachbe.

Akkoriban Huntington Beach egy csendes tengerparti városka volt, körülbelül hatezer lakossal, és Orange megye legalacsonyabb adóterheivel. Az olajkutak bőséges adóalapot biztosítottak, amely lehetővé tette, hogy a város a legkiválóbb könyvtárakat és iskolákat működtesse. A város lakói nem is tudták, milyen szerencsések.

Akkortájt még nem volt annyi hullámlovag, bár a helyi újság tulajdonosa, a városi gyógyszerész és én minden reggel eljártunk szörfözni.

Nagyszerű volt; csak mi hárman voltunk a vízen. Megvizsgáltuk, hogy a part északi vagy déli részén törnek-e meg jobban a hullámok, majd kiveztünk; és miénk volt az óceán. Dél előtt tízre végeztünk is, majd nekiláttunk napi teendőinknek. Minden tökéletesnek tűnt, csak az volt a bökkenő, hogy kifogytam a prédikációkból. Letelt a két év, és elérkezett az idő, hogy áthelyezésemet igényeljem. Ezúttal azonban nem akartam elköltözni, annyira élveztem az ottani életet. Kislányunk is iskolás lett, és szerettük volna, hogy ha továbbra is részesül a városban működő iskolák adta előnyökből.

Abban az időben éppen a *János apostol c.* könyvet olvastam Griffith Thomastól. A hetedik fejezetben lebilincselő bibliatanulmányokat találtam János első leveléről. Olvasás közben döböntem rá, hogy a tanulmányok nagyszerű alapot adnak további prédikációkhoz. „Te jó ég, hiszen mindegyikből tarthatnék egy istentiszteletet” – gondoltam. A könyv összesen negyvenhárom tanulmányt tartalmazott. „Csodás! Még egy évig a városban maradhatok.” Következő vasárnap bejelentettem a gyülekezetnek, hogy szokásosunktól eltérően a Biblia egyik könyvét, a János első levelét fogjuk tanulmányozni.

Az év végére, erősen támaszkodva Thomas úr könyvére illetve egyéb kommentárookra, a negyvenhárom prédikációt sikerült ötvenkettőre nyújtanom. Egy egész éven át János első levelét tanítottam. Nagy meglepetésemre időközben a gyülekezet a *kétszeresére* duzzadt. Abban az évben több embert kereszteltem meg, mint addigi szolgálatom során összesen. Pedig nem tartottam kifejezetten evangelizáló célzatú prédikációkat; egyszerűen csak Isten Igéjét tanítottam, az evangelizáció mégis folytatódott.

Az év elteltével még mindig nagyon élveztem a Huntington Beach-i életet, és nem állt szándékomban elköltözni. Ekkor jutottak eszembe egy teológiai professzorom szavai, miszerint a Rómaiakhoz írt levél bármilyen gyülekezetet képes gyökeresen megváltoztatni. Természetesen én is olvastam már a Római levelet, számomra mégsem hozott megújulást. Mivel azonban mások is hasonlóan vélekedtek erről a levélről, úgy döntöttem, a továbbiakban a Római levélből fogok tanítani, hátha a mi gyülekezetünket is forradalmasítja.

Az ezt követő megújulásra azonban nem voltam felkészülve. Arra pedig végképp nem számítottam, hogy ez a levél az *én* életemet is forradalmasítja. A Római levélben Isten kegyelmére találtam, és egy újfajta kapcsolatra az Úrral. Két évig tanulmányoztuk ezt a levelet, de én még mindig nem akartam elköltözni. Éppen akkor került kezembe Halley bibliai zsebkönyvének legújabb kiadása, melynek borítóján ez állt: „a könyv legfontosabb oldala a 748-as”. Gyorsan odalapoztam, hogy megtudjam, mit tartott a szerző nagyszerű kiskönyve legfontosabb oldalának. A 748. oldalon az író azt javasolta, hogy minden gyülekezet módszeresen olvassa végig az egész Bibliát. Majd hozzátette, hogy ideális esetben a lelkipásztor prédikációja azzal az igeréssel foglalkozik, amit a gyülekezeti tagok az előző héten elolvastak. Akkor döbbsentem rá, hogy *az egész Biblia a rendelkezésemre áll*. Így, ha akarok, akár életem végéig Huntington Beachen maradhatok!

Ekképpen végezte el Isten természetfeletti munkáját természetes úton az életemben és szolgálatomban, hogy elvezessen a szövegmagyarázó bibliatanulmányozásra. A témakörök szerint haladó evangelizációs célzatú prédikációkat hátrahagyva végül áttértem a Biblia könyvről könyvre történő tanulmányozására. Prédikátorból tanító lettem.

Minden olyan természetesen történt. Isten a tenger és a hullámlovaglás iránti szeretetemet felhasználva vezetett, hogy bibliamagyarázóvá tegyen. Isten természetfeletti munkáját sokszor nagyon is természetes utakon végzi el az életünkben.

Bölcsességért imádkozva

Szomorú, de igaz, hogy egy gyülekezetben gyakran támadhat megoszlás. Ezért olyan fontos, hogy valaki a bölcsesség igéjének ajándékával mindkét fél számára elfogadható megoldást kínáljon, ezáltal teremtve egységet a felek között. Számos gyülekezetben azért jelentkezik súlyos megoszlás, mert hiányzik a bölcsesség igéjének ajándéka.

Nehéz megértenem, miért is hagyatkozunk saját bölcsességünkre, amikor Isten az Ő bölcsességét elérhetővé tette számunkra. Vajon miért hozunk döntéseket anélkül, hogy az Ő vezetését és bölcsességét keres-

nénk? A Példabeszédek 3,6-ban ígéretet kaptunk: „Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” Ez a lehető legbölcsebb, amit tehetünk.

Hoztál már olyan döntést, amit később megbántál, és azt gondoltad: „Jaj, ne! Hogyan is dönthettem így? Milyen szörnyűség kerekedett belőle!” Talán az is eszedbe jutott: „Istenem, miért engedted, hogy ebbe belemenjek?” Tudod, miért? Mert nem kérted az Ő bölcsességét. Kérjetelek, és adatik nektek; keressetek, és találni fogtok; zörgessetek, és megnyitattik (lásd Máté 7,7).

Kérj bölcsességet, és megfogod kapni! Meglátod, a Szentlélek megadja neked a bölcsesség igéjét, amely által Isten tanácsa szerint járhatsz.

Ha egy nem hívő állít kihívás elé, Isten akkor is megadja a bölcsesség igéjét – ha hajlandó vagy Hozzá fordulni. Amikor otthon nehéz helyzetbe kerülsz, keresd az Ő bölcsességét – hiszen Ő megígérte, hogy vezetni fog. Lehet, hogy nem látványos, lélegzetelállító módon, de *vezetni fog*. A Biblia azt tanítja, hogy Krisztus Jézusban van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve (Kolossé 2,2–3).

Ebben pedig az a legcsodálatosabb, hogy bármikor kérhetünk belőle. Akár most is!

Honnan tudta?

*„Mert némelyik... az ismeret igéjét [kapta]
ugyanazon Lélek által.”*

1KORINTHUS 12,8

Sok éve, főiskolás koromban, egyik hétvégi hazautazásom alkalmával egy olyan lánnyal volt találkozó, akit még a középiskolából ismertem. A beszélgetés során megemlítettem, mennyire nem találom igeileg alátámaszthatónak egyik férfi ismerősöm válaszát, és mennyire helytelenítem újránősülési terveit.

– Tudod, Isten nem személyválogató – mondtam –, és bár ez a férfi Isten szolgálatában áll, attól még nem tehet meg bármit. Isten Igéjét igenis figyelembe kell venni. Ha pedig válasának nincs igei alapja, az egész ügy igencsak kérdéses.

Szinte egész este erről beszéltem, miközben még csak nem is sejtettem, hogy az említett férfi már megkérte beszélgetőpartnerem kezét, aki két hónapra rá hozzá is ment feleségül. Bár nem voltam tudatában, az ismeret igéjének ajándékát gyakoroltam.

Mi tehát az ismeret igéje? Olyan természetfeletti módon megkapott ismeret és információ, amelyre természetes tanulás útján nem tehetünk volna szert. Izgalmas, amikor Isten ily módon használ bennünket. A Lélek rajtunk keresztül szólít meg egy másik embert életének bizonyos kérdéseiben, a végén pedig magunk is elcsodálkozunk azon, amit mondtunk. Az ismeret igéje nem más, mint egy meghatározott személyre vagy helyzetre vonatkozó információ Istentől, amelyre természetes gondolkodás útján nem juthattunk volna el. Olyasvalami ez, mint egy hirtelen támadt gondolat; Isten ihletése arra, mit kell mondanunk.

Az Úr az előbb említett esetben Lelke által szóló beszélgetőpartnerhez, ő azonban saját kárára nem hallgatott a jó szóra.

Az Ószövetségben

Elizeus próféta kitűnően használta az ismeret igéjét. Isten sokféle ismerettel látta el őt – olyannyira, hogy amikor csak az arám király, Benhadad, el akarta foglalni Izráelt, vagy törbe akarta csalni seregeit, Elizeus előre figyelmeztetett a készülő veszélyre. Így Izráel Benhadad minden csapdáját kikerülhette. Végül az arám király gyanút fogott, ezért összehívta tisztjeit, és így szólt hozzájuk:

– Valaki közülünk kiszivárogtatja az információt. Hiba csúszott a biztonsági rendszerbe, hiszen lehetetlen, hogy Izráel királya minden mozdulatunkról tudjon.

Benhadad vallomást várt, emberei azonban így válaszoltak:

– Nem, királyunk! Ez nem így van! Mindannyian hűségesek voltunk tehozzád. Van viszont egy próféta Izráelben, aki még azt is tudja, mit mondasz a feleségednek a hálószobádban.

Ilyen nagy erővel működött az ismeret igéje Elizeus életében.

Mivel azonban Isten saját belátása szerint osztogatja ajándékait – beleértve az ismeret igéjét is – előfordult az is, hogy az Úr nem mutatta meg Elizeusnak, mi fog történni. Egyszer, amikor meglátta, hogy a távolban egy súnémi asszony közeledik felé – akinek egyszer megpróbálta, hogy fia születik –, elküldte szolgáját, Geházit, hogy megtudakolja, minden rendben van-e. Az asszony vallomása szerint nem volt semmi baj, Elizeus azonban így válaszolt:

– Valami nincs rendjén, de az Úr eltitkolta előlem, és nem jelentette ki nekem.

Elizeus kissé meglepődött, mindez azonban elének tárja, hogy a próféta sem rendelkezett az ismeret végtelen forrásával, melyből akarata szerint, bármikor meríthetett. Az ismeret minden igéje, amelyet Elizeus kapott, Isten újabb cselekedetéről tanúskodott.

Az Újszövetségben

Gyakran láthatjuk Jézus életében is az ismeret igéjének megnyilvánulását. A János 1,45–51-ben miután Fülöp megtalálta Nátánáélt, a következőket mondta neki:

– Gyere, nézd meg te is ezt az embert. Szerintünk Ő a Messiás!

Nátánáel érkezésekor Jézus így szólt: „Íme, egy igazi izráelita, akiben nincsen álnokság.” „Honnan ismersz engem?” – felelte erre Nátánáel. „Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefa alatt voltál” – válaszolta Jézus. Nátánáel teljes megdöbbenésében így felelt:

– Ó! Tényleg Te vagy a Messiás!

– Hiszed ezt? – kérdezte tőle Jézus. – Tarts velem, és még nagyobb dolgokat látsz majd.

Egy másik alkalommal Jézus a tanítványaival haladt Galilea felé. Sikem városán túl állt Jákób kútja. Míg a tanítványok bementek a városba élelemért, Jézus a kútnál összetalálkozott egy samáriai asszonnal. Beszélgetésük során Jézus „élő vizet” ajánlott neki, melynek az asszony különösképpen megörült.

– Vinnék ebből a vízből, hogy ne kelljen idejárnom mindennap vizet meríteni – mondta, mire Jézus így felelt:

– Először hívd ide a férjedet!

– Nem vagyok házas – jött a válasz.

– Valóban, őt férjed volt, akivel pedig most élsz együtt, eszed ágában sincs összeházasodni. Úgyhogy elhiszem neked, hogy nincsen férjed – felelte neki Jézus (lásd János 4,6–18).

Jézus itt az ismeret igéjét használta.

Az Apostolok cselekedeteiben Péter és később Pál is gyakorolja ezt az ajándékot. Az ApCsel 5,3-ban Péter az ismeret igéjének köszönhetően

tudta, hogy Anániás és Szafira hazudtak a Szentléleknek, amikor azt állították, birtokuk teljes vételárát átadták a gyülekezetnek. Péter csak az ismeret igéjén keresztül juthatott az információ birtokába, amely által a gyülekezet megtisztulhatott.

Később, a 8. fejezetben, Péter megfeddte Simont, a varázslót, aki megpróbálta megvásárolni annak jogát, hogy tetszése szerint bárkinek osztogathassa a Szentlelket.

„Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten erejét! – mondta Péter. – Könyörögj Istenhez, hátha megbocsát, mert látom, hogy keserű irigység van a szívedben” (lásd ApCsel 8,14–23).

Péter az ismeret igéjén keresztül láthatta, mi volt Simon szívében.

Az ApCsel 27-ben Pál Róma felé tartott. Bár Pál figyelmeztette római fogva tartóit, ők mégis úgy döntöttek, elhajóznak Krétáról. Nemsokára olyan hatalmas vihar kerekedett, hogy több napig nem látták a napot, hajójuk pedig ide-oda hánykolódott. Az emberek féltették életüket, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megmeneküljenek. Kidobálták a hajóból az összes felszerelést, a rakományt és szinte minden egyebet is, helyzetük mégis egyre csak súlyosbodott.

Éjjel azonban az Úr angyala közölte Pállal, hogy bár a hajó odavész, mindannyian életben maradnak, ha összetartanak. Ezért másnap reggel Pál felállt, és így szólt:

– Férfiak, ne csüggedjetek! Múlt éjjel az Úr angyala megjelent előttem, és elmondta, hogy bár a hajó összetörik, senki sem fog odaveszni.

És bizony kisvártatva szárazföld közelébe értek, hajójuk pedig fennakadt egy homokzátonyon. Bár a hajót apró darabokra szabdalták a hullámok, mindenki megmenekült. Pál korábban az ismeret igéje által bátorította a legénységet.

A mai egyházban

Egy koreai hölgy, aki abba a Golgota Gyülekezetbe jár, ahol lelkipásztorként szolgál, akkor szakadt el bátyjától, amikor Koreát kettéosztották. Ő északon maradt, testvére azonban délen élt, így közel negyven évre megszűnt közöttük minden kapcsolat. Egy nap azonban az Úr

különösképpen a hölgy szívére helyezte bátyját, így elkezdett imádkozni, hogy az Úr valamiképpen segítsen megtalálni őt, ha még életben van.

Később megtudta, hogy testvérét Mandzsúriába küldték, így azt kérte az Úrtól, hadd tudja újra felvenni vele a kapcsolatot. Imádság közben az Úr egy mandzsúriai telefonszámot mutatott neki. A hölgy feltárta a számot, a vonal másik végén pedig tulajdon bátyja jelentkezett be! A koreai hölgy nemrégiben tért vissza testvérénél tett látogatásából. Mielőtt elindult, az Úr egy látomásban megmutatta neki bátyja házát; a városba érve könnyen felismerte azt, és így újra találkozhattak. Ilyen az ismeret igéje – Isten csodálatos ajándéka.

Az ismeret igéje más esetekben meggyőzi és megfeddi azokat, akik „titkos bűnöket” dédelgetnek. Az ajándék ezen aspektusát is megfigyelhettük már gyülekezetünkben. Igen gyakran előfordul, hogy miután valaki elhozta egyik ismerősét az istentiszteletre, felhív telefonon, és a következőkről számol be:

– A barátaink nem állnak többé szóba velünk. Múlt vasárnap elvitük őket gyülekezetbe, és meg vannak róla győződve, hogy előzetesen felhívtunk téged, és beszámoltunk az életükről. Rátapintottál a lényegre, mert pont az ő helyzetükről beszélteél. Próbáltuk meggyőzni őket, hogy sosem tennék ilyet, de nem akarnak hinni nekünk. Biztosak benne, hogy felhívtunk, és beárultuk őket, és hogy biztosan mindenki tud már problémáikról a gyülekezetben.

Azt is szokták mondani, hogy barátaik úgy érezték, mintha végig rájuk néztem volna a prédikáció alatt.

A Lélek sokszor konkrétan meg is mutat nekünk egy bűnt valaki életében. Ilyenkor gyakran kísértést érzünk rá, hogy azt mondjuk: „Ó, micsoda szörnyű gondolat! Ez biztos az én gonosz fantáziám szüleménye. Nem szabadna ezt gondolnom.” Azután mégis kiderül, hogy megézésünk helyes volt.

Évekkel ezelőtt egy helyi gyülekezetet pásztoroltam. Egy nap feleségem, Kay rámutatott az egyik gyülekezeti tagra, aki igen látványos szerepet töltött be a közösségen belül. Elbűvölő személyiségű, család-szerető férfi volt, feleségem mégis így szólt:

– Ma délelőtt, amikor ránéztem, a Lélek által egyszerűen csak bizonyos lettem benne, hogy viszonya van a titkárnőjével. Nagyon erős ez a megérezésem. Először azt gondoltam: „Milyen borzasztó gondolat! Ki kéne vernem a fejemből!” –, de nem megy. Tudom, hogy viszonyuk van.

– Kay, a Biblia szerint nem szabad gonoszsgot feltételeznünk – feleltem.

– Tudom, hogy nem! De akárhányszor ránézek, együtt látom őket. Viszonyuk van!

– Az nem lehet! Ha valaki, akkor ő biztosan nem... – kötöttem az ebet a karóhoz.

Néhány hónappal később ez a férfi feleségével együtt felhívott telefonon. Próbáltak megszólalni, de csak reszkető hangon ennyit sikerült kimondaniuk:

– Chuck pásztor – majd a hangjuk elcsuklott, és zokogásban törtek ki, nem tudták folytatni. Ezt mondtam hát:

– Semmi baj! Tudom, miért hívtok.

– Valóban? – kérdezte hitetlenkedve a férfi.

– Igen. Az elmúlt hat hónapban viszonyod volt a titkárnővel. Gyerekek át, beszéljük meg, és imádkozzunk!

Teljesen megdöbbenette őket, hogy pontosan tudtam, mi a helyzet. Az Úr ugyanis már megmutatta Kaynek. (Az Úr sok mindent megmutat a feleségemnek; bizony nem is olyan könnyű egy prófétánővel együtt élni!)

Az igeszolgálat során

Az ismeret igéjének ajándéka gyakran Isten Igéjének tanításakor is megnyilvánul. Számtalanszor előfordult már, hogy egy konkrét téma kifejtésekor felvázoltam egy feltételezett esetet illusztrációként, melyről aztán később kiderült, hogy pontosan ráillett valakire. „Hiszen most rólam beszél az előadó! *Ki árult be nála?*” – csodálkoznak sokan.

Egyik vasárnap délután arról tanítottam, hogyan lehet felismerni a hamis prófétákat:

– Sok olyan misszionárius létezik, akik csak papíron azok – mondtam. – A világ legszebb tájain élnek, cukorkát visznek a falvakba, és

tülkölve jelzik, hogy megérkeztek. Amikor a kisgyerekek odagyűlnek köréjük, lefényképezik őket, amint kinyújtják kezüket az édességért. Majd hazaküldik beszámolóikat a sok-sok gyermek képével, és ezt fűzik hozzá: „Nemrégiben ebben és ebben a faluban osztogattunk igei szórólapokat. Nézzétek, milyen éhesen nyúlnak utánuk a gyermekek! Isten megáldja a szolgálatunkat.” És vajon mit kérnek? Azt, hogy: „továbbra is adakozz!” Közben viszont ezek az úgynevezett misszionáriusok semmit sem csinálnak. Már régen visszavonultak, de még mindig felhasználják levelezőlistájukat, hogy félrevezessék az embereket.

Ezután így folytattam:

– Környékünkön is élnek ilyen álmisszionáriusok. Levelezőlistájuk segítségével minden hónapban becsapják az embereket. A Lido Szigeten élnek, fehér Cadillackel járnak, és lakkcipőt viselnek. Fényűző életet élnek, miközben nincs is valódi szolgálatuk.

Másnap reggel felhaborodott telefonhívás érkezett a gyülekezeti irodába:

– Egy végtelenül feldúlt férfi van a vonal végén – jelentette be a titkárnőm.

– Máris veszem a hívást – feleltem.

Ahogy feleltem a kagylót, a férfi rögtön kifakadt:

– Tudja meg, hogy az én szolgálatom igenis valódi!

– Miről beszél, kérem? – kérdeztem tanácstalanul.

– Nagyon is tudja, hogy miről beszélek! – kiabálta. – Tegnap este azt magyarázta az embereknek, hogy az én szolgálatom nem valódi. A Lido Szigeten élek, Cadillackel járok, de a szolgálatom valódi. Ez egy létező szolgálat. Csak szerettem volna, ha tudja!

– Várjon csak egy percet! – válaszoltam. – Még sosem hallottam magáról, nem ismerem önt. Én csak felvázoltam egy képzeletbeli esetet. Az ön helyében viszont most azonnal megkérdezném az Urat, tényleg valódi-e a szolgálat.

Én csak szemléltetni akartam mondandómat, azt gondoltam, pusztán egy fiktív esetet vázolok fel. Mégsem így történt. Az ismeret igéjét használtam, mellyel a falhoz szegeztem az említett férfit. Leírásom még a lakkcipő részletében sem tévedett!

Hasonlít-e az ismeret igéje a bölcsesség igéjéhez?

A bölcsesség igéjéhez hasonlóan az ismeret igéje sem egy feneketlen kút, melyből bármikor meríthetünk, amikor csak akarunk. Nem valamiféle aranytartalék, melyhez bármikor hozzáférhetünk.

A Lélek szuverén, nemcsak az ajándékok kiosztásában, hanem azok használatában, gyakorlatában is. Lehet, hogy munkálkodik a szívemben, az elmémben, és különleges ismerettel ajándékoz meg, de nem minden helyzetben ad ilyen tudást, hanem csupán adott időben és meghatározott alkalmakkor. Nem tudom akaratommal befolyásolni.

A bölcsesség igéjéhez hasonlóan az ismeret igéjét is gyakran ismereteinket meghaladva gyakoroljuk, sőt sokszor anélkül, hogy annak egyáltalán tudatában lennénk.

Nem hiszem, hogy Péter tisztában volt azzal, hogy az ismeret igéjét szólja, amikor Jézus kérdésére – „Hát ti kinek mondotok engem?” – azt válaszolta: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Jézus így felelt: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16,13–17).

Péter agyában nem gyulladt ki a kislámpa, nem volt furcsa érzése, nem rázta meg egyfajta elektromosság, miközben megérkezett az üzenet, hogy „Ő a Messiás! Ő az Isten Fia!” Nem kezdett hangosabban beszélni, hangja nem remegett, hogy jelezze, természetfeletti jelenség tanúi vagyunk. Péter egyszerűen csak kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” A kijelentés azonban távolról sem volt hétköznapi és természetes. Jézus is elismerte, hogy Péter szavai az Atya kinyilatkoztatásából származtak.

Ne feledjük, hogy a Lélek nagyon is természetesen működik! Ne akarjunk a hetedik mennyig ragadtatni, amikor a Lélek szól hozzánk! Mindig kissé gyanakvóan fogadom, amikor valaki réveteg, üveges tekintettel jelenti ki azt, hogy „az Úr azt mondta nekem...” Tapasztalatom szerint ugyanis a Lélek munkája gyönyörűsége és természetes.

Milyen célt szolgálnak ezek a szavak?

Vajon mi a célja ennek az ajándéknak? Miért mutat meg nekünk Isten effajta dolgokat? Isten nem azért adta ezt az ajándékot, hogy népszerűek

legyünk a pletykások körében, hogy zavarba ejtő tényeket fedjünk fel másokról a gyülekezetben. Bizony nem! Az Úr azért adja ezeket az ismereteket, hogy imádkozzunk és közbenjárjunk a fájdalokkal küszködő emberekért és szükségleteikért.

Pál arra utasította Timóteust, feddje meg azokat, akik rossz úton járnak, hogy „felocsúdjának az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék” (2Timóteus 2,26). Az Úr sokszor meg fogja mutatni nekünk, amikor valaki áldozatul esik az ellenség megtévesztésének. Amikor rájuk nézünk, tudjuk majd, hogy valami nincs rendben. A Lélek azonban egyedül azért tárja fel előttünk problémáikat, hogy imádkozzunk értük, hogy megszabaduljanak a Sátán hatalma alól.

Ugyanez igaz a gyülekezet egészére nézve is. Azért kapjuk az ismeret igéjét, hogy láthassuk, ahogy Isten népe megszabadul az ellenség hatalma alól. Gyülekezetként hatalmas lépést tennénk előre, ha az ismeret igéjének ajándékát nagyobb mértékben gyakorolnánk.

Figyelmeztetés!

Bevallom, aggódva figyelem, olykor mit igyekeznek az ismeret igéjének beállítani. Bizonyára te is találkoztál már ezzel a hamis ajándékkal. Általában egy nagyobb csoportos összejevetelen valaki így szól: „Ügy érzem, van itt valaki ma este, aki elcsüggedt, nagyon elkeseredett, és az öngyilkosság gondolatával játszik.” Nos, bátran merem állítani, hogy a hét minden estéjén akad valaki, aki elcsüggedt és elkeseredett. Az ilyesfajta „kinyilatkoztatás” nem az ismeret igéje, hanem általánosítás. Nem az ismeret igéje mondatja valakivel azt sem, hogy „van itt valaki, akinek fáj a térde”, hiszen az én koromban kinek ne rendetlenkedne a térde?

Nem szeretném, ha félreértenél. Szeretnék minél inkább nyitott lenni, de nem annyira, hogy rászedhessenek. Nyitott akarok lenni mindarra, amit a Lélek cselekszik, és amit adni akar. Amikor azonban az emberek lelki ajándéknak tüntetnek fel olyasmiket, melyek egyáltalán nem azok, tetteikkel lealacsonyítják a valódi ajándékokat, és előítéletet támasztanak másokban a Lélek igazi munkájával szemben. Sokszor látam, hogy a Lélek ajándékainak és megnyilvánulásainak állítottak be olyasmit, amiről biztosan tudtam, nem a Szentlélektől való. Azért vol-

tam benne biztos, mert Isten nem a zűrzavar Istene, de aminek szemtanúja voltam, egyértelműen zűrzavart keltett.

Engedd, hogy Isten használjon téged!

Hálát adok Istennek a vele való élvezetes kapcsolatért és azokért a valódi megtapasztalásokért, melyeket a Szentlélekkel élhettem át! Hálás vagyok mindazért, amit a Lélek már elvégzett, és azért, amit jelenleg is tesz az életemben! Őszintén mondhatom azonban, hogy Ő még ennél is többet szeretne elvégezni. Vágyam, hogy teljesen nyitott legyek, hogy a Lélek vezessen és használjon, hogy Isten Lelke úgy nyilvánuljon meg az életemen keresztül, ahogy csak szeretne.

A mi Mennyei Atyánk vágyik arra, hogy bölcsességgel és jobb rálátással ajándékozzon meg bennünket, az ismeret igéje pedig ennek fontos részét képezi. Bárcsak érzékenyek lennénk, és engedelmeskednénk a Lélek ösztönzéseinek, bárcsak hálásak lennénk hűségéért, illetve azért, hogy a szívünkhöz szól, bár olykor nem reagálunk rá! Bárcsak betöltene minket az Úr a Lélek teljességével, amíg élő víznek folyamai nem ömlenek az életünkből, meggyógyítva és megérintve az Ő kimondhatatlan szeretetével a körülöttünk lévőket!

Hogyan ültessünk vadfügefát a tengerbe?

„Mert némelyik... kapta... a hitet... ugyanazon Lélek által!”

1KORINTHUS 12,8–9

Az a mi bajunk, hogy gyakran önmagunkból, mesterségesen próbálunk hitet fakasztani, Pál viszont a hitet a Lélek ajándékai közé sorolja.

A Zsidókhoz írt levél szerzője szerint a hit nem más, mint „a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsidók 11,1). Unokám jó példa arra, amire az író utal. Eljutott arra a pontra, hogy hitből már van bajsza és szakálla. Hit által már a borotválkozásnak is nekifogott, és biztos benne, hogy eljön az a nap, amikor lesz is mit leborotválnia. Hit által él; bizonyossága van olyan dolgok felől, melyeket egyelőre csak remél, de nem lát.

Jézus egyszerű a megbocsátás fontosságáról beszélgetett tanítványával, ők pedig végre kezdték megérteni, mennyire fontos, hogy megbocsássonak az ellenük vétkezőknek, ezért így kérelték Őt: „Növedd a mi hitünket!” A tanítványok felismerték, hogy képtelenek úgy megbocsátani, ahogy arra Jézus felszólítja őket. Számukra ugyanis nem a megbocsátás volt a természetes, hanem az, hogy visszavágnak, bosszút állnak. Mivel azonban Jézus kitért amellett, hogy meg kell bocsátani

niuk, így könyörögtek: „Uram, növeld a hitünket!” (lásd Lukács 17,3–5). Tudták, csak így lesznek képesek arra, hogy Jézus parancsának engedelmeskedjenek.

Válaszkkal lehetőséget adtak Jézusnak, hogy a hit különleges ajándékáról beszéljen nekik, ezért így felelt: „Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: »Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.«” (Lukács 17,6). Mustármagnyi hit – ez már valami! Vajon mi mindent vihetnének véghez, ha barackmagnyi hitünk lenne?

A hit különböző típusai

Először is hadd szögezzem le, hogy többfajta hit létezik.

Előként említhetjük az *üdvözítő hitet*. „A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint” – mondja Pál (Róma 12,3). Úgy vélem, a „hit mértéke” alatt Pál az üdvözítő hitet érti, melyben Isten mindenkit részesít. Ha valaki él az üdvözítő hittel, amelyet Istentől kap, megmenekül a bűntől, és részesül Isten ajándékában, az örök életben. A Zsidók 12,2 szerint Jézus a hitünk szerzője és bevégzője. Úgy tűnik, ez az igevers is az üdvözítő hitre vonatkozik.

Hogyan lehet üdvözítő hitünk? Pál azt mondja, hogy hallás által, mégpedig úgy, hogy meghalljuk Isten Igéjét (Róma 10,17). Akkor nyersz üdvösséget, ha „száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból” (10,9). Az üdvözítő hit elfogadja, hogy ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük, Isten megbocsát nekünk, és megtisztít minket minden egyes bűnünktől, amit elkövettünk. Ez a hit juttat el minket az üdvösségre.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében továbbfejtegeti az üdvözítő hit kérdését: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Efezus 2,8).

Az üdvözítő hit tehát az, amikor Jézus Krisztusba mint Megváltónkba vetjük bizalmunkat, és hisszük, hogy Ő kifizette bűneink árát. Hiszük,

hogy Jézus vére engesztelő áldozatként hullott, Isten pedig elfogadta azt. Jézus helyettünk vállalta az áldozat szerepét: magára vette bűneinket, és meghalt helyettünk, hogy ha hitünket Ő belé vetjük, ne vesszünk el, hanem örök életünk lehessen.

Isten mindnyájunknak adott egy „mérték” üdvözítő hitet. Ha élünk vele, megmenekülhetünk bűneink terhétől.

A hit második fajtája az *Isten ígéreteiben bízó hit*. Ez a hit segít abban, hogy elkötelezetten olvassuk Isten Igéjét, hogy higgyünk Isten ígéreteiben, hogy bízunk azok beteljesedésében, és örvendezzünk bennük. Jézus követőiből gyakran hiányzik az effajta hit.

A Márk 16,9–14-ből megtudhatjuk, hogy feltámadása után Jézus „megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívúságukat, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.” A tanítványok nem hittek azoknak az asszonyoknak, akik nemcsak látták az Urat, hanem leborulva Előtte a lábát is megragadták. Jézus megfeddte tanítványait, mert nem akarták elhinni, hogy beteljesítette, amit megígért (lásd még Lukács 24,10; János 20,16–17).

Egy másik alkalommal, amikor két tanítványával beszélgetett az emmausi úton, ezt mondta nekik: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták” (Lukács 24,25). „Itt van Isten Igéje – mondja Jézus –, ti mégsem hittetek neki, és nem bíztatok benne. Hogyan is kételkedhettetek az Ő ígéreteiben?”

Egyfajta gyermeki hitről van itt szó, amely nőttön-nő és erősödik. Júdas arra bátorít bennünket, hogy épüljünk szentséges hitünkben (Júdas 20). Pál a Thesszalonikai levélben ír a hitben való növekedésről (2 Thesszalonika 1,3). Ez a hit Isten hűségének megtapasztalásával növekszik, amikor az évek során újra és újra látjuk az Ő gondoskodását, óvó és vezető kezét. Annyira megerősödhetünk ebben a hitben, hogy a problémák többé nem zavarnak bennünket annyira, mint azelőtt, mert tudjuk, hogy minden Isten kezében van, és bízunk benne, hogy Ő majd mindentről gondoskodik.

Ábrahámnak is ilyen hite volt. A Róma 4,19-ből megtudhatjuk, hogy amikor Isten fiúgyermeket ígért neki, nem engedte, hogy előrehaladott

kora – közel száz éves volt –, illetve Sára időskori meddősége meggyengítse hitét. Nem a körülményekre nézett, hiszen azok alapján lehetetlennek tűnt, hogy Sárának gyermeke szülessen. „Teljesen mindegy – gondolhatta magában. – Isten tette nekem ezt az ígéretet. És mivel Isten lesz az is, aki beteljesíti, amit megígért, miért aggódnék amiatt, hogy mindez elvileg lehetetlen? Nem rajtam múlik; Istennek kell végrehajtania. Hiszen nincsen semmi, ami túl nehéz lenne Istennek.”

Ábrahám nem bizonytalanodott el Isten ígéretének hallatán, hanem magasztalta Őt, mert meg volt róla győződve, hogy amit Isten megígért, azt képes is megcselekedni. Ábrahám ezért nagyszerű példaként áll előttünk.

A harmadik típusú hitet úgy is nevezhetnénk, hogy *a gyógyuláshoz szükséges hit*. A Máté 9-ben láthatunk egy ilyen hittel rendelkező asszonyt. Jézust hatalmas tömeg kísérte; egyszer csak megállt, és megkérdezte:

– Ki érintett meg?

A tanítványok nem tudták, mire véljék a kérdést, hiszen a körülöttük tolongó sokaságban az emberek lökdösték, nyomták, taszigálták egymást, hogy minél közelebb férkőzhessenek Jézushoz.

– Uram, bizonyára tréfálsz – felelte Péter. – Hiszen mindenki hozzád ér, és lökdös. Hogyan kérdezheted hát: „Ki érintett meg?” Tíz méteres körzetben mindenki, Uram!

– Nem erre gondoltam! Éreztem, ahogy erő áradt ki belőlem.

Amikor az asszony tudta, hogy nem rejtőzködhet tovább, odament Jézushoz, reszketve letérdelt eléje, és bevallotta, hogy tizenkét éve vér-folyásban szenved. Minden pénzét orvosokra költötte, de nem javult az állapota. Úgy gondolta, elég csak Jézus ruhájának szegélyét megérintenie ahhoz, hogy meggyógyuljon. Így is történt. Átfurakodott a tömegen, mígnem olyan közel ért Jézushoz, hogy meg tudta Őt érinteni. A vér-folyása egy szempillantás alatt elállt, és meggyógyult.

Ennek hallatán Jézus így szólt hozzá: „Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged” (lásd Máté 9,20–22; Márk 5,25–34).

Az asszony hitét tehát a gyógyuláshoz szükséges hit kategóriájába sorolhatnánk.

Úgy vélem, a gyógyuláshoz szükséges hit összefügg az 1Korinthus 12-ben említett hit ajándékával. A hit mint lelki ajándék sokszor gyógyulásokhoz és csodatételekhez kapcsolódik. Bizonyára nem pusztán véletlen, hogy Pál listáján a hit lelki ajándéka közvetlenül a gyógyítások kegyelmi ajándéka mellett szerepel (9. vers). Sok esetben a hit ajándéka szoros kapcsolatban áll a gyógyítások ajándékával.

Kinek van szüksége hitre?

Jézus a Márk evangéliumának 11. részében beszélt arról, milyen hatalmas lehetőségeket rejt a hit. A Mester úton Jeruzsálem felé megéhezett. Meglátott egy fügefát, de amikor odalépett, hogy szakítson gyümölcséből, nem talált rajta mást, csak levelet, ezért megátkozta.

Másnap, amikor tanítványaival újra arra járt, Péter észrevette, hogy a fa már el is száradt.

„»Mester, nézd: a fügefafa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.« Jézus így válaszolt nekik: »Higgyetek Istenben! Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek«” (Márk 11,21–24).

Micsoda óriási ígéret! Egyesek azonban a Márk 11,21–24-et olvasva azt gondolják, hogy korlátlan felhatalmazást kaptak mindannak megszerzésére, amit csak akarnak. A hit lehetőségétől fellelkessedve mindenkinek azt mondják, hogy a hívők bármit megkaphatnak, amire csak vágnak: egy új Mercedest, vagy egy kacsalábon forgó palotát stb.! Kérhetsz bármit, a határ a csillagos ég!

Ne feledjük azonban, kinek is szólt ez az ígéret! Jézus a tanítványaihoz beszélt. De mit is jelent a tanítványság? Jézus ezt mondta: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem” (Lukács 9,23).

Isten nem azért ad nekünk hitet, hogy pazar, fényűző életet élhessünk. A hit nem korlátlan fedezetű bankkártya, amellyel mindent megszerezhetünk, amire csak testi természetünk vágyakozik. Ez áll a legtá-

volabb Isten tervétől; mindez csak kárunkra lenne. A Márk 11-ben Jézus a tanítványaihoz szólt, akik megtagadva önmagukat felvették keresztjüket, hogy követhessék Őt. Csakis ilyeneknek szól az ígélet.

Ebből tehát látható, hogy ez a hit nem az öncélú meggazdagodást szolgálja. A hit mindig Isten munkája előtt nyitja meg az ajtót. Senkinek sem volt a világon nagyobb hite Jézusnál, és senki sem végzett el nagyobb munkát, mint Ő. Jézus földi életét mégis a kereszten fejezte be, nem pedig egy Mercedesben.

A különleges hit ideje

Vannak olyan időszakok az életben, amikor Isten egy konkrét helyzetben különleges, nem mindennapi hittel ajándékoz meg bennünket. Ilyenkor biztosak vagyunk abban, hogy Isten valamit el fog végezni értünk, ezért magabiztosan beszélünk róla, mert tudjuk, hogy meg fog történni. Isten azért ad ilyen hitet, hogy ne aggódjunk, ne nyugtalankodjunk, és hogy tudjuk, minden rendben lesz, mert Isten fog mindent elrendezni.

Jelenleg is vannak olyan dolgok az életemben, melyekről tudom, hogy másokat nyugtalansággal töltenek el, engem azonban nem igazán aggasztanak. Istentől hitet kaptam velük kapcsolatban, és tudom, hogy Ő mindegyiket megoldja majd. Vannak azonban más kérdések, melyek engem is aggodalommal töltenek el, mivel Isten ezekhez még nem adott effajta hitet. A többi lelki ajándékhoz hasonlóan, a hit sem feneketlen kút, melyből bármikor meríthetünk, amikor csak akarunk; Isten szuverén akarata szerint osztogatja azt.

Évekkel ezelőtt, egy vasárnap délelőtti istentisztelet után néhány fiatal előretolta hozzám kerekesszékes nagyapjukat, és arra kértek, imádkozzam érte. A kerekesszék láttán feltételeztem, azt szeretnék, hogy nagyapjuk meggyógyuljon, ezért így imádkoztam: „Uram, hatalmas Isten –, Te bármit megtehetsz. Neked semmiség, hogy segíts, legyünk akár erősek vagy éppen gyengék. Segíts, Urunk! Azt kérjük most Tőled, hogy érintsd meg ezt az embert, és gyógyítsd meg őt. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérek, kinek neve minden név felett való.” Imádság közben erős késztetést éreztem arra, hogy a férfit lábra állítsam, és azt parancsoljam neki, járjon.

Nos, be kell vallanom, vitába szálltam az Úrral: „Uram, biztos Te mondod ezt nekem? Tényleg Te vagy az?” – morfondíroztam. Tétováztam, mert nem voltam biztos benne, hogy ezt akarja az Úr, nem szokásom ugyanis embereket a kerekesszékből felállítani. Mégis olyan erős volt bennem az érzés, hogy végül megtettem. Az Úr megadta a szükséges hitet ahhoz, hogy gyógyulást kérjek a férfi számára, és felszólítsam, hogy járjon.

Amikor kimondtam az áment, lábra állítottam a férfit:

– Most pedig, Jézus nevében, járj!

A férfi pedig valóban elkezdett járni (ami nagy megkönnyebbülésemre szolgált)! Végigsétált a sorok közti folyosón, majd visszatotyogott hozzánk. Unokái pedig szinte cigánykereket hánytak örömben.

– Ó, nagyapa csak meg volt fázva, azért jöttünk előre, hogy meggyógyuljon a náthából! Már öt éve nem tudott lábra állni! – kiáltották.

Bár örültem, hogy ezt nem előbb mondták, közben mégis arra gondoltam, lehettek volna kicsit lényegre törőbbek is ezek a fiúk.

Az ezt követő szerdán este az arizonai Tucsonban tanítottam egy olyan gyülekezetben, ahol régebben én voltam a pásztor. Az istentisztelet után előrejött egy férfi, maga előtt tolvá feleségét kerekesszékből. Az asszony agyvérzést kapott, férje pedig azt kérte, imádkozzam, hogy újra tudjon járni. Természetesen azonnal eszembe jutott az előző vasárnap eset, így kezemet rátéve azért imádkoztam, hogy Isten gyógyítsa meg őt. Próbáltam ugyanúgy imádkozni, mint vasárnap. Sisteregtek az agytekervényeim: „Milyen szavakkal is imádkoztam?” Amikor végeztem, kedvesen megveregettem a vállát, bátorítottam, hogy továbbra is bízson az Úrban, majd szememmel követtem, ahogy férje kitolja feleségét a gyülekezetből. Fiam, az ifjabb Chuck, aki vasárnap is ott volt velem, ezt kérdezte tőlem:

– Apa, miért nem állítottad lábra ezt az asszonyt is?

– Azért, fiam, mert az Úr nem adott hozzá ugyanolyan hitet.

Ha az Úr nem ad valamihez hitet, azt ajánlom, ne tegyük meg! A vasárnap reggeli gyógyítás a hit ajándékának eredménye volt. Azt a hitet az adott pillanatban arra a meghatározott helyzetre kaptam az Úrtól. Az ilyen hit azonban nem mindennapi; nem minden helyzetben adatik. Ilyen esetekben tehát az Úrtól kapott lelki ajándékról beszélhetünk.

A hit a Lélek ajándéka; biztossá tesz bennünket abban, hogy Isten munkálkodni fog egy meghatározott helyzetben. Ezt a hitet Isten ülteti belénk; dicsőséges ajándék: bár gyakrabban részesülnénk belőle! A Szentlélek akarata szerint osztja szét ajándékait, így mindig hálás vagyok, amikor Isten egy konkrét helyzetben megadja nekem a hit ajándékát.

Konkrét helyzetben kapott hit

Mindez ugyanúgy vonatkozott a bibliai időkre, mint napjainkra. Még az apostoloknak sem volt minden alkalommal ilyen hitük. Bizonyos helyzetekben, Isten szuverén kegyelme és munkája szerint kapták azt. Az apostolok sem gyógyították meg az összes beteget, akivel találkoztak.

Pál apostolnak, úgy tűnik, mind a hit, mind a csodatévő erők ajándéka megadatott. A jeruzsálemi gyülekezetnek bizonysgot is tett azokról a csodákról, melyeket Isten a pogányok között végzett rajta keresztül. Efezusban még Pál izzadságtörlő kendőit is a betegekre tették, akik meg is gyógyultak. Mégis azt olvassuk, hogy Pál Timóteust arra biztatja, gyomorbántalmak ellen igyon egy-két korty bort (1Timóteus 5,23). Pál megemlíti egy halálos betegségben szenvedő barátját, Epafroditoszt is (Filippi 2,25–27); sőt azt olvassuk, hogy Trofimoszt betegség miatt hagyja Milétozban (2Timóteus 4,20). Az Igében továbbá azt is láthatjuk, hogy maga Pál is hordozott egy tövist, egy betegséget a testében. Háromszor is kérte az Urat, hogy vegye el tőle, de az Úr nem tette meg; helyette Pált bőséges és mindenre elegendő kegyelmében részesítette (2Korinthus 12,7–10; Galata 4,13–14).

A hit nem azt jelenti, hogy bárhová elmehetünk, és bármit megtehetünk, amit csak akarunk. Az ajándékok tulajdonosa mindig a Szentlélek marad, aki minden egyes embernek úgy osztja szét azokat bőségesen, ahogy Ő akarja (1Korinthus 12,11). A gyógyítások kegyelmi ajándékai nem képezik állandó tulajdonunkat, hogy bárhol, bárkit meggyógyíthassunk velük, akit csak akarunk. Ellenkezőleg, egy meghatározott időpontban és helyzetben, melyet Isten tart a kezében, nyilvánul meg a Szentlélek hatalma az életünkön keresztül.

A hitet nem lehet mesterségesen felgerjeszteni, bár sok olyan embert láttam már, aki ezzel próbálkozott. A hitet nem lehet felszítani, hogy minél erősebben lobogjon. A hit ajándékként érkezik, egyszer csak ott van. Hirtelen van hitünk rá, hogy cselekedjünk. Sokszor el is csodálkozunk: „Te jó ég, mit csinálok?” – de az Úr megadja a hitet, hogy folytassuk, és megtegyük, amire indított bennünket.

Isten szuverén céljai és akarata szerint bizonyos időközönként kinyilatkoztatja hatalmát, dicsőségét és erejét. Ezek a megtapasztalások pedig mindig lenyűgözők és izgalmasak.

A hit és a szenvedés

A nagy hit nem azt jelenti, hogy rózsaszínű álom lesz az életünk. Ne feledjük, hogy bár Péter angyali közbelépéssel megmenekült a börtönből, Jakabot lefejezték. Nem arról van szó, hogy Jakabnak kisebb lett volna a hite; végül Pétert is megfeszítették, méghozzá fejjel lefelé (az egyház hagyománya szerint).

Maga Péter mondta, hogy „akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is – jót cselekedve – ajánlják lelküket a hű Teremtőnek” (1Péter 4,19). Ha Isten gyermekeiként szenvedünk, hinnünk kell, hogy Isten véghezviszi terveit. Így imádkozhatunk az ilyen helyzetben: „Neked ajánlom magamat, Uram. Munkáld ki jó terveidet a nehéz helyzeteken keresztül!”

A Zsidókhoz írt levél szerzője megemlíti a hit hőseit, férfiakat és nőket, akik visszautasították a szabadulást, „hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megszegyenyítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardéltre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylődve...” (Zsidók 11,35–37).

Várjunk csak egy percet! *Ezek* az emberek tehát hithősök lettek volna? Hol vannak a Mercedesek? Az ékszerek? A Rolex órák? Itt valami tévedés lehet! Az írónak azonban még van mondanivalója:

„... azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban. És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígélet, mert Isten számkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre” (Zsidók 11,38–40).

A hit ajándéka nem óv meg bennünket minden nehézségtől, betegségtől és bajtól. Valami jobbat tartogat: egy nap tökéletessé válunk. Erre pedig érdemes várni!

A hit és a dicsőség

Gondolkoztál-e már azon, Isten miért pont a hitet jelölte ki arra, hogy általa üdvözüljünk? Egyrészt azért, mert ez kizárja az emberi dicsekvés lehetőségét. Ha valamit hit által elfogadunk, nyilvánvaló, hogy nem dolgoztunk meg érte. A hit megmutatja, hogy szegények és rászorultak vagyunk, miközben rávilágít Isten gazdagságára és kegyelmére.

Isten tudja, mennyire hajlamosak vagyunk arra, hogy dicsőség, dicséret és elismerés után vágyakozzunk. Ilyen a természetünk – már gyermekkorban belénk ivódott. Azt szeretnénk, ha megdicsérnének minket.

Amikor gyermekünk az asztalon állva elkiáltja magát: „Apu, figyelj, nézz ide!” – amikor pedig odafordulunk, leugrik az asztról, arra vágyik, hogy azt mondjuk: „Ejha! Nagyfiú! Nahát, ez nem semmi!” Azt akarja, hogy ámuljunk bátorságán, hogy volt mersze leugrani a magasból. A probléma csak az, hogy túl erősen áhítjuk a dicséretet, azért is vastapsot várunk, ami nem is a mi érdemünk. Nem akarjuk bevallani, hogy segítségre van szükségünk, így inkább úgy teszünk, mintha nem is volnának szükségleteink, és úgy gondoljuk, látszólagos önállóságunkért dicséret illet meg bennünket.

Isten szeretné, ha Neki adnánk a dicsőséget mindazért, amire egyedül Ő képes. Nem akarja, hogy abban a dicsőségben részesüljünk, amire egyedül Ő méltó. Isten ezért úgy munkálkodik, hogy az emberek ne

magasztalhassák fel önmagukat, és ne részesülhessenek a Neki járó dicsőségből.

Ezért döntött úgy az Úr Gedeon idejében, hogy egy maroknyi harcosal szabadítja meg Izráelt a midjániaktól. Az ellenség serege közel 135 000 főt számlált, mellyel szemben Izráel népe csak 32 000 katonát tudott toborozni. Isten mégis túl nagyra ítélte Izráel seregét. Gedeon nem igazán értette, miért, így az Úr elmagyarázta neki:

– Ismerem az emberek szívét. Ha 32 000 katona kezébe adom a midjániakat, akkor a győzelmet maguknak fogják tulajdonítani. Mondd meg ezért mindazoknak, akik félnek a harctól, hogy térjenek haza!

Gedeon így is tett, mire a katonák kétharmada hazament. Már csak 10 000-en maradtak. Isten ekkor újra szólt Gedeonhoz:

– Gedeon, még mindig sokan vannak. Ismerem a szívüket. Ha a 10 000 kezébe adom a midjániakat, felfuvalkodnak. Küldj még haza belőlük!

Miután Gedeon újra csökkentette csapatát, már csak 300 fő maradt. Isten most már elégedett volt:

– Ez a megfelelő létszám (lásd Bírák 7).

Mi volt az Úr célja a kis létszámú sereggel? Az, hogy Istené legyen a dicsőség saját tetteiért. Az ember mindig megpróbálja megfosztani Istent az Őt megillető dicsőségtől, ez azonban nem kedves Isten előtt.

Ugyanez igaz Isten ajándékára, a hitre is. Valójában nem az én hitemről van szó. Ha van hitem, azt Isten ültette a szívembe. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Efezus 2,8–9). Isten szeretné kizárni az emberi dicsekvést.

Istené legyen a dicsőség minden nagyszerű tetteért! Adjuk Istennek a dicsőséget, és ne akarjunk idegen tollakkal ékeskedni!

Az úr betöltése

A világnak kimondhatatlanul nagy szüksége van arra, hogy meglássa Isten munkáját és hatalmát. Az emberi szívben nagy úr tátong; telve van a természetfeletti megtapasztalások iránti vágygal. Ezt Isten alkotta így. Mivel oly sok gyülekezet elutasítja a természetfelettit, az emberek

a spiritizmus, a sátánizmus, a keleti vallásokhoz, jósnőkhöz és a New Age-hez fordulnak, bizonyítékot keresve a szellemvilág létezésére.

Hite által a korai egyház megmutatta, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból. Hiszem, hogy az Úr újra ki akarja nyilatkoztatni ezt a bennünket körülvevő szkeptikus világnak. Imám, hogy kezdjünk el hitben járni, hogy ismét megláthassa a világ Isten hatalmát, bizonyosságot szervezve afelől, hogy Jézus Krisztus, a mi feltámadt Urunk, valóság.

A betegek reménysége

*„Mert némelyik a Lélek által... kapta...
a gyógyítások kegyelmi ajándékait”*

1KORINTHUS 12,8–9

Édesanyámtól, aki egy csodálatos hívő asszony volt, gyermekkorunktól fogva azt tanultuk, hogy az Úr a mi házi orvosunk. Amikor megbetegedtünk, mindig az imádság volt az első lépés. Persze nem maradtak el a gyakorlati gyógymódok sem: hagymás zacskók a mellkason, dunsztpakolás stb. Amint jelentkeztek rajtunk a betegség első tünetei, hazafutottunk édesanyánkhoz, hogy imádkozzon értünk. Megtanultuk, hogy az Úrban kell bízunk, mert Ő az, aki meggyógyít bennünket.

Saját gyermekeimet is hasonló légkörben neveltem, ezért ők is Istentől várják a gyógyulást.

Természetesen nem vagyok az orvoslás ellen, hiszen Isten részben azon keresztül ad jobbulást. Én is szoktam orvoshoz járni; a vakbeletem is eltávolították, amikor Isten nem gyógyított meg, bár egy hétig intenzíven imádkoztam és böjtöltem a gyógyulásért.

Hiszem, hogy az Úr képes felhasználni az orvostudományt. A tudósoknak rengeteg ismeretet és betekintést adott az emberi test működésébe, ez pedig számos hasznos orvosság és műtéti eljárás kifejlesztéséhez vezetett. Isten hozzáértő embereket biztosított azok számára, akik pusztán az imádság hatására nem gyógyulnak meg, hogy diagnosztizálják és kezeljék őket.

Miután az orvos összevarr egy tátongó sebet az ember kezén, sokkal többet már nem tehet. Arról már Isten gondoskodik, hogy testünk meggyógyuljon, hiszen testünk gyógyulási folyamatait Ő alkotta meg. Bár az orvosok minden tőlük telhetőt megtesznek, a gyógyulást egyedül Isten adhatja. Így van ez minden betegséggel.

Ajándékok, nem pedig egy ajándék

Az 1Korinthus 12,9-ben Pál a gyógyítások kegyelmi ajándékairól beszél. Isten embereket használ fel arra, hogy segítsenek másoknak Isten gyógyításában hinni. Nyilvánvaló, hogy Péter is rendelkezett ezzel az ajándékkal. Olyannyira, hogy a betegek úgy álltak meg az utcán, hogy rájuk vetődjön az elhaladó Péter árnyéka, és így meggyógyuljanak. Az is legalább annyira nyilvánvaló, hogy Fülöpnek és Pálnak is megvolt ez az ajándéka, hiszen azt olvassuk, hogy az emberek már attól meggyógyultak, hogy megérintették Pál zsebkendőjét.

Fontos észrevennünk, hogy ez az ajándék többes számban áll; tehát a gyógyítások ajándékai mindenkinél különbözőképpen működnek.

Az én lelki ajándékom nem a gyógyítás, hanem a tanítás, mégis évekig vágyakoztam a csodatévő erők, a hit és a gyógyítás után. Hosszabb időszakokra elvonultam egy kietlen vidékre, hogy böjtölve és imádkozva várjam ezeket a lelki ajándékokat az Úrtól. Fiatalkoromban orvos szerettem volna lenni, mert nagyon érdekelt az emberi betegségek gyógyítása, és együtt éreztem a betegekkel.

Amikor Isten elhívott a szolgálatra, azt reméltem, hogy imádság által sokaknak segíthetek majd leküzdeni testi betegségeiket. Tudtam, hogy a Lélek tetszése szerint osztja szét ajándékait, mégis abban reménykedtem, talán Isten úgy dönt, nekem adja ezeket az ajándékokat. Mivel azonban nem ez történt, az Úrra bízottam a dolgot.

Közel harminc évvel ezelőtt bibliaórákat kezdtem tartani Laguna Beachen néhány barátomnál, akiket érdekelt a Szentlélek témája. Egy Corona nevű városban éltem, de minden hétfőn átmentem a Laguna Beach-i bibliaórára, amelyet egyre többen látogattak.

Egyik este eljött néhány hölgy is, akik azelőtt behatóan foglalkoztak a New Age mozgalommal. Rendkívül izgatottnak tűntek, mivel előző nap Los Angelesbe utaztak, ahol Kathryn Kuhlman tartott egy összejövetelt. Több embert is láttak meggyógyulni a szolgálat során, melynek hatására befogadták Krisztust az életükbe. A Los Angelesben tapasztaltak miatt csak úgy áradt belőlük az Úr öröme és Jézus Krisztus ereje.

Olyan drámai változás ment végbe az életükben, hogy útban hazafelé így imádkoztam: „Uram, bárcsak nekem is megadnád a gyógyítás és a hit ajándékát, mert akkor ehhez hasonló változások történhetnének körülöttem!” Már régóta nem hoztam fel ezt a témát az Úr előtt, de most igyekeztem meggyőzni Őt arról, milyen hasznosak lennének ezek az ajándékok az én életemben is. „Megértem, Uram, hogy a szolgálatom elején miért nem akartad megadni ezeket, hiszen tudom, hogy nem jól éltem volna velük. De úgy érzem, már érettebb lettem. Mit gondolsz *most* minderről, Uram?”

Azonnal éreztem, hogy az Úr a szívemhez szól: „Arra hívtalak el téged, hogy az Igémet tanítsd. Nem mindenki tanító, és nem mindenki rendelkezik a gyógyítások ajándékaival sem.” Isten megint csak meggyőzött. Elfogadtam a döntését, és elhatároztam, azt fogom tenni, amire képessé tett, amire ajándékot adott és elhívott engem. Tíz évig szóba sem hoztam ezt a témát.

Egyik este azonban ott álltam a pulpitusnál egy bibliaóra végén, ahol Isten Léleke csodálatosan munkálkodott. Tömegesen tódultak az emberek az imaszobába, hogy megtérjenek, míg az előadóteremben maradtakat magával ragadta a dicsőítés gyönyörű áhítata. Ott álltam a pulpitus két szélét fogva, és gyönyörködtem Isten munkájában, melyet népe között végzett, és a Lélek édes jelenlétében, amely kiáradt a dicsőítés és hálaadás közben. Így imádkoztam: „Uram, annyi izgalmas munkát végeztél már el itt, a Golgotában. Már csak egy valami hiányzik innen a korai egyházhoz képest, mégpedig a csodatévő erők és

a gyógyítás. És bár vannak gyógyulások a gyülekezetünkben, és sok csodat is láttunk, valahogy ez mégsem ugyanolyan, mint amiről az Apostolok cselekedeteiben olvasok. És, Uram, talán... netán most már alkalmas lennék rá.” Ahogy ott álltam, az Úr újra szólt a szívemhez: „Téged egy még kiválóbb útra hívtalak el.”

Isten eszembe jutatta, amit Pál az 1Korinthus 12,31-ben mondott: „törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra”. Azt hittem, pontosan ezt tettem, amikor az Urat kérleltem. Pál azonban így folytatja: „Ezen felül [a gyógyítás és csodatévő erők ajándékain felül] megmutatom nektek a legkiválóbb utat.” Ez pedig nem más, mint a szeretet ajándéka. „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, semmi értelme annak. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyszólván hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok” (lásd 1Korinthus 13,1–3).

Erre pedig mi mást felelhettem volna, mint azt, hogy: „Köszönöm, Uram! Megosztom másokkal szeretetedet!” Azóta nem beszéltem erről az Úrral, és már nem is szeretnék. Miért elégednék meg kevesebbrel, amikor már megmutatta nekem a legkiválóbb utat?

Természetesen továbbra is imádkozom a betegekért. Hiszek abban, hogy fontos kézzel való imádkoznom értük Jézus nevében, és hiszek az olajjal való megkenésben is – mindezek igei gyakorlatok. Vannak, akik meggyógyulnak, vannak akik nem. A gyógyulást Istenre bízom, mivel tudom, nem én vagyok az, aki gyógyít; tisztában vagyok saját korlátaimmal. Lehet bár óriási irgalom bennem, és együtt érezhetek a betegekkel, meggyógyítani mégsem tudom őket. Annyit tehetek, hogy megkenem őket olajjal, és kézzel való imádkozom Isten gyógyításáért. Attól a pillanattól kezdve Isten térfelén pattog a labda. Nem tudom mestersegesen felgerjeszteni magamban a gyógyításhoz szükséges hitet, de ha Isten munkálkodik, és megadja, dicsőség Neki – sokszor viszont nem így dönt.

Hiszem, hogy amikor gyógyulásért imádkozunk, és meggyógyulunk, a gyógyulás ajándékában részesültünk. Tudom, hogy gyermekeim és én is számtalanszor meggyógyultunk már, sőt megannyi csodálatos gyógyulásnak voltunk szemtanúi. Bár én személy szerint nem rendel-

kezem a gyógyítások ajándékaival, ettől függetlenül Isten ma is végzi a gyógyítás munkáját.

Megszűntek volna ezek az ajándékok?

Egyesek szerint Isten természetfeletti megnyilvánulásai az apostoli korszakkal együtt véget értek. Hitük szerint Isten azért látta el a korai egyházat a természetfeletti erők rendkívüli megnyilvánulásaival, hogy segítse az egyház elterjedését a Jézus Krisztussal ellenséges világban. Mivel akkoriban még nem léteztek sem teológiák, sem hatalmas katedrálisok, így adta meg Isten az egyház elindulásához szükséges kezdő lökést. Azt állítják, most már jól szervezett, nagyszerű oktatási intézmények állnak rendelkezésünkre, ezért nincs többé szükségünk a Lélek megnyilvánulásaira. Szerintük képesek vagyunk intellektuálisan megnyerni a hitetleneket, és hitvédelmünk elég ahhoz, hogy meggyőzzük a világot arról, szükségé van Jézus Krisztusra.

Mindez elméletben talán szépen hangzik, a gyakorlatban viszont egyáltalán nem működik. Dr. A. G. Gordon, a Christian Missionary and Alliance (Keresztény Misszió és Szövetség) gyülekezetek alapítója *A gyógyítás szolgálata* (The Ministry of Healing) c. könyvében az egyház történetét ismerteti annak kezdetétől fogva. Elmondja, hogy az egyház történetében számos csoportban történtek rendkívüli gyógyulások. Még John Wesley* is sokakat látott hitből fakadó imádság által meggyógyulni. Gordon következtetése szerint, ha valaki azt állítja, a gyógyulások az apostolokkal együtt kihaltak, tagadja mindazt, amit megbízható tanúk jegyeztek fel.

Ráadásul egyáltalán nem tűnik következetesnek, hogy Isten, aki a bibliai időkben – Mózesztől egészen a Jelenések könyvéig – mindvégig meggyógyította a Hozzá hittel imádkozó betegeket, egyik pillanatról a másikra többé ne tenné ezt. Biblikus magyarázatot bizonyára senki sem tud nyújtani arra, miért hagyott volna fel Isten ezzel a szolgálattal.

Az emberek ma is *meggyógyulhatnak* Isten érintésére. Istent nem korlátozhatja senki, és Ő sem korlátozza saját magát. A hittel imádkozó betegek ma is meggyógyulhatnak.

---

*John Wesley: 18. századi anglikán lelkész, a metodista ébredés vezetője – a ford.

Ószövetségi gyógyulások

Az első lejegyzett gyógyulás minden bizonnyal az 1Mózes 20-ban található, amikor Ábrahám lement Filiszteába, ahol Abímelek megkívánta feleségét, Sárát. Ábrahám önvédelemből azt hazudta, hogy Sára csupán a húga. Amikor Abímelek bevitte Sárát a háremébe, Isten azonnal meddőséggel sújtotta Abímelek feleségeit és szolgálóleányait. Egyik éjjel az Úr álomban szólt Abímelekhez:

- Jaj neked, mert egy másik férfi feleségét tartod a háremedben.
- Uram, nem tudtam róla! – felelte Abímelek. – Honnan is tudhatam volna? Ábrahám azt állította Sáráról, hogy a húga.

Másnap Abímelek elment Ábrahámhoz:

- Mit tettél velem? Sára nem is a húgod, hanem a feleséged!
- Féltettem az életemet, mert tudtam, milyen gyönyörű – válaszolta Ábrahám. – Azt gondoltam, amint meglátod, megölsz engem, hogy magadhoz vehesd, ezért mondtam, hogy a húgom.

– Vidd a feleségedet, és imádkozz értem, hogy Isten gyógyítson meg engem és az enyéimet! – felelte Abímelek.

„Ábrahám pedig imádkozott Istenhez, és meggyógyította Isten Abímeleket, feleségét és szolgálóit, úgyhogy ismét szülhettek” (1Mózes 20,17).

Mózes második könyvében Isten így szólt Izráel gyermekeihez: „Mert én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód” (2Mózes 15,26). Azt mondta nekik, ha megtartják parancsolatait és rendelkezéseit, az Egyiptomra bocsátott csapások közül egy sem sújtja majd őket. A bibliai törvények tanulmányozásakor láthatjuk, hogy azok egyfajta egészségügyi kódexet alkotnak, amely a helyes higiénáival foglalkozik, és gyakorlati egészségügyi útmutatót nyújt.

Az 5Mózes 32,39-ben így szól Isten: „Lássátok be, hogy csak én vagyok, nincsen Isten rajtam kívül! Én adok halált s életet, összezúrok és gyógyítok, nincs ki megmentsen kezemből.”

A Zsoltárok 30,3-ban a zsoltáríró a következőket mondja: „URAM, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem.” A 103. zsoltár arra buzdít minket, hogy adjunk hálát Istennek, aki „megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet”.

A királyság ideje alatt az Úr azzal az üzenettel küldte Ézsaiás prófétát Ezékiás királyhoz, hogy tegye rendbe házát, mert nemsokára meghal. Ezékiás a fal felé fordulva könyörgött Istenhez. Amikor Ézsaiás hazaindult, még mielőtt kiért volna a király udvarából, az Úr így szólt hozzá: „Menj vissza Ezékiáshoz, és mondd neki, hogy meghallgattam az imádságát, láttam, hogy könnyezett.” Majd az Úr ígéretet tett, hogy meggyógyítja Ezékiást, és még tizenöt esztendővel ajándékozza meg őt (lásd 2Királyok 20,1–6).

Talán minden igehely közül kiemelkedik Ézsaiás próféciája az eljövendő Messiásról: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézsaiás 53,5). Hiszem, hogy Isten prófétikusan kijelentette, hogy Jézus nem csak a bűneinkért fog szenvedni, hanem betegségeinkért is, hogy nem csak bűneinket, hanem betegségeinket is hordozza majd.

Az Újszövetségben

Máté evangéliuma leírja, hogyan gyógyította meg Jézus Péter lázas anyósát. Aznap este sokan jöttek Péter házához a környékről, magukkal hozva a betegeket és megszállottakat. Jézus kiűzte a démonokat, és elvette a betegségeket, „hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: »Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.«” (Máté 8,17).

Krisztus szolgálatában a gyógyítás kétség nélkül fontos szerepet töltött be. Amikor kiküldte tanítványait, felhatalmazta őket arra, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket, és meggyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget. Ezt mondta nekik: „Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, úzzetek ki ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok” (Máté 10,8). Két fejezettel később azt olvassuk, hogy „sokan követték; ő meggyógyította mindnyájukat” (Máté 12,15). A 14. fejezetből megtudhatjuk, hogy amikor Jézus meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította a betegeket. A Máté 15,30 arról számol be, hogy nagy sokaság jött Jézushoz, bénák, nyomorékok, vakok, némák és még sokan mások. „Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket.”

Jézus azt mondta, gyógyításai az Atyával való kapcsolatára mutatnak, vagyis arra, hogy Ő és az Atya egy. Azt állította, hogy az Atya munkáját végzi, és gyógyító szolgálata valójában az Atya munkája (lásd János 10,30–32).

Jézus megparancsolta tanítványainak, tegyék ugyanazt, amit Ő, beleértve a betegek gyógyítását is. Ez valóban parancsként, nem pedig javaslatként hangzott el. A gyógyítás tehát nem csak Jézus, hanem a korai egyház szolgálatának is szerves részét képezte.

Az ApCsel 4,30-ban a gyülekezet arra kérte az Urat, nyújtsa ki a kezét a gyógyításra. Az ApCsel 5,16-ból megtudhatjuk, hogy nagy sokaság érkezett Jeruzsálembe, és minden egyes beteg meggyógyult. Az ApCsel 8. fejezete beszámol Fülöp rendkívüli gyógyító szolgálatáról, amikor Samáriába látogatott. Az ApCsel 28. fejezete pedig leírja Pál gyógyításait Málta szigetén: hogyan gyógyította meg az Úr rajta keresztül a sziget kormányzóját, és látván ezt, hogyan hozták oda mindenfelől az emberek betegeiket, hogy Pál imádkozzon a gyógyulásukért.

Jakab ezt kérdezi: „Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bünt követett is el, bocsánatot nyer” (Jakab 5,14–15).

Az Újszövetségben mindvégig – sokkal több igerészen, mint amennyit idéztünk – az isteni gyógyításnak nemcsak az ígérését, hanem meg tapasztalását is megtalálhatjuk.

Miért nincs ma annyi gyógyulás?

A fizikai gyógyulás ennyi igei bizonyítékának láttán felmerülhet a következő kérdés: Ha Isten imára válaszul gyógyított az Ószövetségben, és a gyógyítás Jézus szolgálatának is szerves részét képezte, valamint Isten az egyház feljegyzett történetén át is folytatta a betegek gyógyítását, vajon miért nem látunk több gyógyítást manapság?

Ahogy már említettem, nem hiszem, hogy Isten valaha is felhagyott volna a gyógyítással. Úgy vélem, a természetfeletti gyógyulások hiánya inkább az emberi hitetlenségben keresendő, mintsem abban, hogy az irgalmas Isten vonakodna betölteni gyermekei szükségleteit. Az általá-

nossá vált szkepticizmus az oka annak, hogy ma már nem látunk annyi gyógyulást.

Amikor Jézus Názáretbe, saját falujába érkezett, nem tudott sok csodát tenni közöttük. Miért is nem? Hitetlenségük miatt. Szkeptikusan fogadták, mert csak emberként ismerték. „Hát nem az ács fia ez?... Ugyan honnan van benne mindez?” – kérdezték (Máté 13,55–56). Szkepticizmusuk gátolta Jézust abban, hogy a Lélek isteni munkáját végezve meggyógyítsa a betegeket.¹ Máskor pedig, a tanítványok nem tudtak kiúzni egy démont egy fiúból. Amikor megkérdezték Jézustól, hogy lehet ez, Ő így válaszolt: „Kishitűségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen” (Máté 17,20).

Vajon miért nem tapasztalhatunk ma ugyanannyi gyógyulást, mint régen? Mindez a hitetlenség számlájára írható. Nem Isten a hibás, hanem mi.

Egy másik ehhez kapcsolódó kérdés is felmerülhet: Vajon miért nem rendelkeznek többen a gyülekezetben a gyógyítások ajándékaival?

Véleményem szerint ennek egyik oka az, hogy túl sokan próbáltak meggazdagodni ezen az ajándékon. Egyes ismert személyiségek hatalmas vagyonra tettek szert gyógyító vándor-összejöveteleiken. Nem azt állítom, hogy csalók lennének; lehet, hogy ajándékuk hiteles, engem azonban zavar, hogy szolgálatukból anyagi hasznot húznak.

Ez az óriási veszély fenyeget mindenkit, aki rendelkezik a gyógyítások ajándékaival. Olyan könnyű testben felfuvalkodni, és engedni annak a kísértésnek, hogy haszonszerzésre fordítsuk ezt az ajándékot. A gyógyítások lelki ajándékai azonban nem személyes meggazdagodásunkra adattak, hanem a gyülekezet hasznára, illetve arra, hogy a kívülről látott Jézus valóságának megvizsgálására ösztönözzék.

Miért nem gyógyul meg mindenki?

Felmerülhet egy másik kérdés is: Miért nem gyógyul meg mindenki? Miért gyógyulnak meg egyesek, mások pedig miért nem? Nem tudom. Még sok mindent nem értek a természetfeletti gyógyulásokkal kapcsolatban.

Érdekes felidézni, hogy Pál apostol, aki rendelkezett a gyógyítá-
sok ajándékaival, maga is beteg volt. Betegségeit megemlíti a galaták-
nak, sőt emlékezteti őket, mennyire beteg volt: „Hiszen tudjátok, hogy
az első alkalommal testi erőtlenségemben hirdetem nektek az evangé-
liumot... bizonyosságot tesztek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szeme-
tetek is kivájtátok, és nekem adtátok volna” (Galata 4,13.15).

A 2Korinthus 12-ben Pál említést tesz a testében lévő tövisről is, az
1Timóteus 5,23-ban pedig arra buzdítja Timóteust, vagyis fiát a hitben,
hogy kevéske borral enyhítse gyomorbántalmait. Pál minden bizonnyal
imádkozott már Timóteusért. Kétlem, hogy ne imádkozott volna érte
többször is kézzel, hogy megszűnjenek panaszai. Nyilvánvalóan
azonban Isten úgy döntött, nem gyógyítja meg Timóteust, így az apos-
tol egy gyakorlati gyógymódot javasolt – valami ilyesmit: „Ne igyál csap-
vizet Mexikóban; sosem tudhatod, mi van benne! Helyette igyál inkább
bort!”

Ne feledjük azt sem, hogy Pál a Filippi 2,25–30-ban elmondja,
Epafroditosz majdnem belehalt egy betegségbe. A 2Timóteus 4,20-ban
ezt mondja: „Trofimoszt pedig Milétozban hagytam betegem.”

Mi lehet az oka annak, hogy Isten olykor a hitből fakadó imádságra
válaszul gyógyít, máskor viszont nem? Nem tudom. Azt viszont látom,
hogy sokan úgy gondolják, megtalálták az üdvözítő módszert arra, ho-
gyan és hol kell megérinteni a beteget, hogyan kell a testbeszédükből
olvasni. Egyesek még szemináriumokat is tartanak a gyógyításról. Érde-
kesnek tartom azonban, hogy közöttük is akadnak betegek. Amikor azt
hisszük, mindenre tudjuk a választ, Isten megmutatja, hogy rosszul gon-
doljuk. A gyógyulást nem módszerek hozzák.

Csupán egyfajta magyarázatot tudok nyújtani arra, miért nincs
manapság annyi gyógyulás: a Szentlélek nem csak az ajándékok szét-
osztásában, hanem azok működésében is szuverén. A gyógyítás aján-
déka nem azt jelenti, hogy amikor csak imádkozunk valakiért, az min-
den esetben meggyógyul. Lesznek olyanok, akiket Isten meggyógyít, és
olyanok is, akiket nem. Nem hiszem, hogy valaha is meg fogjuk érteni,
miért gyógyulnak meg egyesek, mások viszont miért nem; ennek okát
Isten nem fedte fel előttünk.

Az igazság az, hogy a legtöbb istenfélő, szent és igaz ember, akiket
ismerek, betegségekkel küszködik, és rákban hal meg, míg más, rette-
netesen gonosz ember tökéletes egészségnek örvend, és végelgyengü-
lésben távozik az élők sorából. Sosem fogjuk megérteni Isten útjait, azt
sem, hogyan osztja szét a gyógyulások csodáit.

Véleményem szerint, nagyszerű bizonyágtétel, amikor valaki ké-
pes így megvallani a hitét: „Imádkoztam, és gyógyulást kértem az Úrtól.
Tudom, hogy meg tud gyógyítani, Ő mégis úgy döntött, hogy nem teszi
meg. Tudom, hogy célja és terve van a betegséggel, ezért aláren-
delem magamat az Ő tervének és akaratának. Az Úr tudja, mi a leg-
jobb, és ebben megnyugodhatok. Nem haragszom, és nem neheztelek
Rá azért, mert nem gyógyultam meg. Őrá bízam magam.” Péter azt
mondja: „Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is – jót csele-
kedve – ajánlják lelküket a hű Teremtőnek” (1Péter 4,19). Hatalmas hit
kell ahhoz, hogy azt tudjuk mondani: „Minden az Úr kezében van, Ő a
legjobbat teszi.” Sokszor az a legnagyobb csoda, amikor valaki képes
ezt kimondani.

Azért imádkozom, bárcsak Isten minél több embernek megadná
a gyógyítások ajándékait. Hiszem, hogy általa teljesebb lenne a Lélek
szolgálata az egyházban és azon keresztül is, és e csodálatos ajándék
használata az egyház épülését szolgálná.

Ha beteg vagy, arra buzdítalak, imádkozz, higgy és bízz Istenben a
gyógyulással kapcsolatban! Tudom, hogy Isten képes meggyógyítani,
és bátorítalak, hogy bízz Őbenne! Tegyen meg mindent az orvostudo-
mány, amit csak lehet, közben azonban ne feledd, megvannak a maga
korlátai! Isten viszont nincsen korlátok közé szorítva, és sokkal többet
képes megtenni, mint ahogy azt mi kértük vagy gondoltuk volna. Bízz
Istenben, és hidd, hogy meg tud gyógyítani!

Ő valóban ma is gyógyít!

A legnehezebb ajándék

*„Némelyiknek... csodatévő erőknék munkái
[adatnak... a Lélek által].”*

1KORINTHUS 12,8.10

Mára sikerült behatóan megismernünk a természet bizonyos törvényeit – többek között az elektromágnesességet és a gravitációt is. Azáltal, hogy megfigyeltük, hogyan működnek az említett törvények a világminőségben, hatalmas erők hasznosítására váltunk képessé. Ma már nem számít csodának, amikor egy Boeing 747-es utasszállító repülőgép emelkedik a levegőbe, hiszen tudjuk, mindez az aerodinamika törvényének eredménye.

Mit mondott volna azonban ennek láttán Pál apostol? Vajon nem tartotta volna csodának? Talán így vélekedett volna: „Ez lehetetlen! Egy ekkora tárgyat képtelenség a levegőbe emelni.” Ma viszont már tudjuk, hogy a szárnyak felett áramló levegő felhajtó erőt fejt ki. Úgy tűnik tehát, hogy egy másik természeti törvény segítségével képessé váltunk arra, hogy legyőzzük a gravitáció törvényét.

Nos, persze nem ismerjük a természet összes törvényét, Isten viszont nem csak ismeri azokat, hanem Ő maga volt megalkotója minden olyan törvényszerűségnek is, amelynek létezéséről ma még fogalmunk sincs. Amikor Isten munkája számunkra megmagyarázhatatlannak tűnik, azt

mondjuk: „Csoda történt! Ez lehetetlen! Ilyen nem létezik!”, pedig Isten csak az Átala létrehozott törvényeket alkalmazta. Úgy is mondhatnánk, hogy a csoda Istennek semmiség.

Más szóval tehát a csoda olyasvalami, ami emberi szempontból lehetetlen, Isten szempontjából azonban egyszerű, mint a karikacsapás. Egy cselekvés nehézségi fokát mindig azon mérhetjük le, hogy végrehajtója milyen képességekkel rendelkezik. Amikor Istenről van szó, abszurdum nehézségi fokról beszélni. Pál apostol is így szólt Agrippa királyhoz: „Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?” (ApCsel 26,8). Istennek nem jelent akadályt egy halott feltámasztása, hiszen Ő lehelt életet Ádámba, amikor még nem volt több, mint személytelen anyag, élettelen sár. Mindez egyáltalán nem állította Istent kihívás elé, hiszen Isten régóta végez már efféle csodákat.

Az első csoda

A Biblia tele van csodákkal, közülük pedig talán a leginkább ámulatba ejtő az első versben tárul elénk: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” Ha hiszek ebben, a Biblia hátralévő részével sem lesz bajom, hiszen egy mindenható Isten, aki elég hatalmas ahhoz, hogy megalkossa az egész világmindenséget, bármit megtehet.

Szomorú, de akadnak olyanok, akik nem hisznek sem a csodák, sem a természetfeletti létezésében, és úgy vélik, természeti jelenségekkel minden megmagyarázható.

Ők egy igencsak különleges történetet mesélnek bizonyos űrbeli gázokról, amelyek sűrűsége közel tizenöt milliárd évvel ezelőtt oly mértékben megnőtt, hogy ősrobbanást eredményezett. A robbanás hatására jött létre a Föld és a Naprendszer, később valamilyen úton-módon villám csapott a Föld korai légkörében lévő hidrogénbe és ammóniába, amely kémiai reakciót váltott ki valamiféle ősi iszapban. Így apró sejtek keletkeztek olyan összetett belső kódrendszerrel, amely lehetővé tette számukra az osztódást. Évmilliók elteltével, számtalan mutáció során alakultunk ki végül mi, látó, gondolkodó és érző lények, és testünk képessé vált az élethez alapvetően szükséges kémiai anyagok és hormonok bámulatos előállítására is. E történet alapján csodás véletlenek és mutá-

ciók hihetetlenül hosszú sorozatának végtermékei lennénk. Itt vagyunk hát – nincs ebben semmi csoda! Egyszerű a magyarázat!

Kisunokám különösképpen kedveli a szépséges királykisasszony és a béka meséjét, melyben a királylány a kútnál meglát egyszer egy kis békát. A béka örömet odaúszik hozzá, kiugrik a vízből, és kedvesen brekeg neki. Minden alkalommal, amikor a királykisasszony ellátogat a kúthoz, a kis béka újra és újra szánalmas tekintettel brekeg hozzá. Egy nap a királykisasszony jókedvében így kiált: „Ó, te aranyos kisbéka!” – és a következő pillanatban már meg is csókolja, aki azon nyomban egy jóvágású királyfivá változik. Kiderül, hogy a béka egykor királyfi volt, de egyszer egy gonosz boszorkány békává változtatta, és megátkozta, hogy csak úgy változhasson vissza, ha egy szépséges királykisasszony megcsókolja. A banya viszont olyan rusnya békává varázsolta a királyfit, hogy az üdvözítő csókra soha ne kerülhessen sor. Mégsem így történt, és a királyfi egy szempillantás alatt békából fess legénnyé változott. Hamarosan el is vette feleségül a királykisasszonyt, és boldogan éltek, míg meg nem haltak. Hát nem csodálatos?

Persze unokám tudja, hogy ez csak mese. Bár kedveli a történetet, nem hisz benne. Kedves kis történetnek tartja, de elég okos már ahhoz, hogy tudja, békából nem lesz királyfi.

Elszomorító viszont, hány művelt ember hisz mégis ehhez hasonló mesékben. Persze nem azt állítják, hogy minden egy szempillantás műve lett volna, hanem évmilliárdok kellettek ahhoz, hogy a véletlenszerű körülmények milliárdnyi véletlenszerű egybeesése folytán az undorító ősi iszapból ember váljék. Elképesztő, mi mindent képesek elhinni azok, akik nem hajlandók Istenbe vetni a hitüket.

Csakis az emberek helytelen istenképe indítja őket arra, hogy magyarázatot keressenek a Biblia csodáira. Ha az Istenről kialakított képünk korlátozott, ha azt tartjuk mérvadónak, hogy Isten csak az általunk jelenleg ismert természeti törvényszerűségek keretein belül képes működni, és nem vagyunk hajlandók felismerni, hogy Isten az, aki létrehozta a természet törvényeit, akkor érezzük szükségét annak, hogy megmagyarázzuk a Bibliában található csodákat. Miután azonban elfogadtuk a Biblia Istenét, nem lesz bajunk a csodákkal sem.

Ószövetségi csodák

Mózes életét számos csoda jellemezte. Isten őt használta fel arra, hogy Egyiptomot tíz csapással sújtsa, és kettéválassza a Vörös-tengert.² A pusztai vándorlás során pedig Mózes vizet fakasztott a sziklából. Mindezek természetfeletti események.

Józsúé szintúgy rendelkezett a csodatévő erők ajándékával. A Bibliában azt olvassuk, hogy a Jordán folyó vize feltornyosult, és Izráel népe száraz lábbal kelt át rajta. Olvasunk Jerikó leomló várfalairól is, melyet hét nap alatt tizenháromszor került meg az izraeli hadsereg. Olvashatunk továbbá a „hosszú napról” is, amikor Józsúé megfutamította Izráel ellenségeit, Isten pedig egy időre megállította a napot, így az szinte huszonnégy órán át nem nyugodott le.

Illés szintén használta a csodatévő erők ajándékát. Imádkozott, és nem esett eső három esztendeig, amikor azonban könyörgött, újra esni kezdett. Az aszály ideje alatt természetfeletti módon jutott táplálékhoz: először hollók etették, napi kétszer ennivalót hordva neki a Kerít-patakhoz, később egy özvegyasszony utolsó csepp olaja és lisztje sokszorozódott meg nap-nap után, és táplálta őt, amíg véget nem ért az éhínség.

Rögtön eszünkbe jut Elizeus is, Illés utódja, aki az igei feljegyzések alapján kétszer annyi csodát tett, mint tanítója. Emlékszünk rá, ahogy Elizeus Illés palástjával kettéválasztotta a Jordán folyó vizét, meggyógyította Jerikó keserű vizét, feltámasztotta egy súnémi asszony halott fiát, és a víz felszínére hozta a fejsze fejét.

Ézsaiás könyvéből megtudhatjuk, hogyan ment visszafelé az árnyék a napórán, hogy bizonyosságot adjon Ezékiásnak gyógyulásáról. Dániel könyvében olvassuk arról a három héber fiúról, akiket tüzes kemencébe vetettek, majd Dánielről, akit az oroszlánverembe dobtak, ahol az oroszlánok száját és karmait angyalok fogták le. Az Ószövetség tehát tele van csodákkal.

Csodák az Újszövetségben

Jézus életét is számos csoda kísérte, kezdve szüztől való születésével. Olvashatunk arról, hogy szolgálata első lépéseként a kánai menyegzőn a vizet borrá változtatta. Megtudhatjuk, hogyan gyógyította meg egy nemes ember fiát a távolból, hogyan támasztott fel legalább három embert

a halálból: egy naini özvegyasszony fiát, Jairus lányát, és barátját, Lázárt (aki már négy napja a sírban volt). Hallunk arról is, hogyan etette meg a sokaságot mindössze öt kenyérből és két halból, később pedig arról, hogy a vízen járt.

Az Apostolok cselekedetei sem nélkülözi a csodákat. Valójában, ha kirádroznánk belőle azokat, nem sok minden maradna. Itt olvassuk arról, hogy Péter egy angyal segítségével kiszabadult a börtönből, és megtudhatjuk azt is, milyen csodák történtek Istvánon keresztül. Itt értesülünk arról is, hogy Fülöp samáriai missziós útját bámulatos természetfeletti események kísérték.

Minden kétséget kizárólag Péter és Pál is rendelkeztek a csodatévő erők ajándékával. Péter feltámasztotta Dorkászt a halálból, sőt már a betegekre vetülő árnyéka is gyógyított. Úgy tűnik, Pál életét is csodák kísérték, kezdve egy pogány uralkodó meggyógyításától, Eutikhosz feltámasztásán át egészen addig, hogy egy mérges kígyó marása sem ártott neki. A csodák tehát mindkettőjük szolgálatának szerves részét képezték.

Léteznek-e ma is csodák?

Vajon Isten ma is tesz csodákat, vagy az utolsó apostollal a csodák is a múltba vesztek? Ez a kérdés évek óta foglalkoztatja a teológusokat. Hadd válaszoljak egy újabb kérdéssel: Halott-e az Isten? A csoda természetfeletti jelenség. Ha Isten nem halott, akkor ma is munkálkodik, ez pedig természetfeletti eseményeket is jelent, a csodák időszaka tehát nem érhetett véget.

A megváltás is csoda. Amikor a gazdag ifjú odament Jézushoz, hogy megtudja, hogyan üdvözülhet, végül pedig bánatosan távozott, Jézus a következőket mondta tanítványainak: „»Bizony, mondom néktek, hogy a gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába. Sőt azt is mondom nektek: Könnyebb a tévének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.« Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek, és így szóltak: »Akkor ki üdvözülhet?« Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: »Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.«» (Máté 19,23–26).

Ha a csoda emberi szempontból lehetetlenség, az üdvösség is csoda, hiszen az ember képtelen önmagát üdvözíteni. Más szóval, ha valaki azt állítja, a csodák időszaka lejárt, tagadja, hogy az emberek ma is üdvözülhetnek. Hála Istennek, hogy a csodák ideje nem járt le; Isten ma is munkálkodik, és csodákat tesz.

Hányszor szemtanúja voltam már a megváltozott élet csodájának; Isten olyan férfiak és nők életébe hozott változást, akikről már lemondott a társadalom, sőt értéktelennek nyilvánította őket. Isten kegyelme azonban csodát tett, és olyan változást eredményezett, amelyre az emberek minden buzgó igyekezetük ellenére sem voltak maguktól képesek.

Legtöbbször átéltem már effajta csodát. Gondoljunk csak életünk olyan területére, amellyel sokáig harcoltunk és küszködtünk, mégis mindig kudarcot vallottunk. Végül feladtuk a harcot, és beláttuk, képtelenek vagyunk győzelmet aratni. Átadtuk a munkát Istennek, Ő pedig segített rajtunk. Ez is egyfajta csoda, amit saját életünkben tapasztalhattunk.

Rendelkezik-e valaki ezzel az ajándékkal?

Vajon léteznek-e ma olyan emberek, akiknek az életében működik a csodatévő erők *ajándéka*? Lehetségesnek tartom, bár személy szerint senkit sem ismerek, aki az ajándék hamisítatlan formájával rendelkezne. Őszintén szólva úgy tűnik, ez az ajándék kevésbé tapasztalható napjainkban, mint a bibliai időkben. Felmerül hát a kérdés: Kit terhel a felelősség? Istent vagy az embereket? Netán Isten többé senkinek nem adja már a csodatévő erők ajándékát?

Nem hiszem, hogy így lenne, bár úgy vélem, napjainkban rendkívül nehéz lenne az ajándék birtoklása. Ennek egyik oka az a hatalmas nyomás, amely az ember vállára nehezedne, hogy visszaéljen vele. A ma emberéből hiányzik az az odaszántság és önmegtagadás, ami az ajándék használatához elengedhetetlen. Ezért kétlem, hogy sok olyan ember akadna ma a világon, akire ezt az ajándékot rábízhatná Isten. Vajon miért?

Az első veszély abban rejlik, hogy az ajándékot saját hasznunkra fordítjuk. Erre biztatta a Sátán is Jézust a pusztában. Miután az Úr negyven napig böjtölt, a Sátán odament Hozzá, és így szólt: „Ha Isten

Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” Más szóval: „Csodatévő erődet fordítsd saját testi szükségleteid kielégítésére!” Jézus azonban így ellenkezett: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Máté 4,4).

Másodsorban az ajándék azt a veszélyt is magában hordozza, hogy magunkénak tekintjük Isten munkájáért az egyedül Őt megillető dicsőséget. Ha Isten csodát tenne rajtunk keresztül, az emberek hajlamosak lennének bennünket bálványozni. Csodálattal tekintenének ránk, mint ha Istennek valamilyen hatalmas emberei lennénk, az ilyesfajta tömjénezés elfogadása azonban nagy veszélyekkel jár.

Az emberek sokkal inkább készek arra, hogy Isten eszközéhez, mintsem magához Istenhez közeledjenek. Hálásak azért, amit Isten tett, ezért meg akarják jutalmazni azt, akit Isten használt. Szolgálatom során hozzám is odajöttek már emberek, és megkérdezték, megérintheznek-e, vagy megsimogatnám-e a kutyájukat.

Amikor Isten Péteren keresztül meggyógyított egy béna embert, aki a templom kapujánál feküdt, Péter sem mulasztotta el figyelmeztetni az őt imádni készülő tömeget: „Izraelita férfiak, mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon?” (ApCsel 3,12). Péter gyengéden megfeddte őket, mintha azt mondta volna: „Izraelita férfiak, ti Izráel Istenét imádjátok, aki a csodák Istene. Akkor miért ámultok most ezen? Hiszen Ő az az Isten, aki megteremtette a világmindenséget. Nincs semmi, ami túl nehéz lenne számára. Miért néztek ránk úgy, mintha saját igazságunk által cselekedtük volna ezt a jót? Nem velünk kellene foglalkoznotok.” Péter rögtön Jézus Krisztusra irányította az emberek figyelmét, akik készek lettek volna Pétert felmagasztalni a csoda láttán. Az apostolok azonban elég bölcssek voltak ahhoz, hogy ne fogadják el az Istennek járó dicsőséget. Véleményem szerint Péter helyében számos evangélista inkább körbeküldte volna az adománygyűjtő kosarat.

Pállal is történt hasonló eset, amikor Isten meggyógyított általa egy negyven éves, születésétől fogva mozgásképtelen férfit. A lisztrai emberek, akik szemtanúi voltak a történeteknek, így kiáltottak: „Lejöttek közénk az istenek! – majd elrohantak Zeusz templomában, és megra-

gadva a papot, megkérdezték tőle – Hát te mit keresel itt? Zeusz a szomszéd utcában van, és magával hozta Hermészt is.”

A pap ezért egy áldozati ökröt magával vonszolva a helyszínre sietett.

Pál és Barnabás akár azt is gondolhatták volna: „No hiszen, ezeket az embereket már megnyertük magunknak. Hadd gondolják csak azt, hogy istenek vagyunk! Nem ártunk vele senkinek, ha egy kis ideig meghagyjuk őket tévedésükben – a végén úgyis az Úrhoz vezetünk mindenkit, de addig is, hadd szórakozzunk egy kicsit!” Erre mégsem voltak hajlandók! Kitartóan állították, hogy ők is csak emberek, sőt ellenkezésük jeléül még ruháikat is megszagatták, és csak nagy erőfeszítés árán tudták lebeszélni a tömeget arról, hogy áldozatot mutassanak be nekik (lásd ApCsel 14,8–18).

Kifejezetten a kárunkra lenne, ha Isten nekünk adná a csodatévő erők ajándékát; akár még tönkre is tehetne bennünket, hacsak nem jutotunk el arra a pontra, ahol többé nem fűt bennünket a hiú dicsőségvágy. Ezzel az ajándékkal tehát cseppet sem lenne könnyű együtt élni.

A szkepticizmus mint akadály

Egyéb tényezők is az ajándék birtoklása ellen szólnak. E tényezők egyike épp napjaink racionalizmusa, amely mindnyájunkra hatással van. Jelen van oktatási rendszerünkben, és meghatározza gondolkozásunkat, bármennyire is hadakozunk ellene. Olyannyira részévé vált életünknek, hogy egyszerűen nem hisszük el, Isten csodát tehet.

Hadd mondjak erre egy példát! Úgy gondolom, viszonylag jól értek az autókhoz, legalábbis annyira, hogy amikor lemerül az akkumulátor, nem kezdek el imádkozni. Tudásom megakadályoz abban, hogy Istenhez forduljak, és azt kérjem, bárcsak beindulna a motor. Feleségemnek azonban ez nem okoz nehézséget, mert egyáltalán nem ért az autókhoz. Ott ülünk a lerobbant kocsiban, nejem pedig így kérlel:

- Drágám, próbáld meg még egyszer beindítani!
- Úgyse fog sikerülni! – erősködöm. – Képtelenség! Lehetetlen!
- Próbáld meg még egyszer, csak még egyszer!
- De miért? Semmi értelme! Hiszen már próbáltam! Lemerült az akkumulátor. Hát nem érted?

– Azért próbáld csak meg!

Így hát még egyszer elfordítom a slusszkulcsot... és felbűg a motor.

Racionális elménk gátat emel a természetfelettibe vetett hitünk elé. Jézus egyszer feltette a következő kérdést: „De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” (Lukács 18,8). Mindnyájan így válaszolnánk: „Hát, persze, Uram! Hiszünk, hiszünk!” Úgy vélem, hitünk mégis erősen korlátozott, ez pedig még abban is megmutatkozik, ahogy imádkozunk.

Egyes dolgokért könnyebb imádkozni. Fáj a fejem? Sebaj, egy fejfájásért még tudok imádkozni! „Uram, kérlek, vedd el ezt a fejfájást. Jézus nevében. Köszönöm. Ámen.” Ha az imádság nem hozta meg a várt eredményt, bekapok egy fájdalomcsillapítót. Ez könnyen ment! Viszont mi a helyzet akkor, amikor meglátogat egy szülő, és arra kér, hogy imádkozzam gyermekéért, akiről épp most derült ki, hogy leukémiás.

Húha, leukémia, csontrák – jaj, ne! A leukémiáért már *tényleg* imádkozni kell. Egy amolyan „kérlek, Uram, köszönöm, Jézus nevében” imádság nem állja meg a helyét. Ez már nem játék, úgyhogy térde borulok, és buzgón könyörögni kezdek: „Ó, Uram, Mindenható Isten, Te, aki a mennyekben vagy...”

Saját korlátainkat hajlamosak vagyunk kivetíteni Istenre. Ami számunkra egyszerűnek tűnik, az Istennek is könnyű lehet, amit viszont nehezebbnek érzékelünk, bizonyára problémát okoz Istennek is. Sőt, ami számunkra lehetetlen, valószínűleg Istennek is az.

Képzeld el, hogy egy háborús veterán, akinek kézigránát szakított a le az egyik karját, arra kér bennünket, imádkozzunk érte, hogy Isten növesse vissza elveszített végtagját. Mit mondanánk neki? „Nos, kedves barátom, figyelj csak – nagyobb a valószínűsége annak, hogy Isten inkább megerősíti majd az ép karodat. Vannak dolgok, melyekkel meg kell tanulnunk együtt élni. Isten nem szokott csak úgy karokat visszánövesztetni.” Tudtad, hogy ha egy földigilisztát kettévágunk, akkor a levágott fele visszánő? Ha egy polipnak levágjuk az egyik lábát, új nő helyette. Isten tehát jobban szeretné a gilisztákat és a polipokat, mint minket? Az állatokért megteszi, értünk viszont nem?

Bizony vannak korlátaink, és bevallom, ez alól én sem vagyok kivétel. Én sem tudnám elhinni, hogy Isten valakinek visszánöveszti a karját. Képtelen lennék rá. Nem arról van szó, hogy nem tudnám elhinni, Isten képes rá; azt nem hiszem el, hogy *megtenné*. Ne érts félre: ez csak saját hitem gyengeségéről árulkodik! Nem vagyok rá büszke. Bárcsak olyan hitem lenne, amellyel képes lennék szívből imádkozni azért, hogy valakinek nőjön vissza a karja.

Az effajta hit hiányáért részben a csodatévő erőkkel kapcsolatos nagyszámú csalás a felelős. Egyesek el akarják hitetni velünk, hogy rendelkeznek a csodák ajándékával. Arra törekednek, hogy megtévesszenek bennünket; azt a látszatot keltik, hogy Isten hatalmas ereje működik az életükben, pedig mi sem áll távolabb az igazságtól. Közben azzal érvelnek, hogy mindez növeli az emberek hitét. Azt állítják, a cél szentesíti az eszközt, bár eszmefuttatásukat egyetlen igeveres sem támasztja alá.

Egyik segédlekipásztorunk egyben újságíró is. Egyszer ellátogatott egy philadelphiai gyógyító összejövetelre. A gyógyulásra várók sorában elsőnek egy idős úr álldogált. Egy oxigénpalackból több cső is vezetett a szájához, az evangélista pedig erre kellőképpen fel is hívta a figyelmet. Imádkozott az idős férfiéért, majd a csöveket eltávolítva, félretette a palackot. Ezután arra utasította a férfit, fusson végig a sorok között, az pedig engedelmeskedett, majd visszazaladt a helyére.

- Hogy érzi magát? – kérdezte tőle az evangélista.
- Ó, remekül! – válaszolta az idős ember.

Erre mindenki üdvívalgásban tört ki.

Amikor az említett öregúr és felesége az alkalom után az autójuk felé tartottak, barátom megszólította őket:

- Várjanak, kérem! Beszélni szeretnék önökkel a mai estéről.
- Csak nem azt szeretné az evangélista, hogy holnapra is kibéreljük az oxigénpalackot? – kérdezte a hölgy.
- Nem, nem! Én csak a férjéről szerettem volna feltenni néhány kérdést.

Kiderült, hogy a palackot és a csöveket csak kikölcsönözték arra az estére; az egész jelenet csak színjáték volt. Az idős férfi korábban való-

ban meggyógyult, a szervezők pedig szerették volna újra eljátszani az egészet a közönség hitének növelése érdekében. Ez azonban nem más, mint csalás. Sajnálatos módon sok szélhámoságot követnek el az Úr nevében, miközben azzal mentegetőznek, hogy mindez az emberek hitbeli növekedését szolgálja. Engem ez nem győz meg.

Istennek nincs szüksége trükkökre. Nem szorul rá, hogy hatalmáról színjátékkal győzzük meg az embereket. Teljességgel képes természetfeletti módon cselekedni satnya közreműködésünk nélkül is.

Túl sok a zavaró tényező

Más is van, ami meggátol bennünket abban, hogy megkapjuk a csodatévő erők ajándékát: az Istennel való sekélyes kapcsolatunk. Modern korunk egyik jellemzője az Úrral való kapcsolatunk mélységének egyre növekvő hiánya.

Számos tényező akadályozhatja egy elmélyült, szoros kapcsolat kialakulását. Jézus azt mondta, hogy az utolsó időkben sokakban kihűl a szeretet (Máté 24,12). Azokra a csapdákra figyelmeztetett bennünket, melyek meggátolhatják a Vele való bensőséges kapcsolatot. Jézus megemléltette a világ gondjait: a megélhetés előteremtésének terheit, a gazdaság csábítását és a vagyontárgyak felhalmozásának vágyát (lásd Máté 13,3–23).

Az elektronika korszaka egyre inkább eltereli a figyelmünket a lényegről. A televízió, a telefon, a rádió szüntelenül megszámlálhatatlan ingerrel és elképzeléssel árasztja el elménket, és megfoszt bennünket attól az időtől, amit Istenre fordíthattunk volna.

Napjainkra az ember látóköre jelentős mértékben kitágult, a megfelelő mélység azonban hiányzik. A tömegkommunikációs eszközök számos információval látnak el bennünket; mindenről van némi ismeretünk, de csak felszínes, sekélyességünknek viszont Istennel való kapcsolatunk issza meg a levét.

Az apostolok kora sok tekintetben modern korunk felett áll. Abban az időben a körülmények sokkal inkább az Istennel való szoros kapcsolatra ösztönözték az embert, az pedig Isten által használható jellemet eredményezett. Gondoljunk csak Pál apostolra, aki három napig gyalog-

golt Jeruzsálemből Cézareába. Nem hallgatott közben zenét, sőt a helyi híreket sem figyelte a rádióban. Csak a természet vette őt körül: fák, virágok, állatok. Éjjel takarójába bújva a csillagos eget kémlelte. Hogyan is gondolhatott volna másra, mint Istenre, az Ő teremtésére és munkájára? Az egyedüllet különösképpen elősegíti a kommunikációt Istennel és a Róla való elmélkedést.

Ma már nem gyalog, hanem autóval utaznánk Jeruzsálemből Cézareába. Közben lázasan igyekeznénk megfejteni néhány héber szó jelentését, és feszülten figyelnénk a forgalmat. Örülten vezetnek arra felé a sofőrök, úgyszólván sosem lehet eléggé figyelmes az ember. Olyan sok inger érné az agyunkat, hogy képtelenek lennénk Istennel közösségben lenni, és valódi lelki élménnyel gazdagodni. Sőt mi több, utazásunk egyenesen gátolná lelki épülésünket. Idegesen érkeznénk meg, miután majdnem kétszer belénk hajtottak. Ilyesfajta gondolatok cikáznának az agyunkban: „Bárcsak behúzhatnék egyet annak az örültnek, aki leszorított a szélső sávba! Nem kellett volna leelőznie a mögötte jövő miatt! Ha nem húzódtam volna félre, biztos tömegbalesetet idézett volna elő! Ez az idióta veszélyeztette az életemet, legszívesebben jól megleckéztetném!” Így tehát képtelenek lennénk Istenre, az Ő szeretetére és örökökkel való terveire összpontosítani.

Társadalmunk és életmódunk eltávolított minket az egyszerűségtől. Már nem vagyunk olyan közel Istenhez, mint a hajdani hívők. Részben ez is magyarázza, miért nem látjuk manapság ugyanolyan valóságosan működni a csodatévő erők ajándékát, mint akkoriban.

Egy lehetséges kivétel

Találkoztam egyszer egy bennszülött asszonnyal Új-Guineában, aki a dzsungelben élte egyszerű életét. Ha valaki, hát ő rendelkezett a csodatévő erők ajándékával. Ahogy a fűvön ülve hallgattam beszámolóját arról, mi mindent tett rajta keresztül az Úr, nagyot dobbant a szívem. Bámulatos bizonyágtételéből megtudtam, hogyan használta őt Isten egyik csoda után a másikban, mint például halottak feltámasztásában, vakok szemeinek megnyitásában. Beszámolóját a helyi misszionárius is megerősítette. Isten használta az asszonyt egy iskola beindításában

is, ahova szintén ellátogathattam. Ő maga sosem járt iskolába, az Úr utasítására mégis létrehozott egyet. Több százan tanulhattak ennek az egyszerű asszonynak köszönhetően, aki a fűvön ülve gyermekét szoptatta, miközben beszámolt mindarról, amit Isten az életén keresztül végzett.

A bennszülött asszony fontos előnnyel bírt; nem olyan társadalomban élt, amely annyi ingerrel áraszt el bennünket, hogy nem marad időnk Isten dolgain elmélkedni. Teljesen lenyűgöztek a látottak. Arra gondoltam, *bárcsak megoszthatnám mindezt az egész világgal.* Őszintén vágytam arra, hogy egy kamerával visszatérjek az őserdőbe, és filmet készítek életéről. Ha valaha találkoztam olyan emberrel, akiben működött a csodatévő erők ajándéka, akkor ez az egyszerű bennszülött asszony volt azt.

Törekedjünk az ajándékra!

Isten nyilvánvalóan ma is munkálkodik, ez pedig azt jelenti, hogy számíthatunk a csodákra. A Biblia arra bátorít bennünket, hogy szívből törekedjünk a fontosabb lelki ajándékokra, és valóban, ez az ajándék méltó a „legfontosabb” jelzőre, különösképpen az evangelizálás területén. Az Újszövetségben a csodatévő erők ajándékát elsősorban evangelizálásra használták; a csodák az evangéliumra irányították az emberek figyelmét, és alátámasztották annak igazságát.

Arra bátorítok mindenkit, törekedjen a csodatévő erők ajándékára. Sok felkészülést igényel, de úgy vélem, nem elérhetetlen. Bárcsak láthatnánk, hogy Isten keze még hatalmasabban munkálkodik gyermekei között! Szerintem Isten is erre vágyik. Mi gátolja hát Őt? Véleményem szerint mi akadályozzuk a Lélek munkáját.

Vajon láthatjuk még ennek az ajándéknak a működését, mielőtt az Úr visszatér? Valószínűleg! Ha Isten úgy látná jónak, és a Szentlélek akaratára is az volna, hogy ez az ajándék újra megnyilvánuljon az egyházban, rendkívül örülnék neki. Szükségünk lenne még pár csodára!

Isten szavának szócsövei

„Mert némelyik a Lélek által... a prófétálást kapta.”

1KORINTHUS 12,8.10

A prófétálás ajándékának megnyilvánulásakor Isten szavát a Szentlélek kenetével szóljuk, vagyis Isten szócsövévé válunk.

Az Igében azt olvassuk, hogy Isten sokszor és sokféleképpen szólt a próféták által atyáinkhoz (Zsidók 1,1). Péter apostoltól megtudhatjuk, hogy a prófécia nem az emberek akaratából származtak, hanem Istentől, aki Szentlelke által ihlette szólásra szent embereit (2Péter 1,21).

Az általános elképzeléssel ellentétben a prófécia nem csupán a jövő megjövendölését jelenti, hanem javarészt Isten Igéjének kijelentését, közlését. A prófétálás a korai egyház gyakorlatában is inkább szolgálta az építést, a bátorítást és a vigasztalást, mintsem a jövőbe látást (lásd 1Korinthus 14,3).

Prófécia az Ószövetségben

Az Ószövetségben gyakran találkozhatunk a prófétálás ajándékával. Mózes is a próféták közé sorolható; Isten szószólójaként szolgálta népét, Izráelt, Isten vezetését és parancsait tolmácsolva nekik. Mózesnek többnyire olyan utasításokat kellett átadnia a zsidóknak, amelyek az Úrral való mindennapos kapcsolatukra vonatkoztak, amelyekből megtudhatták, mi kedves Isten előtt, és mit kíván tőlük ahhoz, hogy közösségben lehessenek Vele.

Mózes természetesen a jövőre nézve is tett kijelentéseket. Éneke az 5Mózes 32-ben például megjövendölte, hogy ha Izráel elfordul az Úrtól és más isteneket követ, Isten magukra hagyja őket, és megengedi, hogy elűzzék őket földjükről, hogy szétszóródjanak a pogányok között, és átkozottá, megvetetté legyenek.

Izráel népe csak évszázadokkal az ének megírása után értette meg a benne rejlő igazságot. „Ha elhagyjuk az Urat, fogságba kerülünk, szétszóródunk...” – énekelték, és ahogy babiloni fogva tartóikra tekintettek, rádöbbsentek, hogy nehézségeiket Isten iránti hűtlenségüknek köszönhetik. Mózes éneke tulajdonképpen azért íródott, hogy prófétai üzenetének beteljesedésével a nép egy nap megértse Isten szavát.

Az ApCsel 2,30 Dávidot is Isten prófétái között említi, akinek számos zsoltára a Messiás eljövételéről szól. Az Újszövetség gyakran idézi ezeket a próféciaakat, és rámutat arra, hogy azok Jézus életében teljesedtek be. Többségében azonban a zsoltárok nem jövendölést tartalmaznak, hanem egyszerűen Istent dicsérik.

Két másik jól ismert prófétának, Illésnek és Elizeusnak csak kevés szavát jegyezték fel a Szentírásban. Ők Isten szószólóiként figyelmeztették a királyt és a népet az Úr eljövendő ítéletére, nemcsak prófétáltak azonban, hanem Isten olykor arra is felhasználta őket, hogy végrehajtsák megígért ítéletét.

Az Ószövetségben találhatjuk a nagypróféták és kispróféták könyveit is; ezek a próféták arra törekedtek, hogy a népet visszatereljék az Isten iránti elkötelezettség útjára. Figyelmeztették Izráelt, milyen következményekkel járhat az, ha nem térnek meg istentelen és istentagadó életükből. Próféciaikban gyakran a szomszédos népek – Babilon, Edóm, Tírusz, Moáb és Egyiptom – ellen emelték fel szavukat. Számos ószövetségi prófécia beteljesedését mára igazolta a történelem, de találunk közöttük olyanokat is, melyek megvalósulására majd a jövőben kerül sor.

Prófétálás az Újszövetségben

A korai egyházban a lelkipásztorok, az evangélisták és az apostolok tisztése mellett szerepet kaptak a próféták is, mint például Agabosz. Az ApCsel 11,27–28-ban ezt olvassuk: „Ezekben a napokban próféták jöt-

tek le Jeruzsálemből Antióchiába. Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében.” Agaboszt láthatjuk az ApCsel 21,10–11-ben is, amint Cézareába érkezve azt prófétálja Pálnak, hogy Jeruzsálemben bilincs és börtön vár rá.

„Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító...” – olvashatjuk az ApCsel 13,1–2-ben. A próféták többsége általában lelkipásztorként is szolgált. „Júdás és Szilász, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel buzdították és erősítették a testvéreket” – áll az ApCsel 15,32-ben. Pál pedig az Efezus 4,11-ben ezt írja: „És ő »adott« némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy pásztorokul és tanítócul”.

Pál meghagyta Timóteusnak, hogy ne hanyagolja el azokat az ajándékokat, amelyeket prófécia által a vének kézrátételével kapott (1Timóteus 4,14). Úgy tűnik, a korai egyházban a böjtölésnek és imádságnak szentelt időszak után kézrátétellel imádkoztak a testvérekért, ezt követően pedig a gyülekezet prófétája prófétált. Próféciai gyakran azokról a lelki ajándékokról szóltak, amelyeket az illetőnek adott az Úr, vagy személyes életével, szolgálatával voltak kapcsolatosak.

Ma is vannak az egyházban lelkipásztorok, tanítók és evangélisták, és bár nem vagyok meggyőződve arról, hogy léteznének apostolok, úgy tűnik, hogy prófétákkal rendelkezünk kéne: „Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká [az apostolok alá]...” (1Korinthus 12,28).

A Szentírásban a próféta tisztségét betöltők között nőket és férfiakat egyaránt találhatunk. Mózes nővérét, Miriámot, valamint Debórá és Huldát is prófétanőnek nevezi az Ige. Megemlíthetnénk még az ószövetségi időkben élő nyolcvan esztendőss asszonyt, Annát is, aki Jézusról prófétált, amikor csecsemőkorában elvitték a templomba.

Az Újszövetségben is találkozhatunk női prófétákkal: Fülöp lányai is prófétáltak, Pál pedig utasításokkal látja el a korinthusi gyülekezetben prófétáló asszonyokat³.

Ha tehát az Ó- és az Újszövetségben egyaránt azt láthatjuk, hogy Isten nőket is prófétai szerepkörhöz juttatott, nem látom akadályát an-

nak, miért ne tehetné ma is ugyanezt. Sőt mi több, Jóel próféta is megmondta, hogy az utolsó napokban „fiaiok és leányaitok prófétálni fognak” (Jóel 3,1; és lásd ApCsel 2,17). Nem értem tehát, miért kellene megtiltanunk az asszonyoknak, hogy bizonyos vezetői szerepeket tölthessenek be a gyülekezetben.

A Biblia tanítása szerint egyetlen szolgálatot nem végezhetnek nők a gyülekezetben, mégpedig a férfiak tanítását. Az 1Timóteus 2,12-ben Pál a következőket mondja: „A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben.” Úgy tűnik, ez az egyetlen szerepkör a gyülekezetben, amelytől az Ige eltiltja az asszonyokat. Ezt a tilalmat azonban semmiképpen sem szabad más területekre kiterjeszteni. Pál is arra utasítja a gyülekezetet, engedjék meg az idősebb asszonyoknak, hogy tanítsák a fiatalabbakat (lásd Titusz 2,3–4), sőt elismerően nyilatkozik Timóteusról, akit gyermekkorától fogva édesanyja és nagyanyja tanítottak az Úr útjaira.

A prófétálás célja

A prófétálás ajándéka nem szükségszerűen ruház fel bennünket prófétai szerepkörrel, hiszen a kettő nem egy és ugyanaz. A gyülekezetben sokan rendelkezhetnek a prófétálás ajándékával, sőt valójában Pál minden hívőt arra buzdít, hogy vágyakozzon rá. „Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok” (1Korinthus 14,1). Minden lelki ajándékra vágyunk kell, különösképpen pedig a prófétálás ajándékára. Vajon miért?

Pál a prófétálás ajándékát a nyelveken szólással összevetve azt állítja, a prófétálás hasznosabb a gyülekezetben. Ezért arra bátorítja a hívőket, amikor összegyűlnek, prófétáljanak, a nyelveken szólásra azonban más vonatkozik, mert „aki nyelveken szól, önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi” (1Korinthus 14,4). A prófétálás hasznosabb, értékesebb a gyülekezet számára, mert „aki... prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal” (14,3). Vegyük csak jobban szemügyre a prófétálás három rendeltetését!

Először is, Isten a próféciaikon keresztül tanítja, építi és bátorítja az Ő népét, hogy Benne bízzunk, hogy ígéreteibe kapaszkodjunk, és Krisztus

Jézusban megerősödvé, szilárdan megállhassunk. A Szentlélek szavaival felépít bennünket, növeli hitünket, és megszilárdítja Jézus Krisztussal való kapcsolatunkat.

Másodsorban Isten a próféciaikon keresztül buzdít bennünket arra, hogy ne csupán elméletben éljünk keresztényként, hanem a gyakorlatban is, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem megtartói is legyünk. Szükségünk van az ösztönzésre, hogy mindennapjainkban megélhessük a Szentírásból tanultakat. A próféciaikon keresztül Isten arra is biztat bennünket, hogy dicsérjük, szolgáljuk Őt, és imádkozunk.

Harmadsorban pedig a próféciaikon keresztül Isten vigasztalást is nyújt. Újra és újra hallanunk kell, hogy Isten az Úr mindenek felett, hogy vigyáz ránk, és szeret bennünket, és minden a javukra válik azoknak, akik Istent szeretik. Szomorú, de sajnos igaz, hogy mindezt gyakran elfelejtjük. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy Isten nem képes mindent a kezében tartani. Szükségünk van tehát arra, hogy valaki megvigasztaljon bennünket, és emlékeztessen, hogy Isten megért bennünket, mellettünk áll, és a menny Uraként óvja életünket.

A prófétálás napjainkban

Az évek során a próféciaik – jövődőlő aspektusukat is beleértve – fontos szerepet tölthettek be szolgálatom alakulásában. Tanácsoltak, vezettek, és olykor abban is segítettek, hogy folytatni tudjam utam. Hadd tegyem egy példával még érthetőbbé, miről is beszélek!

Szolgálatom első tizenhét éve csupán kevés eredményt hozott, de annál több frusztrációval töltött el. A kevés gyümölcs láttán nem igazán leltem benne örömet, mégsem adtam fel, mert tudtam, elhívásomat Istentől kaptam. Aztán egy nap az eredeti Calvary Chapel gyülekezet csöppnyi közösségétől lelkipásztori felkérést kaptam, amelyet hálásan el is fogadtam. Kiszárvátva azonban telefonon tájékoztattak, hogy közösségük feloszlása miatt nem szükséges odautaznom. Mivel az előző munkahelyemen már felmondtam, úgy döntöttem, mindennek ellenére mégis odamegyek.

Érkezésem másnapján kézzel a szívvel imádkoztak értem. Kaptam egy próféciait, amelynek látszólag több köze volt egy álomhoz, mint

a valósághoz: az Úr azt mondta, hogy sok nyáj pásztorává tesz. Ez akkor teljes abszurdumnak tűnt. Nem tudtam, hogy előzőleg a gyülekezet is kapott egy próféciaát, amelynek értelmében régi imaházuk túl szűkössé válik majd az odajárók befogadásához, ezért először átépítik azt, később pedig átköltöznék egy másik épületbe, amely az öbölre néző egyik szirten áll majd. A prófécia szerint a gyülekezet végül egy országos rádiószolgálatot is beindít, és az egész világon ismertté lesz. A tizenkét fős csoport tagjai elkeseredettségükben már a gyülekezet feloszlását latolgatták. A prófécia lehetetlennek tűnt, és nagy volt a kísértés, hogy a 2Királyok 7,2 szavaival mindennek véget vessenek: „Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez”.

Első vasárnapi istentiszteletünk után az egész gyülekezet együtt ebédelt – ilyen kevesen voltunk még akkor –, és amint ott üldögéltünk az étteremben, felvázoltam elképzeléseimet, hogyan lehetne felújítani a jelenlegi gyülekezeti épületet. Erre mindenki izgatott lett, bár nem értettem, miért.

Közel egy éven belül ki is nőttük az épületet, és újat kellett keresnünk. Nemsokára Costa Mesa városában rábukkantunk egy telekre az Öböl utcában, amely éppen megfelelőnek tűnt a számunkra. Ekkor tudtam meg én is, milyen próféciaát kapott a gyülekezet.

– A gyülekezetnek az öbölre néző egyik szirten kell majd állnia! – mondták a többiek.

– Hiszen az épület pont az Öböl utcára nézne – tiltakoztam. Azt hittem, ezáltal teljesebben be a prófécia.

– A prófécia értelmében szó szerint az öbölre lesz majd kilátásunk – erősködtek tovább.

Mindennek ellenére mégis folytattuk terveink megvalósítását, pár napon belül azonban Costa Mesa városvezetése elutasította a telekre vonatkozó hasznosítási kérelmünket. Gyülekezeti épületünket akkora már eladtuk, ezért nagyon elszomorodtunk. Azt hittem, megépítjük majd saját imaházunkat az Öböl utcában, most viszont épület nélkül maradtunk, és nem volt hol megtartanunk az istentiszteletet. Emlékszem, mi járt akkor a fejemben: „Na, szépen állunk! Itt egy növekvő gyülekezet, a lelkipásztor meg mit tesz? Eladja az épületet a tagok feje fölé. Biztosan mindenki azon morfondírozik majd, milyen közösségbe is keveredett!”

Amikor szomorúan visszamentünk a hivatalba, hogy visszakérjük a tervrajzainkat, az egyik ügyintéző hölgy megszólított bennünket:

– Szerintem odaköltözhetnének, ahol jelenleg a mi gyülekezetünk, a Newport Harbor Evangélikus Gyülekezet tartja az összejöveteleit. Új templomot akarunk építeni. Mostani épületünk az öbölre néző szirten áll.

Ebben már én is kétség nélkül felismertem az Úr kezét! Két évig az öbölre néző szirten tartottuk bibliáorainkat, amíg el nem készült saját kis épületünk. Azután beindultak a rádióadások is, és lépésről lépésre az összes prófécia beteljesedett.

Hogyan működik?

Hogyan működik a prófétálás ajándéka? Személyes tapasztalatom szerint először támad egy nagyon erős megérzés, gondolat. Sokszor csak a prófécia első mondatában vagyok biztos, de amint azt kimondom, további gondolatok fogalmazódnak meg bennem, amelyeket szavakba öntöhetnek. Szavaim kijelentést, intést és vigasztalást egyaránt tartalmazhatnak.

Amikor prófétálok, nem változik meg a hanglejtésem, a hangom sem kezd el remegni, mintegy előre jelezve, hogy hamarosan prófétálni fogok. Megszokott hangszínemen beszélek, mivel azonban számomra is újszerű dolgokat mondok, tudom, hogy prófétálok. Nem tanulmányoztam a szóban forgó témát, a jegyzetemben sincs benne, nem akartam róla beszélni; a Lélek pillanatnyi ihletésére támadtak bennem az adott gondolatok. Ahogy kimondom a szavakat, megítélem őket, és nem találok bennük kivétnevet. „Nahát! Micsoda gondolatok! Óriási!” – mondom magamban izgatottan, hiszen az elhangzottak számomra is Isten friss kinyilatkoztatásai.

Az egyik gyülekezetben, ahol lelkipásztoroként szolgáltam, gyakran odajött hozzám egy hölgy a vasárnapi igehirdetés után, amelynek egy harmadát prófétálás képezte. Ilyenkor mosolyogva mondta:

– Gyanítom, hogy a mai tanítást te még nálam is jobban élvezted!

– Bizony, így van! – válaszoltam, tudván, hogy az igehirdetés alatt a Lélek kenete által Isten kinyilatkoztatásait szóltam.

Csak ámulni tudok a Lélek által feltárt gondolatokon és igazságokon! Alig van ennél dicsőségesebb és izgalmasabb dolog a világon!

A prófétálás szabályai

Először is, az 1Korinthus 14-ben találunk néhány szabályt a prófétálás gyakorlatára vonatkozóan. Általános alapelv, hogy a gyülekezeti alkalomnak illendően és rendben kell folyniuk (14,40). Isten nem a zűrzavar Istene (14,33), a gyülekezeti alkalom során pedig tekintettel kell lenni a nem hívő vendégekre is. E szabályok betartásával a prófétálás napvilágra hozza a szívekben lévő titkokat, és az alkalom végén azt mondják majd az emberek: „Isten valóban közöttetek van” (14,24–25).

Másodsorban Pál a következőket mondja: „a próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítéljék meg” (14,29). Karizmatikus körökben gyakran azt is a próféciahoz fűzik, hogy „így szól az Úr”. Vajon tényleg az Úr szólt? Vajon összhangban vannak-e az elhangzottak Isten eddigi kijelentéseivel? Fontos tehát, hogy megítéljük a prófeciákat. Ha azt mondom valakinek, hogy „testvérem, az Úr azt mondta, Afrikába kell menned misszionáriusnak”, akkor helyesen teszi, ha először Isten akaratát keresi, és nem indul el rögvest Afrikába csak azért, mert én azt mondtam neki. Vizsgáljunk meg minden prófeciát, hogy meglássuk, a saját szívünk is mellette tanúskodik-e!

Olyan is gyakran előfordul, hogy valaki odajön hozzám, mert úgy érzi, az Úr valamit mondani szeretne nekem, ezzel pedig konkrét választ és iránymutatást ad egy olyan kérdésemre, amelyet előzőleg Isten elé tártam. Az ilyen prófécia megerősít. Az is megesett azonban, hogy valaki az Úr nevében kárhoztató szavakat olvasott a fejemre. „Ezt vissza kell utasítanom – felelem ilyenkor. – Az Igében ugyanis az áll: »Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?» Te most mégis Jézus Krisztus nevében kárhoztatsz engem, pedig Ő azt mondta, »nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.«” Ha valaki szörnyű kárhoztatással közeledik felém, nem fogadom el szavait, hiszen Jézus nem azért jött, hogy kárhoztasson, hanem, hogy megmentsen minket.

Minden prófeciát meg kell ítélnünk, ehhez pedig legalább három igei támpont áll rendelkezésünkre:

1. *Összhangban van-e a prófécia Isten kinyilatkoztatott Igéjével, a Bibliával?*

Isten Igéje örök érvényű, vagyis az Úr nem ad olyan kijelentést, amely ellentmondana a Szentírásnak. Ha a kijelentés nem összeegyeztethető az Igével, nyugodt lelkiismerettel hamisnak ítéelhetjük. Az ilyen prófécia nem származhat az Úrtól, hiszen Ő nem mond ellent önmagának. A Biblia mérlegén tehát lemérhetjük, egy prófécia Istentől származik-e, vagy sem.

Jeremiás próféta a következőket mondta: „Az a próféta, aki álmot látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? – így szól az Úr” (Jeremiás 23,28). Hiszem, hogy Isten képes természetfeletti módon szólani, bár tudom, hogy Ő Igéjén keresztül is megszólít bennünket, a látomások és álmok pedig szalmaszálaknak tűnnek csupán az Ige búzájához képest. Isten Igéje táplál és erősít bennünket. A szalmától akár meg is fulladhatunk, az Ige azonban táplál és életben tart.

2. *Összhangban van-e a prófécia a valósággal?*

Néha kapok az Úr nevében megfogalmazott leveleket, amelyek egyértelműen ellentmondanak a valóságnak, és nem létező indítékokkal vádolnak meg. Mivel a kijelentés nincs összhangban a valósággal, hamis prófeciának ítélem.

Ha a prófécia jövődölést tartalmaz, megvárom, beteljesedik-e. Ha valóra válik, és az üzenet Isten dicsőségét szolgálja, Istentől származónak ítéelhetjük. Agabosz prófeciái az Apostolok cselekedeteiben például mind beteljesedtek, ezért róla bebizonyosodott, hogy Isten valódi prófétája volt. Agabosz kijelentette, hogy a világot aszály sújtja majd, mindez pedig be is következett. Azt is mondta, hogy Pált letartóztatják Jeruzsálemben, és így is történt, ezért Agaboszról határozottan megállapíthatjuk, hogy Isten igaz prófétája volt.

3. A prófécia Jézus Krisztusnak adja-e a dicsőséget?

Az 5Mózes 13-ból megtudhatjuk, hogy akkor is lehet valaki hamis próféta, ha próféciái beteljesednek. Mózes felhívta rá a figyelmüket, hogy ha valaki arra buzdít bennünket, számunkra ismeretlen isteneket kövesünk és szolgáljuk, hamis prófétával állunk szemben. Az Úr lakmuspapírként használja a hamis prófétát az életünkben, hogy általa lemérhessük, mi van a szívünkben: hogy meglássuk, valóban teljes szívünkben és lelkünkben szeretjük-e az Urat.

Ha valaki az Igével ellentétes útra próbál csábítani bennünket (csodákat tesz, vagy úgy tűnik, mintha belénk látna, és olvasni tudna gondolatainkban, megmondja, mi a nevünk, hol lakunk, vagy elmondja, mi történt velünk a múlt héten), és közli, hogy nem Jézus Krisztus az egyetlen út Istenhez, hanem sok út vezet a mennybe, akkor Isten éppen megpróbál minket rajta keresztül, hogy meglássuk, őszintén ragaszkodunk-e az Ő Igéjéhez. Ilyenkor dől el igazán, valóban az Igét tartjuk-e hitünk és életünk legfőbb tekintélyének.

A prófétai ajándék gyakorolására vonatkozó utolsó szabályt az 1Korinthus 14,30-ban találjuk: „De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el.” Más szóval, hagyjuk szóhoz jutni a többieket is! Sokszor előfordul, hogy miközben valaki más beszél, a Lélek mélyebben kifejti számomra az elhangzottakat, vagy bizonyos részleteit még érhetőbbé teszi előttem. Ilyenkor kivárom, míg az előző próféta mondandójának végére ér, és csak utána állok fel, hogy megosszam, amit a Lélektől hallottam. „Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok” (14,31) – mondja Pál. Szóljunk tehát egymás után, de ne egyszerre, hiszen az borzasztó zűrzavarhoz vezetne. Egyesével prófétáljunk, hogy mindenki tanulhasson, és bátorítást meríthessen a próféciából.

„A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak” – mondja Pál az 1Korinthus 14,32-ben. Más szóval a prófétai ajándék a mi irányításunk alatt áll, ez pedig a többi ajándékról is elmondható. Úgy vélem, a Szentlélek soha nem fosztana meg bennünket attól, hogy önmagunk felett uralkodjunk. A démonok esetében elfordul, hogy kezükbe ragadják az ember mozgásszerveinek irányítását, azt azonban kizártnak tartom, hogy Isten valaha is hasonlóképpen cselekedne.

Egyesek arról számolnak be, hogy a Szentlélek valamire rákényszerítette őket, és nem voltak urai saját cselekedeteiknek. Ezt képtelen vagyok elhinni. A prófétai lélek aláveti magát a prófétának, vagyis az ajándék működése a mi irányításunk alatt áll.

Mit kezdünk a hamis prófétákkal?

A Szentírás óva int azoktól, akik az Úr nevében szólnak, pedig csak saját gondolataikat hirdetik. Közismert ez a szokás; egy héten akár három-négy olyan levelet is kapok, amelyek az Úr nevében megfogalmazott emberi okoskodásokkal vannak tele.

Olykor félelemkeltéssel próbálnak bennünket manipulálni: „Testvérem, jobb, ha vigyázol! Múlt héten prófétáltam valakinek, aki csak nevetett az egészen, de hazafelé holtan rogyott össze.” Ne ijedjünk meg az efféle rémisztgetésektől! Szolgálatom első éveiben néhány ismerősöm meggyőződéssel hitt egy tévtanításban, és ragaszkodott ahhoz, hogy én is álljak ki hitelveik mellett a gyülekezetemben. Vendégségbe hívtak egy szombat este, és prófétálni kezdtek rólam. A próféciában megjelent egy fekete koporsó... benne pedig én. Úgy tűnt, Isten halállal sújt, ha nem fogadom el nézeteiket.

Én azonban nem ijedtem meg tőlük, és nem volt halálfélelmem; Isten Igéjére támaszkodtam.

A korai egyháznak is foglalkoznia kellett a hamis prófétákkal, mert vándorprédikátorok járták az újonnan alakult gyülekezeteket, közöttük pedig akadt néhány hamis próféta is. Az Ó- és az Újszövetség egyaránt figyelmeztet bennünket az efféle csalókra.

Jézus nemegyszer beszélt a hamis prófétákról. A Hegyi beszédben a következőket mondta: „Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok” (Máté 7,15). „Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek” – jósolta meg a Máté 24,11-ben, a Máté 24,24-ben pedig így figyelmeztetett: „mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék – ha lehet – a választottakat is.”

Péter apostol a következőket írta: „De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel

megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra. Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját, benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban. Ellenük már régóta készen van az ítélet, és nem kerülik el kárhozatukat” (2Péter 2,1–3). A hamis próféta ismertetőjele, hogy megpróbál megtéveszteni. Amikor pedig ez történik, a lelkek megkülönböztetésének ajándéka nélkül is nyilvánvalóvá válik számunkra, kivel van dolgunk.

Az apostolok halála utáni években az egyház összeállította a gyülekezetek között terjesztett *Didakhét* (A tizenkét apostol tanítása). Ebből tudhatták meg a hívők, mi különbözteti meg az igaz prófétát a hamistól. Például ha valaki saját magának szervezett adománygyűjtést, azt hamis prófétának tekintették. Ha valaki felkérte a gyülekezetet, hogy készítsen ebédet a szegényeknek, az ételt mégis ő fogyasztotta el, szintén hamis prófétának számított. A *Didakhé* szerint a hamis próféták a gyülekezeteken élösködnek, így próbálnak meggazdagodni.

Ákár te is kaphatsz az alábbihoz hasonló leveleket:

Kedves Smith testvér! Tegnap este imádság közben az Úr a te arcodat hozta elé, és nyomatékosan a szívemre helyezett. Alig hunytam le a szemem éjjel, mert csak rád gondoltam, és érted imádkoztam. Biztos vagyok benne, hogy valami nincs rendben, egyébként az Úr nem helyezett volna ekkora terhet a szívemre azzal kapcsolatban, hogy imádkozzam érted. Tudnod kell, mennyire szeretünk téged feleségemmel együtt; szüntelenül emlegetünk.

Valóban? Hiszen nem is ismernek! A hamis próféta egyik jellegzetesége azonban a kapzsiság.

Kérlek, válaszolj még ma, és tudasd velem, hogy vagy, csillapítva aggodalmam! Válaszleveledben, ha lehetséges, kérlek, mellékelj száz dollárt! Szolgálatunk éppen egy próbával teli, igencsak nehéz időszakon megy át...

Milyen szomorú! Egy másik példát is említenék a megtévesztéssel kapcsolatban. Egyszer egy hölgy a gyülekezetből odajött hozzám a következőkkel:

– Ó, Smith testvér, annyira csodálatos dolog történt! Levelet kaptam egy híres evangélistától, melyben vacsorára invitált saját otthonába!

– Hadd vegyem csak szemügyre azt a levelet! – mondtam.

Kiderült, hogy ugyanezt a levelet rajta kívül további ötszázezer embernek is kiküldték.

Törekedjünk az ajándékra!

Pál az 1Korinthus 14,39-ben a következőket mondja: „Ezért, testvéreim, törekedjete a prófétálásra.” Kívánnunk kell a prófétálás ajándékát.

Arra bátorítok mindenkit, hogy őszintén vágyjunk és törekedjünk erre az ajándékra. Talán nem a próféta szerepkörét töltjük be, Isten mégis adhat nekünk próféciát, amely nagyszerű ajándék: építi, inti, vigasztalja és tanítja a gyülekezetet. Ezekből az áldásokból pedig napjainkban túlságosan is kevés van!

A gonosz leleplezése

*„Mert némelyik a Lélek által...
lelkek megkülönböztetését... kapta.”*

1KORINTHUS 12,8.10

A tudósok szerint egy atomban hozzávetőlegesen harmincezerszer több űr található, mint anyag. Egy protonból és egy körülötte keringő elektrontól álló hidrogénatomban olyan jelentős az űr, hogy ha a protont egy teniszlabda méretére nagyítanánk, a kisebb üveggolyónyi elektron 16 km távolságban, 16 000 km/s sebességben keringene körülötte.

Ha a Föld lenne a proton, a Hold pedig az elektron, és a köztük lévő távolság megegyezne a hidrogénatomban lévő távolságok arányával, a Hold a jelenleginél ezerszer távolabb lenne tőlünk. Egy másik megközelítésből nézve, ha a testünk összes atomjának hirtelen összeomlásával megszűnne bennünk minden űr, egy nagy teljesítményű mikroszkóp segítségével lennénk csak láthatóak – akkorák volnánk csupán, mint egy porszem (súlyunk mégis ugyanannyit nyomna, mint most).

Ismeretes már számunkra a törpecsillagok létezése, amelyek sűrűsége többszörösen meghaladja a földi atomokét. Az első fényrendű csillagok között található Szíriuszról (más néven Kutyacsillagról) 1888-ban fedezték fel, hogy valójában kettőcsillag. Kisebbik csillaga, a Szíriusz B, vagyis a „Kölyökkutya” egy törpecsillag, amely fő csillaga, a Szíriusz

körül kering. A „Kölyökkutya” sűrűségét olyan nagyra teszik, hogy feltevések szerint 1 cm³-e közel 50 kg-ot nyomna. A neutroncsillagok sűrűsége még ennél is sokkal nagyobb – közel egymilliószor! 1 cm³ neutroncsillag körülbelül 50 millió kg. Ebben az 1 cm³-ben azonban még űr is található.

Mivel tehát egy atom igen nagy részét űr teszi ki, a szakértők elméletileg elképzelhetőnek tartják, hogy egy helyen, ugyanabban az időben, két egymást keresztező, párhuzamos világ létezzon, amelyek mit sem sejtjenek egymásról. Ehhez mindössze arra van szükség, hogy egymástól eltérő molekuláris felépítésük legyen.

Párhuzamos világok

Bizonyos értelemben a Biblia is tanít két egymást keresztező, párhuzamos világról. Az egyik világ, amelyben élünk, javarészt nincs tudatában a másik világ létezésének, az viszont annál is inkább a miénknek. Az Ige szerint a másik, nagyon is valóságos világ, amely óriási mértékben befolyásolja életünket (akár jó, akár rossz értelemben véve), nem más, mint a szellemvilág.

Az Ige így nyilatkozik az angyalokról: „Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsidók 1,14). Hálásak vagyunk a Szentlélek személyéért és bennünk végzett munkájáért, amellyel meggyőz bennünket a bűn tekintetében, Jézus Krisztushoz von, és átformál minket Jézus képévé.

A szellemvilág ellenkező pólusát képviselő lények azonban ellenségesen bánnak velünk, támadják Krisztussal való kapcsolatunkat, és igyekeznek a lehető legrosszabb irányba befolyásolni minket. „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Efezus 6,12) – nyilatkozik róluk Pál. Ebből a szellemi harcból egyikünk sem vonhatja ki magát.

Sajnos a démonok képesek arra, hogy a világosság angyalaiként tünetszerűen fel magukat, és megtévesszék az embert. A Biblia szerint maga a Sátán is képes a világosság angyalaként megjelenni (2Korinthus 11,14).

Mindemellett azonban saját gondolataink elemzésekor is felmerül a kérdés: Vajon Istentől, a testemtől vagy a Sátántól származik-e ez a gondolat? Kitől ered? Ki ültette el a fejemben?

Mielőtt Pétert betöltötte volna a Szentlélek, lelki ítélőképességének hiánya bajba sodorta. A többi tanítvánnyal együtt Cézarea Filippi környékén jártak, amikor Jézus megkérdezte tőlük:

„Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” A tanítványok így feleltek: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” „Hát ti kinek mondotok engem?” – kérdezett rá másodszor is Jézus. „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” – válaszolta Péter. Jézus erre így felelt: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16,13–17).

Ezután Jézus arról kezdett beszélni, mi vár rá: elárulják, átadják a pogányoknak, keresztre feszítik, megölik, de harmadnapra feltámad. Péter erre megfedtte Őt: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!” Más szóval: „Óvd meg magad mindettől, Uram!” Jézus ekkor így válaszolt: „Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkodol, hanem az emberek szerint” (Máté 16,22–23). Azaz „nem tudsz különbséget tenni az isteni és az emberi értékek között.”

Ezzel mindnyájan küszködünk. Nem vagyunk azonnal tisztában azal, hogy az elménken átsuhanó gondolat pontosan micsoda: Isten figyelmeztetése, netán a saját fejünkéből pattant ki, vagy ami még rosszabb, a Sátán próbál-e rávenni minket valamire.

Ezért van szükségünk a lelkek megkülönböztetésének ajándékára.

Hogyan működik ez az ajándék?

Olykor rossz érzésünk támad egy emberrel vagy helyzettel kapcsolatban, de magunk sem értjük, miért; nem igazán találunk rá magyarázatot. Nem a „gyanúsítgatás ajándékáról” beszélek, amellyel látszólag sok ember rendelkezik, hanem arról, amikor szinte kézzelfogható kényelmetlenség, békétlenség lesz úrrá rajtunk. Nagy valószínűséggel ezt a lelkek megkülönböztetésének ajándéka okozza. Lehet, hogy valami olyasmit veszünk észre, ami nem mindenki számára nyilvánvaló. Ha Lélekben já-

runk, és érzékenyek vagyunk a szellemi dolgokra, erőteljesen és minden kétséget kizáróan megérezzük majd a sötétség erőit.

Azt is megfigyeltem azonban, hogy a lelkek megkülönböztetésének ajándéka olykor problémákhoz is vezethet, mert olyan nyilvánvaló számunkra, ha valaki hazudik, hogy eszünkbe sem jut, másoknak talán mindez fel sem tűnik. Később pedig nem győzünk csodálkozni, hogyan dőlhetnek be oly sokan annak a képmutató embernek, és hogyan válhattak a követőivé. Nem fér a fejünkbe, hogyan lehetnek mások ennyire hiszékenyek, és miért nem látták ők is azt, ami számunkra olyan egyértelmű volt.

Példaként említhetném David „Moses” Berget is, aki a hetvenes években a fiatalok hatalmas táborát gyűjtötte maga köré az Egyesült Államokban, csoportját pedig „Children of God” (a Család) néven tette ismertté. Berg pornográf anyagok készítésével csalogatta közösségébe az érdeklődőket, az új hívek toborzásához pedig prostitúcióra készítette csoportjának lány tagjait.

Kiadványai láttán fejünket csóváltuk, és azt gondoltuk, még a bolond is látja, hogy ez az ember hamis próféta. Érthetetlen volt számunkra, hogyan csaphat be bárkit is, mégis sokan áldozatul estek mozgalmának.

Az igaz és a hamis próféták megkülönböztetése

Hatalmas jelentőséggel bír, hogy a lelkek megkülönböztetésének ajándékát Pál a prófétálás ajándéka után említi meg. Ebben Isten tervét látom megvalósulni. Isten szavát választott népének a próféták szólták a történelem folyamán, az igaz próféták mellett azonban megjelentek a hamis próféták is, akik igyekeztek tévútra terelni az embereket. Ebből láthatjuk, milyen fontos megítélnünk, valaki Istentől származó, igaz próféciát szól-e, vagy sem.

Ne feledjük, hogy a Sátán rendkívül jól tud utánozni; Isten szinte minden munkáját lemásolta már. Az Igében azt olvassuk, hogy az Antikrisztus eljövetelkor képes lesz mindenféle természetfeletti jelet és csodát tenni, hogy sokakat megtévesszen (lásd 2Thesszalonika 2,9–10)

Ahogy közeledik ez a nap, egyre inkább szükségünk van a lelkek megkülönböztetésének ajándékára, vagyis arra, hogy Isten Szentlelke szóljon a szívünkhöz, és nyilatkoztassa ki nekünk, mi származik valóban Tőle.

Az 1János 4,1 így szól: „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.” A 2Korinthus 11,13–15-ben Pál a következőket mondja: „Mert az ilyenek álapostolok, csalo munkások, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat. Nem is csoda, mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. Nem meglepő tehát, hogy szolgálai is az igazság szolgálainak adják ki magukat.”

Napjainkban sok hamis próféta válik ismertté. Isten nyájának egyik pásztoraként felelősségemnek érzem figyelmeztetni a hívőket egy-egy hamis próféta kiletére, bár amint nevetet és bizonyítékokat említek, mindig akadnak olyanok, akik megbántódva tiltakoznak: „Hogy állíthatja ezt x. y. testvérünkről? Számomra áldást jelentett a szolgálata, hiszen amikor megérintettem a tévéképernyőt, meggyógyultam! Ezért is adakozom neki.” Nem tűnik egyszerű feladatnak óva inteni azokat, akikre előzőleg a hamis próféták már hatást gyakoroltak.

Jézus előre megjósolta, egy nap hamis krisztusok és próféták jelennek meg, hogy lenyűgöző jelekkel és csodákkal, ha lehet, még a választottakat is megtévesszék. Ezért nélkülözhetetlen a lelkek megkülönböztetésének ajándéka.

Nem mindig lehet azonban szavaik alapján felismerni a hamis prófétákat. Sokszor mondandójuk kilencvenkilenc százaléka helytálló, pontosan ezért olyan veszélyesek. Cselekedeteik által sem lehet feltétlenül rájuk ismerni, hiszen Jézus azt mondta, hogy jeleket és csodákat tesznek.

Péter és Pál figyelmeztetett bennünket: a hamis próféták egyik biztos ismertetőjele, hogy megpróbálják anyagilag megkárosítani, kifosztani az embereket. Hazug szavakkal hasznot húznak belőlük, mézes-mázos beszéddel, hízelgéssel próbálnak pénzt kicsikarni tőlük. Péter a következőket írta erről: „benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban” (2Péter 2,3), Pál pedig azt mondta, hogy ezek „az

igazságot elvető emberek... akik a kegyességet a nyereszkedés eszközének tekintik” (1Timóteus 6,5).

Pál fontos támpontot adott, amikor azt írta, hamis prófétának ítéltük azt, aki szerint az istenfélelem gazdagsághoz vezet: „azoktól, akik ilyenek, eltávozzál” (1Timóteus 6,5 – Károli).

Jézus a hamis prófétákra vonatkozó figyelmeztetését a következő szavakkal vezette be: „Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják” (Máté 7,13–14). A hamis próféta mégis a széles kapuban állva hirdeti: „Minden út Istenhez vezet. Erre gyere!”

Ahhoz, hogy megítélhessük, milyen indíttatásból szól hozzánk valaki – Istentől, saját magától vagy a Sátántól ihletve –, rendelkezünk kell a lelkek megkülönböztetésének ajándékával.

Lelkek megkülönböztetése az Újszövetségben

Az Igéből megtudhatjuk, Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy valaki bemutassa neki az emberiséget, hiszen pontosan tudta, mi lakozik bennünk (János 2,25). János evangéliuma a következőket írja: „Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt” (János 6,64). Jézus számos követőjéről úgy tűnt, Jézus őszinte tanítványai, később mégis elfordultak Tőle. Jézus kezdettől fogva tudta, kik ők, vagyis rendelkezett a lelkek megítélésének ajándékával.

Az ajándék használatának talán legklasszikusabb példáját az Apostolok cselekedeteinek 8. fejezetében találjuk. Amikor Fülöp Samáriába utazott, találkozott egy Simon nevű varázslóval, aki szemfényvesztő mutatványaival képes volt ámulatba ejteni az embereket, és sokakkal elhitette, hogy természetfeletti hatalommal bír. Fülöp azért ment Samáriába, hogy Krisztust hirdesse, evangélistaként pedig bámulatos csodákat is tett a Szentlélek ereje által: démonoktól megkötözöttek szabadultak meg, különféle betegségekben szenvedők gyógyultak meg, sánták álltak lábba, és vakok nyerték vissza a látásukat. Sokan, akik látták Isten erejét Fülöpben munkálkodni, hitüket Jézus Krisztusba vetették, és megkeresztelkedtek. Így tett többek között Simon, a mágus is.

Amikor a jeruzsálemi gyülekezetbe eljutott a hír, hogy a samáriaiak befogadták az evangéliumot és a Szentlélek hatalmasan kiáradt közöttük, elküldték Pétert és Jánost, hogy járjanak a történetek végére. Péter és János Samáriába érve azt találták, hogy a Szentlélek még nem szállt rá a megtértekre, miután azonban kézzel a kézzel imádkoztak a hívőkért, azok megkapták a Szentlélek ajándékát. Simon saját szemével látta mindezt, így a következő ajánlattal állt Péter és János elé: „Mennyiért árulnátok el nekem is a mutatványt, hogy akire csak ráteszem a kezem, megkapja a Szentlelket?”

Simon magatartása bűvészek számára egyáltalán nem számít szokatlannak. Amatőr szinten bűvészkedő édesapám is mindig megkérdezte a műsor végén egy különösen hatásos mutatvány láttán, mennyiért ismerhetné meg ő is a titkot. A bűvészműtárgyak megvásárolhatósága tehát közismert tény, ez pedig már az ókorban is hasonlóképpen működött. Simon mágus is szerette volna sajátjának tudni azt, amit mindössze egy jó trükknek gondolt.

Viszonzásul azonban szigorú feddésben részesült Pétertől: „Veszszel el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt. Térj meg tehát e gátságtól, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél” (ApCsel 8,20–23).

Péter a lelkek megkülönböztetése által láthatta meg Simon szívének szándékát. Bár Simon nyilvánosan megvallotta hitét, megkeresztelkedett, és követte Fülöpöt, mégsem volt minden rendben vele. Kétségtelenül sokan ujjongtak amiatt, hogy Simon mágus is elfogadta az Urat, Péter mégis meglátta a keserűséget és az irigységet Simon szívében. Nem nehéz felismernünk, miből fakadtak Simon érzései. Újdonsült igehirdetőként Fülöp sokak figyelmét felkeltette. Az emberek korábban azt hitték, hogy Simonban Isten hatalmas ereje munkálkodik, amikor azonban találkoztak Isten erejének valódi megnyilvánulásával, elfordultak Simontól, és Fülöp nyomába szegődtek.

Pál apostol életében is megfigyelhetjük a lelkek megkülönböztetésének ajándékát. Az Apostolok cselekedeteinek 13. fejezetében arról olvashatunk, hogy Pál Barnabással együtt Ciprus szigetére érkezett, ahol találkozott egy zsidó álprófétával, a mágus Barjézussal (akinek neve azt jelenti, Jézus fia). Szergiusz Paulusz helytartó, értelmes ember lévén, magához hívatta Barnabást és Saul, hogy meghallgassa tőlük Isten Igéjét, de Elimás, a varázsló (vagyis Barjézus) ellenük munkálkodott, és megpróbálta a helytartót eltéríteni a hittől.

„Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, és így szólt: »Te mindenféle csalással és gonossággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? Most íme, az Úr keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!«” (ApCsel 13,9–11).

Elimás abban a pillanatban megvakult, és segítséget keresve botorkált körbe a teremben. A helytartó, aki szemtanúja volt a történeteknek, hitt, és elámult az Úr tanításán. Pál minden kétséget kizáróan a lelkek megkülönböztetése által tudta, hogy Elimás a Sátán eszközeként próbálja elferdíteni az igazságot.

Később Pál Szilásszal Thiatírába utazott, ahol egy jövőmondó lány a nyomukba szegődve folyamatosan a következőket kiáltozta: „»Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!«” (ApCsel 16,17). Bár a lány igazat beszélt, hiszen Pál és Szilász valóban a Magasságos Isten szolgálói voltak, és azért jöttek, hogy az üdvösség útját hirdessék, hamisság volt lelkében. Pál, aki ezt a lelkek megkülönböztetése által felismerte, a lány viselkedését meglegelve hátrafordult, majd kiűzte belőle a gonosz szellemet.

Igazság által hazudni

Az előbbi történet egy fontos alapelvet tár elénk: a hamis próféták sokszor az igazságot mondják. Jézus szerint „juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok”. Nem külsejükről ismerjük fel a ha-

mis prófétákat, hiszen külsőleg juhoknak látszanak. Sőt szavaik alapján sem tudunk mindig rájuk ismerni, hiszen mondanivalójuk nagy része gyakran igaz.

Bár a báránybőrbe bújt farkasok sokszor féligazságokat mondanak, fontos tudnunk, hogy szavaik teljesen más jelentéssel bírnak. Az ismerős kifejezések alatt nem ugyanazt értik, mint mi, mert a megtévesztés érdekében megváltoztatják a szavak definícióját.

Ha megkérdezzük egy Jehova Tanútól, vajon hiszi-e, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, biztosan igennel válaszol. Azt is állítja majd, hogy Jézus a bűneinkért halt meg, és hogy üdvözülni Jézus Krisztus munkájába és kiontott vérébe vetett hit által lehetséges.

Egy mormon hívőtől is ugyanezt halljuk majd. Ha kétkedve kérdőre vonjuk, meggyőződéssel bizonygatja, hogy valóban hisz Jézus Krisztusban. A kérdés csak az, milyen Jézus Krisztusban hisz? A mormon tanítás szerint Jézus Lucifer testvére. Egykor Elohim, vagyis az Atya Isten, az emberek megváltását fontolgatva tanácsot kért fiaitól. Miután mind Lucifer, mind Jézus előterjesztették saját elképzelésüket, az Atya Lucifer tervét mellőzve, Jézusét hagyta jóvá. Ezért Lucifer harragra lobbanva elhatározta, megghiúsítja Jézus szándékát. Vajon erről a Jézusról olvassunk a Bibliában? Egyáltalán nem!

Milyen Jézusban hisznek a Jehova Tanúi? Szerintük Jézus nem más, mint Mihály arkangyal, Isten egyik teremtménye. Bár ezek a szekták azt állítják, hisznek Jézusban mint Isten Fiában, amikor tüzetesebben megvizsgáljuk, mit értenek az egyes kifejezések alatt, rá kell jönnünk, hogy tanításaik szöges ellentétben állnak a Bibliával.

Ritkábban tudnának megtéveszteni bennünket, ha nem felejtkezünk el arról, nem szóhasználata alapján állapíthatjuk meg valakiről, miben hisz igazán. Előfordulhat, hogy valaki a helyes kifejezéseket használja, mégis teljesen mást ért alatta, mint gondolnánk.

A hamis próféták valódi veszélye abban rejlik, hogy az ember észrevétlenül belesétálhat csapdájukba. Először bizalmatlanságot keltenek az emberekben a gyülekezet tanításával kapcsolatban, végül pedig a Biblia szavahihetőségét is megkérdőjelezzik. Azt állítják, a Szentírás csak az ő könyveik segítségével válik érthetővé. Szerintük, ha önmagá-

ban olvassuk az Igét, csak a sötétben tapogatózunk; tegyük inkább félre a Szentírást, és lapozgassuk az ő könyveiket, amelyek többek között a Bibliát is értelmezik számunkra, és eljuttatnak a világosságra. Kelepcébe csalják azokat, akiknek nincs elég szellemi ítélőképességük, és nem rendelkeznek a lelkek megkülönböztetésének ajándékával.

Elhibázott ítélet

A lelkek megkülönböztetése fontos ajándék. Biztos vagyok benne, hogy a te életedben is többször megnyilvánult már, talán úgy, hogy nem is voltál annak tudatában. Hirtelen furcsa érzés kerít hatalmába; meglátunk valakit, aki bár a megfelelő szavakat használja, és a megfelelő módon cselekszik, mégis úgy tűnik, valami nincs rendben vele kapcsolatban. Nem tudjuk megfogalmazni, megmagyarázni, mi kelti bennünk ezt a feszengő érzést. Az ehhez hasonló figyelmeztető jelzések mindig óvatosságra intenek engem, bár én sem ítélek minden esetben helyesen.

Még fiatal és tapasztalatlan voltam a szolgálatban, amikor egy gyülekezet lelkipásztorává választottak meg Tucsonban. Egy másik felekezethez tartoztam akkoriban, amelynek vezetősége egy körlevélben hívta fel figyelmünket egy bizonyos házaspárra, akik már néhány gyülekezetet megrövidítettek a környéken. Azt írták róluk, hogy ismert emberekre hivatkozva, hízelgően taktikázva nagyobb összegeket tulajdonítottak el több közösségtől is, rövid távú kölcsön címén. Éppen ezt a levelet olvastam, amikor kopogtattak. Az ajtó előtt egy férfi és egy nő állt, akikre tökéletesen ráillett a levélben olvasott leírás. Sötét napszemüveget viseltek, és rögtön a felekezetben ismert vezetőkre kezdtek hivatkozni.

„Na, most megvagytok!” – gondoltam magamban.

Kimérten, majdnem elutasítóan viselkedtem velük.

– Bizonyára tudja, hogy mi indítottuk el a tucsoni gyülekezetet.

– Valóban? Ne mondják!

– Láthatnánk az új gyülekezeti termet? – kérdezték néhány másodperc elteltével.

– Ha akarják!

Az épület szemügre vétele közben hirtelen rendkívül teátrálissá vált a viselkedésük:

– Látod, drágám! Mondtam neked, hogy megéri majd a sok fáradtságot! – fordult a férfi a feleségéhez.

– Hagyjuk már ezt! Engem ugyan nem fogtok átvágni! – sziszegtem halkán a bajsom alatt.

A férfi hantázni kezdett:

– Éppen átutaztunk a városon, amikor lerobbant az autónk.

„Hányszor hallottam már ezt!” – gondoltam.

– Nincs pénzünk, hogy szervizbe vigyük a kocsit, mert a javíttatáshoz x összegre lenne szükségünk.

„Hát persze! Ezt már ismerem!” – gondoltam ismét, és szinte biztos voltam benne, hogy sikerült tetten érnem a levélben említett párt!

– Mikor vannak az istentiszteletek? – kérdezték.

– Ma szerda van, tehát este is lesz! – válaszoltam.

– Ó, feltétlenül itt leszünk! – felelték.

„Ezt is már százszor hallottam!” – gondoltam.

Megdöbbenésemre – és szégyenemre – valóban eljöttek, és a gyülekezet egyik alapító tagja, meglátva őket, lelkendezve a nyakukba ugrott, majd hogylétük felől érdeklődött.

„De hát... ez, ez... lehetetlen! Vagy mégis lehetséges lenne?” Igen, ez a házaspár a helyes úton járt!

Borzasztóan éreztem magam, hogy olyan kimérten és ridegen viselkedtem velük. Mennyire hiányzott belőlem a lelkek megkülönböztetése! Irgalommal és szeretettel kellett volna bánnom velük, ehelyett azonban gyanakvóan és ellenségesen fordultam feléjük. Néhány napig még a városban maradtak, és kifestettek néhány házat, hogy megkeressék az autó javításához szükséges összeget. Valójában sosem váltak tolakodóvá, és pénzt sem kértek tőlem. A végén megmutattam nekik a szóban forgó levelet.

– Látjátok, mennyire rátok illett a leírás? – kérdeztem szégyenkezve, majd bocsánatot kértem tőlük.

Kevesebb fejfájás!

Az Úr azt szeretné, ha bölcsek lennénk, bölcsességünknek azonban megvannak a maga korlátai. Ezért siet segítségünkre a Szentlélek, aki nem-

csak kész, hanem képes is segíteni abban, hogy a jót a rossztól, a helyest a helytelentől, az igazat a hamistól meg tudjuk különböztetni.

Be kell vallanom, nemegyszer voltam én is megtévesztés áldozata. Bár Isten minden alkalommal figyelmeztetett, én mégsem voltam elég körültekintő. „Ugyan már, nincs ezzel az emberrel semmi baj! Elég csak a szemébe nézni!” – nyugtatgattam magam. Mennyire fontos, hogy megtanuljunk követni a Lélek vezetését, hiszen így sok fejfájástól kímélhetjük meg magunkat!

A lelkek megkülönböztetésének ajándéka megóv azoktól, akik másnak adják ki magukat, valós énjüket pedig leplezni próbálják. Az ajándék segítségével felismerhetjük és visszautasíthatjuk azokat, akik ártalmas tanításokat próbálnak becsempészni az egyházba.

Adja meg az Úr, hogy szellemben képesek legyünk különbséget tenni az igazság Lelke és a tévelygés lelke között. E nélkül ugyanis nem tudnánk megmaradni ebben a világban!

Az értelemnek botránkozás, a léleknek áldás

*„Mert némelyik a Lélek által...
a nyelveken való szólást... kapta.”*

1KORINTHUS 12,8.10

Fiamnak, Jeffnek nagyon jó a nyelvérzéke. Ha például Franciaországba utazna, néhány nap elteltével, máris saját nyelvükön szólítaná meg a helybélieket az utcán. Ha pedig továbbutazna Svédországba, kiszáratva az ottaniakkal is beszédbe elegyedne.

Rám azonban egyáltalán nem ez jellemző, hiszen három év görög és latin nyelvtanulás után sem vagyok képes az angolon kívül más nyelven megértetni magam.

Örülök, hogy fiamhoz hasonlóan sokan természetes adottságuk révén könnyen elsajátítják az idegen nyelveket. A nyelveken szólásnak azonban nem sok köze van a jó nyelvérzékhez, nyelveken szóláskor ugyanis a Szentlélek közreműködése által szólalunk meg egy számunkra teljesen idegen nyelven, és képessé válunk arra, hogy egy soha nem tanult nyelven dicsérjük Istent.

Milyen nyelvekről van szó?

Pál a nyelveken szólást a Lélek ajándékainak sorában említi. Az 1Korinthus 12,28-ban a következőket mondja: „Ezek közül pedig néme-lyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyel-veken szólásra.” Figyeljük csak meg, hogy a nyelveken szólás a felsorolás legvégén szerepel! Úgy tűnik, ez egyfajta fontossági sorrendet is tükröz: az apostolság áll az első helyen, a nyelveken szólás pedig az utolsón. Ebből látható, hogy bár a nyelveken szólás értékes és kívánatos aján-dék, mégsem szabad felmagasztalnunk. Másrészt viszont, nem szabad azt gondolnunk, hogy jelentéktelen, pusztán azért, mert a lista legvégén szerepel, hiszen Isten minden ajándéka jó, az Ige pedig arra bátorít ben-nünket, hogy vágyjunk is mindegyikre.

A különböző ajándékok felsorolását követően Pál költői kérdéseket tesz fel: Mindannyian rendelkeznek-e a gyógyítások ajándékával? Mindannyian beszélnek-e nyelveken? A válasz természetesen nemleges, de minden Pál által említett ajándéknak van létjogosultsága.

Az 1Korinthus 14 több ízben is említi a nyelveken szólást. Az eredeti szövegben a „nyelv” szó helyén a görög *glóssza* szó áll. Az angol King James fordításban a „nyelv” főnévhez a fordítók többször hozzátűzték az „idegen” jelzőt is, mert ez pontosabban visszaadja a *glóssza* szó jelen-tését. A nyelveken szólás során ugyanis az ember egy számára érthetet-len nyelven szólal meg, amely származhat egy létező emberi nyelvjárás-ból (ahogy Pál az 1Korinthus 13,1-ben említi: „ha embereknek... nyelvén szólok is”), de akár egy mennyei dialektusból is („vagy angyaloknak nyelvén szólok is”).

Izgalmas, hogy Pál felveti az angyali nyelv létezésének elképzelését („ha... angyaloknak nyelvén szólok is”). Mégis mit jelent ez? Milyen nyelven beszélhetnek a mennyben? Pontosán nem tudjuk, Pál szavai alapján mégis biztosak lehetünk abban, hogy a mennyben is van nyelv-i kommunikáció. Amikor tehát nyelveken szólunk, elképzelhető, hogy bár nem emberi, mégis létező nyelvet használunk.

A nyelvszerződés

Egy pillanatig gondolkozzunk el azon, mi is valójában a nyelv! A nyelv bámulatos: egy megállapodás az emberek között arról, hogy bizonyos hangzócsoportok milyen jelentéssel bírjanak. Ha két ember számára bi-zonyos hangzócsoportok ugyanazokat a fogalmakat takarják, képesek egymással kommunikálni.

A gyermekek gyakran titkos társaságokat alapítanak, és létrehozzák saját titkos nyelvüket. Ó, milyen izgalmas egy olyan nyelven értekez-ni, ami a beavatatlanok számára ismeretlen! Az „uff” szócska jelenthe-ti például azt, hogy „menjünk el a McDonalds'-ba, és igyunk egy forró csokit!”, a „nyaff” azt, hogy „jó ötlet! Ki fizet?”, a „taff” azt, hogy „én fi-zetek”, a „luff” jelentése pedig akár az is lehetne, hogy „benne vagyok!” Egy nap tehát odafordulunk a barátunkhoz:

– Uff!

Mire ő így válaszol:

– Nyaff!

Erre mi azt mondjuk:

– Taff!

Ő végül azt feleli:

– Luff –, és azon nyomban útra kelünk forró csokit inni.

A kívülállóak eközben tágra nyílt szemekkel bámulnak, és fogalmuk sincs, mi lelt bennünket. Mi mégis értjük egymást, mert megegyezés született köztünk arról, hogy egyes hangzók milyen jelentést hordozza-nak.

A nyelveken szólás valójában egy Istennel kötött megállapo-dás, amelyben ezt mondom Istennek: „Uram, hittel rábízom magam a Szentlélekre, hogy közvetítse Feléd Irántad való szeretetemet, ragasz-kodásomat és hálámat, amelyre csodás tetteid indítottak, és tolmá-csolja azokat az érzéseket, amelyeket anyanyelvemen sem vagyok ké-pes kellőképpen szavakba önteni.” A nyelveken szólás tehát kifejezi a szellememből és szívemből előtörő imádatomat Isten iránt.

Savonarolától, egy tizenötödik századi olasz egyházújítótól száрма-zik a következő idézet: „Amikor az imádság a csúcspontjához ér, a szó már nem elég.” Ekkor jut szerephez a nyelveken szólás, amelyben

nem az a legnagyobb csoda, hogy érthetetlen szavak hagyják el ajkamat, hanem hogy azok Isten számára lelkem érthető üzenetével érnek fel. Ismeretlen nyelveken keresztül öntöm ki Isten iránt érzett mélységes hálámat és köszönetemet mindazért, amit értem tett.

Létező nyelveken szólunk?

Gyakran a számunkra ismeretlenül csengő szavak egy létező emberi nyelvből valók. Az évek során felfigyeltem arra, hogy a nyelveken való imádkozás és dicsőítés közben sokszor ismételve a *küriosz* szót. Pár évvel később görög tanulmányaim közben kiderült, hogy a *küriosz* egy létező görög szó, amely azt jelenti, „úr”. Hát nem csodálatos, hogy amikor imádságban Jézushoz fordultam, és Őt imádtam, legtöbbször éppen ezt a szót használtam?

Íme még egy példa. Gyülekezetünk egyik tagja, Lynn Hinojosa, bár sosem tanult franciául, amikor nyelveken szól, mégis franciául beszél, ráadásul nem is akárhogyan, hanem arisztokratikus választékossággal.

Gyülekezetünk megalakulásának első éveiben családommal gyakran ellátogattunk Arizonába egy nyári táborba. A gyerekek ingyen kempingezhettek, én pedig a tábor főelőadójaként szolgáltam, így töltöttünk minden évben egy-két hetet a hegyekben. Egyik évben, amikor megint a táborba készültünk, Lynn kézzel tartott franciául, francia nyelven imádkozott egyik lányunkért, Janért, aki francia szakos egyetemi hallgató lévén minden szavát értette. Lynn gyönyörű közbenjáró imádságban arra kérte Istent, használja Jan életét példaként azoknak a fiatal lányoknak az életében, akiknek szolgálni fog, és segítse meg őt.

„Egész testemet reszketés járta át, amikor rájöttem, ezt az imádságot a Szentlélek mondja értem – mesélte később Jan. – Milyen izgalmas volt felismerni, hogy maga a Szentlélek járt közben az érdekemben! Olyan csodálatos érzés volt meglátni, hogy ez az imádság Isten velem kapcsolatos vágyát fogalmazza meg.”

Nyelveken szólás az Ószövetségben

Úgy tűnik, a Szentlélek ajándékai közül ez az egyetlen, amelyre nem látunk konkrétan példát az Ószövetségben, egy lehetséges eset kivételével. Amikor Ézsaiás azt prófétálta Ezékiás királynak, hamarosan meg-

hal, ezért rendelkezzen háza felől, a király a fal felé fordulva keservesen imádkozni kezdett gyógyulásáért. Ézsaiás könyvének 38. fejezetében olvashatunk Ezékiás megtapasztalásáról: „Csipogtam, mint a fecske vagy a rigó, nyögtem, mint a galamb, szemeim fönnakadtak: Uram, szenedek, segíts rajtam!” Elképzelhető, hogy Ezékiás értelmetlennek tűnő hangokkal – nyelveken szólva – esedezett az életéért.

Függetlenül attól, mi az igazság Ezékiás esetével kapcsolatban, az Ószövetségben egyértelműen elhangzik Isten ígérete a nyelveken szólásra vonatkozóan. Ézsaiás így prófétált: „Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel az, aki ezt mondta nekik: Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtaknak! Itt van a felüdülés! De nem akartak rá hallgatni” (Ézsaiás 28,11–12). Teológiai viták során ez az ígérés valószínűleg soha nem került volna terítékre a nyelveken szólást illetően, ha Pál apostol az 1Korinthus 14,21-ben nem pontosan ezzel bizonyítja, hogy Isten előre megmondta népének, egy napon nyelveken szólnak majd.

Nyelveken szólás az Újszövetségben

Egyesek előszeretettel hívják fel a figyelmet arra, hogy Jézus nem szólt nyelveken. Ez valóban így van. Mivel azonban Jézus minden nyelvet ismer, hiszen ő a mindentudó Isten, nem tudna számára ismeretlen nyelven szólani. Jézus azonban világosan kijelentette, hogy az Őbenne hívőknek megadatik majd ez az ajándék: „Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak” (Márk 16,17).⁴

A nyelveken szólás ajándéka legelőször pünkösöd napján nyilvánult meg (lásd ApCsel 2). A tanítványok egy ház felső szobájában gyűltek össze, amikor „hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.” Lángnyelvek szálltak le rájuk, és mind a százhuszan „különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” [vagy a Szent István Társulat fordítása szerint „ahogy a Lélek szólásra indította őket” – a ford.].

Mindnyájan idegen nyelveken (görögül: *heteraisz glósszaisz*) szóltak meg, melyeket sosem tanultak azelőtt. Az Igéből megtudhatjuk,

hogya a világ minden tájáról kegyes zsidók érkeztek a pünkösdi ünnepségre. A nyelveken szólás hírére nagy tömeg verődött össze, és mindenki csodálkozva kérdezgette: „»Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén?... a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól«” (ApCsel 2,7–8.11).

Elámultak, mert az apostolok különböző nyelvjárásokban (görögül: *dialektó*) beszéltek. Ezek a tanulatlan galileai férfiak mészárosok, pártusok, perzsák, mezopotámiaiak stb., a világ legalább tizenhét különböző dialektusán szólaltak meg. Bár az apostolok számukra érthetetlen nyelven (*glóssza*) beszéltek, a hallgatók azokat mégis ismerős nyelvjárásokként (*dialektó*) érzékelték.

A nyelveken szólás következő megnyilvánulásáról az ApCsel 10-ben olvashatunk, melyben Péter egy cézáriai százados, Kornéliusz házába látogatott. Ahogy Péter az egybegyűltekhez beszélt, „leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét. És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka. Hallották ugyanis, amint nyelveken szóltak, és magasztalták az Istent” (ApCsel 10,44–46).

Az ApCsel 19. fejezetéből megtudhatjuk, hogy Pál hiányolt valamit az efezusi gyülekezetből, ezért megkérdezte tőlük: „»Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?« Ők így feleltek: »Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.« Ezután megkérdezte tőlük: »Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?« »A János keresztségével« – válaszolták ezek. Pál ekkor így szólt: »János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.« Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyhogy különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak” (ApCsel 19,1–6).

Kétféle nyelveken szólás?

Az Apostolok cselekedeteiben található imént említett ígéresek és az 1Korinthus 12., 13. és 14. fejezeteinek összevetéséből némelyek azt a következtetést vonták le, hogy a Szentírás kétféle, egymástól eltérő nyelveken szólást említ.

Az Apostolok cselekedeteinek 2. fejezetében a külföldről érkezett emberek saját nyelvükön hallották, amint az apostolok Isten csodálatos munkájáról beszélnek, miközben Pál az 1Korinthus 14,2-ben így szól: „Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól [isteni] titkokat.” Emiatt gondolják azt egyesek, hogy kétfajta nyelveken szólás létezik. Az egyiket a nyelvek jelajándékának nevezik, ami azt jelzi, hogy valaki megkapta a Szentlelket, a másikat pedig az imádság nyelvének, amit Isten azért ad a hívőknek, hogy támogassa őket imaéletükben.

Véleményem szerint, nem áll rendelkezésünkre elegendő bizonyíték ahhoz, hogy eldöntsük, megállja-e a helyét ez a feltevés, ezért tanítás semmiképpen sem építhető rá. Lehet, hogy igazuk van azoknak, akik a kétféle nyelveken szólás elméletét támogatják, érvelésük mégis inkább belemagyarázások, mintsem az Ige egyértelmű állításán alapul. Ami engem illet, egyelőre megválaszolatlanul hagynám a kérdést.

Hogyan kell használnunk a nyelveken szólás ajándékát?

Talán jobb lenne, ha a következő kérdést tennénk fel: Hogyan kell használnunk a nyelveken szólás ajándékát hívő életünkben? A nyelveken szólás rendkívül izgalmas megtapasztalás: építi és megszilárdítja az Úrral való kapcsolatunkat, mégpedig többféleképpen:

1. A nyelveken szólás segít az imaéletünkben

A nyelveken szólás egyik célja, hogy segítséget nyújtson imaéletünkben. Pál így nyilatkozik erről: „Mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom. Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is” (1Korinthus 14,14–15). Pál tehát elárulta magáról, hogy tudott nyelveken szólani, sőt mit több, énekelt is nyelveken.

A következő két versben az apostol leírja, hogy amikor ismeretlen nyelven imádkozunk, szellemünk imádkozik, bár mások számára az esetleg érthetetlen. Pál mégis azt mondja, ilyenkor „szépen adsz hálát” (14,17), vagyis szerinte a nyelveken szólás ajándéka nagyszerű módja az Úr magasztalásának, amikor egyedül imádkozunk.

A Róma 8,26-ban Páltól megtudhatjuk, hogy a Lélek segítségünkre siet, amikor nem tudjuk, miért könyörögünk. Engem vigasztal az a tudat, hogy a Szentlélek segítségével akkor is imádkozhatom barátaimért, amikor nem vagyok biztos abban, mit kérjek. Sok esetben ilyenkor egy ismeretlen nyelven kezdek imádkozni, és engedem, hogy a Szentlélek közbenjárjon értem. A Lélek nemcsak szavakba nem foglalható sóhajtozásával jár közben értem, hanem az ismeretlen nyelveken keresztül is, amelyeken szólok. Amikor a Lélek imádkozik, bizhatunk abban, hogy Isten akarata szerint könyörgünk, még ha nem is tudjuk biztosan, mi az Úr akarata egy meghatározott helyzetben.

Vajon mi a gyümölcse annak, hogy a Lélek segítségünkre siet az Isten akarata szerinti imában, imádatban és dicsőítésben? Csodálatos békességet tapasztalhatunk. A nyelveken szólás felfrissít és megnyugtat, ahogy Ézsaiás profétálta: „Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtagnak! Itt van a felüdülés!” (Ézsaiás 28,12).

Megnyugtathat az a tudat, hogy a nyelveken szólással méltóképpen dicsérem Istent, mert Ő úgy tekint imádatomra, mint ami lényem legmélyéből, az értelmemnél és a tudatomnál is mélyebbről fakad. Isten szemében kedves és elfogadható ez a szeretet és dicséret, amelyet szellemem (lelkem) mélyéről ajánlok fel Neki. Tudja, mindennél jobban vágyom arra, hogy lássam munkáját és győzelmét azokban a helyzetekben, amelyek imára indítanak. Milyen csodálatos békességet, elégedettséget is hoz az a felismerés, hogy Isten megérti az idegen nyelveket, melyeken imádkozunk!

2. A nyelveken szólás segít az Istennel töltött csendességben

A nyelveken szólás célja valójában az is, hogy segítségünkre legyen személyes imaéletünkben. Nagyszerű módja Isten imádatának: „szépen adsz hálát” – mondja Pál. A nyelveken szólás legnagyobb haszna leginkább a hívő ember egyéni csendességében nyilvánul meg.

Egyik hiányosságomat abban látom, hogy képtelen vagyok teljes mértékben kifejezni Istennek, mennyire szeretem, mennyire hálás és lekötözött vagyok Neki mindazért, amit értem tett. A szó már nem elég, hiszen nem tudja kifejezni az Úr iránt táplált érzéseim mélységét. Tudom, ezzel nem vagyok egyedül. Végére is, nem azt olvassuk a Bibliában,

hogy „Isten békessége... *minden értelmet meghalad*” (Filippi 4,7)? Nem azt mondja az Ige, hogy „*kimondhatatlan*, dicsőült örömmel örvendeztek” (1Péter 1,8)? És vajon nem azt kérte Pál imádságában, hogy barátai képesek legyenek felfogni, milyen széles, hosszú, magas és mély Krisztus szeretete, amely *minden ismeretet meghalad* (Efezus 3,18–19)?

Bennünket meghaladó mélységekről van tehát szó, vagyis Isten szeretete túlszárnyalja értelmünket, és meghaladja emberi felfogóképességünket. Az Úr öröme leírhatatlan, és telve van dicsóséggel, más szóval csak megtapasztalni lehet! Ezért mondja a zsoldáríró is: „érezétek, és lássátok, hogy jó az ÚR!” (Zsoltárok 34,9).

Ha mégis megkíséreljük szavakba önteni Istennek, milyen hálások vagyunk csodálatos tetteiért, azonnal nyelvünk korlátaiba ütközünk. Pontosan itt jut szerephez a nyelveken szólás ajándéka.

3. A nyelveken szólás a hívő ember épülésére szolgál

A nyelveken szólás harmadik célja nem más, mint a hívő ember építése. Az „építeni” kifejezés azt jelenti, megerősíteni, felépíteni. A Szentírás arra buzdít bennünket, hogy építsük egymást szeretetben. Az 1Korinthus 14,4-ben Pál azt állítja, a nyelveken szólás a beszélőt építi: „Aki nyelveken szól, önmagát építi”.

A nyelveken szólás e tulajdonsága egyedinek mondható, ez ugyanis az egyetlen ajándék, amely kimondottan az egyént építi – minden más ajándék a gyülekezet, vagyis Krisztus testének épülését szolgálja. Ez az ajándék azonban pontosan azért adatott, hogy a *te* épülésedre, a *te* megerősödésedre legyen. A nyelveken szólás megerősíti hívő életedet, kapcsolataidat, és lehetővé teszi az Istennel való mély közösséget.⁵

Korlátozott gyülekezeti használat

A nyelveken szólás nagy népszerűségnek örvendett a korinthusi gyülekezetben, sokan pedig túlzásba is vitték gyakorlatát. Ezért írta Pál a következőket: „hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni, de a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken” (1Korinthus 14,18–19).

Pál többféleképpen szabályozta, hogyan használható a nyelveken szólás az istentisztelet alatt. Először is azokra a gyülekezeti összejövetelekre korlátozta, ahol jelen volt egy magyarázó is. Az 1Korinthus 14,28-ban ezt írja: „Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez.” Más szóval nem szabad hangosan nyelveken szólnunk az istentiszteleten, ha nincs, aki lefordítsa.

Ezzel egy sarkalatos ponthoz érkeztünk. Vannak olyan hívők, akik azt állítják, nem tudják irányítani nyelveken szólásukat. Szerintük a Szentlélek valamiféleképpen átveszi felettük az irányítást – mintha a Lélek elnyomná akaratukat, és arra kényszerítené őket, hogy hangosan nyelveken szóljanak. Emlékszem, hogyan számolt be egyszer Isten egyik kedves szentje arról, ahogy a nyelveken szólás ajándékában részesült. Amikor ajtót nyitott a gázóra leolvasónak, kérdezni akart tőle valamit, de értelmes szavak helyett csak nyelveken szólt. Erre a férfi anyyira megijedt, hogy futásnak eredt. Ez a hívő asszony lényegében azt állította, hogy nyelveken szólását nem ő irányította, Pál azonban határozottan azt tanítja, hogy „a prófétákban lévő lélek... alárendeli magát a prófétáknak” (1Korinthus 14,32). Az ajándék használatának irányítása igenis a mi kezünkben van, nem muszáj hangosan nyelveken szólnunk akaratunk ellenére. „Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez.”

Másodsorban, Pál korlátozta azoknak a számát is, akik nyelveken szólhatnak az istentisztelet alatt: „ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egy valaki pedig magyarázza meg” (1Korinthus 14,27).

Harmadsorban pedig Pál arra utasít, hogy „minden illendően és rendben történjék” (1Korinthus 14,40). Az istentiszteletet, a lelkipásztor vagy tanító igei szolgálatát sosem zavarhatja meg nyelveken szólás. Egyes gyülekezetekben azonban mindez mégis megengedett, még hozzá olyan gyakran, hogy ezt a gyakorlatot akár „nyelveken közbeszólásnak” is nevezhetnénk. Pál azt mondta, hogy „Isten nem a zűrzavar... Istene” (1Korinthus 14,33), a gyakran előforduló ilyesfajta közbeszólások azonban nem kis kavarodást okoznak.

Minden illendően és rendben történjék!

A nyelvek elmúlnak

Az 1Korinthus 13,8-ből megtudhatjuk, hogy egy nap megszűnnek majd a nyelvek. Vajon miért? Azért, mert amikor magunkra öltjük megdicsőült testünket, és úgy fogunk ismerni, ahogy bennünket ismernek, számunkra is *lehetetlenné* válik egy ismeretlen nyelv használata. Én úgy képzelem, hogy mindenki egy nyelvet beszél majd; talán éppen a menny vagy az angyalok nyelvét.

Habár a nyelvek megszűnnek, Pál azt mondja, a „szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni” (1Korinthus 13,8).

Tudásunk pillanatnyilag nem teljes (még ha néha azt is gondoljuk magunkról). Prófétálásunk is csak töredékes, amikor „pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes” (13,10).⁶

A nyelveken szólás sem tart majd örökké, és egy dicsőséges napon, amikor a Király jelenlétében leszünk, szükségünk sem lesz többé rá! Biztos vagyok benne, hogy a menny nyelve megfelelő szókinccsel rendelkezik majd ahhoz, hogy szeretetünket és imádatunkat szavakba öntessük.

Egy régi szóbeszéd

A Szentlélek ajándékai és megnyilvánulásai közül a nyelveken szólásról vitatkoznak a legtöbbit. Szinte izzik a levegő a feszültségtől, amikor hívő körökben a téma a nyelveken szólásra terelődik. Egyes gyülekezetekben tiltják a nyelveken szólást, sőt azt állítják, hogy az ördögtől való.

A következő ősrégi hiedelem egészen napjainkig fennmaradt az egyházban: egyszer valaki nyelveken szólt a gyülekezetben, másvalaki pedig, aki történetesen egy misszionárius volt, vagy éppen azt a nyelvet tanulta, megértette, amit mondott. Azt hallotta, hogy testvére borzalmas szitkokkal káromolja Jézust. Ez a szóbeszéd már a korinthusi gyülekezet ideje óta kering az egyházban, úgyhogy ezt megcáfolandó, Pál a következőt írta az 1Korinthus 12,3-ban: „senki sem mondja: »Jézus átkozott«, aki Isten Lelke által szól; és senki sem mondhatja: »Jézus Úr«, csakis a Szentlélek által.” Pál tehát azt állította, ez nem fordulhat elő, mert a Lélek által senki sem képes Jézust átkozni.

Pál azonban felismerte, hogy szabályozni kell a nyelveken szólást, ezért az ajándék bemutatását követően leírja, hogyan kell azt gyakorolni, majd a következő felszólítással zárja: „a nyelveken való szólást se akadályozzátok” (1Korinthus 14,39). Pál egyértelművé teszi, hogy nem tiltja a nyelveken szólást, *amennyiben azt a Szentírás által meghatározott kereteken belül gyakorolják.*

Vajon miért tanúsítanak olyan heves ellenállást egyesek a nyelveken szólás ajándékával szemben? Az biztos, hogy a nyelveken szólás különösképpen próbára teszi az emberi büszkeséget. Elménk lázad az ellen, hogy értelmetlennek tűnő hangokat ejtsünk ki szánkron, vagyis ez megütközést okoz értelmünknek. „Miért éppen egy számomra érthetetlen nyelven szóljak Istenhez?” – merül fel bennünk a kérdés.

Mivel Isten találta ki ezt az ajándékot, hasznosnak kell lennie. Nyitottnak kell lennünk Isten áldásaira, hogy Vele való kapcsolatunk elmélyülhessen! Mit számít, ha a nyelveken szólás sérti értelmünket, hiszen a szellemünk épül! Ezért döntünk úgy, érje csak botránkozás elménket, hogy általa szellemünk épülhessen!

A nyelveken szólás hatalmas eszköz, amelyet Istentől kapunk. Olyan bensőséges közösséget eredményez Istennel, amely más úton nem érhető el. Ezért küzd ellene olyan elszántan a Sátán.

Szeretet mindenk felett

Sem a nyelveken szólást, sem a keresztyén életünket, sem bármi mást illetően nem szabad elfelejtenünk, hogy a szeretet mindenk felett való. Függetlenül attól, mit gondolunk a nyelveken szólásról, legyen életünkben mindig a szeretet a legfontosabb! Nem szabad elfelejtenünk, hogy a nyelveken szólás mit sem ér, ha a hívő ember életét nem jellemzi a szeretet. Pál így fogalmaz: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Korinthus 13,1). A szeretet nélküli ember csak zajt csap, érthetetlen hangokat hallat, üzenetének nincs jelentése. Pál határozottan állítja, hogy a nyelveken szólás az isteni eredetű agapé szeretet nélkül üres zaj csupán.

Sokan azért szólnak nyelveken, hogy szellemi felsőbbrendűségüket bizonyítsák. Úgy gondolják, a nyelveken szólás arra utal, hogy az ember Szentlélek-keresztségben részesült, vagyis betöltötte a Szentlélek. Ha azonban nincs bennünk szeretet, a nyelveken szólás sem jele semminek. Ha Isten szeretete nem munkálkodik bennünk, nyelveken szólásunk értelmetlen zaj csupán.

A másik szélsőséget azok képviselik, akik a nyelveken szólást elítélik, sőt ördöginek vélik. Ha azonban valaki nem szereti nyelveken szóló testvérét, annak vallásossága mindössze mások értelmetlen kritizálására korlátozódik.

Mindkét szélsőségre a szeretet jelenti a megoldást. „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; – írja Pál apostol – ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet” (1Korinthus 13,13).

Ha tehát nyelveken szólsz, leld örömet benne, de ne vesd meg azokat, akik félreértik ezt az ajándékot, és ne tartsd magadat szellemileg feljebbvalónak náluk, hiszen nem vagy az!

Járjunk mindnyájan szeretetben! Ha valaki nyelveken szól, nincs azal semmi baj, amíg a Szentírás által meghatározott keretek között teszi azt. Ha valaki nem szól nyelveken, nem baj, attól még lehet Istennel bensőséges és csodálatos szellemi kapcsolata.

Nem a nyelveken szólás a lényeg, hanem az, mekkora szeretet nyilvánul meg az életünkben a Szentlélek jelenléte által. Abból láthatjuk, milyen szerepet tölt be életünkben a Szentlélek, hogy képesek vagyunk-e elfogadni azokat, akik különböznek tőlünk. Tudjuk-e szeretni azokat, akiknek eltérő a hitvallása, s közben elfogadjuk-e, hogy Jézus mindkettőnket szeret?

Szembe kell néznünk azzal, hogy Jézus mindnyájunkat egy családba hívott el, hogy megtanuljunk úgy szeretni egymást, ahogy Ő szeret bennünket.

Ez pedig nem kis feladat!

Mit mondott?

„Mert némelyik a Lélek által... a nyelveken való szólás magyarázását kapta.”

1KORINTHUS 12,8.10

A nyelveken szólás magyarázatának ajándéka a nyelveken szólás társajándéka. Az Ige szerint ez az egyetlen olyan ajándék, amiért kimondottan imádkoznunk kell: „Ezért aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot is tudjon adni” – mondta Pál (1Korinthus 14,13).

A nyelveken szólás magyarázatának ajándéka nélkül a nyelveken szólásnak nincsen sem létjogosultsága, sem értelme az istentiszteleti összejövetelek során. Pál valójában a következőket mondja: „Mert ha csak lélekkel [azaz nyelveken] mondasz dicséretet, akkor aki az avatatlanok helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz?... Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrzöngtök?” (1Korinthus 14,26.23).

Pál utolsó kérdésére az a válasz, hogy bizony örültnek tününk majd a szemükben.

Emlékszem, egyszer elhívtam egy közeli jó barátomat, Ed Hanke-t a gyülekezetbe, aki természetes srác lévén később a San Francisco 49ers* hátvédje lett. Iskola után mindenhova együtt mentünk, bizonyosságot tettem neki, majd egyik vasárnap délelőtt istentiszteletre is sikerült elhívnom.

---

*egy amerikai foci csapat – a ford.

A padban ülve hallottam, hogy az egyik hölgy az első sorból elkezdet nagyokat sóhajtani. Pánikba estem, mert tudtam, hogy a mély levegővételeket mindig nyelveken szólás követte. Gyorsan lehajtottam a fejem, és könyörögni kezdtem: „Ó, Uram, kérlek, ma ne szólj hozzánk nyelveken. Biztos vagyok benne, hogy Ednek felfoghatatlan lenne ez az egész, a végén pedig zavarba ejtő kérdéseket tenne fel, amelyekre nem tudnék válaszolni.”

Úgy tűnt, hogy az Úr figyelmen kívül hagyta kérésemet, mert a következő pillanatban elszabadult a nyelveken szólás. Azt követően pedig Ed kérdései is. A válaszokkal sajnos nem ez volt a helyzet. Ha legalább anynyi ismeretem lett volna, mint most, elmondhattam volna neki, mit látott éppen. Hozzátehettem volna azt is, hogy a nyelveken szólás és a nyelveken szólás magyarázata Isten két nagyszerű ajándéka, amelyeket olykor még arra is felhasznál az Úr, hogy egy hitetlen embert magához térítsen (erről bővebben később).

Tolmácsolás vagy magyarázat?

Egy pünkösdi gyülekezetben nőttem fel, ahol szokás volt nyelveken szólni, illetve a nyelveken szólás magyarázatával is élni az istentiszteleti összejöveteleken. Fiatalon igencsak összezavart az, ahogy ezeket az ajándékokat gyakorolták. Gyakran előfordult, hogy valaki röviden nyelveken szólt, amit hosszas magyarázat követett, máskor pedig épp fordítva, hosszabb ideig szóltak nyelveken, utána viszont nyúlfarknyi magyarázat érkezett csupán. Az egész egyáltalán nem tűnt logikusnak.

Olykor megszámloltam, hányszor hallok egy kifejezést a nyelveken szólás során, utána pedig azt, hogy a magyarázatban is szerepel-e ugyanannyiszor valamilyen szó. Mivel sokszor ez a kettő nem egyezett, végül már nemcsak a magyarázatok helyességében kételkedtem, hanem az efféle megtapasztalások valóságában is.

Be kell vallanom, mindig nagy tisztelettel tekintettem ezekre az ajándékokra, és lehajtott fejjel, imádkozva hallgattam végig, amikor megnyilvánultak. Talán ezért is féltem néha attól, hogy elemezgetéssel esetleg a megbocsáthatatlan bűn határát súrolom.

Most már látom, hogy részben az volt a baj, hogy összekevertem a nyelveken szólás *tolmácsolását* a nyelveken szólás *magyarázatával*.

A tolmácsolás nem ugyanaz, mint a magyarázat, mert míg a tolmácsolás egyik nyelvről a másikra, szóról-szóra adja át a mondatok jelentését, a magyarázat továbbmegy, és az eredeti nyelvben használt szavaktól elrugaszkodva azok értelmét próbálja kifejtetni, nem a konkrét szavakra, hanem a mögöttük rejlő jelentésre helyezve a hangsúlyt.

Voltak már olyan tolmácsaim, akik egyben a magyarázó szerepét is igyekeztek betölteni, ezért hosszú percekben át taglalták egy-egy rövid megjegyzésem. Nemcsak tolmácsolták, hanem el is magyarázták szavaimat, én pedig közben azon morfondíroztam, vajon mit mondanak. Bizony gyakran kiderült, hogy nem jól értették mondandómat.

Néhány évvel ezelőtt egy hatalmas presbiteriánus gyülekezetben szolgáltam Koreában. Az egyik legmulatságosabb viccimmel kezdtem a tanítást, hogy feloldjam a feszültséget, és bemutatkozzam emberi oldalamról is. A csattanó tolmácsolásakor az embereknek egy arcizma sem rándult. „Nem lesz egyszerű dolgom velük!” – gondoltam magamban. Amikor az istentisztelet után megkérdeztem egyik vendéglátóm véleményét a történetekről, kiderült, hogy a tolmács nem értette a viccet, és teljesen átköltötte a csattanót. Azóta a vicceket először mindig leteszteltem a tolmácsaimon. Ha sikerül őket megnevettetnem, beépítem tanításomba, ha nem, félreteszem egy másik alkalomra, hiszen a vicc úgyszemint működik, ha nem lehet jól lefordítani.

Nyelveken szólás esetén a magyarázatnak nem szükséges olyan hosszúnak lennie, mint a nyelveken szólásnak. Lehet, hogy valaki röviden szól nyelveken, a magyarázat azonban hosszabb lesz (vagy fordítva). A magyarázat a nyelveken szólás jelentését adja vissza, vagyis nem szó szerinti fordítást nyújt.

A magyarázat célja

A „magyarázat” szóként fordított görög kifejezés a forrásszövegben nem más, mint a *herméneia*, amelyből a *hermeneutika* (= a Szentírás magyarázatának tudománya) szavunk is származik. Más esetben a *herméneia* szót a „fordítás”, „tolmácsolás” szóval adnánk vissza, mégis úgy tűnik, hogy az Ige arra utal, hogy az ajándék használatakor nemcsak tolmácsolás, hanem magyarázat is történik.

A nyelveken szólás magyarázatának ajándéka Krisztus testének egészét építi. Ha az istentisztelet alatt magyarázat nélkül szólának nyelveken az emberek, akkor csak a nyelveken szóló épülne belőle. Ezért mondta Pál, hogy ha valaki olyan helyen érez késztetést a nyelveken szólásra, ahol nincsen magyarázó, akkor csak magához és Istenhez szóljon (1Korinthus 14,28).

Nem értek egyet azzal a nézettel, hogy minden alkalommal, amikor nyelveken szólunk, vágyunk kell a magyarázat ajándékára, még ott-honi, egyedül töltött csendességünk során is. A nyelveken szólás magyarázatára csak akkor van szükség, amikor nyilvános összejöveteleken szólnak nyelveken. Pál hálát adott Istennek, hogy az összes korinthusi hívőnél többet szól nyelveken, de azt is hozzátette, hogy „ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom” (14,14).

Ez egyértelműen arra utal, hogy amikor Pál személyes csendessége során nyelveken imádkozott, nem értette, mit mond, és nem tudta, milyen dicséretet vagy könyörgést emelt fel Istenhez. Igeileg tehát nem megalapozott az az érvelés, mely szerint azért kell rendelkezniünk a nyelveken szólás magyarázatának ajándékával, hogy minden alkalommal, amikor nyelveken szólunk – még személyes csendességünk során is – érthessük szavainkat.

A nyelveken szólás magyarázatának ajándéka az Ószövetségben

Vajon találunk-e példát erre az ajándéka az Ószövetségben? Csak egy eset jut eszembe, amely a nyelveken szólás, illetve az azt követő magyarázat példájának tekinthető. Amikor Bélsaccar király nagy lakomát rendezett, hirtelen megjelent előtte egy kéz, és valamit írni kezdett a falra. A király reszketett félelemében, és nyomban hívatta tanácsadóit és bölcseit, hogy fejtsek meg a falon látható írást, de azok hiába próbálkoztak. Végül az anyakirálynő a következő tanáccsal látta el: „Nagyapád uralkodása alatt volt egy férfi, akiben Isten bölcsessége lakozott, hívasd magadhoz, és ő majd megadja a szavak magyarázatát.” Hívták is Dánielt, aki megfejtette Bélsaccarnak a falon álló kézírását.

A szöveg arámul íródott, a kor hivatalos nyelvén, így a király bölcsei és tanácsadói is minden bizonnyal el tudták azt olvasni, magyarázattal mégsem szolgálhattak a királynak. A falon olvasható szavak – „mené mené tekél ú-parszin” – szó szerint azt jelentették, hogy „megszámláltatott, megszámláltatott, megmértetett, felosztatott”. Amikor Dánielt az uralkodó elé vitették, először megfeddte a királyt számtalan bűnéért, és azért, hogy nem tanult nagyapja hibáiból, majd megmagyarázta neki a falon álló üzenetet, melyet Dániel könyvének 5. fejezetében olvashatunk:

- *Mené* (megszámláltatott): „számba vette Isten királyságodat, és véget vet annak.”
- *Tekél* (megmértetett): „megmért téged mérlegen, és könnyűnek talált.”
- *Ú-parszin/perész*; (felosztatott): „felosztotta királyságodat és a médeknek meg a perzsáknak adta.”

Figyeljük csak meg, hogy Dániel magyarázata hosszabb a megmagyarázott szavaknál. Ha Dániel csak tolmácsolta volna a szavak jelentését, azt mondta volna: „megszámláltatott, megszámláltatott, megmértetett, felosztatott”, így viszont a király semmivel sem tudott volna meg többet. Ezzel szemben Dániel ijesztő magyarázattal szolgált, feltárva a szavak isteni üzenetét. Ha fiatal srácként én is ott lettem volna Dániellel és Bélsaccárral Babilonban, valószínűleg azon morfondíroztam volna, hogyan lehet néhány rövidke szónak ilyen hosszúságú magyarázata. Ez tehát a különbség a tolmácsolás és a magyarázat között.

A nyelveken szólás magyarázatának ajándéka az Újszövetségben

Érdekes, hogy az Újszövetségben egy olyan esetet sem jegyeztek fel, amikor valaki a magyarázat ajándékát gyakorolta.⁷ Mindössze Pál utasításai állnak a rendelkezésünkre az első Korinthusi levélben, ez azonban nem túl sok. Az Újszövetségben egyetlen olyan dokumentált esetet sem találunk, amelyben a nyelveken szólás, illetve a nyelvek magyarázatának ajándéka együtt fordul elő. Ezen a nyomon tehát nem juthatunk megszire.

G. Cambell Morgan az Apostolok cselekedeteiről írt kommentárjában felveti, hogy amikor a tanítványok pünkösdkor nyelveken szóltak, valójában az volt a csoda, hogy a különböző ajkú hallgatók mind saját nyelvükön hallották a tanítványokat – pedig azok nem is az ő nyelvükön beszéltek. Morgan úgy véli, hogy Jézus követői mindnyájan görögül beszéltek, a hallgatóság viszont saját nyelvén hallotta, amint Isten fel-séges dolgairól beszéltek. Érdekes feltevés, bár én személy szerint nem értek vele egyet.

Személyes pünkösdi élmény

Sok évvel ezelőtt, amikor gyülekezetünk még csak formálódott, minden vasárnap este egy közösségi házban gyűltünk össze. Pünkösdvasárnap estéjén közel hatvanan jöttünk el, hogy megemlékezzünk a Szentlélek első kiáradására.

A bibliaóra végén azt tanácsoltam, dicsőítsük Istent, és várjunk az Úrra, ahogy a tanítványok is tették, amikor a Lélek leszállt rájuk pünkösdi napján. Közben Lynn – az a hölgy, akiről már az előző fejezetben meséltem – elkezdett franciául nyelveken szólani. Háromévnnyi latintanulásom hozzásegített ahhoz, hogy néhány szót megérthessek csodálatos Istent dicsérő imájából.

Azért adott hálát az Úrnak, hogy egy gyönyörű, új dalt ültetett a szívébe, egy örömteli és áldott szerelmes dalt, melyet az Úrnak énekelhetett. Ez különösen megindító volt, hiszen Lynn korábban éjszakai bárókban énekesnőként kereste kenyerét. Amikor elfogadta az Urat, maga mögött hagyta régi életét, és csodaszép hangját Jézus dicséretének szentelte. Aznap este franciául adott hálát, és nyelveken szólva magasztalta Istent azért az új, örömteli dalért, amit a szívébe ültetett. Annyit képes voltam megérteni szavaiból, hogy gyönyörködhessem bennük, annyit azonban mégsem, hogy én önthessen szavakba az elhangzottak magyarázatát.

Feleségem viszont, aki egy szót sem tudott franciául, megmagyarázta a hallottakat. Nagyon megörültem ennek, hiszen szavai megegyeztek azzal, amit én is nagyjából megértettem. Tudtam, hogy sem nejem, sem Lynn nem tanultak franciául, így amikor Lynn dicséretének és hála-

adásának ilyen tökéletes magyarázatát hallhattam, aznap este személyes pünkösödöt élhettem át.

Egy Palm Springsből érkezett zsidó hölgy is velünk volt aznap este, aki éppen házassági problémákkal küszködött. Egy barátja hozta el az alkalomra, hogy a végén tanácsot kérjenek tőlem. Amikor mindenki hazament, mi pedig leültünk beszélgetni, a következőt mondta:

– Mielőtt a problémáimról esne szó, kérem, magyarázza el nekem, miért beszélt franciául az egyik hölgy az alkalom során, és miért fordította le valaki más, amit mondott?

– Mit szólna ahhoz, ha azt mondanám, hogy a két asszony egyike sem tud franciául? – kérdeztem.

– Nehezen hinném el!

– Nos, az egyik hölgy garantáltan nem beszél franciául, mivel őt régóta ismerem, lévén, hogy a feleségem. A másik hölgy személyes jó barátunk, és semmi kétségem afelől, hogy soha nem tanult franciául.

Majd elővettem a Bibliát, és elmagyaráztam a nyelveken szólás és annak magyarázatának ajándékát.

– Amit ön látott, az pontosan annak a megtapasztalása volt, amiről itt Pál ír. Valaki egy idegen nyelven beszélt, másvalaki pedig megmagyarázta – mondtam.

– Nos, még sosem hallottam valakit ilyen szépen beszélni franciául, még hozzá az arisztokrácia tökéletes kiejtésével. Öt évig éltem Párizsban. Ma este nem köznyelvi franciát hallottunk, hanem a legválasztékosabb beszédet. Az ön felesége pedig tökéletes fordítást nyújtott.

– Mi mást is várhatnánk az Úrtól? – kérdeztem.

Lélegzetvételnyi szünet után így válaszolt:

– Mielőtt rátérnénk arra, amiért jöttem, azt hiszem, az a leghelyesebb, ha most átadom az életemet az Úrnak.

Meg is tette, és ezzel problémáira is megoldást talált.

Aznap este a nyelveken szólásra és annak magyarázatára láthattunk tökéletes példát. A dicséretbe és hálaiba foglalt magyarázat Istennek szólt Lynn szépséges új énekéért és azért a munkáért, amellyel Isten Lelke átforgalmazta az életét. A zsidó hölgy hallva és értve mind a nyelveken szólást, mind annak magyarázatát, meggyőződött Jézus Krisztus valóságáról és igazságáról, és megtért, elfogadva Őt Urának.

Hogyan működik ez az ajándék?

Hogyan is működik a nyelveken szólás magyarázatának ajándéka? A Biblia azt mondja, hogy különbségek vannak az ajándékokban és az ajándékok működésében is. Lehetséges tehát, hogy bár az én életemben egy meghatározott módon nyilvánul meg ez az ajándék, a te életedben egészen másképp.

Csodálatos, hogy Isten olyan sokszínű! Nem sablonosan végzi munkáját, így nem tudjuk Őt beskatulyázni, és nem mondhatjuk Róla, hogy csak egyféleképpen munkálkodik. Úgy vélem, azért is cselekszik többféleképpen, hogy mindig nyitottak maradjunk munkájára, bárhog is valósuljon meg az.

Elmondhatom tehát, hogy az én életemben hogyan működik ez az ajándék, bár ez nem jelenti azt, hogy mindenki életében hasonlóképpen nyilvánul meg. Amikor a magyarázat ajándékát gyakorolom, úgy értem az elhangzottakat, mintha az anyanyelvemen szóltak volna. Amikor megkapom a magyarázatot, egyszerűen megjelenik a gondolataimban az elhangzott mondat, dicsőítés, hálaadás jelentése. Sokszor a nyelveken szólás percekig is eltart, és a végén már nem emlékszem mindenre, de ahogy kimondom az első gondolatot, a többi is követi azt, és folyamatos lesz a magyarázat.

Természetesen nem kapom meg minden esetben a nyelveken szólás magyarázatát. Hálas vagyok érte, mert ezáltal felismerhetem, hogy ez is Isten ajándéka, nem pedig személyes tulajdonom. *A nyelveken szólás magyarázata a Szentlélek ajándéka.* A Szentlélek ken fel bennünket arra, hogy az elhangzottakat megmagyarázzuk. Ő teszi egyértelművé azt is, hogy megkaptuk a magyarázatot (és *minden kétséget kizáróan* azt is, amikor nem kaptuk meg).

Ha valaki nyelveken szól, én azonban nem kapom meg a magyarázatot, nem kérdőjelezem meg azonnal a másik ajándékának eredetiségét. Mindössze arról van szó, hogy Isten nem engem választott a magyarázat átadására, és részemről ez így rendben is van.

Magyarázat vagy prófécia?

Ahogy a tolmácsolás és magyarázat között, úgy a magyarázat és prófécia között is különbség van. Fiatalkoromban sokszor azt mondták nekem,

hogy az istentiszteleten nyelveken szólást hallhattunk, amelyet magyarázat követett, ma azonban azt gondolom, valójában a nyelveken szólást követő prófétálásnak voltunk tanúi.

A Biblia szerint, amikor egy ismeretlen nyelven szólok, nem az emberekhez, hanem Istenhez beszélek. „Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat” (1Korinthus 14,2). Egy példát sem találok az Újszövetségben, amelyben a nyelveken szólás címzettje az ember lenne.

Sőt, Pál felteszi a kérdést, hogyan mondhat valaki áment a hálaadásra, ha ismeretlen nyelven hallja azt, hiszen nem érti az elhangzottakat. Pál felismerte, hogy Isten sohasem a nyelveken szólás ajándékán keresztül szólítja meg a gyülekezetet; a hívők sóznak Istenhez ily módon imádvá Őt és hálával adózva Neki.

Ha pedig a nyelveken szólás Istennek szól, a megfelelő magyarázat is Istent szólítja meg. Ha a nyelveken szólás Istent magasztalja, akkor ez a magyarázattal sem lehet másként. Ha a nyelveken szólás hálaadást és dicséretet fogalmaz meg, a magyarázatban is ugyanennek kell szerepelnie. Isten nem a nyelveken keresztül szól a gyülekezethez, még akkor sem, ha a nyelveken szólást magyarázat követi.

A gyülekezetet Isten próféción keresztül szólítja meg. Isten a prófétálás által – nem pedig a nyelveken szóláson és annak magyarázatán keresztül – építi, bátorítja, és vigasztalja egyházát.

Ezért úgy gondolom, nem biblikus olyan üzenetről beszélni, amit a nyelveken szóláson, illetve annak magyarázatán keresztül kaptunk, mintha Isten így szólna egyházához. Gyakran az ilyesféle magyarázatok valahogy így kezdődnek: „Így szól az Úr: Gyermekeim, ha rám figyeltek, és ha dicséretben felemelitek hozzám hangotokat, akkor kiöntöm rátok Lelkemet.” Bár ezt a gyülekezetnek szóló buzdítást sokan talán a nyelveken szólás magyarázatának tartanák, mégsem lehet az; valójában a nyelveken szólást követő prófeciáról van szó.

Amikor erről gondolkoztam, rá kellett jönnöm, hogy ez a jelenség őszinte, Istent szerető embereket érint. Bizonyos vagyok benne, hogy valódi megtapasztalásuk volt Istennel, ezt semmiképpen sem vonnám kétségbe. Mégis úgy vélem, aminek fiatalkoromban tanúja voltam, tulajdonképpen nem volt más, mint a nyelveken szólást követő prófétálás.

„Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal” (1Korinthus 14,3). Ha megvizsgáljuk ezeknek az állítólagos magyarázatoknak a tartalmát, amelyek véleményem szerint prófécia, láthatjuk, hogy valóban építést, bátorítást és vigasztalást tartalmaznak. Úgy vélem tehát, hogy amikor az emberek a fenti esetekben úgy gondolták, nyelveken szólásnak és magyarázatának voltak fültanúi, igazából nyelveken szólást és egy utána következő próféciát hallhattak.

Szerintem ilyenkor a következő történik: a nyelveken szólás után a közelben ülő prófétai ajándékkal rendelkező személy felbátorodik a gyülekezetet építő és buzdító prófétálásra. Mondandója nem a nyelveken szólás magyarázata, hanem egy prófécia, melyen keresztül Isten a gyülekezethez kíván szólni.

Barbárok a gyülekezetben

A „barbár” szó görög eredetű. A görögök barbárnak nevezték mindazokat, akik számukra érthetetlen nyelven beszéltek. Az idegen nyelvek számukra úgy hangzottak, mintha valaki azt ismételné, „bar-bár-barbár”. A furcsa nyelveket beszélő embereket lehetetlen volt megérteni, ezért barbároknak nevezték őket.

A nyelveken szólás magyarázatának gyönyörű ajándéka miatt a nyelveken szóló keresztényeknek nem kell „barbárként” viselkedniük a gyülekezeti összejövetelek során. Amikor valaki nyelveken magasztalja, dicséri Istent, így adva hálát Neki, egy közelben lévő, aki rendelkezik a nyelveken szólás magyarázatának ajándékával, építheti a gyülekezetet, ha feltárja az elhangzott csodálatos szavak jelentését.

Olykor Isten arra is felhasználja ezeket az ajándékokat, hogy valakit átvigyen a sötétség birodalmából Isten országának dicsőséges világosságába. Ennél azonban gyakrabban fordul elő az, hogy egyszerűen megáldja a gyülekezetet, amikor az ismeretlen nyelven hirdetett dicsőséges dolgok egy ismert nyelven is elhangzanak.

Barhogy is történjék, valakinek mindenképpen az épülésére szolgál majd. Még a barbároknak is.

A szolgálat csendes ajándéka

*„Azután adott [Isten]
kegyelmi ajándékokat... gyámolításra.”*

1 KORINTHUS 12,28

*„Ha valamilyen más szolgálat adatott,
akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk.”*

RÓMA 12,7

Ha egy gyülekezet szeretné betölteni teljes elhívását, rengeteg tennivalója akad, ezért úgy vélem, Krisztus testén belül a szolgálat ajándékát tekinthetjük a legfontosabbnak.

Hajlamosak vagyunk alábecsülni ezt az ajándékot, és nem adózunk neki kellő tisztelettel. Gyakorta átnézünk rajta, nem is tartjuk fontosnak, és a tanító vagy evangélista ajándékát felmagasztalva inkább azokra összpontosítunk, akik az előtérben végzik munkájukat. Én mégis úgy hiszem, Isten bőségebb dicsőséggel és tisztességgel övezi a szolgálat ajándékát (lásd 1Korinthus 12,23–24).

Kérni sem kell őket

Csodálatos és dicsőséges megtapasztalásban lesz részünk olyan testvérek közelében, akiknek Isten a szolgálat ajándékát adta. Kérni sem kell őket, mert maguktól észreveszik, és csendesen elvégzik a tennivalót. A háttérben szolgálnak, csinnadratta nélkül, nem vonják magukra a figyelmet. Oly jó látni őket; végtelen hálát érzek azokért, akiknek ez az ajándékuk.

Minden hétfőn saját szememmel láthatok erre egy jó példát irodám ablakából. Gyülekeztünk egyik női tagját rendszeresen férje hozza el az imacsoport alkalmaira. Amíg felesége imádkozik, addig a férfi a parkolóban sétálgatva felszededegeti a vasárnapi alkalom után eldobált műanyag poharakat és egyéb hulladékot. Annyira hálás vagyok az Úrnak ezért a testvérért! Bár senki sem szólt neki, ő egyik reggel mégis észrevette a szemetet a parkolóban, és a takarítást rögtön saját feladatának érezte. Így működik a szolgálat ajándéka! Bizony a parkolónk közel sem így nézne ki, ha ő nem használná, amit az Úrtól kapott.

Néhány éve két nyugdíjas férfi a gyülekezetből rádöbrent, hogy a légkondicionáló berendezéseink szűrői rendszeres cserére szorulnak. Készítettek egy tervet a közel száz szűrő kicseréléséhez, és összeállítottak egy táblázatot, melynek segítségével mindig tudták, mikor van itt az ideje az alkatrészek megrendelésnek és beszerelésének. Sajnálatos számunkra, hogy egyikük már elnyerte mindezért mennyei jutalmát, a másik pedig elköltözött. Mindig áldás volt őket látni a gyülekezetben.

Eszembe jutnak azok az asszonyok is, akik gyülekezetünkben sokféle módon tesznek szolgálatot. Lehetetlen lenne eredményes programokat szervezni e hölgyek nélkül, akik a szolgálat ajándékával rendelkeznek. Megszervezik az előadásokat, csoportokba sorolják az embereket, összeállítják a terembeosztást, stb. Dicsőséges látni, milyen nagy ajándékot adott nekik Isten, és azt, hogyan ajánlják fel magukat az Úrért való szolgálatra. Nem azért gyakorolják ajándékukat, hogy nyilvános elismerésben részesüljenek, sőt zavarba jönnének, ha valaki reflektorfénybe állítaná őket munkájukért.

Nem az elismerés a cél

Persze sokan vannak, akikre nem illik a fenti leírás, akiket csak az emberek dicsérete hajt, bár Jézus erről a következőket mondta: „Vigyázzatok, hogy kegyességeteket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól” (Máté 6,1).

Évekkel ezelőtt egy helyi gyülekezet pásztorává választottak. Az első vasárnapi prédikációm alkalmával az Úr asztalára egy csodálatos virágkompozíciót helyeztek. Az istentisztelet végén a presbiterek vezetője odajött hozzám:

– Smith lelkipásztor, tudom, hogy még csak ez volt az első vasárnapja, de ha továbbra is szeretne ehhez hasonló virágdíszekben gyönyörködni, akkor jobban tenné, ha legközelebb pár szóban említést tenne rólok!

– Talán nem tudja, kire tette a voksát, amikor engem szavazott meg lelkipásztornak – feleltem. – Nem hiszek abban, hogy nyilvános dicséretben kellene részesítenünk az embereket, hiszen ezzel megfosztanánk őket mennyei jutalmuktól.

– Mégis – erősködött tovább –, ha szeretne virágokat látni az asztalon, azt tanácsolom, legközelebb néhány dicsérő szóban említse meg azokat!

Következő vasárnap ismét csodálatos virágcsokor díszelgett az Úr asztalán, de én akkor sem szóltam egy szót sem, és valóban, azon a héten a virágok be is fejezték pályafutásukat.

A szolgálat ajándéka nem ilyen, hiszen akinek megadatott, az Úrnak végzi szolgálatát, és Tőle várja az elismerést munkájáért. Szolgálatát örömmel végzi az Úrért, és tudja, hogy Ő az örömteli adakozókban gyönyörködik.

Örömteli szolgálat

Ezt az ajándékot sosem szabad kötelességtudatból gyakorolnunk, mert annak csak az lesz a vége, hogy keserűséggel gondolunk majd „szolgálatunkra”. Pontosan tudom, miről beszélek, hiszen az évek során én is megtanultam néhány érdekes dolgot ezzel kapcsolatban az Úrtól.

Szeretem, ha a gyülekezeti épület környéke tiszta és gondozott, nem vetne jó fényt ránk, ha elhanyagolnánk a tulajdonunkat, ezért amerre csak járok, mindig felszedem az eldobált szemetet.

A gyülekezeti iskola közel kétezer tanulója mindennap meglehetősen sok hulladékot „termel”. A diákok nem tartoznak a világ legrendszertöbb teremtményei közé; elszórják a papírgalacsinokat és az üres üdítős dobozokat.

Nemrégiben is azon kaptam magam, hogy az irodám felé baktatva papírgalacsinokat és üdítős dobozokat szedegetek a földről, és morogva dobom ki őket a kukába. „Ezek a rendetlen kölykök!” – sopánkodtam magamban, igencsak neheztelve rájuk. Feladatomban kezdett hasonlítani a szennyes ruhák mosásához, melynek látszólag se vége, se hossza.

Ahogy egyre csak gyűlt bennem az indulat, elkezdtem az egymásra pakolt üdítős fémdobozokat kézzel összepasszírozni. Ekkor az Úr így szólt a szívemhez: „Kiért végzed ezt a szolgálatot?” „Érted, Uram!” – válaszoltam. „Inkább fejezd be! – válaszolta Isten. – Ha ilyen a hozzáállásod, akkor jobban teszed, ha nem is folytatod.”

Hasznos figyelmeztetés volt ez az Úrtól. Bármit teszünk Istenért, tegyük örömmel, azon örvendezve, hogy Érte munkálkodunk! „Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala” (Kolossé 3,17). Ugyanez igaz a szolgálat ajándékára is: használjuk Isten dicsőségére, úgy, mint akik az Úrnak szolgálunk, tudván, hogy Ő örömteli szolgálatot vár tőlünk.

Ha azon kapjuk magunkat, hogy megvetéssel gondolunk szolgálatunkra, akkor jobb, ha abbahagyjuk, mert áldás helyet csak nyomorúságos tapasztalatokat szerzünk majd. Ha keserűen, haraggal és idegesen reagálunk, amikor megkérnek minket egy feladat elvégzésére, ez a „szolgálat” inkább kárunkra, mintsem hasznunkra lesz, Istennek ugyanis nem kedves a fogcsikorgatva végzett munka.

Megfigyeltem, hogy a szolgálat ajándékával rendelkező emberek mindig lelkesek és izgatottak, hogy tehetnek valamit az Úrért. Kimondhatatlanul hálásak azért, hogy lehetőségük van felajánlani szolgálatukat Istennek. Fontos és értékes számukra az, hogy az Úr örömmel helyezi őket a szolgálatba.

A szolgálat ajándéka a Szentírásban

Józsue a szolgálat ajándékát gyakorolta, amikor Mózes jobbkezeként végrehajtotta utasításait, és segített, amiben csak tudott. Józsue olyan hűségesen élt a szolgálat ajándékával, hogy Isten Mózes halálakor őt rendelte a nép élére.

Az Újszövetségben Timóteus, Pál szolgálatában állva, gyakran elkísérte Pált missziós útjaira, és sokféleképpen segített az apostolnak. Amikor Pálnak tovább kellett utaznia, egy időre maga mögött hagyta Timóteust. Amikor később levelében arra kérte, jöjjön el hozzá, és hozzon magával pár könyvtekercset, valamint néhány szükséges tárgyat, Timóteus hatalmas segítséget jelentett számára. Hasonlóképpen Priszka és Akvila is, akiről Pál csak így nyilatkozott: „munkatársaim a Krisztus Jézusban. Ők életemért saját fejüket kockáztatták” (Róma 16,3).

Az Apostolok cselekedeteiből megtudhatjuk, hogy amikor a korai egyház problémákba ütközött szociális programjának megvalósításában, az apostolok kiválasztottak hét jó hírnévnek örvendő, Szentlélekkel teli férfit, és megbízták őket a program vezetésével; más szóval kijelölték őket erre a szolgálatra (lásd ApCsel 6).

Egymást követő szolgálatok

Amikor hűségesen végezzük az Úrtól kapott szolgálatunkat, Isten gyakran kiszélesíti szolgálati határainkat. Ha Isten kazánfűtésre hívott el, abban kell hűségesnek lennem! Bármivel bízott is meg az Úr, a tőlem telhető legkiválóbban kell azt végezni, készségesen, örömteli szívvel. Úgy kell szolgálnom, mintha nem embereknek, hanem magának az Úrnak dolgoznék. Ha így cselekszünk, Isten legtöbbször megnöveli szolgálatunkat.

A tántumok példázatában Máté evangéliumának 25. fejezetében Jézus egy gazdáról mesélt, aki egy távoli országba utazva, birtokát és pénzét szolgálaira bízta. Egyik szolgájának öt tántumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak egyet. Amikor visszatért, látta, hogy akinek ötöt adott, megduplázta a pénzt. A tíz tántumot felmutatva a gazda így felelt szolgájának: „Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat [vagy nagyobbat] bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!” (Máté 25,21).

Ezt az alapelvet az ApCsel 6-ban is megfigyelhetjük: mivel a hét presbíter hűségesen végezte szolgálatát, nagyobb felelősséggel és szélesebb szolgálati körrel lettek megbízva. A hét férfi egyike, Fülöp, a felkent evangélista, megkapta a csodatévő erők és gyógyítás ajándékát. Végül ő ment el Samáriába, hogy hirdesse Krisztust, szellemi vezetésének idején pedig óriási ébredés támadt a vidéken.

Egy másik a hét közül István volt, akit a szolgálatban tanúsított hűségéért Isten arra hívott el, hogy bizonyosságot tegyen a zsidó nagytanács előtt. Meggyőződésem, hogy Pál apostol megtérése is István tanúságtételének és mártírhalálának gyümölcse volt. Amikor az Úr megérintette Pált a damaszkuszi úton, Jézus így szólt hozzá: „Nehéz volt neked lelkiismereted ösztökéje ellen rugódoznod, amely az Istvántól hallottak miatt noszogatót. Hallottad az igazságot, amely szíven ütött, mégis harcoltál ellene” (lásd ApCsel 26,14). Ha István nem lett volna hűséges az Isten által rábízott szolgálatban, talán sosem hallottunk volna Pálról, csak Saulról, az egyház pedig sok áldással lett volna szegényebb.

A segítségnyújtás szolgálata

A Róma 12,6–7-ben Pál a következőket írta: „Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha... szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk”. Úgy vélem, Pál itt a szolgálat, a segítségnyújtás ajándékára utal.

Kik a valódi „szolgák”? Attól tartok, az embereknek sok téves elképzelése van e tekintetben – és a gyülekezetben pontosan maguk a szolgálattelvők ismerik legkevésbé a választ.

Három görög szót is a „szolga” kifejezéssel fordítunk. A *diakonosz* szó pontosan azt jelenti, hogy „szolga”. Ebből a szóból származtatjuk a *diakónus* szavunkat. Jézus ezt a kifejezést használta, amikor azt mondta, „ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája [*diakonosz*]” (Márk 9,35). Ugyanezt a szót találjuk a Róma 12,7-ben is. Ha diakónusi ajándékot kaptunk, akkor szorgoskodjunk a szolgálatban! Legtöbb esetben, amikor az Újszövetség a „szolga” szót használja, a görög *diakonosz* szót találjuk az eredetiben.

A szolgálat nem szakma, amit álmodozó fiatalok választanak maguknak, hanem a szolgálatra Istentől kapunk elhívást. Szolgálónak lenni nem azt jelenti, hogy az emberek felett uralkodva irányítjuk őket, hanem hogy Istent közvetítjük feléjük. Sok ember és gyülekezet kárára vált már az az elképzelés, amely szerint a szolgálat egyfajta szellemi diktatúrát jelent. Ez nem helyénvaló, hiszen a szolgának szó szerint szolgaként kell viselkednie.

Egy másik görög szót, a *leiturgoszt* is úgy fordíthatjuk, hogy „szolgáló” vagy „szolga”. Az ókorban általában azokat a gazdag embereket nevezték így, akik valamilyen közhasznú szolgálatra szánták oda magukat, például fizetés nélküli adminisztrációs munkát vállaltak, vagy saját költségükön, önként szolgálták a közösséget.

A Septuaginta (az Ószövetség görög fordítása) ezt a szót használja a héber „pap” szó fordítására, és a *liturgia* szavunk is ebből ered.

Végül a *hüperetész* görög szót is úgy fordítjuk: „szolga”, amely két részből áll: a *hüper* és az *etész* szavakból. A *hüper* azt jelenti, „alul”, az *etész* pedig azt, „evező”. Aki tehát *hüperetész* volt, az nem a fedélzeten szolgált, hanem lenn a gályában végezte a munkát, amiért a *nautiszok*, vagyis a tengerészek kapták meg odafönn az elismerést. A gályamunkás kifejezés a *hüperetészekre* utal, akik lenn, a hajó gomrában eveztek.

Amikor Pál Cézareában Agrippa király elé állt, ugyanezzel a kifejezéssel utalt önmagára. Elbeszélte a királynak, hogy azért indult el Damaszkuszba, hogy börtönbe vesse azokat, akik az Úr nevét hívták segítségül, de délben hirtelen a napnál is nagyobb fényesség ragyogott rá az úton, amittől a lováról a földre esett. Ahogy ott feküdt, egy hang szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Jézus elmondta, azért jelent meg előtte, hogy őt szolgájává és tanújává tegye. A „szolga” kifejezés helyén az eredetiben a *hüperetész* szó áll (ApCsel 26,16), vagyis Jézus ezzel tulajdonképpen ezt mondta Pálnak: „Azt szeretném, ha te eveznél alul.”

Ugye, szerinted sem ártana, ha lennének még Pálhoz hasonló „gályázók” a gyülekezetben?

Ajándék és elhívás

Sokan kecsegtetőnek, vonzóknak tartják a szolgálat bizonyos oldalait. „Ezt szívesen csinálnám én is. Olyan érdekesnek tűnik” – gondolják. Gyakran csak a szolgálat napsütötte oldalát látják, azt például, hogy lehetőségük nyílna odaállni több ezer ember elé, és Isten útjaira tanítani őket. „Bárcsak én is ezrek előtt taníthatnék. Szeretném én is átélni, milyen melengető érzés lehet, hogy az emberek hálásak az igeszolgálat során megtanult igazságokért” – álmodoznak.

Talán belefáradtak eddigi munkájukba, vagy rájuk tört a kapuzárási pánik, és új hivatásra vágnak. Akár így, akár úgy, saját maguktól, a Lélek ajándéka és kenete nélkül igyekeznek belépni a szolgálatba. Számos pulpituson állnak olyan emberek, akik számára a szolgálat egy választott hivatással, nem pedig az Úr elhívásával egyenlő. Nem értik, hogy a szolgálat Isten ajándéka, amelyre Ő hív el bennünket.

Pál az Efezusi gyülekezethez írt levelében a következőket mondja: „Ennek lettem szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amelyben hatalmának ereje által részesített engem” (Efezus 3,7). Más szóval, nem az történt, hogy Pál egyszer csak úgy határozott, szolgáltató lesz; hanem *Isten tette* őt azzá. Pozícióját Isten kegyelmi ajándékának tekintette, ajándékát pedig a Szentlélek erejével használta. Pál gyakran megemlítette, hogy őt Isten tette szolgává. Az 1Timótheus 1,12-ben például így szól: „Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.”

Egy igazi szolgálatot csak a Szentlélek kenetével vagyunk képesek végezni. Amikor az ApCsel 20-ban barátai megpróbálták Pált lebeszélni arról, hogy Jeruzsálembe utazzon (mivel tudták, hogy nehézség és bebörtönzés vár rá), Pál így felelt: „még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról” (24. vers). Pál az Úr Jézustól kapta szolgálatát, amelyben eltökélte, hogy a végsőig kitart. Szolgálni nem is lehet másként, csak azzal a tudattal, hogy Istentől elhívást kaptunk rá.

A szolgálatot tehát nem magunktól kezdjük el, nem is saját erőnkől végezzük, hanem az Úrtól kell rá elhívást kapnunk. Az 1Péter 4,11-ben

ezt olvassuk: „ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék.”

Jézus a leghűbb példakép

Jézus volt az igaz szolga leghitelesebb megtestesítője, Őbenne megláthatjuk, miről is szól a szolgálat. A következőket mondta a szolgálat lényegéről: „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Márk 10,45). Nem azért vagyunk a földön, hogy nekünk szolgáljanak, hanem hogy mi szolgáljunk másokat.

Jézus nemcsak prédikált a szolgálatról, hanem aszerint is cselekedett. Azon az éjjelen, amikor elárulták, összegyűjtötte tanítványait a felső szobában. Fogott egy törülközőt, felövezte magát, ölébe vett egy mosdótálat, és körbejárva megmosta tanítványai lábát, majd így szólt hozzájuk: „Látjátok, mit tettem? Értitek? Példát hagyok rátok. Ilyen az igazi szolgálat, így tesz az, aki igazán szolgál. A legpiszkosabb munkát is elvégzi másokért.”

Akkoriban csak a legjelentéktelenebb szolgák mosták meg mások lábát, a fontosabbak az asztal mellett álltak, vagy felszolgáltak. Jézus példamutatásával felhívta tanítványai figyelmét: „Látjátok, mit tettem? A szolgálat nem saját magunkról, hanem másokról szól.”

Korábban pedig így szólt a Mester: „nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem” (János 5,30). Ez tehát az igaz szolgálók ismertetőjele: nem saját akaratukat cselekszik, hanem azét, Aki elküldte őket – még akkor is, ha akarata kényelmetlen helyzetbe hozza őket. Ilyen odaszántan imádkozott Jézus is a Gecsemáné-kertben: „»Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied«” (Lukács 22,42). Jézus úgy rendelte magát alá az Atyának, mint egy szolga, és kész volt arra, hogy kiigya a poharat, ha az Atya úgy akarta.

Pál Filippibeliéhez írt levelének 2. fejezetéből megtudhatjuk, hogy Jézus szolgáló formát vett fel, és hűséges volt mindhalálig, egészen a kereszthalálig. Élete során odaszántan szolgált az embereket, ebben még kimerültsége sem akadályozhatta meg. Eltökélten segített nekik, bár ők

újabb és újabb elvárásokat támasztottak irányában. Egy lépést sem tehetett anélkül, hogy ne csődült volna köré a tömeg, és ne próbáltak volna ruháját rángatva a közelébe férközni. Egyszer-kétszer annyira elviselhetlenné vált a sokaság tolakodása, hogy kénytelen volt csónakba szállva tanítani őket, néhány méterre a parttól. Nincs olyan, akinek az emberek nemtörődömsége, tapintatlansága ne tenné próbára az erejét.

Jézus mégis újra és újra megszánta őket, mert látta, hogy olyanok, mint a pásztor nélkül való juhok. Látta éhező szívüket, ezért emberfeletti figyelemmel és szeretettel fordult feléjük. Az ehhez szükséges erőt és energiát csakis a Szentlélek képes számunkra biztosítani. Ha saját testünk erejéből próbálnánk szolgálni, az csak tönkretenne bennünket, ha azonban Isten Lelkére támaszkodunk, Isten megadja a kellő kegyelmet, erőt és energiát ahhoz, hogy örömmel szolgálhassunk. Ezt jelenti tehát a szolgálat, erre kapjuk elhívásunkat az Úrtól.

Férfiak és asszonyok egyaránt lehetnek szolgálók

Az Újszövetségben a szolgálat nem volt kizárólag a férfiak kiváltsága, hiszen Jézusnak is gyakorta tettek szolgálatot az asszonyok. Amikor a Megváltó a kapernaumi zsinagógából Péter házába ment, ahol Péter anyósa magas lázzal feküdt, és kézzel és lábakkal meggyógyította az asszonyt, az azonnal felkelt, és szolgált Neki – a görögben tettét a *diakonei* szó fejezi ki (Máté 8,15). Talán valamilyen pita kenyérből készített neki szendvicset vagy falafelt. A szolgálat bizony sok formát ölthet!

Johanna és Zsuzsanna nevét is lejegyezték a Szentírásban szolgálatételükért: a Lukács 8,3-ból megtudhatjuk, hogy vagyonukból szolgálták Jézust. Az ige ezen kívül galileai asszonyokat is említ, akik Jézusnak szolgáltak.

A szolgálat helye

Istent szolgálni áldott kiváltság! Bár nem mindenki kapja Istentől a szolgálat ajándékát, mindnyájan elhívást kaptunk az Ő szolgálatára. Nem a mi feladatunk, hogy megmondjuk Istennek, hogyan és hol kell szolgálnunk, hanem kaphatónak kell lennünk arra, hogy bárhol, bármikor, bárhogy szolgáltuk Őt, ahogy Ő azt kirendeli számunkra. Isten min-

den gyermekének tartogat valamilyen szolgálatot Krisztus testén belül. Isten mindnyájunkat elhívott erre, nem csak azt a valakit, aki a pulpitus mögött áll. Mindnyájan Isten szolgálatára kaptunk elhívást.

A szolgálat ajándéka fontos és szükséges ajándék. Oly sok a tennivaló, egyedül pedig senki sem képes mindennek eleget tenni. Mindenkire vár tehát egy szolgálat. Te tudod, hol a helyed? Vajon betöltöd-e a Krisztus testében kirendelt szerepedet? Használod-e ajándékokat?

Számos lehetőség adódik arra, hogy a szolgálat ajándékát gyakorolhassuk. Ha meghallod, hogy valaki kórházba került, készíts vacsorát családjá többi tagjának, vidd házhoz, és ajánld fel azt is, hogy kitakaríts! Ha a kórházi ápolás hosszabb ideig tart, biztos lehetsz benne, hogy a lakásban egy idő után sok por gyűlik össze, és nagy lesz a rendetlenség. Menj el hozzájuk, és mutasd meg nekik gyakorlati módon is Krisztus szeretetét! Vannak a gyülekezetünkben olyan férfiak, akik szívesen segítenek az egyedülálló hölgyeknek autójuk apróbb javításaiban, akik nem tudnák kifizetni a szervizelés költségeit. Mások a hajléktalanoknak készítenek ennivalót.

Micsoda öröm és áldás az, hogy Istent szolgálhatjuk! Azért imádkozom, bárcsak mindnyájan megtalálnánk a nekünk kirendelt szolgálatot Krisztus testében, és megláthatnánk, hogyan működik a test egy egységként, miközben egymás szükségére érzékenyen reagálva szolgáljuk a másikat, és szeretettel, törődéssel fordulunk egymás felé. Csakis így nyugodhatunk meg abban a tudatban, hogy az Úr tetszése szerint cselekszünk. Erről szól tehát a szolgálat, amelynél nincs is jobb a világon!

Elég volt a tejből!

„Ezek közül pedig némelyeket... tanítókká... rendelt az Isten az egyházban.”

1 KORINTHUS 12,28

A teológián a legokosabb professzor tartotta a legunalmasabb órákat, mert nem rendelkezett a tanítás lelki ajándékával. A kevésbé briliáns professzoroktól azonban, akik az ajándék birtokában voltak, kedvet kapunk a tanuláshoz, mert élvezetessé tették óráikat.

Be kell vallanom, hogy semmire sem emlékszem mindabból, amit a legokosabb tanárunk óráin tanultunk, a többi professzortól azonban életre szóló igazságokat sajátíthattam el.

Egy jó tanító esetében tehát nem az ész a meghatározó, hanem hogy megkapta-e a tanítás ajándékát.

Több mint képesség

Pál elmondja nekünk, hogy Isten némelyeket apostollá, másokat prófétává, megint másokat pedig tanítóvá rendelt az egyházban. Mindhárom szolgálat célja az, hogy Isten népe az Ige tanításában részesüljön.

A tanítás ajándékát is megtalálhatjuk tehát a lelki ajándékok sorában. Saját életemben is felismertem ezt az ajándékot, és tudom, azért kaptam, hogy Krisztus testének építését szolgáljam vele.

A tanításra való felkészülés során csendben várok az Úrra, vágyom bepillantani gondolataiba, és várom, hogy Szentlelke megvilágítsa előttem Isten Igéjét. Csakis azt követően állok készen arra, hogy átadjam a Lélektől hallottakat, és Isten igazságával szolgáljak népének, ahogy az Úr az én szívem felé is szolgált szeretetével és igazságával.

Pál a következőt írta a korinthusi gyülekezetnek: „én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek” (1Korinthus 11,23). Amikor egy gyülekezet előtt Isten Igéjét tanítom, mindig azért imádkozom, hadd lehessenek rám is igazak Pál szavai: „Mert én az Úrtól vettem, amit át is adok néktek.”

Érdekes viszont, hogy ez az ajándék sem működik minden alkalommal. Előfordulhat, hogy a tanítás kezdetekor észreveszem, hogy nincs rajtam a Lélek kenete, emiatt pedig kényelmetlen feszültség lesz úrrá rajtam. A tanítás minden erőlködésem ellenére is csak akadozva halad tovább, én pedig tisztában vagyok azzal, hogy üzenetem lapos, nem ketteljes.

Máskor azonban a tanítás olajozottan megy. A gondolatok, az inspiráció, a kenet szabadon áramlanak. Szinte nincs is annál nagyobb öröm, mint amikor Isten csatornájává válunk, hogy az Ő Igéjét és igazságait rajtunk keresztül közölhesse másokkal!

Az ajándék egyszer működik, másszor nem. Mindez csak azt bizonyítja, hogy a tanítás nem természetes adottság kérdése, hiszen nem élhetünk vele minden alkalommal, amikor csak szeretnénk. Isten ajándéka az, amelynek gyakorlásához Istenre kell támaszkodnunk. Mire azt hinnénk, a mi képességünkről van szó, Isten elveszi tőlünk, hogy megtapasztalhassuk, milyen hiábavalóak saját erőlködéseink, próbálkozásaink. Akkor így kiáltunk az Úrhoz: „Ó, Istenem, soha többé ne tedd ezt velem! Szükségem van Rád! Csakis Tőled függök! Nélküled képtelen vagyok tanítani!” A tanítás ajándéka tehát adomány, amely csakis a Lélek kenetével működhet olajozottan.

Tanítás vagy igehirdetés?

Pál apostol saját bevallása szerint háromrétű szolgálat részese volt, hiszen azt állítja, hogy az evangélium szolgálatára rendeltetett „hírnökül, apostolul és tanítóul” (2Timótheus 1,11). Pál felsorolása rámutat arra, hogy az igehirdetés és a tanítás ajándéka nem ugyanaz. Sok kárt okozott már az egyháznak, hogy nem különböztettük meg őket egymástól.

Igehirdetésről akkor beszélhetünk, amikor azért hirdetjük Isten igazságát, hogy az emberek eljussanak a Jézus Krisztusba vetett üdvözítő hitre. Az igehirdetés evangelizáló jellegű, Isten evangéliumát hirdeti, el-

mondja, hogy az Úr bűnbocsánatot adott megfeszített Fián keresztül, aki magára vette bűneinket, és meghalt helyettünk. Az igehirdetés arról győzi meg az embereket, hogy Urukká kell tenniük Jézus Krisztust.

Ezzel szemben a tanítás nem a hitetleneknek, hanem a megtérteknek szól. Lehetővé teszi a már Jézus Krisztusban hívők számára, hogy növekedhessenek Isten kegyelmében és ismeretében. Az igehirdetés a bűnösöknek, a tanítás a szenteknek szól.

Sajnos az egyházban túlzásba viszik az igehirdetést, és elhanyagolják a tanítást. Sőt, valójában az egyház olyan sok igehirdetést kapott mind ezidáig, hogy már-már halálán van, pedig inkább tanításra lenne szüksége ahhoz, hogy a hívők növekedhessenek és éretté válhassanak Jézus Krisztussal való kapcsolatukban.

A Zsidókhöz írt levél szerzője ekképpen kesereg: „Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek teje van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú” (Zsidók 5,12–13). Más szóval ezt mondja: „most már elég ideje vagytok hívők ahhoz, hogy nektek kellene tanítanotok az Igét, de még mindig ott tartotok, hogy titeket kell tanítani.” Miért? Mert érendjük csak evangélizálásból állt. Sok igehirdetést és kevés tanítást kaptak, így azonban nem tudtak eljutni az érettségre.

Néhány igeverssel később az író lényegében a következőket üzeni az olvasónak: „Törekedjünk az érettségre! Ne fejlődjünk vissza, hogy újra az alapozással kelljen foglalkoznunk! Bár a jó alap elengedhetetlen, építenünk is kell rá. Amint elkészült, fel kell rá húzni az épületet – tulajdonképpen erről szól az építkezés. Fejlődjünk hát, és növekedjünk az Úrral való kapcsolatunkban, ne maradjunk kiskorúak! Váeljünk éretté!”

A korinthusi hívők ugyanezzel a problémával küszködtek. Pál mélyebb lelki témákról szeretett volna nekik tanítani, de nem tehetette, mert a korinthusiak nem növekedtek. „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el”

(1Korinthus 3,1–2). Más szóval: „sok mindent szeretnék nektek elmondani, de nem álltok készen azok befogadására. Ezért kaptatok tőlem tejet, és úgy tűnik, még mindig cumisüvegből kell táplálni benneteket, hiszen semmit sem fejlődtetek.”

A tanítás ajándékának célja, hogy lehetővé tegye a hívó ember növekedését, fejlődését. Sokan tévesen azt gondolják, hogy a szellemi növekedés csakis tapasztalatszerzés útján lehetséges, pedig ez nem így van. A valódi szellemi növekedést az váltja ki, ha szellemünk Isten Igéjéből táplálkozik. Ezért olyan nélkülözhetetlen és fontos ajándék a tanítás a gyülekezetben.

Ha valaha fontos volt az egyház életében a tanítás ajándékának gyakorlása, akkor az most van! A testiesség ugyanolyan elterjedt a mai egyházban, mint annak idején a korinthusi gyülekezetben, ennek eredményeként pedig az egyház visszamarad szellemi növekedésében. Mire érettnek, felnőttek és fejlettek kellene lennünk, még mindig csak újszülöttek vagyunk Krisztusban. Ez pedig valóban tragédia!

Miután valaki hitre jutott Jézus Krisztusban, arra van a legnagyobb szüksége, hogy az Igéből tanítást kapjon. A pásztor és tanító célja, hogy „felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (Efezus 4,12–15).

Isten Igéjének szilárd tanítása nélkül a hívők megrekednének szellemi növekedésükben. Hóseás prófétán keresztül így kiáltott az Úr: „Elpusztul népem, mert nem ismeri Istent. Mivel te megvetted ezt az ismeretet, én is megvetlek: nem leszel papom! Nem törődöttél Istened tanításával, én sem törődöm fiaiddal” (Hóseás 4,6).

Amikor az egész gyülekezet csak igehirdetést hall, vagyis azt, hogy meg kell térnünk bűneinkből, és az értünk életét áldozó Jézus Krisztusba kell vetnünk hitünket, akkor kiskorúak maradunk. Az evangélium csodálatos üzenetét – amelyről a bűnös embernek feltétlenül hallania

kell – a hívők már ismerik. Mi már befogadtuk azt az igazságot, hogy Jézus önmagát adta értünk, amikor meghalt helyettünk. Jussunk hát el a következő lépcsőfokra! Nőjünk fel, és érijük el a teljes nagykorúságot Krisztusban! Ez azonban csakis Isten Igéjének tanításán keresztül valósulhat meg.

Tanítás az Ószövetségben

A tanítás ajándékáról legelőször a 2Mózes 4,12-ben hallunk, amikor Isten így szól Mózeshez: „Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!” Az Úr megígéri Mózesnek, hogy Ő lesz tanítója, így válik majd képessé ő is arra, hogy taníthassa az izraelieket. Három verssel később Isten a következőket mondja Áronnal kapcsolatban: „Beszélj azért vele, és add szájába a szavakat! Én pedig a te száddal és az ő szájával leszek, és megtanítalak benneteket arra, hogy mit cselekedjetek.” Az első idézetben az Úr azt ígéri Mózesnek, hogy megtanítja arra, mit beszéljen, itt pedig azt ígéri, hogy a cselekvésre is megtanítja majd. Mindkettőre szükségünk van.

Évszázadokkal később Izráel népe sanyarú körülmények között találta magát. Nyomorúságuk abból fakadt, hogy „hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül” (2Kronikák 15,3). Borzasztó helyzetüket a tanítás hiányának köszönhették tehát, amelynek következményeként Isten jelenléte eltávozott közülük.

A tanítás mindig is elengedhetetlen volt Isten népe számára. Ezért annyira becses az az ígélet, amelyet a Nehémiás 9,20-ban olvashatunk: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket.” Mindenkor és mindenhol szükségünk van a tanítás ajándékára!

Tanítás az Újszövetségben

Jézus Krisztus szolgálatának nagy részét a tanítás jelentette. Az evangéliumokban mindvégig azt láthatjuk, hogy Jézus az embereket az Atyával való kapcsolatra tanította. Az evangéliumokban ötvennyolc alkalommal szólítják Őt mesternek, ami más szóval tanítót jelent, vagyis az emberek elismerték ezen tevékenységét.

Nem meglepő tehát, hogy az első evangélium legvégén Jézus így szól tanítványaihoz: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28,19–20).

Pál apostol komolyan vette ezt a parancsot. Megtérését követően, egy ideig az arábiai sivatagban tartózkodott, majd végül ellátogatott Jeruzsálembe. Az egyházatyák meglehetősen kezelhetetlennek tartották Pált – ugyanis túlon túl sokat foglalkozott a vallási vezetőkkel, azok közül is leginkább a farizeusokkal –, ezért kényszerpihenőre küldték Tarzuszba.

Pál azonban túl értékes volt ahhoz, hogy tétlenül üldögéljen. Barnabás, ismerve Pál görög kulturális hátterét és magasszintű héber iskolázottságát, arra a következtetésre jutott, hogy az egyház egykori üldözőjéből remek szolgáló válhatna az egyre növekvő, nem zsidó származású hívőkből álló, anthiókiai gyülekezetben. Az ApCsel 11,26-ból megtudhatjuk: „Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak”.

Pál (Saul) neve is szerepel az ApCsel 13,1-ben az anthiókiai gyülekezet tanítói között, az ApCsel 15,35-ből pedig megtudhatjuk, hogy „Pál és Barnabás... Antiókhiaiban tartózkodott többekkel együtt, tanítva és hirdetve az Úr igéjét.” Pál tehát nemcsak tanított, hanem igét is hirdetett, tehát a két ajándékot együttesen használta, amelyre napjainkban is sok példát láthatunk. Az összefonódó ajándékok nemcsak erősítik, hanem ki is egészítik egymást.

Pál egy évig tanította Isten Igéjét Anthiókiában, majd másfél évig Korinthusban (ApCsel 18,11), és két-három évig Efezusban. Az ApCsel 20,20-ban Pál kijelenti az efezusi vének előtt, hogy semmit nem hallgatott el előlük, ami a javukra lett volna. „Ezért – mondja Pál – bizonyoságot teszek előttem a mai napon, hogy én mindenki véréből tiszta vagyok. Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát” (ApCsel 20,26–27).

Milyen csodálatos kijelentés ez, amit egy szolgáló a gyülekezetének mondhat: „Nem vonakodtam attól, hogy az Isten teljes akaratát tanítsam nektek.” Ilyen kijelentést azonban csak akkor tehetünk, ha a gyülekezetet az egész Biblián átvezetjük, Mózes első könyvétől egészen a Jelenések könyvéig. Csak akkor mondhatjuk azt, hogy „Isten teljes akaratát tanítottam nektek”, ha az első laptól az utolsóig áttanulmányoztuk a Bibliát. Isten megengedte, hogy gyülekezetünket szolgálatom során idáig hétszer vezessem végig az egész Biblián, ez pedig minden egyes alkalommal hatalmas élmény volt. Semmi sem fogható ahhoz, mint amikor mélyre áshatunk Isten Igéjében, és versről versre, könyvről könyvre áttanulmányozzuk azt.

Ilyesfajta szövegmagyarázó igehirdetéssel látta el Izrael népét Ezsdrás is, aki Nehémiással együtt részt vett Jeruzsálem újjáépítésében a babiloni fogság végén. A nép összegyűlt, a törvény igéit pedig felolvasták, majd megmagyarázták. A Nehémiás 8,8-ban ezt olvassuk: „Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.” Ez tehát az Isten Igéjének szövegmagyarázó tanítása, amely minden másnál jobban táplálja Isten nyáját.

A tanítói kenet

Alapvető fontosságú, hogy a Szentlélek kenjen fel bennünket a tanításra. A Szentlélek nélkül nemcsak átadni nem tudjuk, hanem meg sem érthetjük a szellemi igazságokat. „A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni” (1Korinthus 2,14).

Nemrégiben újra klasszikus példáját láthattam annak, miért is olyan nélkülözhetetlen a Szentlélek Isten Igéjének helyes értelmezéséhez. A magát „Jézus Szeminárium”-nak nevező („The Jesus Seminar”) biblia-tudós csoport rendszeres összejöveteleivel úgy igyekezik az egyház javára válni, hogy információt nyújtanak arról, a Szentírás mely részeiben olvashatjuk Jézus valódi szavait, és melyek az állítólagos kitalációk. Azt az érzést keltik bennünk, hogy ha nem fogadjuk el eredményeiket, saját tudatlanságunkról teszünk tanúbizonyosságot. Végére is, ők tudósok.

Legutóbbi összejövetelükön arra a meggyőződésre jutottak, hogy Jézus soha nem ígérte meg, hogy újra eljön, és megalapozza földi királyságát. Szerintük ez az elképzelés a tanítványoktól származik, akik Jézus keresztre feszítésekor rendkívül csalódottak voltak. Mivel Jézus úgy halt meg, hogy nem alapította meg földi királyságát, a tanítványok szegye-nükben azt találták ki, Uruk egyszer még visszatér.

Véleményük szerint Máté is erősen túlzott, amikor Jézusnak tulajdonította a következő szavakat: „És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel” (Máté 24,30).

Ugyanezt állítják a János 14,1–3-ban található kijelentésekről is, ahol Jézus „állítólag” ezt mondta tanítványainak: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” Az említett tudósok ezeket a gondolatokat nem Jézustól, hanem Jánostól származtatják, és úgy vélik, írásában ő adta azokat Jézus szájába.

Ugyanezt gondolják arról az esetről is, amikor a Jézus mellett megfeszített lator, látván a kereszten lévő felírást: „Názáreti Jézus, a zsidók királya”, odafordult Jézushoz, és – Lukács feljegyzése szerint – így szólt: „Uram, emlékezz meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba.” Jézus erre „állítólag” így felelt: „Még ma velem leszel a paradicsomban.” A tudósok véleménye szerint ezt természetesen Lukács találta ki, valójában ugyanis Jézus még élete során szerette volna megalapozni földi királyságát, és mindenki máshoz hasonlóan ő is csalódott volt, amikor próbálkozása kudarcba fulladt – legalábbis ezt állítják a „Jézus Szeminárium” tudósai.

Döntenünk kell! Hisszük-e, hogy a Biblia íróit a Szentlélek ihlette, vagy inkább egyes mai tudósoknak hiszünk, akik tudományos ismereteiket alkalmazva hiábavaló vállalkozásba fogtak, amikor Isten Igéjét pusztán emberi okoskodással igyekeztek megérteni?

A Biblia kijelenti, hogy Jézus mennybemenetelekor felemelkedett az égbe, és végül egy felhő takarta el Őt tanítványai szeme elől. Ahogy a tanítványok az egyre távolodó Jézust figyelték, hirtelen két fehér ruhás férfi állt meg mellettük: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1,11). Ezt állítja a Biblia, és semmi okunk azt kétségbe vonni.

Ha valóban szeretné megérteni Istent és az Ő Igéjét, a Szentlélek segítsége nélkül, emberi erőfeszítéssel, okoskodással nem sokra mész majd. A Lélek dolgait egyetlen ember sem képes megérteni, csakis az Úr tanítása által. Van egy dimenzió az ismeret és megértés világában, amely meghaladja az emberi értelmet. A Lélek az Ő ereje és kenete által tanít meg bennünket Isten dolgaira.

Ezt tanuljuk a nem kis tekintéllyel bíró Pál apostoltól is. Ne feledjük, hogy Pál kimagasló értelmi képességekkel rendelkezett, amelyről írásai is egyértelműen tanúskodnak! Ő is bevallja, hogy az akkori idők egyik legnevesebb rabbijától, Gamálieltől tanult. Pál mégsem intellektuálisan akart hatni az emberekre, hanem arra vágyott, hogy igehirdetése a Lélek erejéről tanúskodjon. Ezért is írta a korinthusiaknak a következőket: „Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék” (1Korinthus 2,4–5).

Értelmünkkel vagy szívünkkel megtérni nem egy és ugyanaz. Különbőség van az intellektuális és szívbeli hit között. Pál az emberi szívre akart hatni; tisztában volt azzal, hogy az emberi szívet csak a Lélek tudja megérinteni, emberi intellektusa erre képtelen.

Rendkívül fontos, hogy erre napjainkban is emlékezzünk. Bízunk kell a Szentlélekben, mert csak Tőle kaphatunk bölcsességet, vezetést és megértést. János a következőket írta: „nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz” (1János 2,27). A Szentlélek az, aki majd tanít, felken, és megértést ad nekünk; az Ő segítsége nélkül nem kerülhet sor Isten Igéjének igaz tanítására.

Hadd ismételjem meg: egy tanulatlan ember, akit betöltött a Szentlélek, megbízhatóbb forrása lehet Isten igazságainak, mint az a tudós, aki bár ismeri a görög, héber és arám nyelveket, mégsem tért meg. Egyedül a Szentlélek segíthet abban, hogy igazán megérthessük Isten útjait, és azokban is járhassunk. Az Úr többször hangsúlyozta, hogy Ő pontosan ezt szeretné megcselekedni értünk.

A jó tanítás gyümölcsei

A jó tanítás gyümölcsei többnyire könnyen felismerhetők egy hívő ember életében. Az Ézsaiás 54,13–14 lenyűgöző képet tár elénk, amelynek megvalósulását újra és újra tapasztalhatom azoknak a szenteknek az életében, akik megfelelő igei tanításban részesülnek: „Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. Igazság által leszel erős, nem kell félned az elnyomástól: távol marad tőled, sem a rettentéstől: nem közelít hozzád.”

A jó tanítás nagy békességet eredményez, és elűzi a félelmet. Miért? Mert az Ige tanítása által megismerhetjük Isten nagyságát, szeretetét és irántunk való gondoskodását. Amikor bepillantunk Isten irántunk való mérhetetlen szeretetébe, és megértjük, hogy a javunkat akarja, nem kell többé félnünk az ismeretlen jövőtől. Az életünket elárasztó események nem nyomasztanak többé bennünket; nagy békességgel és bizonyossággal élhetünk. *Mindig arra gondolhatunk, hogy Isten szeret bennünket, mindent a kezében tart, vigyáz ránk, mindenben segít.*

Micsoda áldás a tanítás ajándéka a gyülekezetben! Kérlek titeket, akik a vasárnapi iskolában szolgáltok, vegyétek észre, milyen életbevágóan fontos szolgálatot kaptatok Istentől! Ti lehettek azok, akiktől a fogékony gyermeki elmék megkaphatják legelső és sok esetben egyetlen benyomásukat Istenről. Bátorítsátok őket arra, hogy tanuljanak meg kívülről igeverseket! Ismertessétek meg velük az Úr hatalmas szeretetét, és ültessétek el szívükben a legfontosabb igazságokat arról az Istenről, akit lélekben és igazságban imádunk!

Ha Isten megáldott a tanítás ajándékával, ne tétlenkedj! Keresd a Szentlélek vezetését és segítségét, hogy minél jobb tanító válhasson belőled! Imádkozz azért, hogy Szentlelke segítségével képes lehess az

örökkévaló Isten örök érvényű igazságait elültetni a fiatalok szívében és értelmében! Oly sokan vagyunk, akik mindmáig emlékszünk a vasárnapi iskolában tanultakra. Májig eszünkbe jutnak azok a csodálatos példázatok, amelyek segítségével fiatal szívünk megragadta az igazságot. A gyermekórák akár életre szóló nyomot is hagyhatnak.

Gyakorold hát tanítói ajándékat! Hívd át magadhoz a szomszéd gyermekeket, és tanítsd őket Isten igazságaira! Használd Istentől kapott ajándékat! Ahogy Pál mondta Timóteusnak: „gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát” (2Timóteus 1,6). Gerjeszd fel ajándékat, majd dőlj hátra, és figyeld meg, milyen bámulatos munkát végez Isten rajtad keresztül!

Rajta, csináld!

*„Mert a nekünk adatott kegyelem szerint
különböző ajándékaink vannak,
eszerint szolgálunk is... a buzdító a buzdításban.”*

RÓMA 12,6.8

Luther Márton, a reformáció sok küzdelmet látott szülőatyja életében egyszer megint egy nehéz időszak köszöntött be. Depresszióra hajlamos természetén újra erőt vett a jól ismert levertség. Napok óta szinte senkihez sem szólt, és mogorván ráripakodott azokra, akik beszélni próbáltak vele. Végül felesége megelégedte viselkedésével. Az egykori apáca, Katherine von Bora gyászruhában kopogott be férje dolgozószobájának ajtaján, Luther pedig igencsak elcsodálkozott:

– Mire véljem ezt? Mi történt?

– Az elmúlt napokban úgy viselkedtél, mintha Isten meghalt volna, ezért úgy gondoltam, hogy gyászruhát öltök a temetésére – felelte Katherine, majd csendben sarkon fordult, és távozott. Luther megértette az intő célzást, és hamarosan jobb kedvre derült.

Bámulatos, mire képes egy-egy idejében mondott buzdító szó!

Mi a buzdítás?

Aki a buzdítás ajándékával rendelkezik, arra bátorít és ösztönöz bennünket, hogy megcselekedjük mindazt, amiről tudjuk, meg kellene tennünk. A legtöbb emberrel nem az a baj, hogy nem tudja, mit kellene tennie, hanem hogy mégsem cselekszi meg azt. Úgy tűnik, emberek lévén szükségünk van arra, hogy mások ösztönözzenek és késztesse bennünket a helyes dolgok megtételére.

Amikor elcsüggedve megkísért bennünket az a gondolat, hogy Luther Mártonhoz hasonlóan mi is átadjuk magunkat a kishitűségnek, mellénk áll valaki a buzdítás ajándékával, és így szól: „Ugyan már, fel a fejjel, hiszen az Úr nem halott! Isten pontosan tudja, mi történik veled, és min mész keresztül. Add át problémáidat az Úrnak, és bízzál Benne!”

Sajnos számos hívő ember nem éli meg azokat az igazságokat a gyakorlatban, amelyekben hisz. Az Igének csak hallgatói ők, de nem cselekvői. Ismerik az igazságot, egyet is értenek vele, a gyakorlatba azonban már nem ültetik át. Bátorításra, noszogatásra van tehát szükségük.

A buzdítás arra bátorítja az embert, hogy lépjen, és valósítsa meg a rá váró feladatokat. Néhányan például az imádság terén szorulunk bátorításra. Tisztában vagyunk azzal, hogy többet kellene az Úr előtt lennünk, és azzal is, hogy nem jó az imádságot utolsó mentsvárnak hagynunk, hanem az első helyre kellene tennünk. Mégis számtalanszor az élet nehézségeinek súlya alatt fáradtan, erőlködve saját magunk próbáljuk megtalálni a megoldást problémáinkra. Végül aztán kiöntjük szívünket egy barátunknak, aki rendelkezik a buzdítás ajándékával, és a következő kérdéssel fordul hozzánk:

- És imádkoztál már ezért?
- Akartam, csak...
- Barátom, gyere, imádkozzunk együtt! Most rögtön, vigyük Isten elé ezt a kérdést!

Sokan hajlamosak vagyunk elnapolni a ránk váró feladatokat: „Remélem, majd jövő héten lesz rá időm – mondjuk. – Ma nem érek rá, de remélem, holnap sikerül.” Nemrégiben egy nagyszerű cikk jelent meg a *Reader's Digest* magazinban a halogatás témájában. Feleségem egyik lányunk figyelmébe is ajánlotta ezt az írást, aki tipikus késleltető.

„Igen, én is láttam azt a cikket. Majd valamelyik nap elolvasom” – felelte lányunk.

Bizony, nem kevesen szenvedünk attól, hogy elnapoljuk mindazt, amiről tudjuk, meg kellene cselekednünk. Sodródunk az árral, nem foglalkozunk feladatainkkal, ezért szükségünk van valakire, aki így szól hozzánk: „Figyelj! Lépned kell! Tudod, mit kell tenned, úgyhogy tedd meg! Tedd meg *most rögtön!*”

Ilyen a buzdítás ajándéka: arra ösztönöz bennünket, hogy megtegyük az általunk fontosnak ítélt dolgokat. A buzdító támogatóan így szól: „A feladattal már tisztában vagy! Elérkezett a cselekvés ideje! Tudod, mi a teendő, úgyhogy valósítsd is meg! Rajta, gyerünk!”

Egyesek megkapják ezt az ajándékot, mások nem

A buzdítás Istentől származó ajándék, amely bizonyos embereknek azért adatik, hogy megerősítsenek bennünket és emlékeztessenek arra, mit kell tennünk. Ha például az imádkozásról beszélnek, kimondottan vágyat érzünk majd arra, hogy azonnal leüljünk imádkozni. Bármikor is kerül kezembe E. M. Bounds egyik könyve az imádságról, mindig térdre hullok, és elhatározom, többet fogok imádkozni. E. M. Bounds komoly bátorító az ima terén.

Persze vannak olyanok is, akik Isten ajándéka nélkül próbálkoznak buzdítani, inteni másokat, szavaik azonban nem vigasztalást, hanem feszültséget váltanak ki. Szívünk szerint azt felelnénk az ilyen embereknek: „Hát tudod, mit? Tedd meg te magad!” Nem inspirálnak, hanem bosszantanak bennünket. Istennek hála, egyeseknek valódi ajándékuk van a buzdításra, amellyel képesek meglátatni velünk Isten akaratát. Hatásukra el akarjuk majd végezni az általunk is fontosnak tartott, ránk váró feladatokat.

A buzdítás által egyre inkább növekedhetünk Isten dolgaiban. Pál ekképpen fogalmazta ezt meg: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre” (1Thesszalonika 4,1). Pál olyan életmódra int bennünket, amely egyre inkább Isten tetszésére van.

Buzdítás az Ószövetségben

Az Ószövetségben minden próféta gyakorlatilag buzdító szerepet is betöltött. Elég csak beleolvasnunk a próféták könyveibe, ahol ennek számos példájával találkozhatunk. A próféták arra ösztönözték a népet, hogy forduljanak el a bálványoktól, térjenek meg az élő Istenhez, és kerüljenek újra helyes kapcsolatba az Úrral. Háború idején arra bátorították az embereket, hogy bízzanak Istenben, és engedjék, hogy az Úr legyen védelmezőjük. Arra buzdították a népet, higgyék el, hogy Isten velük lesz, megáldja őket, és győzelmet ad nekik.

Dávid nem csak másokat buzdított imádságra és hálaadásra, hanem saját elcsüggedt lelkét is. Legalább háromszor írta: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben” (Zsoltárok 42,6.12; 43,5). Amikor úgy érezte, szíve elcsügged, elkeseredik, és neheztel, feltette magának a kérdést: „Mi a baj? Miért háborogsz? Bízz az Úrban!” Van olyan időszak, amikor saját magunkat is buzdíthatjuk. Fontos, hogy megtanuljunk a saját lelkünkre beszélni, és bátorítani magunkat a ránk váró feladatok megtételére.

Dávid fia, Salamon arra bízta a népet, hogy minden erejükkel bízzanak az Úrban: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet” (Példabeszédek 3,5–6). A Példabeszédek nagy része arra buzdít, hogy cselekedjünk meg mindazt, amire Mózes tanított bennünket a Biblia első öt könyvében. Az Ószövetségben tehát igen gyakran találkozunk buzdítással.

Buzdítás az Újszövetségben

Jakobot az Újszövetségben a buzdító klasszikus példájának tekinthetjük. Elég elolvasnunk Jakab levelét, és máris megérthetjük, miről szól a buzdítás ajándéka. Szinte hallom, ahogy ma is ezt mondja: „Nos, azt állítod, hiszel? Nagyszerű! Hadd lássam a cselekedeteidet, és abból majd meglátom, miben hiszel. Ne csak mondogasd, hogy hiszel, hanem bizonyítsd is be! Láttasd meg hitedet tetteid által! Cselekedeteidből mutasd meg hited valódiságát, máskülönben önmagad is becsapod! Az igazi hit nemcsak beszédből áll, nemcsak ismételteti a hiszekegyet, és nem

merül ki annak ismeretében, hogy a templomi rituáléban mi miután következik. A valódi hit megteszi azt, amit a Szentírás kér. Ülted át hitedet a gyakorlatba, fejezd ki cselekedeteiddel, miben hiszel, és ne csak beszélj róla!”

Péter is használta a buzdítás ajándékát. Az 1Péter 5,1–9-ben a következőket írja:

„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem [buzdítom – a ford.] én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját [gondot viselvén arra – Károli]; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját. Ugyanúgy, ti ifjabbak: engedelmeskedjete az idősebbeknek, egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert az Isten a gögösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat óreá vessétek, mert neki gondja van rátok. Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroslán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban.”

Figyeljük meg, hány buzdítás található ebben az igerészben! Péter bátorítja a presbitereket, az ifjakat és a gyülekezet többi tagját is. Számos cselekvésre buzdít: legeltessék Isten nyáját; viseljenek gondot rá; ne uralkodjanak a rájuk bízottakon, hanem legyenek példaképek; engedelmeskedjenek egymásnak; alázzák meg magukat Isten hatalmas keze alatt; vessék Istenre a gondjukat; legyenek józanok, és vigyázzanak; álljanak ellene ellenségüknek, a Sátánnak; és bátorodjanak fel azon, hogy nem egyedül vesznek részt a harcban.

Pálra szintén jellemző volt a buzdítás. A Rómaiakhoz írt levelében ezt mondja: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róma 12,1). Pál cselekvésre int, arra, hogy engedjük hitünket kirajzolódni cselekedeteinken keresztül.

Pál a thesszalonikaiakat is bőséges buzdítással látta el a nekik címzett első levél végén:

„Kérünk [buzdítunk – a ford.] titeket, testvéreink, intsetek a tétlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkire. Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjete mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt. Mindenkor örüljete, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. A Lelket ne oltátok ki, a prófétálást ne vesséte meg, de mindent vizsgáljátok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok” (1Thesszalonika 5,14–12).

A Thesszalonikaiakhoz írt második levelében pedig így szól: „Az ilyeneknek pedig megparancsoljuk, és a lelkükre kötjük [buzdítjuk őket – a ford.] a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendben dolgozva, a maguk kenyerén éljenek. Ti pedig, testvéreim, ne fáradjatok bele a jó cselekvésébe” (2Thesszalonika 3,12–13).

Timóteusnak ezt írta Pál: „Arra kérek [buzdítok – a ford.] minde-nekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért” (1Timóteus 2,1–2).

Júdás is használta a buzdítás ajándékát: „Szeretteim, miközben teljes igyekezettel azon fáradoztam, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam: küzdjete a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott” (Júdás 3). Ebből a néhány példából is láthatjuk, hogy a buzdítás milyen fontossággal bír az Újszövetségben.

A buzdítás napjainkban

A buzdítás ajándékának egyik leggyönyörűbb példáját egy kilencven éves néni életében figyelhettem meg. Berg néni egy hatalmas, régi Cadillacel járt be az Egyesült Államokat, hogy sorra látogatva a gyülekezeteket buzdítást, bátorítást vigyen számukra. Bár Huntington Beachen élt, Floridából sugározta rádióadását, amely fogható volt a Karibi térségben is. Melegszívű, drága asszony volt.

Amikor elcsüggedtem, vagy aggódni kezdtem szolgálatom miatt, bekopogtattam Berg nénihez egy kis buzdításért, aki mindig segített, és elérte, hogy felbátorodva, megerősödvé térhessek haza.

Amikor ellátogatott gyülekezetünkbe, mindig felkértem, hogy szólnon pár buzdító szót az egybegyűltekhez. Arról beszélt a legszívesebben, hogy Isten még mindig a trónján ül: „Úgy tesztek, mintha Isten leköszönt volna a trónról. Úgy viselkedtek, mintha Isten már nem uralkodna többé. Tetteitekből azt gondolhatná az ember, hogy Isten kezéből kikerült a hatalom, mintha már nem lenne a helyzet magaslatán. Pedig Isten most is trónján ül.”

Berg néni képes volt olyan valóságossá tenni az igazságot, hogy hirtelen minden új megvilágításba került. Az ember meglátta, hogy Isten valóban uralkodik, és trónján ül. Hát persze, hogy az Úrra vethetjük minden gondunkat, és rábízhatjuk helyzetünket az Atyára! Már nem kínzott bennünket a félelem, és gondolatainkba újra bizonyosság költözött: „Isten irányítja az életem. Mindent a kezében tart, a trónján ül, és Ő fog gondoskodni mindenről.”

Oly gyakran szükségünk van erre a fajta bátorításra, amely felépít bennünket Krisztusban, és megvigasztalja elcsigázott lelkünket! Nemcsak ilyesfajta buzdítást kell azonban hallanunk.

Gyülekezetünk egyik lelkipásztorának, Romaine-nek, Isten szintén megadta a buzdítás ajándékát. Nem szokatlan tőle ehhez hasonló kijelentéseket hallani: „Hagyd abba a siránkozást, állj a lábadra, és bízz az Úrban! Ne hozzám gyere panaszkodni, hanem bízz az Úrban! Ne tőlem várd a megoldást, hanem az Úrtól! Én nem tudok segíteni, az Úr viszont igen!” Óriási ajándéka van a buzdításra, amely kiegyensúlyozottá teszi gyülekezetünket. Én a tanítás ajándékát kaptam, Romaine viszont

a buzdítását. Arra inti az embereket, hogy ültessék át a gyakorlatba a Szentírásból tanultakat.

Feleségemnek, Kaynek szintén megvan a buzdítás ajándéka, az ő életében azonban mégis másként nyilvánul meg, mint Romaine életében. Feleségem arra bátorítja az embereket, hogy bízzanak még jobban az Úrban, töltsenek több időt imádságban. Felkelti az emberek szívében a vágyat, hogy még közelebb kerüljenek az Úrhoz, bensőségebb legyen a Vele való kapcsolatuk, jobban megtapasztalják az Ő szeretetét, és gyakrabban kifejezzék az Iránta való szeretetüket.

Bár Romaine és Kay esetében ugyanarról az ajándékról beszélhetünk, a buzdítás mégis egészen más formát ölt mindkettejük életében.

A prófétalást kísérő ajándék

A buzdítás ajándéka gyakran társul a prófétálás ajándékával. Pál az 1Korinthus 14,3-ban a következőket írja: „Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal”, az ApCsel 15,32-ben pedig ezt olvassuk: „Júdás és Szilász, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel buzdították és erősítették a testvéreket.” Láthatjuk tehát, hogy a buzdítás ajándéka sok esetben kötődik a prófétálás ajándékához, és összefügg azzal.

A buzdítás az ígéhirdetéshez is természetesen kapcsolódik. Lukács elmondja, hogy Keresztelő János sok buzdítás mellett „hirdette az evangéliumot a népnek” (Lukács 3,18). Az ígéhirdető célja, hogy tette sarkallja az embereket, hogy arra buzdítsa őket, bízzák életüket Istenre, higgyenek az Úr Jézus Krisztusban, térjenek meg bűnükből, és változzon meg életük.

Több esetben láthatjuk, hogy a buzdítás összekapcsolódik az egészséges tanítással is. Az 1Timóteus 4,13-ban Pál a következőket mondja: „Amíg odamegyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra” (Károli). A 2Timóteus 4,2-ben ezt írja: „hirdesd az ígét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.” A Titusz 1,9-ben pedig ezt olvassuk: „aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket.”

Láthatjuk tehát, hogy az egészséges tanítás gyakran összekapcsolódik a buzdítással.

Figyeljük csak meg, hogy Pál arra inti Tituszt, maradjon meg az egészséges tanításban. Mitől egészséges egy tanítás? Egyrészt attól, hogy az igazsághoz ragaszkodik, másrészt pedig attól, hogy gyakorlatias. A gyakorlatiasság elengedhetetlen tulajdonság, hiszen ha egy tanítás nem alkalmazható, fabatkát sem ér.

Sokakat felemészt a hagyományokhoz való merev ragaszkodás, álláspontjuk folytonos védelme, amely törvényeskedővé is teheti az embert. Foglyul ejti őket az, hogy minden jelentéktelen kérdésben az igazukat védik, amely végül élettelen hagyománytisztelethez vezet. Jézussal való kapcsolatukat nem jellemzi sem élet, sem öröm, sem lelkesedés. Túlságosan is leköti őket az egyes ígeversekről, fejezetekről, a helyes tanításról folytatott vita ahhoz, hogy észrevegyék, Istennel való kapcsolatukból eltűnt az élet.

Egy tanítás, doktrina értéktelen, ha nem alkalmazható a mindennapi életben. Nem elég tudnom azt, hogy Isten mindenható; bíznom is kell a mindenható Istenben. A buzdítás pontosan erre ösztönöz bennünket.

Buzdítás, de vajon mire?

A Szentírás sok mindenre buzdít bennünket. Az ApCsel 11,23-ban például az apostolok arra intették a népet, maradjanak meg az Úrban. A Zsidók 12,5 arra buzdít, ne vessük meg az Úr fenyítését. Az 1Thesszalónika 2,12 arra szólít fel, éljünk „az Istenhez méltó módon”. Ez az intés azért olyan jelentőségteljes, mert egy Bibliát nem forgató ember számára a mi életünk válik szentírássá, abból fog olvasni. Ha életünk nem tükrözi mondandónkat, ha lépten-nyomon bizonyágot teszünk, életünk azonban meghazudtolja szavainkat, saját tetteinkkel hatástalanítjuk majd bizonyágtételünket.

A Zsidókhoz írt levél figyelmeztet arra, hogy az emberek hajlamosak a rossz irányba sodródni: „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a halottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk” (Zsidók 2,1).

Oly könnyedén elsodor bennünket az ár! Hajlamosak vagyunk arra, hogy elfelejtkezzünk Isten dolgairól, és olyannyira magunkra illetve

problémáinkra koncentráljunk, hogy nem vesszük észre, milyen hatalmas a mindenható Isten, aki gyermekeiként örökre fogadott bennünket. Megfeledekzünk arról, hogy Isten mindennap készségesen és örömmel árasztja ránk szeretetét, figyelmét és áldásait. Oly könnyedén elsodrunk arról a helyről, ahonnan az áldásokat kapjuk.

Szükségünk van tehát bátorításra és ösztönözésre, hogy az Úrra nézzünk, ne pedig a problémákra vagy magunkra, ne a nyomorúságokra vagy a kényelmetlenségre, ne a fájdalomra vagy az átélt szenvedésre. A buzdítás az Úrra irányítja figyelmünket, korrigálja látásunkat.

Jézus is figyelmeztetett bennünket: számtalan kísértés ösztönöz majd bennünket arra, hogy levegyük Róla tekintetünket. Beszél mindarról, ami gátolhatja a Szentlélek gyümölcsét életünkben: a gazdagság csábításáról, a sóvárgásról, a nehézségekről, a problémákról és az üldöztetésekről. Ha nem vagyunk elég óvatosak, mindezek elfojthatják a Szentlélek gyümölcsét, szárazzá, terméketlenné, kopárrá téve életünket.

Ezért elengedhetetlen fontosságú a buzdítás; segít, hogy az Úrba kapaszkodjunk, és megmaradjunk Őbenne. Sokszor úgyis ez a legtöbb, amit tehetünk. Körülöttünk minden összeomlik, barátainkban is csalódunk, és semmi más nem marad, minthogy szorosan az Úrba kapaszkodjunk.

Amikor szemünket levesszük az Úrról, csüggedés, aggodalom és félelem lesz úrrá szívünkön. Fogalmunk sincs arról, hogyan mászunk ki az éppen aktuális problémánkból, és egyre inkább elkeseredünk, mert nem látunk kiutat. Szem elől tévesztjük az Urat, az Ő nagyságát és hatalmát.

A buzdító visszaterel a helyes útra, szemünket az Úrra fordítja, és segít újra a helyes megvilágításban látnunk életünket. Amikor elmondjuk problémánkat, kiöntjük szívünket, és beszélünk az erőnket meghaladó kihívásokról, a buzdító eltereli figyelmünket a nehézségekről, és az Úrra fordítja tekintetünket, rámutatva az Ő nagyságára, hatalmára, szeretetére, és irántunk való gondoskodására, törődésére. Emlékeztet bennünket arra, hogy Isten továbbra is trónján ül.

Számos helyzetben lehet nagyszerű segítség a buzdítás. Mindebből látható, miért is olyan ajándék a buzdítás, amelyet szüntelenül gyakorolnunk kell.

Erőteljes bizonyágtétel a világ felé

Ha többen szolgálnának a buzdítás ajándékával, az egyház tisztább úton járhatna, és bizonyágtétele is erőteljesebb lehetne a világban.

Szükségünk van az intésre, a buzdításra. Emlékeztetőre szorulunk. Ezért mondta Péter is második levelében a következőket: „Kedves barátaim, nem azért írok nektek, mintha nem tudnátok ezeket, hanem azért, mert már tudjátok. Szeretnék emlékeztetni titeket, mert úgy gondolom, hogy így a legeslegjobb. Azért is szeretném ezt tenni, mert tudom, hogy hamarosan ki kell költöznöm földi sátramból. Azért írok nektek, hogy miután eltávoztam, azután is emlékezhettek Isten alapvető igazságaira” (lásd 2Péter 1,12–15).

Ha megkaptad az Úrtól a buzdítás ajándékát, arra bátorítalak, használd! Lehet, hogy buzdításod fellelkesíti a nyáját, és képessé teszi őket a harcra a sötétség erőivel szemben. Az is lehet, hogy képes vagy cselekvésre sarkalni másokat.

Lehet, hogy az a fajta bátorító vagy, aki Isten népét arra buzdítja, Őbenne bízzanak és nagy hitük legyen az Úrban. Nemrégiben éppen azon gondolkodtam, hány dicsőítő ének tartalmaz buzdítást: „Jöjj, itt az idő, hogy dicsérd!” Milyen égető szükségünk van az efféle buzdításokra. Sok a beszéd, itt az idő a cselekvésre!

A buzdítás csodálatos, dicsőséges ajándék, amely mindenképpen szükséges ahhoz, hogy a gyülekezet gyakorlatba is átültesse a tanulatkat. Kétségtelen, hogy minden buzdító lelkesedéssel fogadta azt a reklámkampányt, amely hatalmas sikert aratott a sportlábbelik piacán. Meglehet, hogy nem is a termék keltette fel érdeklődésüket, hanem sokkal inkább a reklámszlogen üzenete, hiszen a szívükből szólt ez a mindmáig időszerű buzdítás:

Rajta, csináld!
(Just do it!)

Légy szerény!

„az adakozó [szolgáljon] szerénységben”

RÓMA 12,8

Bevallanom, kissé szkeptikusan fogadom, amikor valaki kijelenti, hogy mindene az Úr tulajdona. Gyanakvóan nézek rá, tapasztalatom szerint ugyanis az emberek általában ezzel igyekeznek megmagyarázni, miért nem adakoznak *semmit* sem Istennek. Lehet, hogy mindenük az Úré, Isten azonban nem kap belőle semmit.

Olyanokat is ismerek, akiknek kétségtelenül lényükbe ivódott az adakozás. Egészségesen állnak az anyagi javakhoz, és nem tulajdonítanak azoknak túlzott fontosságot. Isten sok-sok tehetséggel és anyagi forrással áldotta meg őket, amelyeket buzgón oda is szentelnek Neki. Úgy tekintenek magukra, mint akik csak Isten tulajdonának sáfárai, ezért szabadon és bőkezűen adakoznak.

Bizonyára mindnyájan ismerünk olyanokat, akikre ráillik a következő szólás: „szívét-lelkét kiteszi a másikért”. Ha vendégségbe megyünk egy ilyen emberhez, elég egyszer megdicsérni valamit a lakásában ahhoz, hogy másnap azonnal az ajtónk előtt találjuk becsomagolva, névre szóló ajándékként. Ez jellemző arra, aki egyértelműen rendelkezik az adakozás ajándékával.

Ismertem valakit Laguna Beachről, akiről szintén ez volt elmondható. Egyik éjjel éppen hazafelé sétált, amikor valaki pisztolyt szegezett a hátához.

– Adja ide szépen mindenét! – követelte a támadó.

A barátom bocsánatkérően így felelt:

– Bocsásson meg, de jelenleg mindössze öt dollár van nálam. Csek-
ket is elfogad?

Nos, ilyen az adakozás ajándéka!

Az adakozás törvényszerűsége

Világmindenségünk fizikai és szellemi törvényszerűségei alapján működik. Míg a gravitáció a fizikai világ egyik törvényszerűsége, az adakozást egy szellemi törvényszerűségnek tekinthetjük. Jézus azt mondta: „Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek” (Lukács 6,38). Pál pedig ekképpen fogalmazott: „Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat” (2Korinthus 9,6).

Az adakozás törvényét rendkívül jól illusztrálja a növénytermesztés. Ha úgy vetünk kukoricát, hogy takarékoskodunk a magokkal – egy méterre, nem pedig húsz centiméterre ültetjük el azokat egymástól –, aratásunk szűkös lesz. Ha azonban bőven vetünk, bőven is aratunk.

Isten adakozással kapcsolatos törvénye is pontosan ehhez hasonló. Sokszor nehezen értjük meg a szellemi törvényszerűségek működését, és mivel nem teljesen világos előttünk azok szerepe, végül kijelentjük: „Mivel nem világos számomra ez az egész, inkább nem adakozom semmit.”

Vajon teljes mértékben átlátod-e az elektromos áram működését? Valószínűleg nem, mégis szívesen használod. A gravitáció törvényét sem értjük igazán, bár tudjuk, hogy létezik tömegvonzás, arra mégsem jöttünk még rá, miért. Megmérhetjük erejét, és tudjuk, hogy nagyobb tömegek esetén erősebb vonzásról beszélhetünk, azt azonban nem tudjuk, miért. A gravitációt ennek ellenére a természet egyik törvényének fogadtuk el, és gondosan követjük a szabályait. Nem ugrunk le egy tízemeletes ház tetejéről, csak mert nem vagyunk teljesen tisztában a törvény működésével. Tiszteletben tartjuk, és magatartásunkat szabályaihoz igazítjuk.

Ugyanez igaz Isten szellemi törvényeire is. Azok működését sem értjük teljes mértékben, mégis bölcsességre vall, ha tiszteletben tartjuk őket. Ez kétségtelenül igaz az adakozás törvényére is.

Jézus azt mondta: „Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” Ha teáskanálnyit adsz, annyit is kapsz viszonzásul, ha viszont lapáttal méred ajándékokat, lapátnyi viszonzást is kapsz. Adj bőkezűen, és bőségesen adnak neked is. Amilyen mértékkel adsz, olyan mértékű viszonzást kapsz te is.

A Róma 11,35-ben Pál megkérdezi: „Vagy ki előlegezett neki [Istennek], hogy vissza kellene fizetnie?” vagy más szóval: „Volt-e olyan eset, hogy Isten ne fizette volna vissza többszörösen, amit valaki Nekik adott?”

„Chuck, mi egyszerűen nem állunk úgy anyagilag, hogy befizessük a tizedet” – mondják páran. Nos, én pedig azt nem engedhetem meg magamnak, hogy ne fizessek tizedet. Álomban sem jutna eszembe visszatartani Istentől azt, amiről kijelentette, hogy az Ő tulajdona.

Malakiás prófétán keresztül Isten ezt a kérdést intézi hozzánk: „Becsaphatja-e az ember az Istent?” „Mivel akarunk becsapni?” – kérdik az emberek. „A tizeddel és a felajánlásokkal! – válaszolja Isten, majd így buzdítja népét – Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem... Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (Malakiás 3,8–10).

Ha megadjuk Istennek, amit kér tőlünk, és ami jogosan Őt illeti meg, az Úr ígérete szerint bőséges áldást áraszt majd ránk. Malakiás üzenetéből látható tehát, hogy ennek a szellemi törvényszerűségnek a működése letezelhet. Próbáld ki te is! Rájössz majd, hogy valóban így van. Minél többet adsz Istennek, annál többet ad majd vissza. Tedd csak próbára, nem bánod meg!

Hogyan adjunk?

A Biblia több irányelvet is felsorakoztat arra vonatkozóan, hogyan adakozzunk. Nézzünk meg most ezek közül hetet:

1. Adakozzunk szerénységben!

Pál felszólítja az adakozót arra, hogy szerénységben adjon (lásd Róma 12,8). Néhányan oly bonyolultan adakoznak, hogy megnehezítik az adomány elfogadását. Nemrégiben kaptam egy levelet Houstonból, melyben két csekket találtam. Az egyiket szerepelt aláírás, a nagyobb összegről kiállított csekken azonban nem. A feladónak kételyei voltak az egyik keresztény magazinban megjelent cikkemmel kapcsolatban, ezért tíz kérdést intézett hozzám levelében. Azt írta, ha kielégítőnek találja válaszaimat, a másik csekket is aláírja majd. Mindkét csekket visszaküldtem, de mellékeltem a tíz kérdésre adott választ is egy rövid megjegyzéssel: „Biztos, hogy nem találja majd minden válaszat megfelelőnek, mert nem azt írtam, amit hallani akart. Tartsa meg nyugodtan a csekkjeit.” Ez a férfi nem szerényen, hanem elvárásokkal adakozott.

Harminc évvel ezelőtt az egyik huntington beachi gyülekezet gyors növekedésnek indult. Az összejöveteleket egy régi, belvárosi imaházban tartották, a rendőrség épületével szemben. Egy ifjú, agilis lelkipásztor vezetésével szép ütemben gyarapodott a gyülekezet, ahogy a város népessége egyre növekedett.

A közönségnek nem volt külön parkolója – parkolni csak az útszélen lehetett –, mert egy újonnan épült oktatási intézmény szinte minden talpalatnyi helyet kihasználta a belvárosi környék csöppnyi parkolójából. A gyülekezetnek azonban lehetősége nyílt arra, hogy megvásárolhassanak egy körülbelül tizenöt holdas telket. Eltervezték tehát, hogy belvárosi épületüket eladják, a földterületet pedig megvásárolják, hogy aztán ebben az új, gyorsan fejlődő kerület szívében másik épületet építhessenek. A fiatal lelkipásztor engem is meglátogatott, hogy megmutassa a tervrajzokat, és megossza velem az izgalmasnak ígérkező részleteket.

A gyülekezet egyik presbitere azonban felszólalt: „Amikor csaldom a gyülekezetnek adományozta jelenlegi ingatlanunkat, kikötöttük a tulajdonlevélben, hogy az épület eladása esetén az összeg a családomat illeti. Abban az esetben, ha a gyülekezet úgy döntene, hogy eladja a mostani gyülekezeti házat, nem használhatja fel az abból nyert összeget egy új épület megvásárlására. A gyülekezetnek itt kell maradnia, ahol most vagyunk.” Bizony ez sem szerény adakozás, hanem feltételekhez, elvárásokhoz kötött.

Mindennek az lett a következménye, hogy lelkipásztor barátom elke-seredve lemondott posztjáról. Tudomásom szerint a gyülekezet a mai napig a belvárosban működik, és parkolási gondokkal küzd. Micsoda óriási tragédia! A feltételekhez kötött adomány végül komoly problémát okozott a gyülekezetnek.

Ha adakozol, adj igazán, és ne kösd feltételekhez, ne legyenek elvárásaid! Légy szerény, adakozz egyszerűen, ne pedig bonyolultan!

2. Ne hívjuk fel magunkra a figyelmet, amikor adakozunk!

Ha adakozunk, ne magamutogatással tegyük! Jézus azt mondta, vigyá-zunk kell, hogyan adunk, nehogy magunkra vonjuk mások figyelmét. Ha azért adunk, hogy mások lássák, meg is kaptuk minden jutalmunkat, több már nem is jár nekünk. Ha az motivál, hogy mások csodálatos-nak, nagylelkűnek tartsanak bennünket nagyszerű cselekedetünkért, ez is lesz minden jutalmunk, és már megkaptuk, ami megillet bennünket. „Amikor adtok, ne legyetek olyanok, mint a farizeusok, akik maguk előtt kürtöltetnek az utcán, hogy mindenki lássa, mit adnak” – mondta Jézus (lásd Máté 6,1–2). Nem tudom, a farizeusok valóban felfogadtak-e va-lakit, hogy előttük kürtöljön, amikor a persely elé járultak, az azonban kétségtelen, hogy nagy felhajtás közepette adakoztak. Látványos ese-ménnyé változtatták adakozásukat, mert szándékukban állt lenyűgözni az embereket.

Jézus azt parancsolta, hogy eszünkbe se jusson követni példájukat: „Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked” (Máté 6,3–4).

3. Szabad akaratból, szívből adjunk!

Amikor Izráel fiai a szent sátor építéséhez készülődtek, Isten meg-mutatta Mózesnek, hogyan készítsék el az ezüsből, aranyból, drága-kövekből és különleges textíliákból álló kellékeket. Ahhoz, hogy ez a nem mindennapi sátor elkészülhessen, a nép legbecesebb értéktárgyai-ra volt szükség. Az Úr így szólt Mózeshez: „Mondd meg Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek részemre felajánlást minden embertől, akit arra indít a szíve. Gyűjtsétek össze a nekem szánt felajánlásokat!” (2Mózes 25,2).

Isten nem akarta, hogy olyanok is adjanak, akik nem szívből adakoznának. Ő *sosem* szeretné, hogy valaki kényszer hatására adakozzon. Függetlenül az adomány jellegétől, fontos, hogy csakis azt adjuk Istennek, ami szívéből, szabad akaratunkból fakad.

Ennek a Mózes második könyvében található történetnek az a szépsége, hogy az emberek szívből vágytak arra, hogy adakozhassanak az Úrnak, Isten elé hozták tehát aranyukat, ezüstjüket és ékszereiket a sátor elkészítéséhez. Az asszonyok még fényesre polírozott réztükreiket is felajánlották a rézoltárhoz, ez pedig valóban nagy áldozat volt!

A végén így szóltak Mózeshez azok, akik a felajánlásokat számlálták és mérték: „Többet hordott össze a nép, mint amennyi szükséges azokhoz az istentiszteleti eszközökhöz, amelyek elkészítését megparancsolta az ÚR” (2Mózes 36,5). Mózes ekkor a következő utasítást hirdette ki a nép körében: „se férfi, se asszony ne készítsen semmit felajánlásul a szentély számára” (2Mózes 36,6). Bármilyen hihetetlenül is hangzik, de le kellett beszélni az embereket arról, hogy még többet adjanak. Nemcsak az történt, hogy minden szükséges összegyűlt a szent sátor építéséhez, hanem valójában még sok is lett! Ez történik, amikor Isten adakozásra indítja az emberek szívét.

4. Örömmel adjunk!

Pál arra intette a Korinthusban élő hívőket, hogy ne kedvetlenül adakozzanak (2Korinthus 9,7). Teljes mértékben megértem ennek okát. Tudom, milyen rossz érzés lenne, ha átmennék hozzád, hogy kölcsönkérjek egy pohár cukrot, később azonban minden barátom arról beszélne, mennyire feldühítettek kérésemmel. Habár szemtől szembe azt mondtad, nem szükséges visszahoznom, mégis mindenkinek lépten-nyomon elpanaszolnád, hogy nem adtam vissza. Ha ez történne, legszívesebben egy zsák cukrot öntenék az ajtód elé, és azt mondanám: „Nesze, itt a nyavalyás cukrod!”

Ha mi sem szeretjük, amikor valaki kényszerből ad nekünk, képzeljük csak el, milyen érzés lehet ugyanez Istennek! Ha tíz körömmel kapaszkodunk abba, amit éppen Istennek készülünk adni, akkor inkább tartsuk meg! Biztos vagyok benne, hogy ilyenkor Isten is azt mondja:

„Tartsd meg magadnak! Nincs rá szükségem!” Isten nem tart igényt arra, amit kedvetlenül, csupán kötelességtudatból akarunk Neki adni. „Ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert »a jókedvű adakozót szereti az Isten«” – mondja Pál. Tetszik nekem a „jókedvű” szó görög megfelelője, a *hilarosz*, ugyanis az angol *hilarious* kifejezés (magyarul: túláradoan vidám) is ebből ered. Ilyen adakozásra vágyik Isten.

Az Ószövetségben az ilyen típusú adakozást az Úrnak felajánlott „önkéntes áldozatnak” nevezték, amikor is mindenki azt adta, amit akart. Jézus is azt mondta tanítványainak: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok” (Máté 10,8). „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében” – írta Pál (2Korinthus 9,7). Szabad akaratodból adj, annyit, amennyit előre elhatározta! Soha ne adj kényszerűségből vagy nyomás hatására, mert később még megbánod, hogy adtál.

Jézus azt is kifejtette, hogy nem az adomány összege a fontos. Egyik nap azt figyelte a templomban, hogyan dobják be perselypénzüket az emberek. Láta, hogy a gazdagok hatalmas pompával, csinnadrattával adják oda nagy összegű adományaikat. Amikor azonban egy apró özvegyasszony lépett észrevétlenül a perselyhez, és bedobta két fillérjét, Jézus odafordult a tanítványaihoz: „Láttátok ezt? Ez az asszony mindenkinél többet adott, mert a többiek csak a feleslegükből adtak, ő viszont az egész vagyonát ajándékozta oda, mindenét, amije volt” (lásd Márk 12,41–44).

Az Úr szemében nem az összeg nagysága számít, hanem az adakozás mögött rejlő szív és az áldozathozatal mértéke. Az Úrnak, úgy tűnik, kedvére való, ha adományunk áldozattal jár. Az adakozás ajándékával rendelkező emberek azonban mégsem az áldozatra néznek, hanem *szívéik szerint még többet adnának, ha tehetnék*.

Az Ige arra szólít fel bennünket, hogy úgy adjunk, ahogy előre elhatároztuk szívében. Maradjon Isten és köztünk az, mit teszünk Érte, hiszen Ő a jókedvű adakozóban gyönyörködik.

5. Őszintén adjunk!

Ne próbáljuk azt a látszatot kelteni, mintha többet adnánk, mint valójában, mert az Úr az ilyet nem méltányolja. Emlékszünk még Anániás

és Szafira történetére az Apostolok cselekedeteinek 5. fejezetéből? Ők megsértették ezt az alapelvet, és saját életükkel fizettek. Isten nem szereti, ha azt hitetjük el másokkal, hogy többet adtunk, mint valójában. Nem kell mindenedet odaadnod; nem kéri ezt tőled az Úr. A képmutatást azonban gyűlöli – kérdezd csak meg Anániást és Szafirát!

6. Ingyen adjunk!

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok” – mondta Jézus, a zsolnárió pedig így nyilatkozik: „Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, Uram, mert jó vagy” (Zsolnárok 54,8).

Tudtad, hogy az „ad” szó, valamint képzett és ragozott formái közel kétezerszer szerepelnek a Bibliában? Nem tévedünk, ha ebből arra következtetünk, hogy Istennek sok mondanivalója van az adakozást illetően. Tisztában vagy-e azonban azzal is, hogy a fent említett igehelyek többsége nem arról beszél, nekünk mit kell adunk Istennek, hanem arról, hogy Ő mit adott már nekünk. Hozzávetőleg ötször több vers szól Isten oldaláról, mint a miénkről.

Az adakozással kapcsolatban elsőszámú példánk maga Jézus. Ahogy Pál fogalmazta: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Korinthus 8,9).

R. G. LaTourneau-ról mindenképpen elmondható, hogy Ura nyomdokába lépett. Ez az okos, agyafúrt férfi úgy gazdagodott meg, hogy a negyvenes, ötvenes években feltalált, majd legyártott egy nagyteljesítményű földmunkagépet. Vállalkozása indulásakor egyezséget kötött az Úrral: megígérte, hogy nyereségének tíz százalékát Neki ajándékozza. Ahogy az idő múlásával egyre nagyobb áldást tapasztalhatott, módosította megállapodását Istennel, és úgy határozott, hogy most már nyeresége húsz százalékát adományozza az Úrnak. Az üzlet egyre nagyobb felvirágzásának hatására először harminc, negyven, majd ötven, hatvan, végül pedig kilencven százalékot szánt nyereségéből az Úr munkájára szerte a világon. *Kilencven százalékot!* Isten olyan bőségesen megáldotta őt, hogy a megmaradt tíz százalék is bőven fedezte megélhetését. Saját bőrén tapasztalhatta tehát, hogy nem adhatunk többet Istennek, mint amennyit Ő viszonzásul ad nekünk.

Javainkból adunk Istennek, valójában azonban csak azt adjuk vissza Neki, ami eredetileg is az Övé volt. Van-e valamim, amit ne Tőle kaptam volna? Ha pedig Tőle kaptam, akkor valójában az Ő tulajdonáról van szó. Ha tehát Neki ajánlom, csak azt adom vissza Neki, ami Tőle származik.

Az én hozzáállásom is fokozatosan formálódott az évek során az adakozással kapcsolatban. Régen azt a kérdeztem magamtól, mennyit tudok a pénzből ebben a hónapban Istenre szálni, most viszont azt, hogy mennyit merek ebben a hónapban Isten pénzből magamra költeni. Az én minden egyes fillérem az Úré. Csak azt adom vissza Neki, ami amúgy is az Ő tulajdona. Egy rövid időre javai sáfárává tett engem. Szeretnék felelősségteljesen elszámolni azzal, mire költöttem a rám bízottakat.

7. Szeretéből adakozunk!

Akár az Úrnak adunk, akár egy szükségben lévő embernek, fontos, hogy adakozásunkat a szeretet motiválja. „És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhálárra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból” (1Korinthus 13,3). Ha mindenemet eladom, hogy jót tegyek a szegényekkel, mindezt mégis neheztelve, nem szeretéből teszem – akkor motivációm valószínűleg nem volt más, minthogy elismerően nézzenek rám emberbarát cselekedetemért. Ebből semmi hasznom nem származik, ellenben ha adakozásom hajtóereje a szeretet, jutalmam sokkal nagyobb lesz, mint amiről valaha is álmodtam.

Adakozás mások javára

Az adakozás ajándéka valójában leginkább azon keresztül nyilvánul majd meg, amit másoknak adunk, és csak kisebb mértékben azon keresztül, amit Istennek adunk. Érdekes azonban, hogy amivel megsegítjük a rászorulókat, arra Isten úgy tekint, mintha személyesen Neki ajándékoztuk volna. „Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg” – mondta Jézus (Máté 25,40). A Példabeszédek 19,17-ből megtudhatjuk, hogy aki „könyörül a nincstelenen, az úrnak ad kölcsön”. Jézus azt is elmondja nekünk, hogyha oly csekélységet adunk is egy szükség-

ben lévő kicsinynek, mint egy pohár friss víz, jutalmunkat akkor sem veszíthetjük el (lásd Máté 10,41–42).

Isten felszólít arra, hogy adakozzunk a szegényeknek. Az 5Mózes 15,7–8-ban így szól: „Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet Istened, az Úr ad neked, ne légy kemény szívű és szűkmarkú szegény testvéreddel szemben, hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szükségé van, amiben segítséget szenved.”

Isten sok mindennel megáldott minket, ami hálaadásra indít bennünket, eközben azonban nem szabad bezárnunk szívünket a szükségben lévők előtt. Imádkoznunk kell, hogy Isten nagylelkű szívvel ajándékozzon meg bennünket, és adja nekünk az adakozás ajándékát. Jóságunk nem szorítkozhat pusztán az anyagi javakra; meg kell tanulnunk időnkéből, erőnkéből és önmagunkból is bőkezűen adni másoknak. Arra kapunk elhívást, hogy minden áron erősítsük a gyengét, és szolgáljuk a szükségben lévőket. Istent dicsérjük, magasztaljuk és tiszteljük azzal, amikor a mennyei áldások csatornájává válunk azok számára, akik bajban vannak.

Isten azt ígéri, megáld majd téged, ha ezek szerint cselekszel. A Példabeszédek 19,17 teljes egészében így hangzik: „Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert *ő megtéríti jótéteményét*”. Szeretnél Istennek kölcsönadni? Kecsegtető kamattal fizeti majd vissza neked. „Mivel ekképpen cselekedtél, hihetetlenül bánok majd veled. Megtérítem, amit nekem adtál” – mondja Isten. Nem szeretnéd ezt te is kipróbálni? Adj kölcsön az Úrnak, és figyeld meg, hogyan viszonyozza!

Mit adjunk?

1. Add Neki önmagad!

Pál ekképpen írta le a korinthusi hívőknek azt, hogy a Macedóniában lévők milyen szabadsággal adakoztak a jeruzsálemi szegényeknek: „először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából” (2Korinthus 8,5). Erre vágyik leginkább az Úr: azt szeretné, ha *önmagad adnád Neki*. Isten sokkal jobban vágyik rád, mint pénzre vagy javaidra.

Isten nem szűkölködik, nincs szüksége a pénzünkre. „Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata... Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti” – mondta az Úr (Zsoltárok 50,10.12). Isten így szól hozzánk: „Miből is gondoltad azt, hogy a segítségedre szorulok? Mindent én teremtettem, minden az enyém. Ha egy szelet sült húsrá vágnék, a világ összes szarvasmarhájából választhatnék. Miért pont tőled kérnék segítséget?”

Nekünk van szükségünk az Úr segítségére és támogatására, nem pedig Neki a miénkre. Isten sokkal inkább vágyik *rád*, mint pénzre vagy javaidra.

2. Add Neki képességeidet és idődet!

Amikor felmerül az adakozás témája, gyakran csakis a pénzbeli adakozásra tudunk gondolni, pedig Isten a pénzünkre vágyik legkevésbé. Sajnos sok esetben, amikor pénzünkből adunk az Úrnak, úgy véljük, ezzel le is tudtuk a kötelességünket. „Végtére is vasárnap dobtam pénzt a perseybe, mi mást várhatna még tőlem Isten?” Vajon mit? Téged akar, és azt, hogy idődből adj Neki.

Gondoltál-e már arra, hogy idődből adakozz az Úrnak? Lehet, hogy Isten megáldott téged valamilyen képességgel, tehetséggel, adottsággal, amelyet használni tudna. Sőt, valójában biztos vagy benne, hogy ez így van. Bármilyen képességed vagy adottságod legyen is, Isten képes használni. Szánd oda Neki idődet, erődet és tehetségedet, amelyeket az Úrtól kaptál kölcsön!

3. Add Neki dicséretedet és hálaadásodat!

A Zsidókhhoz írt levél beszél arról, hogy „vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tévő ajkaink gyümölcsét” (Zsidók 13,15). Ajándékozd meg Istent az Ő nevével megillető dicsérettel, hálaadással és imádatokkal!

A Bibliában háromszor olvashatjuk azt a felszólítást, hogy „magasztaljátok az Úr dicső nevét”, és hatszor mondja azt a Szentírás, hogy „ad-jatok hálát az úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” Elég Isten Igéjének egyszer mondania valamit ahhoz, hogy elhiggyem, ha azonban

már kétszer is elismétli ugyanazt, még jobban odafigyelek rá. Ha azonban valamit kilencszer is elmond, nincs kétségem afelől, hogy kitüntetett figyelmet kell annak szentelem.

Adtál már hálát Istennek a mai nap folyamán? Dicsőítetted-e már Őt ezen a héten? Bárcsak szüntelenül hálát adna ajkunk Isten jóságáért!

Isten neve: Jahve, ez a név pedig erős torony, amelyhez ha odafut az igaz, ott védelmet talál (Példabeszédek 18,10). Magasztaljuk hát az Urat méltón az Ő nevéhez! Az Úr neve azt jelenti, „Aki van”, Ő pedig valóban mindig jelen van, hogy megadja mindazt, amire szükségünk van. Nem csoda tehát, ha az Ige arra biztat bennünket, magasztaljuk az Úr dicső nevét.

A gyarapodó ajándék

Nekünk hívőknek egyetlen erőforrásunk van: a Szentlélek. Ez az erő azonban több ponton is kiáradhat életünkéből, többek között az adakozáson keresztül. Az adakozás ajándéka fokozatosan fejlődik és növekszik. Minél többet adakozunk, annál többet ad nekünk is Isten, hogy mi is még többet adhassunk tovább. Azt vesszük észre, hogy Isten csatornájává váltunk, akin keresztül forrásait eljuttathatja másokhoz. Ha az Úr azt látja, hogy ez a csatorna átjárható és nincs eldugulva, ránk önti áldásait, hogy azok rajtunk keresztül elérhessenek másokhoz. A próféta így fogalmazta meg ezt Ászá királynak: „Mert az ÚR szemei áttekinthetik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi” (2Kronikák 16,9).

Tudtad-e, hogy Isten olyanokat keres, akik által megvalósíthatja akaratát, akiket csatornájává tehet, hogy rajtuk keresztül kiönthesse Lelkét, erejét, szeretetét és javait másokra? A valódi gazdagság nem abban mérhető, mennyit gyűjtöttünk össze magunknak, hanem hogy mennyit adtunk tovább másoknak. Jézus azt mondta: „nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35).

Ha Isten neked adta az adakozás ajándékát, gyakorold azt szerényen! Légy Istennek olyan eszköze és csatornája, akin keresztül forrásait eljuttathatja a szükségben lévőkhöz! Ez olyan áldottá tesz majd, amiről álmodni sem mertél volna. Tényleg nagyobb boldogság adni, mint kapni!

Óriási felelősség

„az elöljáró [szolgáljon] igyekezettel”

RÓMA 12,8

*„Ezek közül pedig némelyeket... [vezetésre]... rendelt
az Isten az egyházban...”*

1KORINTHUS 12,28

A társadalom működéséhez törvények szükségesek, illetve olyan emberek, akik részt vesznek azok megalkotásában és érvényesítésében. A szabályok nélküli társadalom rövid időn belül anarchiába és káoszba süllyed, és az emberek barbár módon, önmagukért, saját kívánságaik szerint kezdik élni életüket.

Tulajdonképpen azért léteznek kormányok, hogy biztosítsák az ország első nyugalmát, és olyan törvények megalkotását, illetve érvényesítését tegyék lehetővé, amelyek a társadalom minden tagjának általános jólétet garantálnak. Egy jól működő kormány célul tűzi ki a bűnözés felszámolását, valamint a hasznosnak vélt tevékenységek fenntartását. E célok megvalósítása érdekében az emberiség számos kormányzati formát kipróbált már a történelem során.

A kormányzás egyik kezdetleges formája, a feudalizmus idején a városok, falvak fölött egymással versengő földesurak birtokolták a hatalmat. A feudális rendszerek fokozatosan monarchiává alakultak, amelyekben királyok és királynők vették át az uralmat kiterjedt területek, végül pedig egész országok felett.

Az Egyesült Államok alkotmányos köztársaságként alakult meg, az országot pedig képviseleti kormányzás irányítja, vagyis az állampolgárok képviselőket választanak, akik a kormányzáshoz szükséges törvényeket hozzák.

Mind a mai napig léteznek önkényuralmi rendszerek, amelyekben diktatórikus uralom alatt tartják az embereket, és semmiféle beleszólást nem engednek nekik abba, ki képviselje érdekeiket. Előfordulhat, hogy tartanak választásokat, azok kimenetele azonban előre eldöntött kérdés, vagyis az állampolgárok valójában semmiben sem döntenek.

A fent említett kormányzási formák, illetve minden egyéb ember alkotta rendszer ez idáig sikertelennek bizonyult. Az emberek bebizonyították magukról, hogy képtelenek korrupció és megvesztegetés nélkül uralkodni embertársaik felett, kudarcra ítélve ezzel a kormányzás minden ember által létrehozott formáját. Ember tehát képtelen igazságosan uralkodni.

Isten az egyetlen, aki képes tökéletesen igazságosan uralkodni az emberiség felett.

Vezetés az Ószövetségben

A Biblia első ízben Ézsaiás egyik prófécijában beszél az uralkodásról: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Ézsaiás 9,5–6).

Ézsaiás segít megértenünk, hogy az isteni rend szerint az uralkodás legjobb és legmagasabb formája a teokrácia (az isteni uralom). Amikor Jézus visszatér, hogy megalapítsa Isten földi királyságát, Királyok Királyaként és Urak Uraként jön majd el.

Valójában a teokrácia az egyetlen kormányzási forma, amelyet Isten létrehozott és támogatott. Izráel azt jelenti, „Isten által kormányzott”, az egykori Izráel tehát teokráciában élt, a nép felett Isten uralkodott.

Izráel tudatába kezdettől fogva beépült, hogy rajtuk Isten uralkodik, Ő kormányozza a népet. Isten jelenlétének helyét, a szent sátrat

mindig a táborhely közepén verték fel. Minden törzs úgy állította fel sátrait, hogy azok a szent sátor felé nyíljanak, így amint kiléptek rajtuk, a szent sátrat láthatták, amelyet napközben felhő takart be, éjjel pedig tűzoszlop égett fölötte. Mindezek mélyen szívükbe vészték, hogy ők Isten népe, akik felett maga Isten uralkodik.

Isten szerette volna, ha Izráel népe különbözik minden más nemzetől, ha felettük nem földi királyok uralkodnak, hanem Ő maga. Mindez pedig például szolgált a többi népnek, hiszen látták, milyen áldott az a nemzet, amelyet Isten irányít.

Akkor is Isten maradt Izráel királya, amikor Mózes tette meg népe első emberi vezetőjévé. Mózes Isten eszköze lett, akin keresztül az Úr megvalósíthatta céljait az izráeliek életében. Döntéshelyzetekben Mózes az Úr elé járult, aki a nép kormányzásához szükséges utasításokkal, iránymutatással, törvényekkel látta el őt.

Mózes alatt hetven vén is szolgált alvezetőként. Az emberek hozzájuk fordulhattak ügyes-bajos dolgaikkal, ők pedig szintén az Úr törvényei szerint rendelkeztek. Ha egy ügy kapcsán nem sikerült dűlőre jutniuk, kikérték Mózes véleményét, aki Istenhez fordult megoldásért.

Mózes alatt szolgált Áron főpap is, a nép lelki vezetője, Áron alatt pedig a szent sátorban szolgálatot teljesítő, illetve a sátrat szállító papok.

Az ősi Izráelben Isten kormányzati rendje uralkodott. A papok Áronnak, Áron és a hetven bíró Mózesnek, Mózes pedig Istennek alávétve szolgált. A mi Istenünk a rend és uralom Istene. Isten a rend szerzője a világegyetemben és népe között is.

Vezetés az Újszövetségben

Isten az egyházban is biztosította a rendet. Pál a vezetés ajándékát a Lélek ajándékai közé sorolja (Róma 12,8; 1Korinthus 12,28). Isten bizonyos embereknek azt az ajándékot adta Krisztus testén belül, hogy a Szentlélek elhívása, ereje és iránymutatása által másokat vezessenek.

A gyülekezeti ranglétra legfelsőbb fokán Jézus Krisztus áll, Ő a test feje és az egyház legfőbb tekintélye. Jézus sok tanítványa közül tizenkettőt választott apostollá, akik később az egyház úttörő vezetőivé váltak. Ez megmagyarázza, miért olvassuk azt az 1Korinthus 12-ben, hogy némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban.

Az apostolok előljárókat jelöltek ki azért, hogy a gyülekezet lelki-szellemi jólétéről gondoskodjanak. A gyülekezeti előljáró szerepét betöltők azzal bizonyítják rátermettségüket, hogy képesek vezetni saját családjukat: „Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára?” – kérdezi Pál az 1Timóteus 3,5-ben. Végül pedig az előljárók alatt szolgálnak a gyülekezet vagyont kezelő diakónusok.

Így rendelte el Isten az egyházban azok szerepét, akiket vezetésre, kormányzásra hívott el. Rájuk bízta azt a feladatot, hogy a Lélek dolgaiban vezessék népét.

A vezetés egy ajándék

Isten bizonyos embereket megajándékozott a vezetés karizmájával, lelki ajándékával. Gyakran használjuk a „karizmatikus vezető” jelzőt olyasvalakire, aki személyiségével és kiállásával képes elérni, hogy mások szíves örömet kövessék őt.

Jó vezetőkre mindig óriási szükség van. Amikor Mózes felismerte, hogy élete a végéhez közeledik, azt kérte Istentől, állítson helyére valaki mást, aki szintén jól pásztorolná népét. Isten válaszában tudatta Mózesrel, hogy már Józsuéra esett választása, akiben az Isten Lelke lakozott (lásd 4Mózes 27,15–23). Mózes halálával sem ért tehát véget Isten uralkodása. Izráel nem indult hanyatlásnak, hiszen a soron következő, Isten Lelkével teljes vezető folytatta az uralkodást Isten utasításai és iránymutatása szerint.

A vezetéshez szükséges legfontosabb követelmény minden korban az, hogy a vezető olyan férfi legyen, akiben a Szentlélek lakozik, akit betölt és vezet is. Ezt semmilyen más tulajdonság nem pótolhatja, ha pedig hiányzik a vezetőből, az mindig végzetes következményekkel jár.

Így szól Ézsaiás: „Mert tévútra vezették ezt a népet vezetői, és megzavarodtak, akiket vezettek” (Ézsaiás 9,15). A rossz vezetésnek szomorú vége van: tönkreteszi az embereket. „Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek” – mondta Jézus (Máté 15,14), a Példabeszédek 29,2-ben pedig ezt olvassuk: „Ha az igazak jutnak hatalomra, örül a nép, de ha a bűnösök uralkodnak, nyög a nép.”

Olyan dicsőséges az, amikor az Isten népének vezetésére elhívottak Isten bölcsességével és erejével végzik munkájukat! Szellemi vezetésük idején növekszik az egymás iránti szeretet, szolgálatkészség és alázat Jézus Krisztus kegyelme által.

A vezetővel szemben támasztható elvárások

Kiből lehet gyülekezeti vezető? Pál leírását erről az 1Timóteus 3,1–4. 6–7-ben olvashatjuk:

„Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre⁸ törekszik, jó munkát kíván. Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas; nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár; olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmségben és teljes tisztességben neveli... Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék. Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.”

A fenti tulajdonságok felsorolásával Pál látszólag szinte mindenki elől elzárja ezt a lehetőséget, elég csak az első tulajdonságot, a feddhetlenséget figyelembe vennünk.

Érdekes, hogy egyesek a fenti követelmények valamelyikét hajlamosak is kiragadni a többi közül, és a többi elé állítani: „Sajnálom, de nekem úgy tűnik, x. y.-t nem tarthatjuk megfelelő jelöltnek, hiszen még sosem hívott vendégségbe, tehát nem vendégszerető.” Ez az igeszakasz azonban nem erre szolgál; ezzel csak megnehezítjük a dolgunkat. Pál például többek között azt is mondja, hogy egy előljáró ne legyen pénzsóvár. Előfordult-e már veled, hogy amikor megláttad szomszédod vadonatúj autóját, átsuhant a fejedben az a gondolat, hogy bárcsak a tiéd lenne? Kedves barátom, ez bizony irigy pénzsóvárság! Kizárnád-e azonban emiatt saját magadat az alkalmasak sorából? Erősen kétlem.

Pál felsorolása nem egy törvényeskedésnek alapot adó szűrő, amelylyel kiszűrhetnánk a sorból az alkalmatlan bűnösöket. Ha az volna, mi sem jutnánk át rajta, a gyülekezetben pedig nem lenne egy vezető sem. Pál ebben az ígérésben inkább egy általános képet fest arról, milyen embert hív el Isten a vezetésre: semmiképpen sem tökéletes valakit, hanem olyat, aki elkötelezte magát az Úrnak, és folyamatosan növekszik a kegyelemben a Szentlélek ereje által. Pál tehát nem a tökéletességre, hanem az érettségre helyezte a hangsúlyt.

Hogyan kell vezetnünk?

Az Ige több szabályt is ad a vezető, iránymutató szerepet betöltőknek.

1. Vezetés Isten félelmében

Dávid király halálos ágyán a következő fontos kijelentést hagyta ránk: „Az emberek igaz uralkodója... istenfélő uralkodó” (2Sámuel 23,3). Istenfélelem nélkül senkinek sincs joga mások fölött uralkodni, mert alkalmatlan rá. Biztosan állíthatom, hogy aki nem féli Istent, abból korrump, tisztességtelen és becstelen vezető lesz. Képtelen másokat vezetni az, aki nem tudatosította magában, hogy felette is uralkodik valaki. Képtelen az uralkodásra az az ember, aki nem vetette alá magát valaki más uralmának.

Isten úgy nyilatkozott Nebukadneccarról, az ősi babiloni birodalom nagy királyáról, hogy ő volt az emberi történelem egyik legnagyobb uralkodója. A Dániel könyvének 2. fejezetében olvasható álomban Isten a szobor arany fejének Nebukadneccart nevezte meg, aki minden király fölé emelkedett.

Nebukadneccar azonban saját nagysága miatt semmibe vette Istent. Azt gondolta magáról, nincs nála nagyobb, hogy ő a legfőbb tekintély. Azt ítélte el, és azon kegyelmezett, akin csak ő akart. Nem volt fölötté más hatalom, akihez fellebbezhetett volna az ember, mindennek úgy kellett lennie, ahogy ő mondta. Felfuvalkodott, Isten azonban megalázta őt. Az Úr megengedte, hogy Nebukadneccar hét esztendőre megháborodjon, hogy meglássa a világ, a Magasságos Isten az emberi uralkodók felett áll, és annak adja a hatalmat, akinek csak akarja, akár a legegyszerűbb embernek is.

A Biblia számos tekintéllyel és hatalommal bíró vezetői szerepkört határoz meg, amelyek fölött azonban mindig Isten áll. Hacsak nincs valaki tisztában azzal, hogy fölötté Isten uralkodik, akinek felelősséggel tartozik, és aki előtt egy napon el kell majd mindennel számolnia, nem alkalmas arra, hogy tekintéllyel, hatalommal rendelkezzen. Ha ennek ellenére hatalommal ruházzák fel, kihasználja a helyzetet, tekintélyét hamarosan saját érdekei érvényesítésére fordítja majd, és zsarnokoskodni kezd.

Uralkodásra képtelen az az ember, aki nem vetette alá magát valaki más uralmának. A vezetőnek tisztában kell lennie azzal, hogy felelősséggel tartozik egy nála magasabb pozícióban lévő valakinek, aki előtt egy napon számot kell majd adnia minden cselekedetéről.

2. Vezessünk szorgalommal!

„A szorgalmasak uralkodni fognak” – mondja a Példabeszédek 12,24. Úgy vélem, ez az ígevers ihlethette Pált a Róma 12,8 megfogalmazására: „az előjáró igyekezettel [szolgáljon]”. Pál tehát azt mondja a vezetés ajándékával rendelkezőknek, hogy szorgalmasan végezzék szolgálatukat.

Az előjáróknak, vezetőknek vigyázniuk kell, hogy ne éljenek vissza hatalmukkal. Óvakodniuk kell attól, hogy pozíciójukat saját hasznukra fordítsák; túlságosan is gyakori vezetői körökben a hatalommal való visszaélés.

Ez volt Saul problémája is az Ószövetségben. Ugyanaz ejtette rabul őt is, mint sok más uralkodót. Önmagát tartotta a legfőbb tekintélynek, azt hitte, az ő szava a legnagyobb hatalom. Megfeledkezett arról, hogy Isten felette is uralkodik.

Ha vezetői szerepben állsz, fontos tudnod, hogy egy nap meg kell majd állnod a világmindenség bírójára előtt, és számot kell adnod magadról. Amilyen hűségesen most vezetsz, meghatározza, milyen tekintélyt kapsz majd az eljövendő királyságban. Jézus mondta a következőket: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt” (Lukács 12,42–44).

A Szentírás ígérete szerint Krisztussal együtt fogunk majd élni és uralkodni a földön. Egy napon, amikor Isten elhozza királyságát, és végre az Ő akarata teljesül a földön, részesülünk majd abban az örömteli kiváltságban, hogy Vele együtt uralkodhatunk. Az eljövendő királyságban kapott tekintélyünk mértéke attól függ majd, milyen igyekezettel és szorgalommal gyakoroljuk most hatalmunkat azokon a területeken, amelyeket ránk bízott Isten.

Az Úr Dávidot a juhnyáj mellől hívta el – amely akkor a legalantasabb munkák egyike volt –, és juhok helyett emberek fölé helyezte, amikor királlyá tette egész Izráelben. Dávid elődje, Saul is egykor szerényen kezdte pályafutását, végül azonban felfuvalkodottan fellázadt Isten tekintélye ellen, ezért pedig Isten el is mozdította őt a trónról.

Ha Isten valamiben hatalommal ruházott fel téged, kérd a Szentlélek segítségét, és ne élj vissza helyzetteddel! Igyekezettel vezess, tudván, hogy el kell majd számolnod Istennek azzal, ahogy a kezedben lévő hatalommal bántál.

3. Tanítsuk Isten Igéjét!

A Zsidók 13,7-ből megtudhatjuk, hogy a vezetőknek Isten Igéjét kell tanítaniuk, Pál pedig azt mondja Timóteusnak, hogy „hirdesd az igét” (2Timóteus 4,2). A vezetők felelősek a rájuk bízott emberek lelki jólétéért, a nyáj egészségét pedig leginkább Isten Igéjének hirdetése szolgálja.

Ha a vezetők engedelmesek e tekintetben, az emberek pedig alárendelik magukat az Ige tekintélyének, megvalósulhat, hogy a vezetők „vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak. Hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtozva” (Zsidók 13,17). Tanúsíthatom, hogy sokkal jobb ezt a munkát örömmel, mintsem sóhajtozással végezni.

Óriási felelősség

Istent képviselni az emberek előtt óriási felelősséggel jár. Ha vezetői szerepkörben állsz, Isten félelmében kell gyakorolnod hatalmadat, és semmiképpen sem szabad helytelenül képviselned Istent az emberek előtt.

Az Úr legalább annyira nem örül annak, ha rossz képet festenek róla, mint ahogy mi sem. E bűne miatt nem mehetett be Mózes sem az Ígéret Földjére. Meríbá vizeinél zúgolódni kezdtek az izráeliek:

– Mózes, szomjan halunk. Megbántuk, hogy eljöttünk Egyiptomból. Már negyven éve bolyongunk a pusztában, de te még mindig nem vittél be bennünket az Ígéret Földjére. Bolondok voltunk, hogy rád hallgatunk.

Készen álltak, hogy megkövezzék Mózeset, aki azonban otthagyták őket, és az Úr elé járult. Neheztelt és haragudott a népre, amiért így bántak vele. Isten így szólt hozzá:

– Mózes, menj vissza, és szólj a sziklához, hogy víz fakadjon belőle! Mózes visszatért a néphez, és így szólt hozzájuk:

– Ti lázadó népség! Meddig kell még elviselnem titeket! Hát ebből a sziklából kell, hogy vizet fakasszak nektek? – majd botjával egy nagyot csapott a kőre.

Isten irántunk való szeretete, irgalma és kegyelme oly mérhetetlen, hogy ennek ellenére is víz fakadt a sziklából, az emberek pedig ihattak, és csillapíthatták szomjukat. Isten viszont így szólt Mózeshez:

– Mózes, fiam, gyere csak ide!

– Igen, Uram?

– Mit kértem tőled?

– Azt mondtad, szóljak a sziklához.

– Akkor miért ütöttél rá? Mózes, helytelenül képviseltél engem a nép előtt. Úgy viselkedtél, mintha haragudnék rájuk. Most azt hiszik, hogy neheztelek rájuk. Mivel nem jó képet festettél rólam, Mózes, nem engedem meg neked, hogy bemenj az Ígéret Földjére.

– Micsoda, Uram? Kérlek, várj egy percet! Már negyven éve küszködöm ezzel a néppel annak reményében, hogy...

– Ne is beszéljünk erről többet, Mózes! Már döntöttem: mivel hamisan képviseltél engem a nép előtt Meríbá vizeinél, nem mehetsz be az Ígéret Földjére.

Ennyire fontos tehát, hogy helyesen képviseljük Istent.

Amikor feszültté válunk szolgálatunkkal kapcsolatban, mert a gyülekezet növekedése a kelletténél lassabban halad, zúgolódság támad a közösségben, vagy valamilyen más probléma merül fel, vajon hányszor fordul elő velünk az, hogy neheztelésből és haragból fogcsikorgatva hirdetjük az igét? Bennünket hallva az emberek azt gondolhatják, Isten aznap biztos nagyon haragszik rájuk, vagyis nem megfelelően mutatjuk be számukra Istent.

Kíváncsi vagyok, Isten vajon nem neheztel-e ránk ilyenkor? Igaza lenne, ha ezt mondaná: „Állj csak meg egy percre! Hiszen én nem haragszom rájuk, sőt szeretem őket. Te engem képviselsz, elhangzott szavaid tartalmából és hangneméből azonban most azt gondolhatják, haragszom rájuk, és elvetem őket. Helytelenül képviseltél, és ez megszorít!”

Egyszer Németországban egy lelkipásztori konferencián vettem részt, amikor egy fiatal lány láthatóan feldúlt állapotban jött oda hozzám. Gyülekezetében az úgynevezett *személyi pásztorklás* volt gyakorlatban. Ilyesfajta gyülekezetekben az emberek nem hozhatnak önálló döntéseket, hanem kötelesek beszélni előtte „pásztorukkal”. Senki sem vásárolhat például autót, de még ruhát vagy egy pár cipőt sem anélkül, hogy a pásztor ne adna erre engedélyt. A tagok kötelesek felkeresni a pásztorukat, aki útmutatást nyújt számukra az Úr dolgaiban.

Ez a tévtan a Zsidók 13,17 félremagyarázásából fakad, amely így szól: „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ” (Károli).

Az említett fiatal lány megkötözöttségben élt. Gyülekezetének vezetői azt mondták neki: „Ha nem engedelmeskedsz a gyülekezetnek, azzal Istennel szemben válsz engedetlenné, és a pokolra jutsz. Ha átmennél egy másik gyülekezetbe, amiatt is elkárhoznál, mert ezzel felázadsz Isten tekintélye ellen.” Szegény lány nyomorultul érezte magát, mivel titokban eljárt egy másik gyülekezetbe is, és félt attól, hogy ha ez lelkipásztor tudomására jut, azonnal kárhozatra ítélik. Szörnyű helyzetben volt.

Megmutattam neki azt az igehelyet, amelyben Jézus kihangsúlyozta, hogy a vezetőknek mindenki szolgájává kell válniuk. Nem az a feladatunk, hogy a pokollal fenyegetőzve fogságban tartsunk bárkit is. Az ilyen viselkedés nem vallana az Úrra, és nem helyesen képviselné Őt.

Mennyire megfontoltan kell hát vezetünk másokat, hiszen vezetőkként Isten képviselői vagyunk. Vigyáznunk kell, nehogy rosszul mutassuk be Őt!

Valahol mindenki vezető

Lehet, hogy nem vagy lelkipásztor vagy elöljáró, mégis valamilyen szinten vezetővé tett az Úr. Mindnyájunknak adott valamilyen hatalmat. Bárki is vagy, Isten valamilyen tekintélyt ruházott rád. Irányt mutatsz másoknak, vezeted tevékenységeiket, te mondd meg nekik, mikor hova mehetnek, mit tehetnek, és mit nem. Hatalmad gyakorlásakor azonban nem szabad elfelejtened, hogy feletted is van valaki! Olyan vezetőkre van szükségünk, akikről sugárzik, hogy Isten a legfőbb Vezető.

Jézus Krisztus a test feje, a végső tekintély, ezért minden döntésünket Hozzá kell igazítanunk. Jézus az egyház Ura, a mi feladatunk pedig az, hogy végrehajtsuk vágyait és akaratát. Nem az a feladatunk, hogy uraljunk, még csak nem is az, hogy döntéseket hozzunk. Azért vagyunk, hogy megismerjük az Ő döntéseit, és megvalósítsuk az Ő vágyait.

Azok tudják ezt hűséggel megcselekedni, akik telve vannak az Ő Lelkével, és megkapták a vezetés ajándékát. Amikor az ilyen vezetők imádságban keresik Isten gyülekezettel kapcsolatos iránymutatását, akaratát és céljait, az mindnyájunk áldására válik.

Szívből jövő segítség a szükség idején

„... a könyörülő pedig jókedvvel...”

RÓMA 12,8

A technológia fejlődése lehetővé tette az egyre nagyobb teljesítményű távcsövek előállítását, ennek következtében pedig a csillagászok bizonyos időközönként felülbírálják saját állításaikat az univerzum méretét illetően. Elmondásuk szerint a világegyetem tágul, és a legtávolabb eső csillagrendszerek hihetetlen sebességgel távolodnak tőlünk.

Középiskolás koromban még azt tanultuk, hogy az univerzum közel 4 milliárd fényév átmérőjű. Mire elvégeztem a főiskolát ez az érték 8 milliárd fényévre változott. Mai vélemények szerint a világegyetem körülbelül 12–18 milliárd fényév széles, vagyis nagyon gyors ütemben tágul.

Valaki egyszer a következő kérdést tette fel nekem:

– Nem zavarja önt, hogy mindig új adatokkal állnak elő az univerzum méretével kapcsolatban?

– Egyáltalán nem! – feleltem.

Sőt, valójában izgalmasnak is találom. Isten a Zsoltárok 103,11-ben azt mondja: „Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt féltők iránt” (Károli). Isten azt nem árulta el, milyen magas az ég, azt azonban igen, hogy amilyen messze van a földtől, olyan nagy kegyelme az Őt féltők iránt. Az univerzum tágulásának tehát azt kell je-

lentenie, hogy Isten irgalmas szeretete is folyamatosan nő. A világegyetem terjeszkedése cseppet sem zavar engem, sőt inkább megláttatja velem, hogy Isten kegyelme is legalább ilyen ütemben növekszik.

A könyörülő, irgalmas Isten

Az irgalom isteni tulajdonság, Isten jellemének, természetének legmélyéből fakad. Az irgalmasság egyfajta hozzáállás, akkor alakul ki bennünk, amikor szájalommal tekintünk a rászorulóra, és segítségére sietünk. Az irgalmasságot kedvesség, gyengédség jellemzi.

Az irgalom az igazságos ítélet ellentéte. Sokszor kijelentjük valakiről, hogy csak azt kapta, amit megérdemelt. Ilyen az igazságos ítélet. Irgalom esetén azonban nem kapjuk meg azt, amit megérdemelnénk. Mindnyájunknak kijárna az igazságos ítélet, Isten mégis irgalmas hozzánk. Mivel Isten a minden kegyelem és vigasztalás Istene, a Biblia előszeretettel beszél Isten kegyelméről és irgalmáról.

Isten irgalmáról először abban az ígérésben olvashatunk, amely leírja, hogyan pusztította el az Úr Sodoma és Gomorra városait. Amikor az Úr angyala eljött Lót családjáért, hogy kivezesse őket a halálra ítélt városokból, így szólt hozzájuk: „Siessetek, mert amíg itt vagytok, nem pusztíthatjuk el a várost.” Lót erre így válaszolt: „Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartottad” (1Mózes 19,19 – Károli).

Lót rájött, hogy ő is könnyen lehetett volna a gonosz városok áldozatai között. Felismerte, hogy egyedül Isten irgalma mentette meg a pusztulástól.

Jákób is tisztában volt azzal, mennyire méltatlan Isten irgalmára. Azt mondta, hogy „méltatlan vagyok minden hűségem és igaz tetteidre, amit szolgálással cselekedtetél” (1Mózes 32,11). Jákób nem tévedett, hiszen összeesküvésben vett részt. Neve azt jelenti: „sarokba kapaszkodó”, olyanvalaki, aki körmönfontan kihasználja a másik embert. Jákób egész életében csalt és hazudott, Isten mégis irgalmasan bánt vele, és Jézus Krisztus egyik ősvé választotta.

Amikor életünket megvizsgálva meglátjuk Isten munkáját, megértjük, hogy mi sem érdemeljük meg irgalmát. Isten felettébb irgalmas és

kegyelmes volt hozzánk. Ránk öntött áldásait semmiképpen sem saját érdemeinknek, hanem irgalmának köszönhetjük.

Sok igevers beszél Isten irgalmáról. A 2Korinthus 1,3-ban ezt olvasuk: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene”. A Dániel 9,9-ben a következő áll: „A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát. De mi ellene lázadtunk”. Jeremiás pedig ezt írja: „Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma” (Jeremiás siralmi 3,22). A Zsoltárok 116,5-ből megtudhatjuk, hogy „igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk.” Mózes azt állítja, hogy „az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és hitszegést” (4Mózes 14,18). Az 5Mózes 4,31 így szól: „mivel irgalmas Isten az ÚR, a te Istened, nem hagy cserben, és nem hagy elpusztulni. Nem feledkezik meg az atyáiddal kötött szövetségről, amelyeket esküvel fogadott meg nekik.” A Nehémiás 9,31-ben ez áll: „Nagy irgalmaddal mégsem semmisítetted meg, és nem hagytad el őket, mert kegyelmes és irgalmas Isten vagy.” Mikeás pedig mindezeket ekképpen foglalja össze: „[Istennek] abban telik kedve, hogy kegyelmet ad” (Mikeás 7,18).

Istennek abban telik kedve, hogy irgalmat és kegyelmet tanúsít irántunk! Úgy gondolom, senki nem értheti meg ezt igazán addig, amíg nagyszülő nem lesz. Annyira szeretek közbenjárni unokáimért. Amikor hadilábon állnak szüleikkel, gyorsan elviszem őket sétálni, hogy megmentsem őket a biztos elfenekeléstől. Szeretek irgalmat gyakorolni, mert az irgalom csodálatos.

Isten nemcsak telve van irgalommal és könyörülettel, hanem az Ő irgalma nem is múlik el soha. A Biblia körülbelül 41 alkalommal mondja azt, hogy az ÚR irgalmas és kegyelme örökké megmarad. A Zsoltárok 100,5-ben látjuk az egyik példát: „Mert jó az ÚR, örökkévaló az ő kegyelme” (Károli).

Sokan nem hiszik ezt el, nem tartják Istent irgalmasnak. Véleményüket többnyire a Sátán hazugságai formálták, és istenképük alapvetően téves elképzelésekre épül.

Évekig én is azt hittem, hogy Isten szinte mindig haragszik rám. Tudtam, hogy mit vár el tőlem, tudtam, hogy mércéje a tökéletesség. Mivel azonban meglehetősen messze állok a tökéletességtől, úgy éreztem,

folyamatosan haraggal tekint rám. Sosem háborogtam az engem ért szerencsétlenségeken, mert azt gondoltam, ezek Isten ítéleteként, jogosan érnek engem. Bárcsak odafigyeltem volna arra, mit mond Isten saját magáról!

Amikor Isten találkozott Mózesrel a hegyen, hogy átadja neki a kőtáblák másolatát – mivel az elsőt Mózes összetörte –, a Biblia leírása szerint „leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevét. Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezerízíg, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétet” (2Mózes 34,5–7). Olyan Istennek szolgálunk tehát, aki ekképpen jellemzi saját magát. Irgalmas és kegyelmes Isten Ő.

Az Úrról alkotott képem mára drasztikusan megváltozott fiatalkori elképzeléseimhez képest. Szerető Istennek ismertem meg, aki mindig az irgalomban leli örömét. Ma már tudom, hogy nem haragszik rám, és kimondhatatlanul boldoggá tesz, hogy szolgálatába állított engem!

Természetünkől kifolyólag nem vagyunk irgalmasak

Isten hatalmas irgalma csak még jobban rávilágít arra a szomorú tényre, hogy mi távolról sem vagyunk irgalmasak. Az emberek bosszúálló természetűek. Szeretjük kiegyenlíteni a számlát: „Szemet szemért, fogat fogért.” Sokszor mondják az emberek: „Tévedni emberi dolog. A megbocsátás Isten dolga.” Akár azt is mondhatnánk: „a bosszúvágy emberi dolog, irgalmazni pedig csak Isten tud.”

Az a problémám, hogy bár saját magamra nézve irgalmasságot várok el Istentől, mások esetében mégis igazságszolgáltatást követelek. Azt szeretném, hogy az ellenem vétkezők ne úszhassák meg szárazon. Igazságos ítéletet akarok, kivéve persze akkor, amikor az én bűneimről van szó. Ez esetben irgalomra vágyom!

Mivel az irgalom nem része természetünknek, Isten Lelkének különleges munkája szükséges a szívünkben ahhoz, hogy irgalmasak lehessünk. Istennek saját természetéből kell átültetnie belénk ezt a tulajdonságot, Neki kell megajándékoznia vele bennünket. Nem véletlen tehát, hogy a könyörületesség a lelki ajándékok sorában található.

Ami nem igazi irgalmasság

Egyesek megkapták Istentől a könyörületesség ajándékát: ők azok, akik adnak még második, harmadik, negyedik és sokadik esélyt is az ellenük vétkezőknek. Ez nem más, mint egy ajándék. Képesek arra, hogy irgalmat gyakoroljanak mások felett. Egyet biztosra vehetünk: vannak, akik rendelkeznek ezzel az ajándékkal, és vannak, akik nem!

Vannak ugyanis olyanok, akik úgy „könyörülnek” másokon, hogy komor arccal megbocsátanak, közben azonban látszik rajtuk, hogy efféléket gondolnak magukban: „Bárcsak jól a földre döngölhetnék azért, amit velem tettél, Isten azonban azt mondja, irgalmasnak kell lennem. Mégis úgy érzem, hogy sosem fogom kiheverni, ami történt.” Az ilyen ember szeretne büntudatot kelteni a másokban, hogy az felismerje, milyen komoly sérelmet ejtett rajta.

Sok évvel ezelőtt apósom halálakor Kay és én elmentünk egy temetkezési vállalkozóhoz, hogy intézkedjünk a temetés részletei felől. Egy kezét tördelő férfi fogadott bennünket fekete öltönyben és nyakkendőben:

– Miben segíthetek?

A szerencsétlen férfi már mind a tíz körmét lerágta, és kész érzelmi roncsnak tűnt. A ceremónia megbeszélése közben egyre csak a következőket hajtogatta:

– Ó, az édesapja, szegénykém! Hogy egy ilyen fiatal gyermek elveszítse az édesapját! – majd sírva fakadt.

Amíg nem találkoztunk ezzel az emberrel, egész jól bírtuk érzelmi leg! Megpróbált irgalmas lenni, nyilvánvalóan azonban nem volt rá ajándéka.

Amikor Jób megpróbáltatások között szenvedett, barátai elmentek hozzá, hogy megvigasztalják, helyette azonban csak vádolták. Előadták elgondolásaikat azzal kapcsolatban, Jóbot miért érhatték ezek a szerencsétlenségek. Egyikük azt állította róla, hogy képmutató, a másikuk azt, hogy hazug. Mindnyájan egyetértettek abban, hogy Isten valamilyen rejtett bűnéért bünteti Jóbot. Jób végül így válaszolt: „Mihaszna vigaszt nyújtotok mindannyian! Egy csepp irgalmat sem tanúsítottok irántam. Nem vagytok segítségemre.” Azt kívánta, bárcsak meg se látogatták volna.

Másrésről azonban tételezzük fel, hogy egy olyan szarvashibát követünk el az életben, hogy úgy érezzük, összedől a világ, és akár jobb, ha nem is folytatjuk tovább. Ekkor elkeseredettségünkben olyan barátok látogatnak meg bennünket, akik rendelkeznek a könyörület ajándékával. Olyan jókedvvel és bizakodással tekintenek a jövőbe, hogy minket is kihúznak kétségbeesésünkéből.

Akik rendelkeznek az irgalom ajándékával, nem szomorú arckifejezéssel, búskomor, lehangoló szavakkal jönnek hozzánk, és nem is így beszélnek: „Nos, hát, nem is tudom, testvérem. Majd biztos lesz valahogy. Én azért mindenesre melletted állok.”

Akik megkapták a könyörület ajándékát sokkal inkább így szólnak hozzánk: „Isten kezében van minden, Ő uralkodik, és még nem tudhatjuk, mi lesz mindennek a vége. Az Úr átvezet majd ezen is, és meglátod, hogy győzelmet ad. Csak várunk kell az Úrra, és bízunk kell Benne, és Ő majd mindent megold. Igen, hibáztál, de adj hálát Istennek azért, hogy Ő irgalmas, és megbocsát! Az Úr kedves hozzád, és szeret téged. Menjünk tovább, és ne nézzünk vissza arra, ami már a hátunk mögött van!” Bátorításuk kiemel az elkeseredettségéből, és úgy érezzük, vár ránk a holnap. Felkeltik érdeklődésünket azzal kapcsolatban, mit tartogat számunkra Isten.

Jókedvű irgalmasság

Pál arra buzdítja a könyörület, irgalom ajándékával rendelkezőket, hogy jókedvvel gyakorolják ajándékukat (Róma 12,8). Természetesen Isten Lelkének ereje nélkül ez lehetetlen.

Vannak, akik mosolyogva azt állítják, megbocsátottak, közben szívükben mégis bosszút forralnak. Az őszinte irgalom hiánya általában észre is vehető rajtuk. Jókedvük hiánya arról tanúskodik, hogy még mindig azon rágódnak, milyen sérelem érte őket.

Amikor szívből indulunk könyörületességre valaki iránt, az távolról sem ilyen. Lehetséges, hogy valaki Isten parancsának engedelmeskedve irgalmasságot gyakorol, még sincs valódi irgalom a szívében, Isten azonban azt szeretné, ha az irgalom a szívből indulna ki. A Lélek azt szeretné, ha szívünk indulatai és cselekedeteink összhangban lennének.

Ha segíteni szeretnék a rászorulókon, jókedvvel kell azt tennem. Ha azonban telefonos segélyszolgálatban lennék diszpécser, és a telefoncsörgés hallatán folyton ez a gondolat járna a fejemben: „Ó, már megingt! Ennek vajon milyen hatalmas problémája lesz? – ez esetben nem szabadna ezt a munkát végezni. Jókedvvel kell irgalmasságot gyakorolnunk, ha azonban nem ezt tesszük, jobb, ha egyáltalán nem segítünk. Csakis azért a szolgálatért jár jutalom, amelyet készséges, örömteli szívvel végzünk Istenért.

A könyörület ajándékával rendelkezők szívből, vidáman gyakorolják ajándékukat, hiszen Isten oly irgalmasan megáldotta őket. Repes a szívük, amikor megkönyörülhetnek másokon, mindez pedig örömmel és lelkesedéssel tölti el őket. Készségesen ráhangolódnak mások problémáira, hogy segítsenek a bajba jutottakon. Nem állhatják meg, hogy valakin szívből meg ne könyörüljenek.

Az irgalom megbocsátást szül

Az irgalom a megbocsátás testvére; amikor megbocsátunk, irgalmat is gyakorlunk. Ami tehát igaz a megbocsátásra, a könyörületre is vonatkozik.

Jézus azt mondja, hogy vigyáznunk kell, hogyan ítélünk meg másokat, mert amilyen mértékkel ítélünk, ugyanolyan ítéletben részesülünk mi is. Ha kemények és ítélkezőek vagyunk, mi is szigorú ítéletet kapunk. Ha irgalmasok vagyunk, mi is irgalmat találunk (lásd Máté 7,1–2). Jakab ezt mondta: „Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot” (Jakab 2,13).

Példának szánt imájába Jézus a következő kérést is belefoglalta: „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Imája végén kihangsúlyozta e fenti kérés fontosságát, amikor kis szünet után hozzátette: „Ha pedig nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Máté 6,15). Jézus tehát bűnbocsánatunkat attól tette függővé, mi vajon megbocsátunk-e másoknak. Néhány teológus olvasóm szívesen vitába szállna velem ezen a ponton, de kérem őket, ne velem vitatkozzanak, hanem Jézussal, hiszen mindezt Ő mondta. Az Úr mondandójának lé-

nyege valójában az, hogy miután elfogadtuk Isten bocsánatát, nekünk is meg kell bocsátanunk! A Máté evangéliumának 18. fejezetében található példázat is ezt az alapelvet erősíti.

Egy szolga urától közel harminc milliárd forintnyi összeget kért kölcsön. Amikor haladéért könyörgött az adósság visszafizetésekor, ura az egész tartozást elengedte. A szolga mégis megkereste azt, aki háromezer forinttal tartozott neki, torkon ragadta, és megfenyegette, hogy az adósok börtönébe juttatja, ha nem adja meg azonnal, amivel tartozik. Amikor adósa haladéért könyörgött, a szolga rács mögé záratta.

A szolga barátai látták, mi történt, és elmondták uruknak, aki dühösen maga elé parancsolta, és így szólt:

– Mondd csak, mennyivel tartoztál nekem?

– Úgy harminc milliárd forinttal – válaszolt a szolga.

– És én nem engedtem el a tartozásodat? – vonta őt kérdőre az ura.

– De igen.

– Akkor, miért hallom azt, hogy egy szolgatársadat az adósok börtönébe zártad háromezer forintos adóssága miatt?! – kiáltott rá ura, majd meghagyta embereinek, hogy vessék tömlöcbe, amíg az utolsó forintig meg nem adja tartozását.

Jézus szélsőséges összegekkel érzékeltette a lényegét. Isten mérhetetlenül sokat elengedett nekünk – rengeteg bűnünk adósságát mind eltörölte. Fia kereszten elvégzett munkájára tekintve Isten megbocsátott nekünk. Mi ennek ellenére mégis hajlamosak vagyunk keserűséget táplálni egy szolgatársunk iránt, aki valamilyen csekélységgel megbántott bennünket. Lehet, hogy nem mosolygott ránk, amikor elhaladt mellettünk, mi pedig már bosszút forralunk. Nos, pontosan erről beszél Jézus. Ha az Úr elengedte mérhetetlen adósságunkat, hogy jövünk mi ahhoz, hogy testvéreinkkel szemben jelentéktelen sérelmeket dédelgessünk?!

Valami nincs rendjén, amikor azt mondjuk: „megbocsátok neked, de nem vagyok képes elfelejteni, amit velem tettél.” Ez olyan, mintha azt mondanánk: „elásom a csatabárdot, de a nyelét azért kint hagyom, hogyha újra szükségem lenne rá, gyorsan ki tudjam húzni.” Az igazi meg-

bocsátás, az igazi irgalmasság nem ilyen. Mi sem ilyen megbocsátást szeretnénk kapni Istentől. Ezért, amikor megbocsátasz, felejtss el sérelmedet, mert ez jellemzi az igazi megbocsátást és a valódi irgalmat.

Az irgalom pozitív, cselekvő oldala

Nem szabad azt gondolnunk, hogy az irgalom csakis azzal kapcsolatos, mit nem teszünk valakivel; nem csupán azt jelenti, tartózkodunk az ítélezéstől. Az irgalom ajándéka az embert hasznos tettekre is sarkallja.

Hány alkalom jut eszünkbe a Szentírásból, amikor az emberek irgalomért könyörögtek Jézushoz? A vak ember így kiáltott: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!” (Márk 10,47). Nem bűnei bocsánataért könyörgött, nem is azért esedezett, hogy megmeneküljön az ítélet elől, hanem azt kérte Jézustól, szánja meg őt, és könyörüljön rajta nyomorúságos állapotát látva. Emlékezzünk csak a tíz leprásra, akik így kiáltottak: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” (Lukács 17,13), a kánaáni asszonyra, aki lányáért esedezett: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam!” (Máté 15,22), és az apára, aki irgalomért könyörgött démoni megkötöttségben lévő fia számára (Máté 17,15)! Jézus mindegyik esetben megszánta őket, és segített a szenvedőkön.

Az irgalom a *Covering Wings* (Betakaró szárnyak) nevű szolgálat fő mozgatórugója is, akik a karácsonyi időszakban takarókat osztanak ki a hajléktalanok között, hogy legyen mibe takarózniuk a hideg, téli éjszakákon. A meg nem született magzatok iránti irgalom és könyörület vezérli az *Operation Rescue* (Mentőakció) nevű csoport misszióját is. Az irgalom viszi őket az abortusz klinikák elé, hogy felemeljék hangjukat a borzasztó nemzeti bűn ellen, hogy a méhen belüli élet kioltása engedélyezett. Az irgalmas samaritánus is megszánta a rablók által kifosztott zsidó utazót.

Amikor az irgalom motivál bennünket, a szükség láttán megolvad a szívünk, és cselekszünk. Az irgalom kinyújtja kezét, és segít azon, aki meggyötört, vagy bajban van. Ez tehát az irgalom tettekre ösztönző, pozitív oldala.

Az irgalmasság isteni parancs

Tudnunk kell azonban, hogy ha van ajándékunk rá, ha nincs, irgalmaságot kell gyakorolnunk. Ez nem alternatív lehetőség, hanem parancs.

„Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas” – parancsolta Jézus a Lukács 6,36-ban. Magunkra kell öltöznünk ezt az isteni tulajdonságot! Mivel Isten gyermekei vagyunk, irgalmasnak kell lennünk, ahogy Atyánk is irgalmas! Isten példaértékű irgalmasságát kell követnünk! Ő állította fel a mércét.

A Mikeás 6,8-ban ezt olvassuk: „Megjelentette neked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (Károli). A Zakariás 7,9-ben pedig így szól az Úr: „Ezt mondja a Seregek URA: Igazságos ítéletet hozzatok, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással!”

Ahogy Jézus bűnbocsánatunkat megbocsátásunktól tette függővé, mások iránti irgalmasságunk képezi alapját annak, mekkora irgalmat kapunk. Isten irántunk való jóindulata attól függ, mennyire vagyunk jóindulatúak másokkal. A Hegyi beszédben Jézus így fogalmazott: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek” (Máté 5,7). Ezt az Ószövetség is alátámasztja. A 2Sámuel 22,26 így szól: „Az irgalmashoz irgalmas vagy, a tökéletes vitézhez tökéletes vagy” (Károli).

Ha magunkról van szó, igazán könnyű irgalmazni, mindig készek vagyunk megmagyarázni, mit miért tettünk. Ilyen az emberi természet. Amikor azonban valaki más teszi ugyanazt, mint mi, gyakran keményen és kritikusan elítéljük érte. Szívünk szerint hívnánk is a kivégző osztagot, hogy bánjanak el vele: „ezt meg ezt tették velem!” – vádaskodunk.

Elfelejtjük, hogy irgalmatlanságunkkal mércét állítunk fel, amely által egy napon Isten is megítél majd bennünket. Azért is vagyok előszere-tettel irgalmas másokkal, mert amikor megállok majd Isten előtt, szeretném, ha nagy irgalommal bána velem. Emlékszünk rá, mit mond a Jakab 2,13? „Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot”. Amikor megállsz majd Isten előtt, ugyanazt az irgalmat tapasztalod majd, amit te is gyakoroltál mások iránt. Ha nem voltál irgalmas, Isten téged is irgalom nélkül ítél majd meg. Erre vágysz? Én bizony nem! Ezért olyan fontos számomra, hogy irgalmas legyek.

Irgalmas Istennek szolgálunk, és ahogy fokozatosan átülteti belénk természetének tulajdonságait, egyre inkább Rá hasonlítunk. Ez pedig azt jelenti, egyre inkább irgalmassá válunk mi is.

Isten szívét megérintve

Az irgalom a Lélek ajándéka, amely által kicsit megérinthetjük Isten szívét. Isten törődése és irgalma e világ, valamint a szegények és szűkségekben szenvedők iránt a mi törődésünkké és irgalmunkká válik, amikor ajándékát a szívünkbe ülteti. Eszközeivé tesz bennünket, hogy kifejessük szeretetét és akaratát a nyomorúságban lévők felé.

Mindig izgalmasnak találok, amikor Isten saját céljai érdekében és munkája elvégzéséhez engem is eszközként használ. Ámulatba ejt, hogy Isten engem is használ arra, hogy irgalmát mások életében megmutassa. Tudatában vagyok annak, hogy mindez csakis végtelen irgalma által lehetséges.

Ha Isten megadta neked az irgalom ajándékát, gyakorold azt jókedvvel! Ismerd fel, micsoda kiváltság részese lettél, amikor Isten téged választott arra, hogy irgalmát és könyörületeségét megismertesd másokkal! Engedd Istennek, hogy betölthessen szeretetével, hogy viszonzásul te is ráönthess szeretetét a többiekre! Az évek múlásával pedig egyre hálsabb leszel a Zsoltárok 103,11-ért, mert táguljon akármilyen szélesre is a világegyetem, megérted majd, hogy Isten irgalma is egyre nagyobb irántad.

„Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt féltők iránt” (Károli).

negyedik rész

Hogyan válaszoljunk a Szentléleknek?

A valódi tűzkeresztség

„János így válaszolt mindenkinek: »Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.«”

– LUKÁCS 3,16

Nemrégiben a kezembe került a híres amerikai evangélista, Charles Finney önéletrajzi írása. Mindig lázba hoz beszámolója arról a különleges estéről, amikor Isten csodálatos munkát végzett el életében.

Mielőtt beesteledett, erős késztetést éreztem arra, hogy amint magamra maradok új irodánkban, kíséreljem meg megint az imádkozást, és ne hagyjam annyiban a vallás témáját, ne mondjak le róla. Habár lelkem állapota már régóta nem foglalkoztatott, úgy döntöttem, az imádkozással mégsem hagyok fel.

Estére elrendeztük a könyveket, a bútorokat, majd a kandallóban tüzet gyújtottam egy magányos este reményében. Amikor becsötedtet, Squire Wright, látván, hogy minden a helyére került, jó éjt kívánt, és hazaindult. Kikísértem, majd amikor az ajtót bezártam, és megfordultam, úgy éreztem, mintha szívem megolvadna bensőmben. Mintha minden érzésem egyszerre próbált volna utat törni magának. A szívemben egy vágy égett: teljes lelkemet ki akartam önteni Isten előtt.

Lelkem olybá felbuzdult bennem, hogy berohantam imádkozni a külső iroda mögötti szobába. Nem égett tűz a kandallóban, fény sem világított, mégis úgy tűnt, mintha tökéletes világosság lenne odabent. Amikor beléptem és becsuktam magam mögött az ajtót, úgy éreztem, mintha szemtől szemben találkoznék az Úr Jézussal. Eszembe sem jutott, hogy azt gondoljam, sem akkor, és jóval azután sem, hogy mindez csupán lelki szemeim előtt zajlik. Sőt mi több, olybá tűnt előttem, hogy úgy látom őt, mint bárki mást szokás. Egy szót sem szólt, de olyan tekintettel nézett rám, hogy azonnal térdre rogytam lábai előtt.

Azóta is úgy vélem, hogy a legcsodálatosabb tudatállapotban lehettem, hiszen minden valóságosnak tűnt. Lába elé hullva kiöntöttem előtte lelkemet. Hangosan zokogtam, mint egy kisgyermek, és amennyire el-elcsukló hangom engedte, megvallottam előtte a bűnemet. Úgy tűnt, mintha eláztattam volna könnyeimmel lábait, mégsem emlékszem arra, hogy hozzártem volna.

Jó ideig lehettem ebben az állapotban, elmémet viszont annyira lekötötte a találkozás, hogy nem emlékszem semmire sem abból, amit mondtam. Arra azonban emlékszem, hogy amikor elmém kellepp lecsillapodott ahhoz, hogy felocsúdjak az átélt megtapasztalásból, visszatértem a külső irodába, ahol a nagy fahasábokból gyújtott tűz már csak pislákol.

De ahogy megfordultam, hogy helyet foglaljak a kandalló mellett, hatalmas Szentlélek-keresztiséget éltem át – anélkül, hogy számítottam volna rá, anélkül, hogy valaha gondoltam volna arra, hogy ilyesmi egyáltalán számomra is létezik. Anélkül, hogy valaki valaha is beszélt volna nekem ilyesmiről, a Szentlélek rám szállt, és mintha teljesen átfolyt volna rajtam, testemen és lelkemen egyaránt. Mintha elektromos áram járt volna át. Valójában olyan volt, mintha újra és újra folyékony szeretethullámok mostak volna át – nem tudok rá jobb szavakat találni. Mintha magának Istennek a lehelete lett volna. Nem emlékszem rá egyértelműen, de úgy tűnt, mintha óriási szárnyak legyezgettek volna.

Szavakkal leírhatatlan, csodálatos szeretet járta át szívemet. Az öröm és szeretet hangos sírásra készítetett. Nem is tudom, hogyan,

de mondhatni, szó szerint kibömböltem magamból szívem kimondhatatlan kiáltásait. A hullámok csak áradtak és áradtak, egyik a másikat követve, mígnem, úgy emlékszem, így kiáltottam: „Belehalok, ha még egy hullám átjár. Uram, nem bírok többet elviselni.” Eközben mégsem volt halálfélelmem.⁹

Finney csodálatos Szentlélek-keresztiségének leírása néhány fontos kérdést is felvet. Mi is pontosan a Szentlélek-keresztiség? Ugyanazt jelenti, mint a megtérés? Vagy az újjászületés után következik? Mindig különleges megtapasztalások kísérik, vagy lehet egy visszafogott élmény is? Hogyan részesülhetünk benne?

Mivel ezek a kérdések minden hívő ember számára életbevágóak, fontos, hogy időt szánjunk megválaszolásukra.

Mi a Szentlélek-keresztiség?

A Lukács 3,16-ban Keresztelő János így nyilatkozik Jézusról: „János így válaszolt mindenkinek: „»Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tőzzel keresztel titeket«”. A János 1,33-ban pedig újra ezt mondja róla: „Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.”

Az ApCsel 1,4 leírja, hogy amikor Jézus maga köré gyűjtötte tanítványait, megparancsolta nekik, ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várnak az Atya Ígéretére, „amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.”

Ezekből az igeversekből megtudhatjuk tehát, hogy létezik egy megtapasztalás, amelyet Szentlélek-keresztiségnek nevezünk. Pontosan mit is jelent ez?

Ugyanazt jelenti-e, mint az újjászületés?

A Biblia tanítása szerint a Szentlélek-keresztiség nem ugyanaz, mint az újjászületés, hanem egy különálló esemény. Szentlélek által újjászületni nem ugyanaz, mint Szentlélek-keresztiségben részesülni. Ezt több igerész is bizonyítja.

A János 20,22-ben azt olvassuk, hogy Jézus a tanítványaira lehelt, és így szólt: „Vegyetek Szentlelket!” A bibliamagyarázat szabályai szerint a nyilvánvalónak tűnő magyarázat általában a helyes értelmezés. Ha tehát Jézus rálehelt követőire, és azt mondta nekik, vegyenek Szentlelket, ennek nyilvánvaló jelentése, hogy a tanítványok ekkor vették a Szentlelket, vagyis a Szentlélek attól a ponttól fogva bennük lakott.

Nem mindenki fogadja el azonban ezt a magyarázatot; egyesek Jézus szavainak csupán szimbolikus jelentőséget tulajdonítanak. Úgy vélik, hogy az újjászületés és a Szentlélek-kereszttség egy és ugyanaz, és a Mester a János 20,22-ben mindössze előrevetítette, mi történik majd pünkösdkor.

Az effajta értelmezésre azonban nincs igei biztosíték. A Szentírásban semmi sem utal arra, hogy a tanítványok János evangéliumának 20. részében ne kapták volna meg a Szentlelket. Számomra inkább azt lenne nehéz elhinni, hogy Jézus felszólítását követően – „vegyetek Szentlelket” – ne történt volna semmi.

Ha megfigyeljük a feljegyzéseket, egyértelművé válik, hogy valaminek igenis *történnie kellett* János evangéliumának 20. fejezetében. Korábban Jézus azt mondta Péternek, hogy ha megtér, erősítse majd a testvéreit, a 20. fejezet után pedig pontosan ennek megvalósulását figyelhetjük meg. Péter vezető szerepet vállalt a gyülekezetben, és az egyház egyik fő szószólójává vált. Nagyon is úgy tűnik tehát, hogy a János 20-ban Péter valóban részesült a Szentlélekben.

Jézus mégis csak mindezek *után* ígérte meg tanítványainak a Szentlélek-kereszttséget. Az ApCsel 1,4–5-ben azt olvassuk, hogy Jézus azt mondta követőinek, maradjanak Jeruzsálemben, és várják meg az Atya ígéretének beteljesedését: „János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.” Az Atya ígérete pünkösdi napján teljesedett be, ez pedig azt jelenti, hogy a tanítványok Szentlélek-kereszttségére megtérésük után került sor, azt követően, hogy megkapták a Szentlelket, vagyis a Szentlélek beléjük költözött.

Még egy ellenvetés cáfolata

Néhány igemagyarázó két Páltól származó ígerész összekapcsolásával igyekszik bebizonyítani azt, hogy az újjászületésnek és a Szentlélek-

kereszttségnek mindig egy időben kell történnie. Bár nem azt állítják, hogy az újjászületés és a Szentlélek-kereszttség egy és ugyanaz, mégis azt a nézetet vallják, hogy emberi szempontból e két esemény nem megkülönböztethető.

Először is, ezek a bibliakritikusok az 1Korinthus 12,13-ra hivatkoznak, amely azt mondja, hogy a Lélek által mindannyian egy testté kereszteltettünk. Azt állítják, hogy a Szentlélek-keresztstől válunk Krisztus testének tagjává.

A Máté 3,11-ben Keresztelő János Jézus eljövételéről prófétálva kijelenti, hogy Jézus tűzzel és Szentlélekkel keresztel majd. János vízzel keresztelt. János volt a keresztelő, a víz volt a kereszttség eszköze, a kereszttség célja pedig a bűnökből való megtérés volt.

Az 1Korinthus 12-ben a Szentlélek keresztel, a kereszttség célja pedig a Krisztus testéhez való csatlakozás. Az Atya ígérete ezzel szemben arról szólt, hogy Jézus keresztel majd, eszköze a Szentlélek lesz, a kereszttség célja pedig a hatalommal bíró tanúságtétel.

Másodsorban, akik tagadják, hogy a Szentlélek-kereszttség és az újjászületés két különálló esemény lenne, azok általában az Efezusi levél 4. fejezetéből idéznek, ahol Pál arra bátorítja a hívőket, hogy tartsák meg a Lélek egységét. „Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a kereszttség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben” – írja Pál (Efezus 4,4–6). Miután rámutatnak arra, hogy csak egy kereszttség létezik, azzal folytatják, hogy ez a kereszttség nem lehet más, mint a Szentlélek-kereszttség, amely Krisztus testébe illeszt bennünket.

Ez az értelmezés azonban elmulasztja megvizsgálni az egész efezusi fejezet értelmét. Pál itt azt magyarázza, hogy Krisztusnak csak egy teste van, nem létezik több, ehhez hasonló test. Pál arra a klikkesedésre figyelmeztet, amelyet manapság is oly gyakran tapasztalhatunk az egymással viszálykodó felekezetek között.

Pál azt állítja: „Nem, nem! Egyetlen test létezik, ez pedig Krisztus teste.” Nem létezik evangélikus kereszttség, református, methodista vagy baptista kereszttség, Krisztus testét nem lehet ily módon felosztani. Egyetlen Úr van, és egyetlen kereszttség.

Tévedésbe esnek tehát azok, akik az Efezus 4,5-öt az 1Korinthus 12,13-mal állítják párhuzamba, hogy megcáfolják a megtérést követő, különálló eseménynek számító Szentlélek-kereszttség hitelességét. Létezik tehát egy újjászületéstől elkülönülő megtapasztalás, amelyet Szentlélek-keresztységnek nevezünk.

Három fontos elöljárószó

Nézzük meg, hogy mi is pontosan a Szentlélek-kereszttség, és milyen munkát végez bennünk! Ennek érdekében vizsgáljunk meg három görög elöljárószót, amelyek a Szentlélekkel való különböző kapcsolatainkra utalnak!

János evangéliumának 14. fejezetében Jézus elcsüggedt tanítványait bátorítja. Megígéri nekik, hogy elküldi hozzájuk a Vigasztalót, az igazság Lelkét, aki velük lesz mindörökké, és „akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (János 14,17).

Vegyük észre, hogy Jézus azt mondja, a Szentlélek tanítványainál lesz, vagyis náluk, mellettük. Az itt használt görög elöljárószó a *para*. A Szentlélek azonban hamarosan nemcsak a tanítványoknál lesz, nemcsak mellettük, hanem bennük is. Az erre használt elöljárószó a görögben az *en*. Hiszem, hogy János evangéliumának 20. fejezetében, amikor Jézus a tanítványaira lehelt, és azt mondta „vegyetek Szentlelket”, a tanítványok a *para* állapotból az *en* állapotba kerültek.

Ugyanez a két elöljárószó jellemzi a te megtapasztalásodat is. Megtérésed előtt a Szentlélek győzött meg téged bűneid felől. A Szentlélek jelentette ki neked Jézus Krisztust, az Egyetlent, aki képes elvenni bűneidet, és Ő győzött meg arról is, hogy fogadd el Jézust mint Uradat. Abban a pillanatban, hogy életed Urává tetted Jézust, a Szentlélek beléd költözött, és lakozást vett benned. A *para* állapotból az *en* állapotba kerültél.

Nem minden Krisztusban hívő éli át azonban a Szentlélek-keresztiséget. Az ApCsel 1,8-ban Jézus így szólt tanítványaihoz: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok” (Károli). Itt láthatjuk a harmadik görög elöljárószót, az *epi*, amely azt jelenti, a Szentlélek eljön rátok, vagy túlsordul rajtatok.

Az *epi* által kapnak erőt a hívők a szolgálatra. Nem más ez, mint a Lélek túlsordulása, az Szentlélek erejének, *dünamisz*ának kiáradása az életemből, amely bennem munkálkodva, rajtam keresztül érinti meg a körülöttem lévőket. Az ApCsel 1,8-ban így szólt Jézus: „Hanem vesztek erőt [*dünamisz*], minekutána a Szent Lélek eljő reátok [*epi*]” (Károli).

Amikor tehát a Lélek nálunk vagy mellettünk van (*para*), az nem ugyanaz, mint amikor bennünk van (*en*), és még ennél is többet jelent az, ha rajtunk van (*epi*). Hadd illusztráljam, mi a különbség!

Ha egy üres poharat egy nagy kancsó víz mellé teszek, a kancsó a pohár mellett, a pohárnál lesz (*para*). Ha elkezdem átönteni a kancsó tartalmát a pohárba, a víz belekerül a pohárba (*en*). Ha a pohár kezd megtelni, én azonban továbbra is töltöm bele a vizet, a víz elkezd kicsordulni a pohárból. A víz tehát a pohár tetején lesz, vagyis túlsordul (*epi*). A *para* állapot volt a kiindulópont, továbbléptünk az *enre*, végül pedig az *epi* lett a végső állomás.

Így van ez a Szentlélekkel is az életünkben. Először „nálunk”, „mellettünk” van, majd elkezd lakozást venni „bennünk”, ahogy azonban az Úr továbbra is önti „ránk” Lelkét, az elkezd túlsordulni életünkben.

Bár sok hívő emberben lakozást vett már a Szentlélek, életünkben mégsem csordul túl, szükségük van tehát arra, hogy megtapasztalják az *epi*, vagyis a Szentlélek-keresztiséget.

A szolgálathoz szükséges erő

A Szentlelket oly sok keresztény magába fojtja az életében. A Lélek nem csordul túl rajtuk, és látszólag megelégszenek azzal, hogy névleges keresztények legyenek, hogy vegetáljanak, és életük ne legyen túláradó. Isten vágya, célja és akarata azonban az, hogy a Szentlélek túlsorduljon az életünkben.

Amikor Péter pünkösdkor kiállt, és hirdette a Jézus Krisztusról szóló üzenetet, a Szentlélek meggyőzte az emberek szívét, akik így kiállítottak: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” (ApCsel 2,37). Felismerték bűnösségüket, meglátták, miben vétkeztek. „Péter így válaszolt: »Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát«” (ApCsel 2,38). Az ajándék, amelyről Péter beszélt, nem más, mint az

epi, vagyis Isten erejének túlcseréje a szolgálat elvégzéséhez. Péter ekképpen zárta üzenetét: „Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” (ApCsel 2,39).

Figyeljük meg, Péter egy szóval sem állította, hogy a Szentlélek ezen ajándéka az utolsó apostol halálával megszűnik majd. Sőt ennek éppen az ellenkezője igaz. A Szentlélek ajándékával kapcsolatos ígélet a „tiétek... és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” Vagyis az ígélet a miénk is, a jelenben, élünk a föld bármely pontján, bármilyen körülmények között.

Meggyőződésem, hogy a mai egyháznak leginkább arra van szüksége, hogy a Szentlélekről szóló tanítás megújuljon. Csakis ez esetben válunk, te is és én is, képessé arra, hogy erővel elmenjünk a világba, és Jézus Krisztus hathatós bizonyosságtevői legyünk. Nemzetünk egyetlen reménye az egyházból elinduló szellemi ébredésben áll, amikor is a Szentlélek friss munkáját tapasztaljuk meg Isten szentjeinek szívében és életében. Ehhez kell az *epi*, vagyis a Szentlélek-kereszttség.

Szentlélek-kereszttség az Apostolok cselekedeteiben

Az ApCsel 2 leírja, hogyan teljesítette be Isten azt az ígéletét, hogy gyermekeit Szentlélekkel fogja megkeresztelni. Miközben a tanítványok a felső szobában várakoztak, hirtelen szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte a szobát. Ugyanakkor lángnyelvek is megjelentek, és leszálltak mindnyájukra, úgyhogy az összes tanítvány megtelt Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni.¹⁰

Az ApCsel 8-ban hatalmas ébredés történt Fülöp prédikálásának hatására. Sokan hitre tértek, és megkeresztelkedtek. „Amikor meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Ők lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában, mert még egyikükre sem szállt rá [*epi*], csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére” (ApCsel 8,14–16). Bár ezek a hívők megkeresztelkedtek már Jézus nevére, a Szentlélek ajándékában még nem részesültek. Amikor Péter és János kézzelrántással imádkoztak értük, megkapták a Szentleket.

Az ApCsel 9-ből megtudhatjuk, hogy Pál, akit akkoriban a tarzuszi Saulként ismertek, Damaszkusz felé tartott éppen, hogy börtönbe zárassa azokat, akik az Úr nevét hívták segítségül. Egyszer csak a déli nap-sütésnél is erősebb fény támadt, amely lelökte Pált a lováról, majd egy hang szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” „Ki vagy, Uram?” – válaszolt Pál. „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?” – kérdezte Pál (ApCsel 9,1–6).

Nem hiszem, hogy bárki kétségbe merné vonni, hogy Pál megtérése ebben a pillanatban játszódott le ott, a damaszkuszi úton. A megtérés biztos jelének tudhatjuk be, amikor valaki aláveti magát Jézus Krisztus uralmának, ez pedig egyúttal arról is egyértelműen tanúskodik, hogy a Szentlélek az ember életébe költözött. Senki sem nevezheti Urának Krisztust, csakis a Szentlélek által (lásd 1Korinthus 12,3), Pál pedig ezt kérdezte: „*Uram*, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (ApCsel 9,6 – Károli). Jézus azt felelte, menjen be a városba, ott majd megtudja. Így a megvakult Sault bekísérték Damaszkuszba, és elvitték egy Júdás nevű férfi házába, aki a város főutcájában, az Egyenes utcában lakott.

Ekkor Jézus egyik tanítványának, Anániásnak, az Úr látomásban meghagyta, hogy keresse fel Sault. Anániás némi ellenkezés után végül engedelmeskedett, megtalálta Pált, és így szólt hozzá: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel” (ApCsel 9,17). Vegyük tehát észre, hogy Pál azután telt meg Szentlélekkel, hogy megtért a damaszkuszi úton, amely különálló eseményként játszódott le.

Az ApCsel 10-ben Pétert az Úr egy Kornéliusz nevű századosnak a házába küldte, aki sok barátját összehívta otthonában. Amikor Péter hirdetni kezdte nekik a Jézus Krisztusról szóló igazságot, a Szentlélek leszállt (*epi*) mindazokra, akik hallgatták az Igét. A Péter kíséretében érkezett zsidók meglepődve tapasztalták, hogy Isten a pogányokat is részesítette a Szentlélek ajándékában. Ez esetben úgy tűnik, hogy a pogányok egy időben tértek meg és teltek meg Szentlélekkel.

Később, amikor Péter beszámolt az eseményekről, nyilvánvalóvá tette, hogy nem vállal felelősséget a történetekért: „Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdet-

ben – mondta Péter. – Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni” (ApCsel 11,15–16). Más szóval Péter ezt mondta: „Én csak elkezdtem beszélni, és miközben beszéltem, a Szentlélek rájuk szállt. Nem rajtam múlt – csak megtörtént. Aztán eszembe jutott, hogy Jézus azt mondta magáról, hogy Ő majd Szentlélekkel keresztel.”

Az ApCsel 19-ben Pál Efezusba látogatott, ahol Apollós szolgálata nyomán sokan váltak hívőkké. Valami azonban mégis hiányzott belőlük, talán éppen az öröm. Önmagukat kereszténynek tartották, arcuk azonban nem ezt tükrözte; komornak tűntek, és szinte dühösnek a világra. Persze az is lehet, hogy a szeretet hiányzott szívükből, vagy egyfajta kritikus, kötözködő lelkület jellemezte őket. Az is előfordulhat, hogy Pál a buzgalmat hiányolta belőlük, lehetséges, hogy nem voltak sem hidegek, sem forrók, hanem csupán langyosak.

Bármi is volt az, ami hiányzott az Úrral való kapcsolatukból, Pál számára egyértelműen érzékelhető volt. Pál pedig eltökélte, rájön, miről is van szó, ezért megkérdezte tőlük: – „Vajon vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívőkké lettetek? ” (Károli). Más szóval: „Részesültetek-e a kapcsolat következő szintjében? Megkaptátok-e a Szentlelket?”¹¹

Így válaszoltak: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.”

Teljesen tudatlanok voltak a Szentlelket illetően. „Szentlélek? Az meg micsoda?” Pál tehát tovább érdeklődött:

– Hogyan keresztelkedtetek meg? A Jézus által megparancsolt módon: az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében?

– Nem, hanem János keresztségével – válaszolták.

János keresztsége a bűnből való megtérés keresztsége volt, nem pedig a Krisztussal való egyesülés keresztsége. Azon nyomban meg is keresztelkedtek tehát Jézus Krisztus nevére. Amikor Pál kezét rájuk helyezte, rájuk szállt a Szentlélek (*epi*), úgyhogy nyelveken szóltak, és prófétáltak (lásd ApCsel 19,1–6). Látható tehát, hogy a Szentlélek-keresztséget a megtérést követő megtapasztalásként élték át.

Különböző megtapasztalások, mégis ugyanaz az esemény

Ahogy az előbbieken láthattuk, az Apostolok cselekedetei számos különböző megtapasztalást, módot, élményt jegyez le azzal kapcsolatban, ki hogyan kapta meg a Szentlélek ajándékát. Nézzük meg a következő listát:

- Az ApCsel 2-ben hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte a szobát. Lángnyelvek szálltak le minden egyes tanítványra, és mindannyian elkezdtek idegen nyelven beszélni, úgy, ahogy a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.
- Az ApCsel 8-ban a Szentlélek ajándéka Péter és János kézrátétele által adatott. Különleges megtapasztalásokról nincs feljegyzés.
- Az ApCsel 9-ben Pál a Szentlelket Anániáson, egy „senkin”, egy hétköznapi, damaszkuszi hívőn keresztül kapta.
- Az ApCsel 10-ben Péter prédikálása közben a Szentlélek leszállt a pogányokra, akik elkezdtek nyelveken szólni.
- Az ApCsel 19-ben Pál kézrátétellel imádkozott az efezusiakért, akik aztán nyelveken szóltak és prófétáltak.

Vegyük észre, hogy az Apostolok cselekedeteiben feljegyzett megtapasztalások között nem találunk két egyforma esetet. Az ApCsel 2-ben található eset és a Kornéliusz házában történtek hasonlítanak leginkább egymásra, bár ez utóbbit nem kísérte zúgó szél, sem pedig lángnyelvek.

Ez újra rámutat arra, hogy Isten nem köti magát bizonyos módszerekhez, és nem csak egyféleképpen munkálkodik, hanem ahogy Neki tetszik. Hibát követünk el, amikor saját megtapasztalásunkat aszerint képzeljük el, hogy más milyen élményeket élt át, legyenek azok akármilyen nagyszerűek is.

Gondoljunk csak Finney Szentlélek-keresztségére, amelyről a fejezet elején olvashattunk! Csodálatos, fenséges élményben volt része, saját élményeink azonban lehet, hogy merőben eltérnek majd ettől. Isten munkája már csak ilyen!

Álljunk készen, legyünk nyitottak!

Azt tanácsolom, állj nyitottan Isten mindennemű munkája előtt életedben! Ne vágyj konkrét érzésekre, ne akarj bizonyos módon reagálni!

Engedd meg Istennek, hogy úgy adja neked ezt a dicsőséges ajándékot, ahogy Ő akarja!

Előfordulhat, hogy Szentlélek-keresztségedet úgy éled majd át, hogy lelkipásztorod vagy egy hétköznapi gyülekezeti tag kézzátétellel imádkozik érted, mint ahogy ez Pál apostollal is történt. Az is lehet, hogy kézzátétel nélkül történik majd meg veled, mint ahogy azt az ApCsel 2-ben is láthattuk, ahol a tanítványok csak ültek és váraakoztak. Hallottam már olyan beszámolókat is, hogy valaki úgy részesült a Szentlélek-keresztségben, hogy éppen állt, vagy a földön, ágyban feküdt. Nem ez a lényeg: Isten nincs módszerekhez vagy körülményekhez kötve.

Légy hát nyitott, és ne próbáld megfejteni Istent! Fogadd el egyszerűen a Szentlélek ajándékát, és tapasztald meg hatalmas erejét az életedben, hogy azzá válhass, akivé Ő szeretne formálni téged! Táplálkozz az Ő erejéből, és légy Jézus Krisztus igaz tanúja ebben a világban!

Mennyire szükségünk van manapság erre az erőre! Szükségünk van rá a túléléshez, hiszen ahogyan a Szentírás előre figyelmeztetett, veszélyes napokat élünk, amikor a szeretet sokakban meghidegül. Fontos várunk Istenre, mígnem Szentlelke túlsordulón betölt bennünket. Az egyház csakis így válhat erőteljes bizonyoságtétevé a világban, amelynek kimondhatatlanul nagy szüksége van a Megváltóra.

KérjeteK és adatik

„TérjeteK meg, és keresztelkedjeteK meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneiteK bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.”

– APCSEL 2,38

Beköszöntött az év legnagyobb ünnepi időszaká. A tanítványok Jézus parancsa szerint összegyűltek egy jeruzsálemi ház felső szobájában, hogy várják az Atya ígéréteK beteljesülését. Talán azon tanakodhattak, miként önti majd ki Isten Szentlelkét minden emberre.

Végül eljött az idő, hogy Isten ígéréte beteljesedjen. Hatalmas, szélrohamhoz hasonló zúgás töltötte be a házat, amikor a Szentlélek leszállt a százhusz egybegyűlt tanítványra, és lángnyelveK ereszkedtek le mindnyájukra. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és nyelveken kezdtek szólni.

E természetfeletti esemény hatására egy szempillantás alatt összecsdűltek a kíváncsi emberek. Egyesek gúnyolódva azt állították, hogy a tanítványok csak megrészegedtek, Péter azonban felállt, és csendre intette a tömeget:

– Nem részegek ezek az emberek, ahogyan ti azt gondoljátok, hiszen még csak reggel kilenc óra van. Hanem ez az, amiről Jóel prófétált: „Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak,

véneitek pedig álmokat álmodnak, még szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak.”

Péter üzenetének végére, amely Jézus Krisztusról szól, az Ő haláláról, eltemetéséről, feltámadásáról, mennybemeneteléről, valamint a Szentlélek elküldéséről, az emberek bűnbánatra tértek, és így kiáltottak: „»Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?« Péter így válaszolt: »Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk«” (lásd ApCsel 2,1–39).

Az ígéret mindenkinek szól

Péter szavai biztosítanak bennünket afelől, hogy Isten ígérete a Szentlélek ajándékáról minden hívőnek és nemzedéknek szól. Ez az ígéret Isten minden gyermekére vonatkozik, függetlenül attól, hogy az egyház-történelem mely időszakában él. Isten arra vágyik, hogy részesüljünk a Szentlélek ajándékában.

Egy ajándékot nem lehet kiérdemelni vagy megfizetni. Isten nem jó cselekedeteinkért vagy hűségünkért részesít bennünket abban a jutalomban, hogy Szentlelkét nekünk ajándékozza, és nem is azért, mert eljutottunk volna a szentség egy magasabb szintjére. Függetlenül attól, hol tartunk lelki fejlődésünkben – netán csak most születünk újjá, vagy már jó ideje hívők vagyunk – megkaphatjuk a Szentlélek ajándékát. Akár most is a tiéd lehet, legyél bármilyen érett vagy kiskorú is a hitben. A Szentlélek ajándék, amely a miénk, ha elfogadjuk.

Sokan azonban megrekednek ezen a ponton, mert úgy vélik, valami féleléppen méltóvá kell válniuk a Szentlélekhez, és ki kell érdemelniük erejét, áldásait. Ezzel az elképzeléssel én is sokáig küszködtem.

Fiatal hívőként számos prédikátor és evangélista azt sulykolta belém, hogy a Szentlélek nem tölti be azt, aki nem feddhetetlen. Azt tanították, hogy mivel Ő *Szent* Lélek, nekünk is szentté kell válnunk ahhoz, hogy befogadhassuk Őt. Mindezt a Szentlélek-keresztségről szóló bizonygatótelemek is alátámasztották számomra. Ilyesféle történeteket hallhattam: „Kértem az Urat, hogy árrassa ki rám Szentlelkét, és sóvárogva vártam

a választ. Több hónapja könyörögtem már az Úrhoz, kértem és vártam Tőle a Szentlelket, amikor végül a kukába dobtam a cigarettát, és letettem az Úr elé a dohányzást. Elmondtam Neki, hogy Érte még erről is hajlandó vagyok lemondani. Ekkor történt az, hogy betöltött a Szentlélek.” Mások beszámolója arról tanúskodott, hogy a Szentlélek azt követően töltötte be őket, hogy ígéretet tettek Istennek, soha többé nem isznak alkoholt.

Ez azonban rajtam nem sokat segített, hiszen nem dohányoztam, és alkoholt sem fogyasztottam, nem volt tehát mitől megválnom. Törtem a fejem, vajon miről mondhatnék le az Úr kedvéért. Talán a rágógumit vagy a kedvenc kekszetem akarja az Úr? Mindent kész lettem volna odaadni. Hiába mondtam le azonban a rágóról és a kekszről, ez sem hozta meg a várva várt eredményt.

Az ember óhatatlanul úgy érzi, méltóvá kell válnia a Szentlélek ajándékához, és valamit le kell tennie az asztalra ahhoz, hogy megkaphassa. Mivel azonban tudjuk magunkról, hogy nem vagyunk rá elég méltók, és nem érdemeljük meg, kizártnak tartjuk, hogy Isten ebben az áldásban részesítene bennünket. Már nem számítunk az ajándékra, hiszen tisztában vagyunk azzal, hogy nem vagyunk rá méltók, elvégre a Szentlélek úgyis csak a tökéletes hívőket tölti be.

Ennek azonban pontosan az ellenkezője igaz. A Szentlélek azért költözik az életünkbe, hogy segítsen szentté *válnunk*, nem pedig fordítva. Gondoljunk csak bele, milyen visszás lenne, ha azt mondanánk valakinek: „Ha üdvözülni szeretnél, először javulj meg! Hagyj fel minden romlottságoddal, hozd egyenesbe az életedet Istennel, mert amíg ebben a mocsokban vagy, nem fog üdvözíteni téged. Szedd össze magad, mielőtt az Úrhoz mennél!” Sok olyan embert ismerek, aki hasonlóképpen gondolkozik, és az hiszi, hogy csak akkor üdvözülhet, ha már összeszedte magát.

Ez azonban pontosan olyan lenne, mintha valaki azt mondaná: „Ha lesz elég pénzünk, majd összeházasodunk.” Ha ragaszkodnánk ehhez az elképzeléshez, örökké egyedül maradnánk! Ugyanígy, sosem üdvözülhetnénk, ha megterés előtt először megpróbálnánk megjavulni.

Azért kapjuk a Szentlelket, hogy legyőzhessük testies természetünket. Nem kell szentté válnunk ahhoz, hogy a Szentlélek az életünkbe költözhessen. Megszentelődésünkre csakis úgy kerülhet sor, hogy megengedjük, betöltsön bennünket szent jelenlétével. Péter azt mondta, hogy megkapjuk majd a Szentlélek *ajándékát*. Egy ajándék pedig csakis úgy lehet a miénk, ha elfogadjuk azt. A Szentlélek ajándékát hittel kell elfogadnunk.

Hitre van szükségünk

Pál a Galatákhöz írt levelében egy költői kérdést intéz hozzánk: „a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallásából származó hit alapján?” (Galata 3,2). Az egyértelmű válasz természetesen az, hogy hit által. Hallottak Isten ajándékaról, és hitből elfogadták azt. Nem kiérdemelték, nem kifizették az árát, és nem is jutalomból kapták kivételes szentségükért és igazságukért. Ehelyett inkább elfogadták, mint egy ajándékot, amikor Isten Igéjének hallatán hitre jutottak.

Hasonló folyamat játszódik le a Szentlélek ajándékának befogadása-kor, mint amikor hitünket Jézus Krisztusba vetjük és üdvözülünk. Mindkettő Isten ajándéka, melyet hit által fogadhatunk el. Egyiket sem lehet kiérdemelni vagy megvásárolni, és nem is jó cselekedeteinkért kapjuk jutalmul, hanem Isten kegyelmi ajándékai ezek, amelyeket csak hit által lehet elfogadni.

Mi is azonban a hit? A Zsidókhöz írt levélben ezt olvashatjuk: „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (11,1). A hit tehát nem más, mint bizalom a *remélt* dolgokban, és meggyőződés a *nem* látható dolgok léte felől. Amikor azonban arra kerül a sor, hogy hit által beteljük Szentlélekkel, oly sokszor mégis látható bizonyítékokra vágyunk.

Sokak, bár imádkoznak a Szentlélekért, ezt mégsem hittel teszik, mert természetfölötti bizonyítékot várnak Istentől, amely biztosítja őket afelől, hogy imádságaik válaszra találtak. Mintha nem elégednének meg azzal, hogy egyszerűen higgyenek Isten ígéréteinek; jelle várnak. Azt szeretnék, ha színes rakéták írnák az égbe Isten válaszát: „Menj Afrikába!”

Amikor jelentkeztem a teológiára, kicsit zavart, hogy nem tudtam hangzatos történettel válaszolni a jelentkezési lap azon kérdésére, hogyan kaptam elhívást Istentől a szolgálatra. A legtöbben hatalmas elhívásról, látomásokról, visszatérő álmokról, hangokról, az égen kirajzoló keresztről stb. számoltak be. Velem semmi ilyesmi nem történt. Nehezen tudtam megfogalmazni elhívásomat, mert egy szelíd, csendes hangon kaptam azt Istentől: „Mibe szeretnéd befektetni az életedet? Mulandó vagy örökkévaló dolgokba? Az orvostudomány által szeretnél-e testi gyógyulást hozni az emberek számára – amely legjobb esetben is csak átmeneti megoldást jelenthet – vagy az emberi lélek gyógyítása mellett döntesz inkább, amely örökkévaló gyógyulást eredményez?” Az én esetemben nem volt más, csak ez a kérdés, amely kihívás elé állított. Én pedig megválaszoltam, beiratkoztam a teológiára, és Isten szolgálataiba álltam.

Érdekesnek találom, hogy míg én négy évtized elteltével jelenleg is a szolgálatban állok, addig sokan, akik drámai elhívásokról, látomásokról számoltak be, ma használatú-kereskedésből élnek. Ne feledjük, hogy Isten Lelke sokszor nagyon is természetes utakon vezet bennünket. Isten nem mindig drámai körülményekben, tűzben, földrengésben vagy szélviharban lelhető fel, hanem gyakran csendes, szelíd hangon szól hozzánk.

Úgy vélem, mindnyájan hasonlítunk egy kicsit Tamáshoz, ahhoz a tanítványhoz, aki nem akarta elhinni, hogy Jézus feltámadt, amíg nem láthatta kezén a szegek helyét, nem érinthette meg ujjával a sebhelyeket, nem tehetette kezét Jézus oldalára. Amikor Jézus később megjelent a tanítványoknak, odafordult Tamáshoz, és így szólt hozzá: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem higgy!” „Én Uram és én Istenem!” – felelte Tamás. Jézus pedig így válaszolt: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek» (lásd János 20,24–29).

Úgy gondolom, hasonló dolog történik akkor is, amikor mennyei jeleért könyörgünk annak bizonyítékaként, hogy Isten betöltött bennünket Szentlelkével. Isten irgalmából kifolyólag olykor megadja nekünk ezt a

jelet, közben azonban így szól: „Mivel bizsergető érzés járt át, hiszel: boldogok, akik e nélkül is hisznek.”

A Szentlélek ajándékát hittel kell elfogadnunk. Lehet, hogy ez bizsergéssel jár majd, lehet hogy nem. A Szentlélek ajándékát azonban a látható jelektől függetlenül, hit által kell elfogadnunk. Lehet, hogy ezt jelek kísérik majd, de nem a jel az igazi bizonyíték. A hit bizonyítékok *nélkül* is elfogadja Isten ajándékát.

Az ellenség csapdája

Ha bármivel kapcsolatban hitbeli döntést hozol, tudnod kell, hogy az ördög azon nyomban ott terem, hogy kétséget támasszon benned. Függetlenül attól, hogy gyógyulást, üdvösséget vagy a Szentlélek ajándékát kaptad-e meg hit által, biztosra veheted, hogy az ördög kétséget próbál majd támasztani benned.

Ha hit által elfogadtad az üdvösséget, a következő adandó alkalommal, amikor haragra gerjedsz, a Sátán a füledbe súgja majd: „Látod, látod? Nem is tértél meg igazán. Nézd csak, hogy felkaptad a vizet!”

Ha hit által elindultál a gyógyulás felé, az ördög felerősíti majd a tüneteidet, és olyan rosszul leszel, mint azelőtt soha. A Sátán azt szeretné, ha a láthatókra néznénk, ha a gyógyulást bizonyító jelekre figyelnénk.

Ugyanez a helyzet a Szentlélek ajándékával is. Ha hittel elfogadod, ne csodálkozz, amikor az ördög megpróbál elbizonytalanítani. Ezért van az, hogy nemcsak az ajándék elfogadásakor van szükségünk hitre, hanem minden egyes lépés során meg kell tartanunk a kezdeti hitet. Emlékeztessük magunkat arra, hogy mi már elfogadtuk Isten ajándékát! Emlékezzünk vissza arra a napra, amikor hittünk Isten szavának, nézzük meg újra, mit ígért Isten, és ezért milyen lépésre szántuk el magunkat! Amikor pedig jön a Sátán, hogy elbizonytalanítson bennünket, mondjuk neki: „Isten igaz!”

Keresztény életünk legégetőbb kérdése szinte mindig az, kinek hiszünk: Isten igazságainak, vagy a Sátán hazugságainak? „Ó, de hát a válasz olyan egyértelmű!” – mondod talán. Vajon tényleg az?

Isten azt mondta Ádámnak és Évának:

– A kert minden fájáról szabadon ehettek, csak a kert közepén álló fáról nem. Ha arról esztek, meg kell halnotok.

A Sátán kigyó formájában egy nap odakúszott Évához:

– Csodaszép ez a hely! Milyen gyönyörűek ezek a fák! Hát nem csodálatos? Mindegyik fáról ehettek?

– Nos, igen – válaszolta Éva –, kivéve azt az egy fát, ott a kert közepén, arról nem ehetünk.

– Komolyan? – érdeklődött a Sátán. – Pedig pont annak a fának a gyümölcse a legzamatosabb. Miért mondta Isten, hogy arról nem ehetek? Biztos nem is szeret benneteket. Istennek tudnia kell, hogy a legfinomabb gyümölcs azon a fán terem, és olyan bölccsé tesz benneteket, mint amilyen maga Isten. Tudtad, hogy ez a tudás fája? Isten attól fél, hogy olyan okosak lesztek, mint ő, és majd fölé kerekedtek. Nézd csak, milyen kívánatos a gyümölcse!

– De hát Isten azt mondta, hogy ha eszünk róla, akkor meg kell...

– És te ezt elhiszed? Hiszen ő a szeretet Istene, ugyebár? Hogyan ölhetne meg bárkit is? Dehogy haltok meg!

Ekkor Éva döntés elé kényszerült. Isten szavának higygen, vagy Sátán hazugságának? Az ördög oly meggyőzően képes hazudni; olyan logikusnak tűnik, amit mond. Hogyan is pusztíthatná el a szeretet Istene saját teremtményét, akit szeret? Évának döntenie kellett, hisz-e Isten igazságának, vagy beadja derekát a Sátán hazugságának? Döntésének következményét pedig azóta is mindannyian tapasztalhatjuk.

Amikor keresztény életünk során hit által lépésről lépésre győzelmet aratunk az ellenség felett, visszafoglalva a kezében lévő területeket, a Sátán azon nyomban ott terem, hogy hazugságot suttogjon fülünkbe: „Ez az egész csak a te agyszüleményed. Nem is valóság mindez, csak képzelődés. Nem is működik. Nem is sikerülhet.” Sajnos elég gyakran beadjuk derekunkat az ördögnek: „Valóban olyan rosszul érzem magam mostanában. Lehet, hogy tényleg semmi értelme ennek az egésznek.”

Az egész küzdelem középpontjában tulajdonképpen egy kérdés áll: igaznak tartjuk-e Isten szavát? Ő azt mondta, hogy „megkaptátok a

Szentlélek ajándékát.” Hiszünk-e szavának, vagy azokra a kételkedő gondolatokra hallgatunk inkább, melyeket a Sátán ültetett a fejünkbe? Isten szava a biztosítékunk afelől, hogy meg fogjuk kapni a Szentlélek ajándékát. A kérdés csak az, megkérdőjelezzük-e Isten szavát?

Számos bizonyíték

Bár azt mondom, ne keresd a Szentlélek-kereszttség jeleit, ezzel mégsem állítom azt, hogy Isten Lelkének érintése semmilyen nyomot ne hagyna életedben. Amikor Lélekben jársz, és teljesen átadod magad Neki, Isten ereje működni kezd. Ebben az a legszebb, hogy sokáig mindez észrevehetetlen marad számodra.

Isten gyermekeként hosszú évekig hiába küszködtem testies természetem néhány borzasztó tulajdonságával, amelyek erőtlenné tették bizonyágtételemet, engem pedig igencsak elkésérítettek. Képtelen voltam megjavulni, nem tudtam magam megváltoztatni, bármilyen keservesen is igyekeztem. Isten azonban Szentlelkének ereje által végül megszabadított, bár én ezt öt-hat évig észre sem vettem.

Régen minden másnál jobban feldühített, amikor saját ügyetlenségemből kifolyólag megütöttem magam: például nyitva felejtettem a konyhaszékreny ajtaját, és felállva jól bevertem a fejem. A belém nyilaló fájdalomtól mindig dührohamot kaptam. Olyan csodálatos látni Isten munkáját életemnek ezen a területén. Mostanában, ha beütöm a fejem, a gyerekek azt hiszik, nem is fáj, pedig dehogyisnem, csak megszabadultam a vele járó dühkitörésektől. Ma már legfeljebb csak annyit mondok ilyenkor: „Igen, fáj, ügyetlen voltam! No, de annyi baj legyen!”

Amikor Isten munkálkodik az életedben, annak előbb-utóbb jelet is látod majd. Bölcsé tesz, feltár előtted bizonyos dolgokat, hogy figyelmeztessen egy másik ember hibájára, vagy megmutassa, hogy valaki megpróbál becsapni téged, stb. Egyszóval Isten Lelke jelét adja annak, hogy jelen van az életedben, és ajándékaival benned munkálkodik.

Miközben Lélekben jársz, és növekszel az Úrral való kapcsolatodban, nagy valószínűséggel mindenféle csodálatos, természetfeletti élményben is részed lesz. Lehet, hogy erre csak sírással tudsz majd reagálni, máskor pedig visszafoghatatlan öröm és túlradó szeretet tölt be.

Lelked mélyéig ható, izgalmas megtapasztalásokat élhetsz át. Láthatod Isten erejének és a Lélek különféle megnyilvánulásainak munkáját az életedben.

Hitünket azonban nem megtapasztalásainkra kell építenünk, hanem Isten Igéjére, amelyet hit által elfogadunk. Nem fantasztikus élményekre kell várnunk, hanem Istennek kell hinnünk, és Igéje szerint kell cselekednünk. Ha így élünk, egyre többet akarunk majd kapni Istentől, és mi is egyre inkább átadjuk majd magunkat Neki.

Fogadd el az ajándékot!

A Szentlélek ajándék, amit el kell fogadnunk. „Vegyetek Szentlelket!” – mondta Jézus. János apostol pedig azt mondta, akik hisznek Jézusban, azoknak részesülniük kell a Szentlélekben. Amikor Péter és János elmentek Samáriába, hogy üdvözlőjek az ottani hívőket, „imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában” (ApCsel 8,15).

Természetesen egy ajándékért nem szokás könyörögni, hanem csak el kell fogadni. Azért kapjuk a Szentlelket Istentől ajándékba, hogy legyőzhessük a bűnt, átformálódhassunk Jézus Krisztus képmására, és Isten erőteljes tanúságtevőivé válhassunk. Nem azért adatik nekünk a Szentlélek, hogy egy mámorító szellemi megtapasztalással legyünk gazdagabbak, hanem hogy erőt kapjunk ahhoz, hogy Jézus Krisztusért éljünk.

A Szentlélek ajándékát azonban *kérnünk kell*. Jézus ezt mondta tanítványainak: „Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” (Lukács 11,11–13).

Hogyan is működik ez? Kinek ad Szentlelket az Atya? Gyermekeinek, akik kérik Tőle. Nem kell a szentség valamilyen magasabb szintjére elérnünk, Isten semmilyen szokatlan dolgot nem vár tőlünk. Csupán kérnünk kell, hiszen egy ajándékról van szó. Kérjünk, és hit által fogadjuk el azt, amit Isten megígért!

Isten nem erőltet ránk semmit. Megvárja, amíg mi is vágyunk arra, amit adni szeretne nekünk, hiszen nem akarja mellőzni szabad akaratunkat. Hit által kell kérnünk Istentől a Szentlélek ajándékát, mégpedig teljes bizonyossággal. János apostol azt mondta, ha valamit Isten akarata szerint kérünk, tudhatjuk, hogy Ő meghallgat bennünket, és megválaszolja imádságunkat (lásd 1János 5,14–15). Következésképpen, amikor a Szentlélek ajándékát kérjük Istentől, teljességgel bizonyosak lehetünk abban, hogy az Ő akarata szerint cselekszünk, hiszen maga Jézus mondta, hogy imádkozzunk ezért az ajándékért.

Ha még sosem imádkoztál ezért az ajándékért, arra bátorítalak, hogy most hit által kérd el Istentől. Akár a következő szavakkal is imádkozhatsz:

Uram, köszönöm Neked, hogy megígérted ezt az ajándékot. Befogadom most az életembe Szentleked ajándékát, és azt az erőt, amely átformálhat és megváltoztathat engem. Azt kérem, hogy áradjon ki erőd az életemen keresztül, és legyen mások segítségére, megerősödésére. Áldd meg és ajándékozd meg őket rajtam keresztül szeretettel és erőddel. Jézus nevében kérlek, ámen.

Ennyi az egész, ne feledd azonban, hogy a Sátán megkérdőjelezi majd ezt a fontos hitlépést. Ha kell, felelj neki így: „Isten azt mondta, ajándéka hit által lehet az enyém, én pedig elfogadom Isten Igéjét. Hit által megkaptam a Szentlélek ajándékát, amely most már az enyém. Hagyj engem a hazugságaidal!”

A szomjazók áldásai

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek” – mondta Jézus (Máté 5,6). Te vajon éhezelsz és szomjazol Istenre? Vágyakozol egy bővelkedő lelki élet után? Szeretnél-e megszabadulni testi természeted rabságából, kötelékétől? Dáviddal együtt ki tudod-e mondani azt, hogy „ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!” (Zsoltárok 42,2)? Szomjazol-e az élő Isten után?

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra.” Miért is boldogok? Hogy szól az ígélet? „Mert ők megelégtetnek” – ígéri Isten. Szavahihető-e az Úr? Hiszünk-e Igéjének? Vagy netán az ehhez hasonló gondolatoknak engedünk: „Ó, hát te kivétel vagy! A Szentlélek semmiképpen sem tölthet be *téged*, hiszen már túl messzire merészkedtél. Túlságosan is fogva tart *téged* testies természeted. Isten sem akar már ebből megszabadítani. Persze a többiekkel más a helyzet, te azonban reménytelen eset vagy. Te kivétel vagy. Már túl sok van a rovásodon.”

Kinek hiszel? Elfogadod-e Isten igazságát, vagy beadod a derekad a Sátán hazugságainak? Biztosíthatlak, semmi okod arra, hogy bedőlj a Sátán hazugságainak, hiszen ő hazug, és ő minden hazugság atyja. Minden okod megvan azonban arra, hogy Isten szavának higgy. Istentől távol áll a hazugság, és ha valamit kijelentett, az életedet is felteheted arra, bízatsz benne, számíthatsz rá.

Amikor imádságban azt kéred Istentől, hogy töltsön be Szentlelkével, hit által fogadd be Őt, és köszönd meg Istennek nagyszerű ajándékát! Micsoda hálátlanságra vallana, ha nem fejeznék ki köszönetünket egy ilyen csodálatos ajándék elfogadása után! Legtöbben éppen azt követően tapasztalják meg Isten erejének természetfeletti és dicsőséges megnyilvánulásait, hogy hálát adtak Istennek.

Az ajándék neked is szól, ingyen van, Isten neked is szánta. Kérd el, és fogadd el hit által akár most! Engedd, hogy a te érintésed által érje el a szükségben lévőket, a betegeket, a szomorkodókat, a szenvedőket! Engedd, hogy a te hangoddal mondhasssa el nekik, mennyire szereti őket, és általad ismertethesse meg velük igazságait! Engedd, hogy a te szíveddel szerethesse a körülötted lévőket! Kérd Istent, hogy csordultig töltsön be önmagával, és örvendezz, amikor életedet eszközként használja arra, hogy megvalósítsa jó terveit a meggyötört és szükségben lévő világban!

Szeretetzuhatag

*„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!
Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak
belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”*

JÁNOS 7,37–38

Egy pillanat erejéig képzeljük csak el, milyen lett volna, ha nyolc-kilenc évesen az ókori Izráelben élünk jóval a római hódítás előtt. Tegyük fel azt is, hogy az esztendő egyik különleges időszakának beköszöntével szüleink egy szokatlannak tűnő kéréssel állnának elő: azt szeretnék, ha kényelmes házunkból nyolc napra ideiglenesen egy pálmaágakból összetákolt, ingatag kunyhócskába költöznénk.

Amikor éjjel nyugovóra térnénk, ágyunkból felnézve a nádtető résein keresztül megpillanthatnánk a csillagokat. A sötétben hanyatt fekvé a beszűrődő fényeket csodálhatnánk, és így kiáltanánk örömmünkben:

– Nézd, Apu! Látom innen a csillagokat!

– Igen, gyermekem – felelné édesapánk. – Ősatyáink negyven esztendeig éltek a szabad ég alatt, Isten pedig gondjukat viselte, vigyázott rájuk.

Az éjszaka előrehaladásával hideg szél rázná meg vékonyka kunyhónk falait, és füttyülve süvitene végig a pálmaágak közti réseken. A csonkig hatoló hideg miatt képtelenek lennénk elaludni, ezért így kiáltanánk édesapánkhoz:

– Jaj, Apu! Süvít a szél, úgy fázom!

– Igen, gyermekem – felelné apánk. – Most megemlékezhetünk arról, hogy Mennyei Atyánk hogyan őrizte meg ősatyáinkat, amikor negyven esztendeig a szabadég alatt aludtak hidegben, szélben.

Miután nyolc napig megtapasztalhatnánk, milyen körülmények között éltek őseink, már alig várnánk, hogy visszaköltözzünk saját otthonunkba. A nyolc nap alatt sok mindent megtanulnánk Isten gondoskodásáról, aki őseinkhez hasonlóan ránk is gondot viselt. Sőt azt is megtudnánk, hogy a következő évben szintén részünk lesz ehhez hasonló „pusztai megtapasztalásban”, amikor újra elérkezik a sátoros ünnep ideje.

A sátoros ünnep

A sátoros ünnep, más néven szukkoth idején a zsidók megemlékeztek arról, milyen csodás módon őrizte meg Isten Izráel népét a negyven évig tartó pusztai vándorlás során, amikor a természet erőinek kiszolgáltatottan kellett élniük. Óvatos becslések szerint közel 1,6 millióan vonultak ki Egyiptomból Mózes vezetésével. A sátoros ünnep ennek a csodának állított emléket.

Isten azt parancsolta népének, hogy a sátoros ünnepen pálmaágakból készített kis sátrakat verjenek fel otthonuk közelében, és az egész család azokban lakjon az ünnep idején.

A nyolcnapos ünnep első hét napján a jeruzsálemi templomban szolgáló papok óriási vizes korsókkal a vállukon vonultak le a Kidrón-völgybe, a Siloám tavához vezető hosszú lépcsősoron. Miután megtöltötték korsóikat, ünnepélyesen visszagyalogoltak a templom udvarába, ahol több ezres sokaság gyűlt össze Isten imádatára. Amint a papok beléptek az udvarba, a tömeg az úgynevezett Hallél zsoltárok énekelésébe fogott – vagyis olyan énekeket énekeltek, amelyek hallelujával kezdődtek és végződtek (a halleluja szó jelentése: dicsérjétek Istent).

Miközben az emberek énekszóval imádták Istent, a papok a vizet kiöntötték a földre. A víz a hatalmas járókövekre fröccsenve arra emlékeztette a zsidókat, hogy Isten a pusztában a kősziklából fakasztott vizet őseiknek, amikor a szomjhalál szélén álltak. Visszaemlékeztek arra, amikor Mózes Isten parancsának engedelmességgel első alkalommal

ütött botjával a kősziklára, amelyből életadó vízforrás fakadt. A látványos megemlékezések azt a célt szolgálták, hogy az izráeliek visszaemlékezhessenek, Isten milyen csodás módon tartotta meg őseiket negyven éves pusztai vándorlásuk során. Az ünnep megindító eseményei szimbolikus jelentéssel bírtak.

Az ünnep utolsó napján a papok nem mentek le a Siloám tavához, és nem is öntötték ki több vizet a földre. Ez is fontos jelentéstartalmat hordozott, mégpedig azt, hogy Isten megtartotta őseiknek tett ígérését. Megőrizte őket a pusztában, és bevitte őket a tejjel-mézzel folyó Ígéret Földjére, ahol bőven fakadtak vízforrások, és ahol a népnek többé nem volt szüksége arra, hogy Isten csodás módon a sziklából fakasszon vizet számukra. Az ünnep nyolcadik napjának eseményei azt hirdették, hogy Isten megtartotta ígéreteit, amikor népét bevezette saját földjükre.

Az egyik sátoros ünnep nyolcadik napján történt az is, hogy miután az Isten imádatára összegyűlt emberek az előző hét nap során tanúi lehettek a víz kiöntetésének, Jézus a több ezres tömeg elé állva így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”

Fontos jelentéssel bír, hogy Jézus állva szólt az emberekhez. A zsidó gyakorlat szerint a rabbik ülve tanítottak, tanítványaik pedig állva hallgatták őket. Egy tanító csakis akkor állt fel, amikor nagy horderejű kijelentést kívánt tenni. Az, hogy Jézus állva adta át üzenetét, azt jelentette, fontos igazságot hirdetett az embereknek. „Ha valaki szomjazik – kiáltotta –, jöjjön hozzám, és igyék!”

Jézus nem a fizikai szomjúságról és nem is a szeretet, a biztonság és a gondoskodás érzelmi szükségleteiről beszélt, hanem Isten iránti szomjúságunkra utalt. Minden emberi lélek legmélyén olthatatlan szomjúság ég Isten iránt. Mindnyájunk lelke nyögve sóhajtozik az Istennel való mély kapcsolat után. Isten nélkül nem vagyunk teljesek.

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy Isten egy belső űrt teremtett belénk. A természet mindig magába szippantja és kitölti a légüres teret. Ha a bennünk lévő vákuumot nem Istennel töltjük ki, mással igyekszünk majd helyét pótolni. Ez húzódik társadalmunk problémáinak hátterében is. Az ember az élő Isten helyett testi és érzelmi megtapasztalásokkal igyekszik betölteni a szívében tátongó űrt. Mivel azonban a bennünk lévő

vákuumot Istene kívül senki és semmi más nem képes kitölteni, az emberi szomjúság csak fokozódik és súlyosbodik.

Az emberi lélek sóvárgását csupán egyvalami képes kielégíteni, mégpedig az Istennel való mély kapcsolat. *A természetes és a természetfölötti* c. könyvében Dr. Henry Drummond azt írja, hogy még az ember protoplazmája is a Mennyei Atya után kiált. Úgy tűnik, hogy az ember Isten iránti vágya, és az istenhit iránti szükséglete már a DNS-molekula kódjaiba ivódott.

Minden ember a földön érzi, hogy valami hiányzik életéből, tudja, hogy az életnek többről kell szólnia, mint amit tapasztal. Ez az egyetemes szomjúság minden emberre jellemző, hiszen így lettünk megalkotva, ezzel a tulajdonsággal teremtettünk. A Róma 8,20 elárulja nekünk, hogy a Teremtő a teremtett világot hiábavalóságnak vetette alá. Isten egy ürrel a szívünkben alkotott meg bennünket, hogy ezáltal keresni kezdjük Őt, és mély kapcsolatba kerülhessünk Vele. Ez a meglegedettséghez vezető egyetlen út.

Ezért hirdette fennhangon Jézus azt, hogy „ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” Ez a tömör és csodaszép megfogalmazás valójában az örömhír lényegét és legfontosabb mondanivalóját tárja elénk. Az emberi szomjúságra Jézus a válasz. Ő az Egyetlen, aki kielégítheti Isten iránti szomjúságunkat. Az Egyetlen, aki meglegedést és beteljesedést hozhat életünkbe. Jézus tulajdonképpen így szól hozzánk: „Lényed legmélyén Istenre van szükséged. Jöjj Hozzám!”

Jézus szavai alapján vajon milyen következménnyel jár az, ha elfogadjuk ajánlatát? „Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jézus valószínűleg az Ézsaiás 44,3-ra utalt, amelyben Isten a következőket ígéri: „Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.”

Az eredeti görög szöveg még nagyobb dinamikáról árulkodik, mint a rendelkezésünkre álló fordítás. Az *ömlenek* kifejezéssel visszaadott görög szó pontos jelentése „árad”, „dönt”, „zúdít”, a *folyamai* szóval fordított eredeti kifejezés jelentése pedig „sebes folyó”, „zuhatag”. Pontosabban tehát így adhatnánk vissza Jézus szavait: „...annak belsejéből élő víznek

sebesen áradó zuhatagai ömlenek”. A fordításból akár még egy csendesen csordogáló erdei patakra is gondolhatnánk, az eredeti görög szöveg azonban egy hegyszoroson lezúduló, hatalmas vízesést rajzol elénk, vagy egy hegyszoroson vágató megáradt folyót. „...annak belsejéből élő víznek sebesen áradó zuhatagai ömlenek” – mondta tehát Jézus.

János a következőket fűzi Jézus szavaihoz: „Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg” (János 7,39). Az evangélista tehát egyértelművé teszi, hogy Jézus arra utalt, a Szentlélek vízzuhataghoz hasonló módon árad majd ki a Krisztusban hívők életéből.

Küldetés a szolgálatra

Miért olyan fontos mindez? Miért olyan életbevágó felismernünk azt, hogy a Szentlélek hatalmas vízzuhataghoz, nem pedig szelíden bugyogó kis patakhoz hasonlóan szeretne kiáradni belőlünk?

Dicsőséges megtapasztalás számunkra, hogy az Úr sok mindennel megajándékozott bennünket Lelke által – örömmel, szépséggel, mély istentudattal stb. –, Isten azonban sosem elégszik meg azzal, hogy Lelkével csupán személyesen bennünk munkálkodjon. Sosem úgy szeretett volna megáldani bennünket, hogy Szentlelkét lelakatolja az életünkben. Isten mindig is arra vágyott, hogy te és én a Szentlélek csatornájává válhassunk, akiken keresztül kiáradhat a minket körülvevő, szükségben lévő világba. Az Istennek végzett szolgálatunk sikeréhez elengedhetetlen, hogy a Szentlélek hatalmas zuhatagként áradhasson ki életünkéből.

Évekkel ezelőtt egy konferencián vettem részt, ahol az előadó megemlítette, hogy az ember legnagyobb képessége az, hogy Istent az életében tudja hordozni. Tanítását a 2Korinthus 4,7 alapján vezette le, amelyben Pál azt mondja, hogy „ez a kincsünk pedig cserépedényekben van”, majd testünk dicsőségét festette elénk, amely most már a Szentlélek temploma lehet. Erőtéljes, inspiráló hatású előadása felkavarta és megindította szívemet, amint belegondoltam, hogy most már az én testem is a Szentlélek temploma lehet.

Ahogy azonban továbboldassuk a Szentírást, felfedezhetjük, hogy legcsodálatosabb képességünk valójában nem is abban áll, hogy tesztünkben Istent hordozzuk, hanem hogy olyan cserépedények lehetünk, *akiken keresztül* Isten kiáradhat a körülöttünk lévő világba. Ez valójában a legnagyobb dicsőség!

A Szentlélek célja nem az, hogy csupán azért formáljon át bennünket, azért változtasson meg és ruházzon fel hatalommal, hogy mi áldottak lehessünk. Azért szeretné ránk önteni erejét, hogy másokat szolgálhassunk, és eredményesen elvihessük Jézus Krisztust a többi emberhez. Isten Lelke téged és engem is szeretne eszközként használni abban, hogy szeretete eljuthasson másokhoz. Isten azt akarja, hogy Lelke élő vízként áradjon ki életünkől, és elérje azokat, akik még nem oltották szomjukat Isten kútjánál.

Az Apostolok cselekedeteinek könyve arról számol be, mi történik, ha Isten Lelke hatalmas erővel kiárad a hívők életéből. Péter a Szentlélek kenete és hatalma által prédikált és tett bizonyosságot Jézus Krisztus feltámadásáról, meggyőzve ezzel háromezer férfi szívét, akik mindnyájan átadták életüket Jézus Krisztusnak.

Amikor Isten lelke ilyen dinamikus erővel árad ki a hívők életéből, egész közösségek élete változik meg, és a világ fenekestől felfordul. Amikor az apostolok az ókori Thesszalonikába érkeztek, néhány megriadt polgár a város előljáróihoz futva így panaszkodott: „Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek” (ApCsel 17,6). Rosszul ítélték meg a helyzetet. A világ már a feje tetején állt, az apostolok csupán visszafordították azt a helyes irányba. Ez történik tehát, amikor Isten Lelke kiárad az átadott életű hívőkön keresztül.

Isten arra hív bennünket, hogy ne csak olyan cserépedények legyünk, akik képesek az Ő Lelkét önmagukban tartani, hanem váljunk csatornákká, akiken keresztül Lelke kiáradhat a minket körülvevő szomszédos világba.

Szeretetzuhatag

Amikor a Lélek kiárad életünkön keresztül, valójában mi árad ki belőlünk? Mit kellene látnunk?

Pál a fenti kérdésre ekképpen válaszolt: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet...” (Galata 5,22). Amikor valakit túlsordulóan betölt a Szentlélek, Isten természetfeletti szeretete az, amely kiárad az életén keresztül. Isten szeretetének kell élő vízként kizubognia az életünkön keresztül.

A görögök több szót használtak a szeretetre. Az egyik kifejezés a fizikai szeretetre, a másik az érzelmi szeretetre, egy harmadik pedig a lelki szeretetre utal. Nyelvünk mindezek leírására csupán a „*szeretet*” és „*szerelem*” szavakat használja. Ezekkel fejezzük ki az unokáink iránti szenvedélyes szeretetünket, és azt is, hogy odáig vagyunk a sósmogyoróért. Az unokáimat is és a sósmogyorót is nagyon szeretem, de bizonyára elhiszed nekem, hogy e két szeretet össze sem hasonlítható egymással. Sósmogyoró nélkül még eltengődnék valahogy, no de a feleségem, gyermekeim és unokáim nélkül semmiképpen sem.

A családon belüli szeretetre a görög nyelv a *sztorgé* szót használja. A *filia* általában a barátok közti szeretetre, az *erosz* pedig a testi szerelemre utal. Létezik azonban egy ezeken túlmutató szeretet is. Annak érdekében, hogy az Újszövetség erről a legmélyebb szeretetről beszélhessen, egy ritkán használatos szót kellett új jelentéssel felruházni. Ez a szó a szeretet azon dimenziójára utal, amelyet Krisztus és a Szentlélek nélkül képtelenek lennénk megtalálni. Ez a szó jellemzi Isten irántunk való szeretetét is, amelyet Isten a mi szívünkbe is elültetett, és amelyet a Szentlélek által mi is kifejezhetünk egymás iránt. Ez a szeretet árad ki életünkön keresztül, amikor a Szentlélek betölt bennünket. Ez a szó pedig nem más, mint az *agapé*.

Ha bármikor új kifejezéssel bővítjük szókincsünket, fontos, hogy elmagyarázzuk a többieknek annak pontos jelentését, hogy tudják, miről beszélünk. Az Újszövetségben két helyen találhatunk magyarázatot az *agapé* szó jelentésére.

Pál az 1Korinthus 13,4-ben a következőket mondja: „Az *agapé* türelmes, jóságos.” Az *agapé* tehát nemcsak hosszútűrő, hanem miután hosszú ideig szenvedett, továbbra is jóságos marad. Sokszor ez mondjuk: „Ez idáig tűrtem, tűrtem, és tűrtem. Most már elegendem van! Muszáj tennem valamit!” Ez nem *agapé*. Az *agapé* a sok-sok hosszútűrés után is jóságos marad.

Az *agapé* nem irigykedik. Nem kérkedik. Nem fuvalkodik fel. Szoktál irigykedni? Kérkedni? Netán felfuvalkodsz? Ha igen, Isten Lelke még nem érlelte meg gyümölcsét az életedben.

Az *agapé* nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra. Nem rója fel a rosszat. Az *agapé* nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Az *agapé* mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. Az *agapé* soha el nem múlik.

Ekképpen határozza meg tehát Pál apostol az *agapé* szó jelentését. Isten azt akarja, hogy ez a szeretet élő víznek folyamaként buzogjon ki életünkből. Ez a fajta szeretet tanúskodik majd a világ előtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Az bizonyítja majd be minden embernek, hogy az Ő tanítványai vagyunk, hogy *agapé* szeretettel szeretjük egymást (lásd János 13,35).

Ha a fenti mondatokban Jézus neve szerepelne az *agapé* szó helyett, a szöveg akkor is értelmes maradna. Jézus türelmes és jóságos volt. Jézus nem irigykedett, nem kérkedett, nem fuvalkodott fel. Mindent hitt, mindent remélt, mindent eltűr. Láthatjuk, hogy a szöveg nem vesztett értelméből.

Próbáld most saját nevedet beilleszteni! Meddig jutsz el, mielőtt öszszeszorulna a torkod? „Chuck türelmes, jóságos.” Kell még folytatnom? A Szentlélek azonban pontosan erre vágynak mindnyájunk életében.

Pál a Galata 5,22–23-ban elénk tárja az *agapé* meghatározásának második felét. Így kezdi: „A Lélek gyümölcse pedig: *agapé*”, majd felsorol másik nyolc tulajdonságot is: öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Sokan azt mondják, a Léleknek kilenc gyümölcse van, Pál azonban nem ezt mondja. Az apostol azt állítja, hogy a Lélek gyümölcse (egy-egy szám): *agapé*. A másik nyolc tulajdonság csak a szeretet egyes megnyilvánulásait írja le.

Mi a helyzet az „öröm”-mel? Az öröm az *agapé* típusú szeretet tudatosítása. Amikor felismerjük, hogy Isten szeretete betöltötte a szívünket, és rajtunk keresztül ki is árad mások felé, kifejezhetetlen öröm költözik a szívünkbe. A Biblia a „kimondhatatlan öröm” kifejezéssel írja le ezt a leírhatatlan élményt. Ezt okozza az *agapé*.

No, és mi is a „békesség”? A békesség a szeretet természete. Amikor *agapé* jellemzi életünket, mélységes békességet tapasztalhatunk. Nem aggaszt bennünket többé, hogy ki mit mond rólunk, vagy ki mit csinál. Mélységes békesség részesévé válunk, amelyet az *agapé* szeretet táplál a szívünkben.

A „türelem” nem más, mint a szeretet indulata, hozzáállása. „Hadd folytassák, csak! – mondja a türelem. – Kibírom!” A türelem hosszútűrő. Van egy kutyám, aki sokkal türelmesebb ismerőseim többségénél. Amikor unokáim meglátogatnak, minden oldalról rámásznak, húzogatják fülét-farkát, hosszútűrő kutyám pedig mindezt türelmesen elviseli. Nagyon csodálom érte. Bárcsak több ember hasonlítana rá!

A „szívesség” vagy „gyengédség” a szeretet természetének egy másik oldalát mutatja be. Nem véletlenül hívják Megváltónkat olykor „gyengéd Jézusnak”. A Szentlélek teljesen betöltötte Jézust, és *agapé* áradt ki belőle, amely gyengéden megérintette azokat, akikkel találkozott.

A „jóság” a szeretet következménye. Hiszem, hogy a szeretet motíválja a leginkább az embert a jóra. Fiatalkoromban sokféle rossz megkísértett engem: hogy barátaimhoz hasonlóan én is dohányozzak, káromkodjak, lopjak. Mégsem tettem ezeket, bár lett volna rá lehetőségem. Tisztában voltam vele, hogy ha édesanyám megtudja, összetörik a szíve. Iránta érzett szeretetem, és az ő irántam való szeretete erős kötelékként óvott meg sok-sok bajtól. Ez a kölcsönös szeretet nagy szerepet játszott abban, hogy tisztának őrizzem meg magam, és megmaradjak a helyes úton.

A „hűség” Isten életemben megnyilvánuló szeretetének eredménye. Isten szeretete olyan bizalomra indít, amelyre soha nem lettem volna képes Önélküle. Általa én is megbízhatóvá válok.

A „szelídség” nem más, mint a szeretet modora. Ahogy Pál mondta, a szeretet nem kérkedik, nem keresi a maga hasznát.

Az „önmegtartóztatás” vagy „önuralom” a szeretet biztonsági szelepe. A szeretet nem esik túlzásokba, megtartóztatja önmagát. Akik telve vannak *agapé* szeretettel, azokkal nem szalad el a ló, és nem sodorja el őket semmiféle istentelen szenvedély.

Az *agapé*t a Szentlélek termi meg életünkben. A fent említett nyolc vonásnak tükröként kell szolgálnia számunkra. A listán lévő tulajdonságok láttán vagy azt mondjuk, hogy „igen, ilyen vagyok”, vagy pedig, hogy „hűha, ebben még változnom kell”.

A bennünk lévő *agapé* szeretet a leghitelesebb bizonyítéka a Szentlélek jelenlétének életünkben. Sokan gyakran a nyelveken szólásban, prófétálásban, ismeret igéjében stb. keresik a Szentlélek jelenlétének biztosítékát. Mindezek szeretet nélküli gyakorlásának azonban semmi haszna nincsen. *Agapé* nélkül a Lélek bármely megnyilvánulása érvénytelenné válik. Szólhatsz akár nyelveken is, ha *agapé* nincs benned, az nem több, mintha két lábas fedelét ütnéd egymáshoz.

Mindennél – a Szentlélek minden megnyilvánulásánál is – jobban kell vágnunk arra, hogy az *agapé* típusú szeretet kiáradhasson életünkéből, és Jézus nevében megérintessen másokat. A Lélek gyümölcse: szeretet.

Mi árad a te életedből?

Hívókként részesültünk abban az óriási kiváltságban, hogy a Szentlélek lakozást vett az életünkben. Megízleltük annak dicsőségét, hogy testünk a Szentlélek temploma lehet. Láthatjuk a Szentlélek csodálatos munkáját életünkben, amellyel Jézus Krisztus képmására formál bennünket.

A Szentlélek kiáradása életünkből azonban nem ezek szinonimája: „Annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek” – ígérte Jézus.

Nem számít, hogy minek nevezed: Szentlélek-keresztységnek, a Szentlélek ajándékának, vagy a Szentlélekkel való beteljesedésnek. Nincs nagy jelentősége annak, milyen kifejezéssel illeted, hiszen úgyszólván a mögötte rejlő valóság a lényeg.

Hadd tegyem fel neked a következő kérdést: Ez jellemzi-e a te életedet is? Ilyen-e a Szentlélekkel való kapcsolatod? Kijelentheted-e magadról, hogy Szentlelke oly mértékben betölt téged, hogy szeretet és erő árad ki életeden keresztül? A kérdés nem az, milyen terminológiát használ: Szentlélek-keresztységben részesültem, vagy betöltött a Szentlélek, vagy megkaptam a Szentlélek ajándékát, hanem csak az számít, valóban élő víznek folyamai ömlenek-e az életedből.

Ha nem ez jellemzi a Szentlélekkel való kapcsolatodat, akkor hadd mondjam el, hogy Isten többet tartogat számodra, mint amennyit eddig tapasztaltál. Bizonyára szeretnéd megtapasztalni mindazt, amit Isten neked készített. Bizonyára vágsz Isten ígéreteinek beteljesedésére: a Szentlélek szeretetétől és erejétől túlcsoorduló életre.

Nekem szükségem van minderre, és vágyom Isten segítségére és támogatására, amelyet elérhetővé tett számomra. Ahogy Pál imádkozott a korinthusiakért, azt kérem én is veled kapcsolatban: hogy semmilyen lelki ajándékban ne láss hiányt! Ne elégedj meg semmilyen téren kevesebbrel annál, mint amit Isten szeretne elvégezni az életedben!

Engedd, hogy a Szentlélek hatalmas ereje kiáradjon belőled! Engedd, hogy megérintse családotad rajtad keresztül, hogy megérintse szomszédaidat, munkatársaidat, minden ismerősedet! Akkor megláthatod, hogyan árad ki Isten szeretete belőled, élő vizet kínálva a lelkileg száraz, szomjazó világnak.

A végső megtapasztalás

Lenyűgözőnek találok néhány korunkbeli filozófus eszmefuttatását az úgynevezett „végső megtapasztalásról”. Míg a végső megtapasztalás átfogó képe még csak-csak megfogalmazható, a konkrét megtapasztalás felülmúlja a szavakat. Az ember minden eddigi tapasztalatát meghaladó élményről van szó, vagyis az ember nem rendelkezik olyan szókinccsel, amellyel leírhatná, ami vele történt. A szavak elégtelennek bizonyulnak.

Tegyük fel, hogy holnap besétálunk filozofálásra hajlamos baráti társaságunkba, és kijelentjük, hogy előző este átéltük a végső megtapasztalást. Ha erre azt kérdezik: „Na és milyen volt? Meséld el!”, abból tudhatjuk, hogy fogalmuk sincs, miről beszélünk. A végső megtapasztalást ugyanis nem lehet szavakba önteni, hiszen ez a végső élmény, amelyre nem találunk szavakat.

A végső megtapasztalással kapcsolatos eszmefuttatások egyik résztvevője volt Julian Huxley filozófus is. Arra a következtetésre jutott, hogy a végső megtapasztalás az LSD kábítószerélmény során bekövetkezett halál lehet, ezért úgy döntött, hogy elméletét próbának veti alá. Végül LSD-túladagolásban halt meg, élményéről pedig már nem tudott beszámolni. Számára kétség nélkül ez volt a végső megtapasztalás (vagy legalábbis az utolsó). Huxley elméletére válaszul oly sok filozófushallgató vetett önkezevel véget életének, hogy Németország-szerte a filozófusprofesszo-

roknak arról kellett meggyőzniük hallgatóikat, hogy senki sem tudhatja biztosan, valóban az öngyilkosság-e a végső megtapasztalás.

Az igazi végső megtapasztalás

Mi, akik újjászülettünk, és betöltött bennünket a Szentlélek, tudjuk, hogy valójában a keresztény élet jelenti ezt a végső megtapasztalást. Nehéz beszélni róla olyasvalakinek, akinek nincs lelki megértése. A Biblia azt mondja: „A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni” (1Korinthus 2,14).

Olyasmihez hasonlíthatnánk ezt, mint amikor egy siket emberrel szeretnénk megismertetni valamelyik szimfónia szépségét. Nem rendelkezik azzal az érzékszervvel, amellyel a zenét élvezhetné. Vagy próbáljuk csak egy vaknak leírni, milyen színekben pompázik a naplemente a félig felhős égbolton! A szavak erre képtelenek.

Ugyanez igaz a nem lelki emberre is, aki nem rendelkezik mindazzal, amivel megérthetné és értékelhetné Isten dolgait. Ezért olyan nehéz elmagyarázni a nem hívő embereknek, milyen öröm és békeség részévé válhattunk. Soha nem tapasztaltak még ehhez foghatót, nincs mivel megragadniuk Isten Lelkének dolgait. Sőt mit több, a lelki dolgokat bolondságnak tartják. Fejük búbját vakarják, amikor rád néznek: „Hát én ezt nem értem! Olyan furcsa ez az ember! Csak mosolyogva nézi, hogy éppen most foglalják le az autóját. Nézd csak, most szállítják el, ő meg csak mosolyog. Megőrült!”

Nem, nem örült meg, és nem is bolond. Csupán arról van szó, hogy aki Isten családjához tartozik, és a Lélek teljességében jár, már nincs rákényszerülve arra, hogy autók miatt aggódjon. Miért kellene egy autó miatt emészteni magunkat, amikor az univerzum minden része örökségünk részét képezi? Miért is bosszankodnánk, amikor az Élő Isten Lelke örökké bennünk lakik? Miért is félnénk, amikor a Királyok Királynának, az Urak Urának szeretett gyermekei vagyunk?

Igen, valóban a keresztény élet a végső megtapasztalás. Ez azonban csakis azok számára igaz, akik szabad kezet adnak az életükben Istennek. Csak azokra érvényes mindez, akik azt szeretnék, hogy Isten teljes aka-

rata megvalósuljon az életükben. Csakis azokra, akik nemet mondanak testi természetüknek, és igent a Szentléleknek. A keresztény élet azok számára válik végső megtapasztalássá, akik megengedik Istennek, hogy sok gyümölcsöt teremjen az életükben.

A gyümölcs a kapcsolatokon keresztül érik

Egy kapcsolatból természetesen gyümölcs fakad. Jézus mondta a következőket: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (János 15,1–2). Isten nem testünk cselekedeteire vágyik, hanem azt szeretné, ha életünk olyan gyümölcsöket hozna, amelyek a Vele való élő kapcsolatunkból fakadnak.

A gyümölcsökkel kapcsolatban az a csodálatos, hogy nem erőlködnek, és nem is fejtenek ki különös erőfeszítést azért, hogy legyenek. Egy feladatuk van csupán: a szőlőtőkén kell maradniuk. Amíg az ág kapcsolatban van a tőkével, addig gyümölcsöt terem. Ha az ágat levágják a szőlőtőkéről, elszárad.

Évekkel ezelőtt Williamsben, Arizona államban tartottam nyári táborot. Az ebédlő előtt állt egy nagy harang, mellette pedig egy almafa. Sajnos a táborot mindig júliusban és augusztusban tartották, amikor az almák még nem voltak elég érettek, bár mindig inycsiklandóan pompáztak a fán.

Egyik reggel levágtam egy ágat, amelyen számos éretlen alma csüngött. Bevittem az előadásomra, és elmagyaráztam a gyerekeknek, hogy úgy döntöttem, hazaviszem ezt az ágat, hogy amikor megérnek rajta az almák, megehessem őket. A gyerekek hahotázni és kiabálni kezdtek:

- Sosem fognak megérni az almáid!
- Hogy értitek azt, hogy nem fognak megérni? – kérdeztem tőlük.
- Nézzétek csak meg őket! Olyan szépek! Már alig várom a szeptembert, hogy végre megérjenek. Lehet, hogy almás pitét készítetek belőlük!
- Ezek az almák már sosem érnek meg – kuncogtak.
- Már hogyné érnének meg! – feleltem.
- Buta vagy! – nevettek. – Levágtad az ágat!

És valóban! Még a kisgyermek is tudja, hogy ha levágunk egy ágat az élet forrásáról, sosem hoz már gyümölcsöt.

Ugyanez igaz lelki életedre is. Sosem fogsz fejlődni, ha el vagy vágva a Lélekben lévő élettől. Ahogy a szőlővessző a szőlőtőkéből kapja táplálékát és energiáját, úgy te a Lélektől. Isten élete a Szentlelken keresztül folyhat át rajtad. A Szentlelken keresztül állhatsz kapcsolatban Istennel.

C. H. Spurgeon a 19. század nagyszerű brit prédikátora is jól tudta ezt. Ő mondta a következőket:

Úgy hiszem, testvéreim, hogy amikor Isten egyháza hanyatlásnak indul, leghatékonyabban úgy ébreszthetjük fel, ha a Szentlélekkel kapcsolatos igazságokat hirdetjük neki. Végére is a Szentlélek az egyház lélegzete. Ahol Isten Lelke, ott az erő. Ha a Lélek háttérbe szorul, az istenfélelem hanyatlásnak indul, mi pedig áskálódni kezdünk. Kiáltunk hát Isten Lelkéhez: „Siess hozzánk!”

Ha szomorúan azt látjuk, hogy egy gyülekezet langymeleggé válik, imádkozunk azért, hogy a Szentlélek kegyelme által hozzon megújulást közéjük. Forduljunk az Úrhoz! Vágyjunk újra arra, hogy Lélekkel és tűzzel kereszteltessünk meg, és újra megláthatjuk az Úr csodálatos munkáját. Isten nyitott ajtót adott élénk. Ha nem lépünk be rajta, csak magunkat hibáztathatjuk.

Spurgeonnek igaza van. Ha nem lépünk be, csak magunkat hibáztathatjuk. Isten behívott bennünket, és mindent biztosított, ami az istenfélő élethez szükséges. Az általa megterített asztal mindenféle izletes falatoktól roskadozik – melyeket ő válogatott össze számunkra gondos alaposággal, szeretettel, ránk tekintve.

Isten gyermeke, lépj be! A végső megtapasztalás vár rád. Mi történik akkor, ha nem tudod teljesen elmagyarázni majd a kívülállóknak? Elmagyarázni úgyszem lehet, csak átélni.

Isten mindenki számára megterítette asztalát!

JEGYZETEK

---

11. FEJEZET

1. Sajnos napjaink szkepticizmusának egy része teljesen megalapozott. A mai természetfeletti gyógyulásokat nagyrészt sarlatánság övezi. Amikor valaki halálos betegségben szenved, az orvosok pedig feladták a reményt, és közlik hozzátartozóikkal, hogy semmit sem tehetnek, szerettüknek már csak egy hónapja van hátra, végső elkeseredésükben az emberek bármilyen szalmaszálba belekapaszkodnak. Értelmes emberek, akik elkeseredetten igyekeznek meghosszabbítani szeretteik életét, bármit hajlandóak kipróbálni, ami valamiféle reménnyel kecsegtet. A gyógyító összejövetelek jelentős része viszont csak szemfényvesztés; a csalók hasznot húznak azok elkeseredettségeből, akik szerettüket újra egészségesen szeretnék látni.

12. FEJEZET

2. Érdekes, hogy a Biblia kritikusi hányféleképpen igyekeznek megmagyarázni ezt a csodát. Azt állítják, hogy nem is a Vörös-tengerről volt szó, hanem a Nádas-tengerről, amely valójában csak körülbelül fél méter mély. Ez a tenger a több napig fújó erős keleti szél hatására gyakran visszahúzódik, ennek következtében pedig egy átkelőhely jön létre. Szerintük Mózes egy ilyen időszak hatására kialakult földnyelven vezette át Izráel népét. Tehát ezek szerint nem is beszélhetünk természetfeletti eseményről. Persze ez esetben a fáraó hadseregének félméteres vízben kellett volna megfulladnia! Nos, vajon melyik lett volna nagyobb csoda?

13. FEJEZET

3. Úgy tűnik, hogy a prófétálással kapcsolatos egyik szabály kizárólag a korinthusi gyülekezet női tagjaira vonatkozott. Pál a következő utasítást adta a gyülekezetnek: „Ha egy asszony fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szegényt hoz a férjére” – vagyis azt tanácsolta, hogy az asszonyok fedjék be a fejüket. Később viszont azt is megemlíti, hogy más gyülekezetekben nincs ilyen szabály, úgy tűnik tehát, hogy egy helyi, korinthusra korlátozó kérdésről van szó. Pál egy alárendeltségi viszonyról beszél, arról, hogyan rendeli alá magát a feleség a férjének, a férj az Úrnak, az Úr pedig az Atyának.

Korinthus forgalmas kikötőváros lévén, tengerészekről hemzsegett. Velejéig romlott városnak számított az erkölcstelenség fertőjében; vad kicsapongás, részegeskedés, tivornyázás jellemezte. Amikor valakiről azt mondták, úgy él, mint egy korinthusi, tulajdonképpen azt állították róla, hogy züllött.

A Korinthus feletti hegyen állt Aphrodité, a szerelem istennőjének temploma. Estéknként Aphrodité ezernyi papnője – akik mind prostituáltak voltak – ellátogatott a városba. Abból lehetett felismerni őket, hogy nem viseltek fátylat, egy fátyol nélkül megjelenő asszonyról ezért Korinthusban mindenki azt gondolhatta, hogy prostituált.

Ennek fényében már érthető, miért mondta Pál, hogy az asszony szégyent hoz a férjére, ha fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál: „De minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére” (1Korinthus 11,5). Ez a szabály csak azokra a korinthusi asszonyokra vonatkozott, akik nyilvánosan prófétáltak a gyülekezetben. Mivel ez a tanács kizárólag Korinthusra vonatkozott, Pál hozzátette: „nekünk nincsen ilyen szokásunk, sem Isten gyülekezeteinek” (1Korinthus 11,16).

15. LECKE

4. Egyesek szerint Márk evangéliumának utolsó tizenkét verse betoldás, ezért nem szabadna az evangélium részének tekinteni. Ezek a tudósok azt állítják, hogy mivel a tizenkét igevers nem szerepel a birtokunkban lévő két legrégebbi kéziratban – az alexandriai csoportba tartozó Codex Sinaiticusban és a Codex Alexandrinusban, melyek Kr.u. 420–460-ban keletkeztek – bizonyára egy későbbi kódexmásoló csatolta őket önkényesen a szöveghez.

Mégis fontos megjegyeznünk, hogy több korai egyházatya (pl. Ireneus, [Kr.u. 140–202], és Hippolytus, [Kr.u. 170–235]) is idézett Márk evangéliumának utolsó tizenkét verséből. Ezek bizonyítékok arra utalnak, hogy az említett tizenkét igevers is része volt Márk evangéliumának, valamilyen okból kifolyólag azonban kimaradtak a Codex Sinaiticusból és a Codex Alexandrinusból.)

5. Az 1Korinthus 14,22 alapján akár a nyelveken szólás egy negyedik funkcióját is a listához csatolhatnánk: „jel... a hitetleneknek”. Az azonban nem egyértelmű, mire utal itt Pál. Az igerészt nehéz értelmezni, mert a szövegek környezetet megvizsgálva látszólag ellentmondásra bukkannak: „a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek” – olvassuk. Dolgunkat azonban megnehezíti a 23. vers, amelyben Pál ezt mondja: „Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrjöngtök?”

Mindez teljes ellentmondásnak tűnik. Először Pál azt állítja, hogy a nyelveken szólás jelként szolgál a hitetleneknek, később pedig azt, hogy amikor egy nem hívő belép a gyülekezetbe, és mindenki nyelveken szól, akkor őrülnék tartja majd a hívőket. Ha tehát a nyelveken szólás jel a hitetleneknek, akkor ez a jel azt szolgálná, hogy megállapíthassák, megőrültünk? Ebben rejlik tehát a probléma, melynek négyféle megközelítése lehetséges:

- A) J.B. Philips, brit kanonok, az Újszövetség modern, hétköznapi angol nyelvű változatának fordítója, vette azt a bátorságot, hogy a 22. verset így adja vissza: „Ez azt jelenti, hogy a nyelveken szólás Isten hatalmának jele, nem azoknak, akik nem hisznek, hanem azoknak, akik már hisznek.” Ő tehát magán a szövegben is változtatott (melyre fordítása lábjegyzetében ad magyarázatot). Úgy érezte, a következő három versből azt a következtetést kell levonnia, hogy elírás történt Pál részéről, vagy ami még valószínűbb, egy másolási hibáról van szó. A fordítás megváltoztatása tehát egyértelműen megszünteti az ellentmondást. Nem vagyok azonban meggyőződve arról, hogy Philipsnek igaza van, vagy hogy ez lenne Pál szavainak egyetlen lehetséges értelmezése.
- B) Az igevers szövegkörnyezete Ézsaiás próféciája, melyben Isten azt mondta, hogy dadogó ajakkal és idegen nyelven beszél majd népével, akik ennek ellenére sem hisznek Neki. Ezek szerint a nyelveken szólás nem a hívőknek volt jel, hanem azoknak, akik nem hisznek. Ebben az értelmezésben a jel nem azt a célt szolgálja, hogy hitre térítse a hitetleneket, hanem, hogy rámutasson, Isten ítélete alatt állnak.
- C) Vannak, akik a jelül szolgáló nyelveken szólást a beszélt köznyelvvé tettik össze, vagyis a nyelveken szólás úgy számít jelnek a hitetlenek számára, mint ahogy azt az ApCsel 2-ben láthatjuk. Amikor a Szentlélek először szállt le az egyházra, az ott lévő zsidók hittek ugyan Istenben, Jézus Krisztusban azonban nem. Amikor meghallották, hogy a tanítványok különféle emberi nyelvjárásokban az ő nyelvükön beszéltek Isten csodálatos munkájáról, sokakat meggyőzött a Szentlélek, és aznap mintegy háromezren tértek meg és csatlakoztak a gyülekezethez. A nyelveken szólás és Péter üzenete üdvösségre hívta őket pünkösöd napján.
- D) Mások azt tanítják, hogy a nyelveken szólás az elsődleges jele a Szentlélek-keresztségnek. Akik ezt a tanítást vallják, addig nem hiszik el, hogy megteltek Szentlélekkel, amíg nem szólnak nyelveken. Ezek alapján a nyelveken szólás jel annak a hitetlennek, aki addig nem hiszi el, hogy betöltötte őt a Szentlélek, amíg nem szól nyelveken, nem pedig a hívőknek.

Vajon melyik elképzelés a helyes? Egyik mellett sem rakhatjuk le a voksunkat teljes bizonyossággal. Túl sok lehetőség közül lehet választani. Természetesen egyszerre nem lehet mindegyik igaz, és talán egyik sem az. E kérdésben tehát még nem született végleges döntés.

6. Csak a xx. század beköszöntével, amikor a Szentlélek friss munkája volt tapasztalható az egyházban (a pünkösdi mozgalom születésekor, melyet a Lélek ajándékainak, például a nyelveken szólásnak a megnyilvánulásai kísérték), kezdte néhány fundamentalista (akik tagadják, hogy a mai időkben is lenne jogosultsága a Szentlélek természetfeletti működésének) úgy értelmezni a „tökéletes” kifejezést (1Korinthus 13,10), mintha a Szentírás teljes kánonjára, befejezettségére utalna. Azelőtt a „tökéletes” szót ők is mindig Krisztus második eljövételére vonatkoztatták.

Az új magyarázat szerint, miután János apostol megírta a Jelenések könyvét, és a bibliai kánon teljessé lett, a Szentlélek ajándékai szükségtelessé váltak. Mellőzni kezdték tehát az ismeret ígéjének ajándékát, a profétálást és a nyelveken szólást, mondván, hogy az egyháznak már nem kellene ilyen természetfeletti kinyilatkoztatások, és mivel már Isten teljes Igéje a rendelkezésünkre áll, nincs többé szükség ezekre a „jelajándékokra”.

Gondolatmenetük alátámasztása érdekében arra is rámutatnak, hogy a „tökéletes” szó görög nyelvben semleges nemben áll, így minden bizonnyal csakis az Igére utalhat, Jézusra vagy az Ő második eljövételére pedig nem.

Vizsgáljuk csak meg ezeket az állításokat!

Először is, ez a megközelítés azt engedi sejtetni, hogy a nyelveken szólas tanítói eszközként szolgált a korai egyház életében, ezt azonban a Biblia nem támasztja alá. Ahogy Pál az 1Korinthus 14-ben rámutat, a nyelveken szólas ajándéka a hívők személyes életében nyújt segítséget az imádságban, az imádat, a dicsőítés, a hálaadás kifejezésében. *Sosem* használták az evangélium tanítására és terjesztésére.

Másodszorban, meg kell jegyeznünk, hogy a bibliatudósok, a szövegkörnyezetet is figyelembe véve, mindig úgy értelmezték a „tökéletes” szót, hogy az Jézus Krisztus második eljövételére utal. Ha beelapozunk Thayer *Görög Újszövetség Lexikonjába* (Greek New Testament Lexicon), vagy a G. Campbell Morgan tollából származó korinthusi leveleket tagláló kommentárba, azt találjuk, hogy az 1Korinthus 13,10 a régi egyházszentek értelmezése szerint is Jézus második eljövételére vonatkozik. Amikor Krisztus visszajön, mindaz, ami most még töredékes, elmúlik. Akkor majd úgy ismerünk, ahogy minket megismert az Isten, akkor szemtől szembe látjuk majd Jézust, nem homályosan, tükör által, mint most.

A következő kérdéssel is mérlegre tehetjük az új megközelítést: *Vajon most úgy ismerünk, ahogy minket megismert az Isten?* Én biztos, hogy nem,

és mással sem találkoztam még, akinek tökéletes ismerete lett volna. Jézust vajon szemtől szembe láthatjuk most ahelyett, hogy tükör által, homályosan látnánk? Péter nem így nyilatkozott magáról, sem pedig olvasóiról („bár most sem látjátok” 1Péter 1,8); és János sem, aki azt mondta, hogy amikor szemtől szembe látjuk Jézust, olyanok leszünk, mint Ő (1János 3,2). Senki sem vonja kétségbe azt, hogy még nem vagyok olyan, mint Jézus. Ez azt jelenti, hogy még nem láthattam Őt szemtől szembe. Ebből pedig az következik, hogy a „tökéletes” még nem jöhetett el, tehát a „tökéletes” szó nem utalhat a Szentírás befejezett kánonjára.

Harmadszorban pedig, gyenge lábakon áll az a feltételezés hogy a „tökéletes” szó semleges nemű alakja miatt semmiképpen sem utalhat Jézusra, csakis az Igére. Jól tudjuk, hogy a „lélek” (=szellem) szó (amely a Szentlélek, Szent Szellem) szóban is szerepel, semleges nemű. Mégis tudjuk, hogy a Szentlélek az Istenség harmadik személye, tehát a „tökéletes” szó is utalhat Jézus második eljövételére anélkül, hogy Jézus személy voltát sértené.

(Egyes kritikusok, akik a „tökéletes” szót a Jakab levelében található „szabadság tökéletes törvénye” szóösszetétellel párosítva [Jakab 1,25] arra a következtetésre jutottak, hogy mindkét kifejezés a Szentírásra vonatkozik. Bár igaz, hogy a „tökéletes” szó görög megfelelője mindkét kifejezésben a *teleion*, és az is, hogy a Jakab levelében található kifejezés a Szentírásra vonatkozik, ez mégsem bizonyít semmit. Ugyanezt a szót [*teleion*] az Ige arra is használja, hogy Istenre utaljon [Máté 5,48]; valamint Isten akaratára [Róma 12,2], az állhatatosságra [Jakab 1,4]; a hitbeli nagykorúságra [Efezus 4,13]; és számos más fogalom kifejezésére. Önkényes lenne tehát az 1Korinthus 13,10-et éppen a Jakab 1,25-tel összefüggésbe hozni, pusztán azért, mert ugyanaz a kifejezés szerepel mindkettőben. Ez az érvelés tehát egyáltalán nem tekinthető megalapozottnak.)

Meggyőződésem, hogy az 1Korinthus 13,10 szövegkörnyezete kizárólag a hagyományos értelmezést teszi lehetővé, vagyis a „tökéletes” szó csakis Urunk második eljövételére utalhat. Ha valamilyen más magyarázatot próbálunk keresni rá, az mindenképpen erőltetett belemagyarázást eredményez, és eltérít az egyszerű, kézenfekvő értelmezéstől. Általános szabály, hogy az esetek többségében az egyértelműnek tűnő jelentés tekinthető helyesnek.)

16. LECKE

7. Az ApCsel 2-ben lejegyzett eseményeket legalább két okból kifolyólag nem tekinthetjük példaként a nyelveken szólas magyarázatának megnyilvánulására. Először is azok, akik hallották, hogy a tanítványok az ő nyelvükön „beszélnek az Isten felséges dolgairól” (11. vers), nem voltak még hívők.

A Szentlélek ajándékait, természetesen, csak azok kaphatják meg, akik hívők, és Krisztus testének tagjai. Másodsorban pedig a feljegyzésből annyit tudhatunk meg, hogy akik megértették a tanítványok szavait, másokkal nem osztották meg a magyarázatot – bár megértették a hallottakat, magukban tartották azt.)

21 . LECKE

8. A püspök felügyelő, vezető vagy kormányzó személy volt Krisztus testén belül. A „püspök” elnevezés a görög *episzkoposz* szóból származik. Az amerikai anglikán egyház, az epizkopális, azaz püspöki egyház neve is ebből a kifejezésből ered, mert ezt a kormányzati rendet követi. Pál beszél ezenkívül „előljárók”-ról is. A görög *preszbüterosz* (idősebb, vén) szóból lett a „presbiteriánus” szavunk, amely az előljárók csoportja általi vezetésre utal.)

23. LECKE

9. J. Gilchrist Lawson: *Deeper Experiences of Famous Christians*, (1911), 248. p.
10. Az Apostolok cselekedeteiben található „megtelni a Szentlélekkel” kifejezés gyakorlatilag a „Szentlélekkel megkereszteltetni” és a „Szentlélek ajándéka” kifejezés szinonimája.
11. Egyes görög bibliatudósok szerint a kérdést helyesen úgy kellene fordítani: „Kaptatok-e Szentlelket, *amikor* hívőkké lettetek?” és nem úgy, hogy „*minekutána* hívőkké lettetek”. Valójában nem számít, hogyan fordítjuk. Mindkét esetben ugyanazt a jelentést kapjuk, vagyis hogy a hívővé válás mindenképpen megelőzi a Szentlélekben való részesülést, vagyis az ember hihet anélkül, hogy betelne Szentlélekkel, vagy más szóval Szentlélek-keresztséget kapna. A fordítástól függetlenül tehát a kifejezés értelme ugyanaz marad, a Szentlélek-keresztség azután következik, hogy az ember hitre tért.)

Chuck Smith

Élő víz

bibliatanulmányozó melléklet

A kérdéseket összeállította: Jim Hesterly

1. lecke

A BIBLIATANULMÁNYOZÁS ELEJÉN:

minden alkalommal kérd imádságban a Szentlelket, hogy vezessen téged, ahogy megvizsgálod, értelmezed és alkalmazod az egyes lecek mondanivalóját.

1. Olvasd el figyelmesen a „A személyiség adta előnyök” című 1. fejezetet (15. old.)!
2. Milyen ígéretet kaptunk a János 14,16–18-ban?
3. Kicsoda a Szentlélek?
4. Sorold fel a Szentlélek tulajdonságait az alábbi igeversek alapján:
  - a. 1Korinthus 2,10–11
  - b. 1Korinthus 12,11
  - c. Efézus 4,30
  - d. Róma 15,30
  - e. János 15,26
  - f. János 16,13

5. A Szentlelket sokszor úgy kezelik, mint egy személyt. Milyen példát találunk erre a következő igeversekben?
  - a. ApCsel 5
  - b. ApCsel 7,51
  - c. Márk 3,28
6. Hogyan viselkedik személyként a Szentlélek?
  - a.
  - b.
  - c.
  - d.
  - e.
  - f.
7. Miért fontosak számunkra ezek a tények?
8. Mondj egy konkrét példát arra, hogyan vezette már életedet a Szentlélek!
9. A Szentlélek keresésekor, soha nem azt kell keresnünk, hogy hanem azt, hogy _____.

2. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A Szentháromság titka” című 2. fejezetet (29. old.)!
2. A Szentírás szerint, hogyan nyilvánul meg Isten a Szentháromságban?
  - a.
  - b.
  - c.
3. Ha nem hiszünk a Szentháromságban, azzal mi mást tagadunk még meg?
4. Hányszor említi az Ószövetség a Szentlelket, és milyen nevekkel utal rá?
5. Vesd össze az 1Mózes 1,1-et az 1Mózes 1,26-tal! A héber nyelv milyen szót használ Isten megnevezésére? Milyen számban áll ez a szó?
6. Olvasd el az Ézsaiás 6,3-at! Miért szerepel háromszor is a „szent” szó, és mi ennek a jelentősége?
7. Mi az, amit teljes bizonyossággal kijelenthetünk a Szentlélekkel kapcsolatban?
8. Sorold fel a Szentlélek tulajdonságait az alábbi igehelyek alapján:
  - a. Zsidók 9,14
  - b. Zsoltárok 139,7–10
  - c. 1Korinthus 2,10–11
  - d. Lukács 1,35
9. Milyen isteni cselekedeteket tulajdonít a Szentírás a Szentléleknek?
10. Hogyan szól Isten?
11. Magyarázd el, hogyan segít nekünk a Szentlélek!
12. Hogyan szólt már hozzád a Szentlélek?

3. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A világban munkálkodó erő” című 3. fejezetet (43. old.)!
2. A János 16,7–11 szerint milyen három feladata van a Szentléleknek a világban?
  - a.
  - b.
  - c.
3. Miért mondta Jézus, hogy Szentlélek leleplezi a világ előtt, mi a bűn?
4. Mit jelent a Szentlélek káromlása, és hogyan kerülhetjük el ezt a bűnt?
5. Milyen kapcsolatban állsz Jézus Krisztussal, és hogyan jutottál el erre a pontra?
6. Röviden határozd meg, mi a bűn, és mi az igazság!

7. Fejtsd ki, milyen az Isten által elfogadható igazság? Hogyan felelhetünk meg ennek az elvárásnak?
8. Mi a jelentősége számunkra annak, hogy Jézus legyőzte a sötétség fejedelemségeit és hatalmasságait (Kolossé 2,13–15)?
9. Hogyan kellene mindennek befolyásolnia életünket?
  - a.
  - b.
  - c.
  - d.
  - e.
  - f.

4. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A fedőt tartó erő” című 4. fejezetet (55. old.)!
2. A 2Thesszalonika 2,3–7 szerint valaki visszatartja a gonoszságot a világban. Ki ez a valaki, és mi a feladata?
3. Milyen harcban találják magukat a keresztények a világban? Mi gyengített el bennünket ebben a harcban?
4. Miért kell a keresztényeknek „só”-nak lenniük?
5. Röviden írd körül, mi a Sátán stratégiája és célja?
6. Ki gátolja az ellenség munkáját? Hogyan?
7. Milyen fajta harcban állunk? Milyen fegyverekkel győzhetünk?
8. Hogyan fejthetjük ki tisztító szerepünket a világban, hogyan lehetünk Krisztus hűséges tanúságtevői?
9. Röviden írd le saját bizonyágtételeidet!
10. Jézus Krisztus egy nap visszatérve létrehozza saját királyságát, amely telve lesz a következőkkel:
  - a.
  - b.
  - c.
  - d.

„Jöjj el hamar, Úr Jézus!”

5. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „Az egyház mennyei segítője” című 5. fejezetet (69. old.)!
2. Mitől működik hatékonyan és megfelelően egy gyülekezet?
3. Röviden írd le, milyen látomást látott Péter az ApCsel 11,1–10-ben lejegyzettek alapján!
4. Milyen eredménye lett annak, hogy Péter engedelmeskedett a Lélek vezetésének?
5. Hogyan hatott a Szentlélek iránymutatása Pál és Barnabás szolgálatára?
6. A mai időkben hogyan vezet bennünket a Szentlélek?

7. Hasonlítsd össze a korai egyház bőkezűségét Anániás és Szafira történetével!

Korai egyház
ApCsel 4,32–37

Anániás és Szafira
ApCsel 5,1–11

8. Miért akarta a Szentlélek megvédeni a korai egyházat a képmutatás bűnétől?
9. Nevezd meg a Szentlélek egyik kulcsfontosságú munkáját az egyházban! Mi a célja ennek a munkának?
10. Mitől működött sikeresen a korai egyház?
11. Mi a „modern egyház végzetes hibája”?
12. Hogyan válhatunk olyanná, amilyennek Isten az Ő egyházát látni szeretné?

6. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen az „Isten sokféle kegyelme” című 6. fejezetet (83. old.)!
2. Magyarázd el, hogyan „pecsételi el” a hívő embert a Szentlélek, és mi ennek a jelentősége!
3. Mit jelent az, hogy a Szentlélek „örökségünk záloga”?
4. Röviden magyarázd meg a következő igeverseket:
  - a. 1János 2,27
  - b. Efezus 4,12
5. Hogyan segít a Szentlélek imaéletünkben?
6. Milyen indíttatásból kell imádkoznunk? Mi az ima célja?

7. Magyarázd el, milyen kört ír le a megfelelő imádság!
8. Hogyan segít a Lélek bizonytságot tennünk?
9. A hívő ember milyen három módon tehet bizonytságot a mai világban?
  - a.
  - b.
  - c.
10. Mi a Lélek elsődleges feladata a hívő ember életében? Hogyan válaszulhat ez meg, mi a megoldás?

7. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A sokszínűség egysége” című 7. fejezetet (103. old.)!
2. Az 1Korinthus 12-ben Pál kilenc lelki ajándékot sorol fel, amelyeket három csoportra oszthatunk. Melyek ezek?
  - a.
  - b.
  - c.
3. A Szentlélek ajándékaival kapcsolatban milyen átfogó alapelvet nem szabad elfelejtenünk?
4. Röviden magyarázd el a következő állítások jelentését:
  - a. „különféle ajándékok léteznek”
  - b. „többféle szolgálat létezik”
  - c. „az ajándékok eltérően működnek”
5. Miért fontos, hogy ne próbáljuk valaki más ajándékát utánozni?
6. Az 1Korinthus 12,7 szerint milyen célt szolgálnak a Lélek megnyilvánulásai?
7. Miért bátorít bennünket Pál az 1Korinthus 12-ben arra, hogy törekedjünk a fontosabb lelki ajándékokra?
8. Melyek a fontosabb ajándékok?
9. Miért helytelen megítélni azokat, akik tőlünk eltérő istentiszteleti formákkal rendelkeznek?
10. Milyen ígéretet kaptunk a Lukács 11,13-ban, és hogyan alkalmazhatjuk azt az életünkben?

8. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A bölcsesség igéje” című 8. fejezetet (113. old.)!
2. Röviden magyarázd el, mi a különbség a tudás és a bölcsesség között!
3. A Zsoltárok 111,10 szerint mi a valódi bölcsesség?
4. Miért veszélyes a bölcsességgel nem párosuló tudás?
5. Mikor és miért van szükségünk a bölcsesség igéjére?
6. Miben különbözik ez az ajándék az általános értelemben vett bölcsességtől?

7. Hogyan nyilvánult meg a bölcsesség igéje a következő helyzetekben?
  - a. 1Királyok 3,16–28
  - b. Lukács 20,22–26
  - c. ApCsel 6,2–4
  - d. ApCsel 15,1–31
8. Hogyan ismerhetjük fel a bölcsesség igéjének működését életünkben?
9. A Lélek ajándékainak működése:
10. Miért fontos, hogy kérjük Istentől a bölcsesség igéjének ajándékát?

9. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Honnan tudta?” című 9. fejezetet (125. old.)!
2. Röviden írd körül az ismeret igéjének ajándékát!
3. Hogyan gyakorolta az ismeret igéjének ajándékát Elizeus próféta az Ószövetségben?
4. Hogyan működött ez az ajándék a következő személyek életében?
  - a. Jézus
  - b. Péter
  - c. Pál
5. Hogyan működik ez az ajándék a mai egyházban?

6. Miért fontos ez az ajándék az egyház számára?
7. Hogyan gyakorolható ez az ajándék Isten Igéjének tanítása közben?
8. Hogyan nyilvánul meg a Lélek szuverenitása ajándékait illetően?
9. Mi jellemző a Lélek működésére?
10. Mi az ismeret igéjének célja? Miért adja nekünk Isten ezeket az ismereteket?

10. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Hogyan ültessünk vadfügefát a tengerbe?” című 10. fejezetet (135. old.)!
2. Hogyan határozza meg a Zsidókhoz írt levél írója a hit jelentését?
3. Röviden ismertesd a hit három fajtája közti különbséget a Szentírás alapján:
  - a. üdvözítő hit
  - b. Isten ígéreteiben bízó hit
  - c. gyógyuláshoz szükséges hit
4. Milyen kapcsolatban áll a gyógyuláshoz szükséges hit az 1Korinthus 12-ben említett hit ajándékával?
5. Miért rossz az, ha azért vágyunk a hit ajándékra, hogy meggazdagodhassunk?
6. Hogyan adja nekünk Isten konkrét helyzetekben ezt az ajándékot?
7. „A hit a Lélek ajándéka; _____ tesz bennünket abban, hogy _____.”
8. Miért csak bizonyos helyzetekben kapjuk meg a Lélektől a hit ajándékát?
9. Milyen kapcsolat van a hit ajándéka valamint a szenvedések és a nehézségek között?
10. Isten miért pont a hitet jelölte ki arra, hogy általa üdvözülhessünk?
11. Miért fontos az egyháznak hitben járnia?

11. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A betegek reménysége” című 11. fejezetet (147. old.)!
2. Honnan ered minden gyógyulás?
3. Fogalmazd meg saját szavaiddal, mit jelent Pál buzdítása, melyet az 1Korinthus 12,31-ben találhatunk!
4. Milyen három lépést kell megtennünk a betegek gyógyulása érdekében?
  - a.
  - b.
  - c.
5. Az 1Mózes 20,17 szerint mi volt Abímelek baja, és hogyan gyógyult meg?
6. Milyen feltételekhez kötötte Isten Izráel egészségét? (2Mózes 15,26)

7. Magyarázd meg az Ézsaiás 53,5 jelentését!
8. Milyen jelek utaltak Jézus életében az Atyával való kapcsolatára?
9. Milyen megbízatást adott Jézus a tanítványainak a Máté 10,8-ban?
10. Milyen ígéreteket kaptunk a Jakab 5,14–15-ben?
11. Miért nem látunk több természetfeletti gyógyulást napjainkban?
12. Mi adhat egyedül magyarázatot arra, miért van kevés gyógyulás?
13. Az 1Péter 4,19 szerint hogyan kellene reagálnunk a szenvedésre?

12. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A legnehezebb ajándék” című 12. fejezetet (159. old.)!
2. Röviden határozd meg, mi a csoda!

3. Magyarázd el, miért meghatározó az 1Mózes 1,1-ről alkotott nézetünk abban, hogyan állunk a többi csodához!

4. Miért próbálják az emberek megmagyarázni a Bibliában szereplő csodákat?

5. Röviden foglald össze az alábbi ószövetségi és újszövetségi csodákat:

<i>Ószövetség</i>	<i>Újszövetség</i>
a. 2Mózes 14	d. Máté 8
b. 2Királyok 4	e. Lukács 5
c. Józsué 10	f. ApCsel 8

6. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a csodák ideje még nem járt le?

7. Miért tekinthetjük az üdvösséget is csodának?

8. Milyen lehetséges veszélyekkel járhat az, ha valaki megkapja a csodatévő erők ajándékát?

9. Mi akadályoz bennünket abban, hogy megkapjuk a csodatévő erők ajándékát?

10. Miért fontos, hogy szívből törekedjünk a csodatévő erők ajándékára személyes életünkben és az egyházban?

13. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen az „Isten szavának szócsövei” című 13. fejezetet (173. old.)!
2. Saját szavaiddal röviden írd körül a prófétálás ajándékát!
3. Sorold fel, milyen három módon gyakorolták ezt az ajándékot a korai egyházban:
  - a.
  - b.
  - c.
4. Említs néhány példát a prófétálás ajándékának gyakorlására mind az Ó-, mind az Újszövetségben!
5. Hogyan buzdította Pál Timóteust ezzel az ajándékkal kapcsolatban?
6. Miért nem tiltott az egyházban az asszonyok számára a prófétai szerepkör napjainkban?
7. Röviden ismertesd a különbséget a prófétai szerepkör és a prófétálás ajándéka között!
8. Miért bátorít bennünket az Ige a prófétálásra?
  - a.
  - b.
  - c.
9. Hogyan működik a prófétálás ajándéka életünkben?
10. Milyen szabályokat adott Pál az egyháznak a prófétálás ajándékának gyakorlásával kapcsolatban?
11. Sorold fel a prófécia megítélésének három igei támpontját:
  - a.
  - b.
  - c.
12. Miért fontos, hogy világosan megértsük az 1Korinthus 14,32-t?

14. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A gonosz leleplezése” című 14. fejezetet (187. old.)!
2. Elméletileg miért képzelhető el két párhuzamos világ létezése?
3. Milyen szellemi lényekről ír az Efezus 6,12?
4. A 2Korinthus 11,14 szerint mire képes a Sátán?
5. Miért van szükségünk a lelkek megkülönböztetésének ajándékára?
6. Hogyan érezhetjük meg a sötétség erőit?
7. Milyen problémával járhat az, ha megkapjuk a lelkek megkülönböztetésének ajándékát?
8. „Ahhoz, hogy megítélhessük, milyen indítatásból szól hozzánk valaki – _____-től, _____-től vagy a _____-től ihletve –, rendelkezünk kell a lelkek megkülönböztetésének ajándékával.”
9. Röviden mondj egy példát arra, hogyan nyilvánult meg ez az ajándék Péter vagy Pál életében!
10. Miben rejlik a hamis próféták igazi veszélye, és milyen módszerekhez folyamodnak annak érdekében, hogy félrevezessenek?
11. Miért életbevágóan fontos számunkra, hogy kövessük a Szentlélek vezetését?
12. A Szentlélek nem csak kész, hanem képes is segíteni abban, hogy megkülönböztessük:
  - a. a jót a _____-től
  - b. a helyest a _____-től
  - c. az igazat a _____-től

15. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „Az értelemnek botránkozás, a léleknek áldás” című 15. fejezetet (199. old.)!
2. Mire válunk képessé a nyelveken szólás ajándéka által?
3. A Biblia eredeti szövegében a „nyelv”-nek fordított görög szó a _____.
4. Röviden határozd, mi a nyelv!
5. Mit fejez ki a nyelveken szólás ajándéka?
6. Mit idézett Pál az 1Korinthus 14,21-ben? Miért?
7. Miért nem tudott Jézus számára ismeretlen nyelveken beszélni?
8. Milyen nyelveken szólaltak meg az emberek pünkösd napján?
9. Röviden ismertesd az alábbi igehelyeken található eseményeket!
  - a. ApCsel 2,7–8.11
  - b. ApCsel 10,44–46
  - c. ApCsel 19,1–6
10. Sorold fel, milyen három módon kell használnunk a nyelveken szólást hívő életünkben!
  - a.
  - b.
  - c.
11. Pál három korlátozást adott a nyelveken szólás gyülekezeti használatával kapcsolatban. Melyek ezek?
12. Mivel nem a nyelveken szólás a legfontosabb, mi az, ami mindennek felett való, ami a Szentlélek valódi megnyilvánulását jelenti a hívő ember életében?

16. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Mit mondott?” című 16. fejezetet (213. old.)!
2. A Biblia szerint melyik az az egyetlen ajándék, amelyért a hívő embernek imádkoznia kell?
3. Miért van szükség a nyelveken szólás magyarázatának ajándékára?
4. Magyarázd meg a különbséget a tolmácsolás és a magyarázat között.
  - a. tolmácsolás
  - b. magyarázat
5. Melyik görög szó áll a forrásszövegben a „magyarázat” szó helyén?
6. Az 1Korinthus 14,28-ban milyen iránymutatást adott Pál azzal kapcsolatban, mi a feladatunk, ha nincsen senki az istentiszteleti összejövetelen, aki meg tudná adni a nyelveken szólás magyarázatát?

7. Mikor szükséges, hogy a nyelveken szólást magyarázat kísérje?
8. Hogyan működik ez az ajándék a hívő ember életében?
9. Röviden határozd meg a különbséget a nyelveken szólás magyarázata és a prófétálás ajándéka között!
10. Hogyan használhatja Isten ennek az ajándéknak a gyakorlását egy hitetlen ember életében?

17. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A szolgálat csendes ajándéka” című 17. fejezetet (223. old.)!
2. Miért olyan fontos a szolgálat ajándéka Krisztus testén belül?
3. Hogyan alkalmazhatjuk a Máté 6,1-ben található alapelveket a szolgálat ajándékának gyakorlására?
4. Milyen kihatással lehet szolgálatunkra a keserűség?
5. A Kolossé 3,17 szerint, hogyan kell szolgálnunk?
6. Mind az Ó-, mind az Újszövetségből sorolj fel példát olyan emberekre, akik a szolgálat ajándékát gyakorolták:

<i>Ószövetség</i>	<i>Újszövetség</i>
a.	a.
b.	b.

7. Hogyan vonatkozik a Máté 25,21 az Úrnak végzett szolgálatunkra?
8. A Bibliában három különböző görög szót is a „szolga” szóval fordíthatunk. Melyek ezek, és pontosan mit jelentenek?
  - a.
  - b.
  - c.
9. Egy igazi szolgálatot miért csak a Szentlélek kenetével vagyunk képesek végezni?
10. Röviden írd le, hogy milyen az igazi szolgálat, és hogyan mutatott példát ebben Jézus!
11. Hogyan nyugodhatunk meg abban a tudatban, hogy az Úr tetszése szerint szolgálunk?

18. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen az „Elég volt a tejből!” című 18. fejezetet (235. old.)!
2. Az Efezus 4,11 szerint kiken keresztül kap az egyház tanítást Isten Igéjéből?
3. Hogyan kapcsolódik az 1Korinthus 11,23 a tanítás ajándékának témájához?
4. A tanítás egy _____, amelynek gyakorlásához _____-re kell támaszkodnunk.
5. Milyen háromrétű szolgálat részese volt Pál?
6. Magyarázd meg, mi a különbség az igehirdetés és a tanítás ajándéka között!

Igehirdetés

Tanítás

7. Miért van szükség a tanítás ajándékára az egyházban napjainkban?

8. Mi a tanítás ajándékának célja?
9. Mi a pásztor-tanító célja?
10. Az Ó- és az Újszövetségből egyaránt említs példákat a tanítás ajándékának használatára!
11. Miért olyan elengedhetetlen a Szentlélek kenete a tanításhoz?
12. Milyen gyümölcsöket terem a biblikus, jó tanítás a hívő ember életében?
  - a.
  - b.
  - c.

19. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Rajta, csináld!” című 19. fejezetet (247. old.)!
2. Miért van Krisztus testének szüksége azokra, akik a buzdítás ajándékát gyakorolják?
3. Röviden magyarázd el, miben áll a buzdítás ajándéka!
4. Hogyan jelenik meg a buzdítás ajándéka az 1Thesszalonika 4,1-ben?
5. Említs néhány példát a buzdításra a következő ószövetségi próféták életéből!
  - a. Ézsaiás
  - b. Habakuk
  - c. Jeremiás
6. Honnan tudhatjuk, hogy a buzdítás ajándéka az Újszövetségben is fontos szerephez jutott?
7. Hogyan működhet a buzdítás ajándéka napjainkban?
8. Miért társul ez az ajándék gyakran a prófétálás ajándékával?
9. Említs pár dolgot a sok közül, amelynek megtételére buzdít bennünket a Szentírás! Miért olyan fontos ez életünkre nézve?
10. Milyen eredménnyel járna, ha többen gyakorolnák a buzdítás ajándékát az egyházban?

20. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Légy szerény!” című 20. fejezetet (259. old.)!
2. Magyarázd el, mit jelent az adakozás törvényszerűsége!
3. Milyen ígéreteket adott Isten az adakozás alapelveire vonatkozóan?
  - a. Lukács 6,38
  - b. 2Korinthus 9,6
  - c. Róma 11,35
  - d. Malakiás 3,8–10
4. Röviden fogalmazd meg hét irányelvet az adakozással kapcsolatban:
  - a. e.
  - b. f.
  - c. g.
  - d.
5. Jellemezd a farizeusok lelkületét az adakozással kapcsolatban!
6. Mi történik, amikor Isten adakozásra indítja népét?
7. Magyarázd meg a 2Korinthus 9,7-ben található „jókedvű” szó pontos jelentését!
8. Röviden foglald össze Anániás és Szafira történetét, melyet az ApCsel 5-ben találhatunk!
9. Miért sújtotta őket halállal Isten?
10. Miért Jézus a legnagyobb példaképünk az adakozás terén?
11. Milyen három dolgot kell odaadnunk az Úrnak?
  - a.
  - b.
  - c.
12. Mit jelent az, hogy az adakozás fokozatosan fejlődő ajándék?

21. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen az „Óriási felelősség” című 21. fejezetet (271. old.)!
2. Miért léteznek kormányok, és milyen célt szolgálnak?
3. Melyik az uralkodás legmagasabb formája?
4. Mit jelent az „Izráel” név, és hogyan függ össze a kormányzással?
5. Miért volt a szent sátor jelentőségteljes a zsidó nép számára?
6. Magyarázd meg a Róma 12,8-at és az 1Korinthus 12,28-at!
7. Említs meg néhány feladatot azok közül, amelyeket az egyház lelki-szellemi jólétéről gondoskodó személyek végeznek!
8. Mit tekinthetünk a Krisztus testén belüli vezetés legfontosabb követelményének?
9. Pál milyen tulajdonságra helyezte a hangsúlyt az 1Timóteus 3,1–4.6–7-ben?
10. Milyen szabályokat ad Isten Igéje a vezető, iránymutató szerepet betöltők számára?
  - a.
  - b.
  - c.
11. Miért óriási felelősség a vezetés ajándéka vagy szerepe?
12. Kik tudnak csak hűséggel vezetni és/vagy uralkodni?

22. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Szívből jövő segítség a szükség idején” című 22. fejezetet (283. old.)!
2. Írd körül az irgalom ajándékát!
3. Miben különbözik az irgalom és az igazságos ítélet?
4. Hogyan mutatta meg Isten irgalmát Lót és családja iránt (1Mózes 19)?
5. Mit tudhatunk meg Isten irgalmáról a következő igehelyek alapján?
  - a. Dániel 9,9
  - b. 4Mózes 14,18
  - c. Zsoltárok 100,5
  - d. Mikeás 7,18
6. Hogyan jellemzi magát Isten a 2Mózes 34,5–7-ben?
7. Miért tartozik az irgalom a Szentlélek ajándékai közé?
8. Hogyan viselkednek azok, akik megkapták az irgalom ajándékát?
9. A Róma 12,8 szerint hogyan kellene ezt az ajándékot gyakorolnunk?
10. Mi az irgalmasság testvére, és miért fontos?
11. Mi történik, amikor az irgalmasság motivál bennünket?
12. Az irgalmasság miért nem alternatív lehetőség, és miért parancs?
13. Milyen gyümölcsökkel jár az, ha Isten belénk ülteti természetét?

23. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A valódi tűzkeresztség” című 23. fejezetet (297. old.)!
2. Mit tudunk meg a Szentlélekről a következő igeversek alapján?
  - a. Lukács 3,16
  - b. János 1,33
  - c. ApCsel 1,4
3. A Szentlélek-keresztség nem ugyanaz, mint az _____, hanem egy különálló esemény.
4. Mi a János 20,22 kézenfekvő jelentése, ahol Jézus rálehelte tanítványaira, és azt mondta: „Vegyetek Szentlelket!”
5. Honnan tudhatjuk, hogy a Szentlélek lakozást vett Péter életében, amikor Jézus rálehelte?
6. Az ApCsel 1,4–5 alapján mikor ígérte meg Jézus a tanítványainak, hogy Szentlélekkel keresztesztetnek meg?
7. Mikor teljesedett be ez az ígélet? (Olvasd el az ApCsel 2,1–4-et!)
8. Mit árul el mindez a tanítványok újjászületésével és Szentlélek-keresztségével kapcsolatban?
9. Honnan tudhatjuk, hogy ezek különálló, egymástól elkülönülő események voltak?
10. Magyarázd meg annak a három görög előjárószónak a jelentését, amelyet a Szentlélekkel való kapcsolatunkra használ a Biblia:
  - a. „para”
  - b. „en”
  - c. „epi”
11. Mi a Szentlélek-keresztség célja? (Olvasd el az ApCsel 1,8-at!)
12. Röviden foglald össze, milyen események játszódtak le az Apostolok cselekedeteinek alábbi fejezeteiben!

a. ApCsel 2	d. ApCsel 10
b. ApCsel 8	e. ApCsel 19
c. ApCsel 9	
13. Hogyan részesülhetünk napjainkban Szentlélek-keresztségben?

24. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „KérjeteK és adatik” című 24. fejezetet (309. old.)!
2. Írd le, milyen események játszódtak le pünkösöd napján annak a háznak a felső szobájában, ahol a tanítványok várakoztak (ApCsel 2,1–13)!
3. Röviden értelmezd azt az ígéretet, melyet az ApCsel 2,38–39-ben olvashatunk!
4. Kinek adatott az ígéret?
5. Miért költözik az életünkbe a Szentlélek?
6. Hogyan részesülhetünk a Szentlélek ajándékában?
7. Miért van szükség hitre az ajándék elfogadásához?
8. Mi gátolhat meg bennünket abban, hogy elfogadjuk a Szentlélek ajándékát?
9. Mit tehetünk, amikor kétségek támadnak bennünk a Szentlélek életünkben végzett munkájával kapcsolatban?
  - a.
  - b.
  - c.
10. Milyen gyümölcsökre számíthatunk, amikor Lélekben járunk, és teljesen átadjuk Neki az életünket?
11. A Szentlélek Istentől jövő ajándék, aki képessé tesz bennünket a következőkre:
  - a.
  - b.
  - c.
  - d.
12. Honnan tudhatjuk, hogy Isten akarata szerint imádkozunk, amikor a Szentlélek ajándékáért könyörgünk?
13. Hogyan fejezhetjük ki Isten iránti hálánkat azért, hogy betöltött bennünket Szentlelkével?

25. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen a „Szeretetzuhatag” című 25. fejezetet (321. old.)!
2. Röviden magyarázd el, milyen kijelentést tett Jézus a János 7,37–39-ben?
3. Miféle szomjúságról beszélt?
4. Mi az egyetlen módja annak, hogy életünkben megelégedettséget és beteljesedést tapasztalhassunk?
5. Miért döntő jelentőségű Istennek végzett szolgálatunk érdekében az, hogy a Lélek sebesen áradó zuhatagként ömöljön ki életünk-ből?
6. Hogyan szeretne bennünket használni Isten Lelke?
7. Minek a megnyilvánulását tapasztalhatjuk, amikor a Lélek kiárad életünk-ből?

8. Röviden magyarázd meg az „agapé” szó jelentését!
9. Az 1Korinthus 13 szerint mi jellemzi az „agapét”?
10. Mi a Szentlélek gyümölcse, és milyen nyolc kifejezés felsorolásá-val írja ezt körül a Galata 5,22–23?
A Szentlélek gyümölcse: _____
A Lélek gyümölcseit a következő kifejezések jellemzik:

a.	e.
b.	f.
c.	g.
d.	h.
11. Mi a leghitelesebb bizonyítéka a Szentlélek jelenlétének életünkben?

26. lecke

---

1. Olvasd el figyelmesen „A végső megtapasztalás” című 26. fejezetet (333. old.)!
2. Miért a keresztény élet a „végső megtapasztalás”?
3. Miért ütközünk nehézségbe, amikor nem lelki embernek próbálunk lelki dolgokról beszélni? (Olvasd el az 1Korinthus 2,14-et!)
4. A János 15,1–2 szerint mit szeretne látni Isten az életünkben?
5. Hogyan lesz gyümölcsöző a hívő ember élete?
6. Milyen gyümölcsöket keres Isten az életünkben?
7. Magyarázd el, mi történik, amikor egy ágat levágnak a fáról, az életadó forrásról!
8. Honnan fakad minden lelki táplálék és erő?
9. Hogyan állhatunk kapcsolatban Istennel?
10. Mit biztosított számunkra Isten, és hogyan tesszük azt magunkévá?

*„Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt,
hanem teljétek meg Lélekkal.” (Efezus 5,18)*